TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET

MİLLET İÇİN 3

Parola

Birbirine dokunamayan zamanlar, suskun bakışların arkasına gizlenen özlemler, kalbin en derin kıvrımlarında saklanan sevda ortaya çıkmak için neyi beklerdi?

Doğukan Karahanlı, hayatın en karanlık anlarında görev başında ama içinde suskun bir savaş taşıyordu. Doğa Kızıltaş, adaletin sivri kılıcı ve incinmiş duygularla örülmüş bir ruh haline gelmişti.

Üç buçuk yıl süren ayrılık, aralarına mesafeden çok kırgınlık ve suskunluk yerleştirmişti. Ama bazı sevgiler, toprağın altında kalan bir tohum gibi bir gün yeniden filizlenmeye mahkumdu.

Geçmişte yanan bir aşk, küllerinden doğduğunda daha mı harlanırdı yoksa eski ateşini aratır mıydı?

Onlarınki, unutulmuş gibi görünen ama gizlice büyüyen bir sevdaydı. Yeniden yürüdükleri yol, fırtına sonrası durulmuş bir gökyüzü gibi sakin ama bulutların ardında hâlâ yıldırımlar saklıydı. Her çatışma, eski bir yaranın kabuğunu aralarken; her sessizlik, uçmayı öğrenmeye çalışan bir kuşun kanat çırpışıydı.

Yönünü kaybetmiş bir pusulanın kalbe göre hizalanmasına hazır mısınız?

Ayışığı Kitaplığı

www.parolakitap.com

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN'dan

Sevgilerimle...

ŞEHADET
MİLLET İÇİN 3

Parola

Ayışığı Kitaplığı

PAROLA YAYINLARI: 700
Roman: 254
Eser Adı: Şehadet - Millet İçin 3
Yazar: Tuğçe Aksal Karaoğlan
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-625-7522-98-4
1. Basım: 2025
© Tuğçe Aksal Karaoğlan 2025
© Parola Yayınları 2025
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

TUĞÇE AKSAL KARAOĞLAN

ŞEHADET
MİLLET İÇİN 3

Parola

DOĞA VE DOĞUKAN'DAN AİLESİNE
Yalnızlık Masalı - Aydilge
Sana Bir Şey Olmasın - Bahadır Sağlam
Senle Ben- Sinan Güleryüz Özge Özer
Bizi Anlatsam - Nil Karaibrahimgil
Aylardan Mayıs - Göksel İpekçi
Yok Bana Bu Cihanda - Maya Perest
Güngüzeli - Cihan Mürtezaoğlu
Mühür - Özgün
Tutsak - Ceren Gündoğdu & Özgür Çevik
Bir Gün Ölürsem- Emir Can İğrek
Düşlerimde Hesaplaştık - Ceren Dündoğdu
Yerine Sevemem- Gökhan Kırdar
Tırnağın Kırılmasın - Emir Can İğrek
Aşk Yok Olmaktır - Yıldız Tilbe
Neyleyim Sen Yoksan Eğer - Ferdi Tayfur
Ey Aşk - Sezen Aksu
Sensiz Ben - Pera
Ben Bir Tek Kadın Sevdim - Selami Şahin & Burcu Güneş
Gönlüm Yandı Sana - Ozan Kapılan
Boş Liman - Boş Liman
Kurşuni Renkler - Sezen Aksu
Durma Yürüsene - Melike Şahin
Sana Yıldızları Ödediğimden - Bengü Beker

Yıldızlar kadar uzaktayken kesişti yollarımız,
Önce yoldaş oldun, sonra can, en son canan.
Eksik ne varsa birbirimizde tamamlandı.
Sözlerin sığınak oldu, bakışların liman,
Aramızdaki her mesafeyi aşkla aşan.

Sevdanı işledim gecelere
İlmek ilmekti kelimeler
Özlemini taşırdı
Rüzgara fısıldardı her bir hece
O getirdi seni bana,
Bir tek beni bırakamadı hayatına.

Gittiğin yerde rüzgârı dinledin mi?
Benim adımı fısıldadı mı geceleri?
Gözlerin, ayrılığın ağırlığını taşırken
Kalbin yollarımı gözlemedi mi?

Uzaktaki sesinin yankısı kalbimin sızısı
Adını sayıkladığım gecelerin olmayan sabahı
Gün doğarken eksik bıraktığın bu şehirde
Tamamlanamamış bir cümle gibi bekliyorum çaresizce.

Zaman bizi sınarken,
Asıl sınanan o oldu.

Ve şimdi buradasın, yılların ötesinde
Elim ellerinde, kalbimse cennetinde
Bıraktığın yerde olmasam da
Bıraktığın kadarım hala ...

Seninle tamamlandım, sadece sana sonsuzum.
Bir duadan farksız meftunum.

Doğukan Karahanlı

Şehadet serisi, gerçek olay ve kahramanlardan ilham alınmıştır. Bazı adlar, durumlar ve yerler; kurumlara ve bireylere saygımızdan dolayı değiştirilmiştir.

DOĞUKAN

Ne onu unutabilmiştim ne de ondan kalanları. Renklerin, kokuların, seslerin, insanların hatta sadece havadaki oksijenin bile tek görevi buymuş gibi bana onu hatırlatıyordu. Çektiğim çile, yaşadığım tarifsiz üzüntü, kadere bir haz veriyordu sanki. Kalbimin ortasında yokluğu ince bir hastalık gibi büyütüyordu. Her zaman, her yerde benimle olan bir lanetti bu. Yarattığı acı tahammülsüzdü. Bıraktığı hasar kontrolsüzdü. Birini yok saymaya çalışmanın bu kadar kahredici bir his olabileceğini Doğa'ya kadar tatmamıştım.

En güzel başarısızlığımdı. Çünkü tek bir milimini bile unutmamıştım.

Şimdi ise kollarımda unutmaya çalıştığım her bir anıyla beni sarmalıyordu. O yokken karıştığım zamansızlığı, yüzüme vuruyordu. Bu andan bir adım öteye gidemedin ki sen diye bağırıyordu kalbime.

Şems-i Tebrizi ne güzel demiş: *"Gönül yıkana uyku haram olmalıydı, gönlü yıkılana değil."* Ama ben uykusuz bir asrın yorgunluğunu yine beni enkaz altında bırakan kadınla atmaya çalışıyordum. Canım acıyordu, gücüm yoktu ama bir nefes ötemdeki kalp çarpıntısı bana her şeyin eskisinden bile güzel olacağına dair umut vadediyordu.

Olur muydu? Bilmiyordum.

Peki ya aşk... İşte onun, iyileştirmemiz gereken ama kolay olmayacak olan, amansız bir yara olduğunu çok acı bir şekilde öğrenmiştim.

Doğa'ya sarılırken karakol binasından çıkan Uğurcan'la göz göze geldik. Telaşlı bir hâli vardı ama benim olduğum hâli görünce unutmuş gibiydi. Adımları merdiven basamaklarına geldiği anda durdu ve yüzünde mutlak şaşkınlıkla bana bakmaya başladı. "O mu?" diye soruyordu mavilikleri. Şu ortamda Doğa'dan haberi olan tek kişi oydu. Yaklaşık bir senedir polisevinde aynı odayı paylaşıyorduk. Çaresizliğimi bire bir gören biri olmasaydı, onun da hiçbir şeyden haberi olmazdı ya. Neyse...

Gözlerimi, *"Evet o,"* der gibi kapatıp açtım. Şaşkınlığı biraz daha büyüdü. İşaret dilini kullanarak, "On dakikaya toplantı," dedi. Siktir. Büyük ihtimalle operasyonla ilgili yapılacak kritik ya da gidilecek yeni bir görevdi. Doğa'yı ne yapacaktım? Başımı anladığımı belli edercesine salladım. O da *tamam* işareti yapıp geri döndü.

Heyecan, umut ve hasretle bana sarıldığını hissettiğim kadına bu kadar yakınken mantığımı devreye sokamıyordum. Acı ne kadar nankördü. Kurşun yarası gibi sayıklatmıştı gidişini, şimdi oralarda çiçek açtırıyordu gelişi. Yavaşça Doğa'dan ayrıldım.

"Katılmam gereken bir toplantı var."

Alıp verdiğim nefes, gecenin karanlığına beyaz bir bulut misali karışıyordu. Hava ciddi anlamda soğurken üzerindeki kabanda gözlerimi dolaştırdım. Serin havayı kesebilirdi belki ama şu andaki ayaz için çok kalın sayılmazdı.

"İçeride beklesen daha iyi olacak."

Doğa'nın gözleri kısa bir an bunu nereden bildiğimi sorguladı ama ardından ne düşündüyse ağır basmış olacak ki gözleri gülüşünden öteye giderek hafifçe kısıldı. "Kalmamı mı istiyorsun?" Gitmeyi mi düşünüyordu? Bilmediği bir şehirde, gecenin bu saatinde rahatça hareket edecek kadar büyümüş müydü gerçekten? "Gitmek istiyorsan," diye başladığım cümleyi tartışmaya yer bırakmayan bir, "Hayır," ile kesti. "Senden bir nefes dahi uzaklaşmak

istemiyorum." Bir zamanlar ne kadar istemiştim bu söylediğini...

"O zaman içeri girsek iyi olacak. Birazdan burada nefeslerin görülür bir hâle gelebilir."

Başımla yürümesini işaret ettim ve hareketlendim. O ise uzaklaşmama izin vermeden uzanıp elimi tuttu. Henüz bir iki adım atmıştım ki duraksayıp ellerimize baktım. Parmaklarım onunkilere mıknatıs gibi çekilmiş, kendiliğinden kenetlenmişti. Zaman insanı değiştirirdi ama bunun illa her zaman kötü anlamda olmasına gerek yoktu. Belli ki bu süreç Doğa'ya cesaret kazandırmıştı. Hoş... Bunu başka biriyle nişanlanabilecek kadar ileri gittiğinde de kanıtlamıştı ya... Neyse.

Ellerimizi ayırmadım. Doğa'ya bakmadım. Sadece önüme döndüm ve adımlarımı hızlandırarak yürümeye başladım. Doğa'yı sürüklememe bile gerek kalmamıştı. Artık bana ayak uydurabilecek kadar hızlanmıştı. İstemsizce gözlerim ayaklarına kaydı. Bana yetişmesinin şaşkınlığını göstermiş olacağım ki, "Adliye koridorları uzun," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Ve orada zaman çok değerli." Hem çok iyi tanıdığım hem de yeni tanımaya başladığım birine bakıyordum sanki. Konuşmamız gereken konulara bir yenisini daha ekledim.

Binaya girdiğim gibi bedenimi saran sıcaklığa ilk kez teşekkür edesim gelmişti. Çünkü avucumun içindeki buz kesmiş parmakların bu karşılamaya ihtiyacı vardı. Dinlenme odasına doğru ilerlerken ekiptekilerin kısa bakışları bize ilişti. Daha doğrusu ellerimize. Görmezden gelmek benim için kolaydı. Fakat Doğa'nın gergin olduğu daha da sıkı tuttuğu elimden belliydi. Gülümsemeden edemedim. İçimde bir yerlerde bıraktığım kadını görmek şu anıma iyi gelmişti.

Tam odaya gireceğimiz sırada karşımıza çıkan kadına az kalsın çarpacaktım. Böyle bir teması beklememesinin karşılığı olan bir nidayla geri çekildi. Ela gözleri üzerimde sorgularcasına oyalanırken, "Toplantıya gelmiyor musun?" diye sordu.

"İki dakikaya oradayım."

Gözleri arkamdan yanıma doğru geçen Doğa'ya çevrildi. Yü-

zündeki ifade şaşkınlığa evrilirken tek bir kelime dahi etmemişti. Doğa'ya baktım. Onun ise ifadesi fazlasıyla... Sorgulayıcıydı. Tanıştırma ihtiyacı hissederek, "Zeynep. Ekibin sıhhiyecisidir," dedim. Tepki vermemeye çalıştı ama ben onun göz bebeklerinin titreşiminden bile sorun olduğunun farkındaydım. Hem onu kendine getirmek hem de Zeynep'e takdim etmek için, "Doğa..." derken biraz oyalandım. Doğa'nın bakışları benim üzerime çevrildi. Açıkçası onu nasıl tanıtmam gerektiğini bilmiyordum. Doğa ondan yardım istediğimi düşünmüş olacak ki bakışlarını tekrar Zeynep'e çevirdi. Soğuk bir nezaket ile asla sınırları aşmadan elini tokalaşmak için uzattı.

"Eşiyim."

İşte bunu duymayı beklemiyordum. Hazırlıksız yakalandığım an beni alaşağı ederken, en az Zeynep kadar şaşkındım ve bu hissi gizleyebileceğimi sanmıyordum. Onca yıldan sonra, can yoldaşı olalım demişken bu sıfat kafa karıştırıcıydı. Zeynep'in yüzündeki ifade, benim hissettiklerimi aynalıyor gibiydi. Gözlerindeki şaşkınlık ve belirsizlik, onun da bu durumu beklemediğini gösteriyordu. Gözleri önce uzattığı ele, ardından bana, en son tekrar Doğa'ya kaydı.

"Doğukan'ın evli olduğunu bilmiyordum. Memnun oldum."

Tokalaştılar. "Öğrenmek de tanışmak da bugüne kısmetmiş diyelim mi?" Doğa'nın yüzünde uyarı dolu kibar bir gülümseme belirdi. Resmen kıza gözleriyle ayağını denk almasını söylüyordu ve Zeynep bunun fazlasıyla farkındaydı. Onu bıraktığımda her şeyden korkan kız, yıllar sonra uçan kuşa kafa tutabilecek bir kadına dönüşmüştü. Doğa'nın bu kadar güçlü ve kararlı bir kadın olarak karşıma gelmesi, tarif edemeyeceğim bir gurur ve hayranlık uyandırdı. Bu değişim, insanda mesleğini layıkıyla yaptığına dair en ufak bir şüphe bırakmıyordu.

"Toplantıda görüşürüz."

Yanımızdan ayrılan Zeynep'in arkasından bakan Doğa gözlerini kısarak, "Tiplintidi girişiriz," dedi. Ardından alaycı bir tınıyla ekledi. "Sevimsiz şey." Sözleri, ortamın ciddiyetini bir anda dağıtmıştı.

Kahkaha atmamak için yanağımın içini dişledim ama dudaklarımın kenarındaki kıvrımı gizlemek neredeyse imkânsızdı. O an, hâlâ bir yerlerde benim eski Doğa'mı görmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Ne?!"

Bakışlarını sitemle üzerime çevirdi. Gözlerindeki sorgulayıcı ifade, beni bir açıklama yapmaya zorluyormuş gibi hissettirdi. Bu bakışların ağırlığı altında anında ifademi ciddileştirerek, "İyi kızdır," dedim. Ancak sözlerim onu ikna etmeye yetmemişti, kaşları havalanarak meydan okuyan bir tavırla bana baktı. O bakışların altında, içimde bir tereddüt belirdi. Sanki sözlerimin yeterince derin olmadığını, onun ölçütlerinde bir doğruluk barındırmadığını ima ediyordu.

"İyilik, yarısı dolu bir bardağa benzer Doğukan Bey. Nereden baktığını bilmek gerek."

Sesi sakin ama alaycı bir keskinlikteydi. Sözleri içimde yankılanırken, aramıza kısa bir süreliğine sessizlik hâkim oldu. Zihnimde iyilik kavramını bir terazide tartıyor ve onun bakış açısının ağırlığını anlamaya çalışıyordum. Sözlerinde yalnızca bir fikir beyanından daha fazlası vardı. Onun dünyasında iyiliğin ne kadar karmaşık bir değer olduğunu anlatan bir mesaj gizliydi. Senin iyilik gördüğünü, başkası kötülük olarak adlandırabilir demeye çalışıyordu. Fakat Zeynep konusu nereden bakılırsa bakılsın, kötülükle bağdaşacak durumda değildi. Ekip arkadaşımdı, sırtımı dayayacağım bir yoldaştı ve hep bu şekilde hareket etmişti.

"Bana bir zararı dokunmadı."

"Bana yakınında aldığı nefes bile dokundu."

Şaşırma sırası bana geçmişti. Onu tanıdığım onca zaman boyunca, hep kıskançlıkla savaşan bir tarafı olduğunu bilirdim. Ama belli ki geçen zaman, bu duygusunu daha açık yaşamayı ve artık imaların arkasına saklamaması gerektiğini öğretmişti. Sözlerinin doğrudanlığı ve tavrındaki cesaret, beni hem şaşırtmış hem de içten içe etkilenmeme neden olmuştu. Bu yeni hâli, tanıdığım kişiyle aynıydı ama farklıydı; aşina olduğum bir tınıyı, yepyeni bir melodiyle dinlemek gibiydi.

Peki artık tam anlamıyla dürüst olabilir miydi? Bu değişim, gerçekten içten bir gelişimin yansıması mıydı yoksa sadece geçici bir dürtünün etkisi miydi? Kafamın içinde bu sorular yankılanırken, içimden onun ne kadar değiştiğini tartmaya başladım. Geçmişteki hâllerini ve sözlerini hatırladığımda, bu dürüstlük hâlinin sınırlarını sorgulamadan edemiyordum. Yoksa bu yalansızlık, yalnızca kuyruğu sıkışana kadar mı sürecekti?

"Toplantıya gitmem gerek. Sen rahatına bak."

Kenetlenmiş ellerimizi ayırdığım anda parmaklarımdan başlayan bir üşüme hissi, âdeta ruhuma kadar yayıldı. Sanki bedenim yıllardır süregelen bir sıcaklığın kaybını hissediyor ve bunu kabullenmekte zorlanıyordu. Bu küçük temasın kesilmesiyle birlikte içimde yankılanan o ani boşluk, beni hazırlıksız yakaladı. Ellerimizi ayırınca, anıların bu kadar güçlü bir şekilde geri dönebileceğini düşünmemiştim. Gözlerim farkında olmadan geçmişteki yaşanmışlıklarla bulanırken, kendimi bu duyguların ortasında kaybolmuş hâlde buldum. O an, nankör olan kalbime kızdım. Unutmaya çalışarak yıllarımı heba etmişken, o birkaç saniye nasıl olmuştu da tüm hatırı sayılan anıları tekrar zihnime sığdırmıştı?

"Bir şeye ihtiyacın olursa koridorun sonundayım. Görüşürüz."

DOĞA

Kıskançlık, ruhun karanlık köşelerinde filizlenen zehirli bir çiçekti. Dışarıdan belli olmaz ama içeriyi çürütürdü. Ruhumdan başlayan çürüme, bedenimin en dışına kadar yayılmıştı; ne içimde saklanacak bir yer kaldı ne de dışımda direnebilecek bir parça.

Bu duygu, ruhumu saran ince bir sis gibiydi; her geçen saniye daha da yoğunlaşan ve beni kendi hapishanesine çeken bir sis. Boğucuydu, soğuktu, varlığımı bir buz kütlesi gibi hareketsizleştiriyordu. Sadece dışımı değil, içimi de dondurmuştu. Ne adildi ne de gerekliydi; bu his, hayatımdaki hiçbir şeyden haklı bir pay almazdı. Ama o kadar gerçekti ki varlığını reddetmek neredeyse imkânsızdı. Ondan kurtulmaya çalıştım, evet, ama her seferinde kaçtığım yere benden önce varıyordu.

Dün de aynıydı, bugün de... Ne kadar yanlış olduğunu bilsem de içimdeki köklerini hissettiğim bir zayıflık hâline gelmişti. Kök salmış bir ağaç gibi sabitti ne sökebiliyordum onu ne de yerine başka bir şey koyabiliyordum. Bu kıskançlık, bana ait olmayan, sahip olmaya hakkım olmayan bir şeyin özlemi gibiydi. Doğukan'ın etrafında dolaşan yabancı bir nefes, onun yakınında olan bir varlık bile kıskanmama yetiyordu. Onun gülüşünü bir başkasının paylaştığını

görmek, sanki kalbimde var olan o ince kökleri daha da sağlamlaştırıyordu.

Hakkım olmayan bir kıskançlık... Bu duygu beni ele geçirmişti. Mantığım ne kadar dirense de yüreğimde büyüyen o karanlık kıskançlığın sesini bastıramıyordum. Belki de kıskançlık, insanın en eski zayıflıklarından biriydi. Ama bu benim için sadece bir zayıflık değildi; aynı zamanda bir yüzleşmeydi. O yabancı nefesin varlığıyla, kendimi her seferinde bu zehirli hisle boğuyordum. Doğukan belki iki, belki de üç oda uzağımdaydı. O kadınla... Bense tam burada kıskançlığın o karanlık labirentinin tam ortasında, çıkış yolunu bulamıyordum.

Kaybolmuştum. Üstelik henüz kendimi bile bulamamışken...

"Bir şey içer misiniz?"

Zihnimdeki yalnızlığın yankısını kesen bir ses, beni düşüncelerimin derinliğinden çekip aldı. İçeri hangi ara girdiğini fark etmediğim tesettürlü bir kadın polis memuru, kendine çay alırken bana da sormayı ihtimal etmemişti. Bu karakolda ne çok kadın vardı...

Diken üstünde oturduğumu fark etmiş olmalıydı. Üşüdüğüme yormuş olacak ki, "Isıtır," diye ekledi. Sesi, yumuşak ve içinde bir tür rahatlık barındırıyordu. Bu samimi tavrı, zihnimde bir sürü soruyu beraberinde getirdi. Acaba herkese karşı böyle samimi miydi? Belki de bu odada oturduğum için birinin yakını olduğumu anlamıştı. O yüzden aramızdaki görünmez sınırları yok etmeye, bir tür yakınlık kurmaya çalışıyordu. Ama neden?

Bir an, ona Doğukan'ın eşi olduğumu söylemeyi düşündüm. Bu, onun düşüncelerini netleştirebilirdi. Ama sonra durdum. Böyle bir şey söylemek yerinde olur muydu? Sahi Doğukan böyle bir şey söylediğim için kızmış mıydı? Hayır, kızamazdı. Ne için kızacaktı ki? Yıllar önce bana yaptığı emrivakiyi hatırlatır, "Ödeştik," der, işin içinden çıkardım ya da belki de sadece arzularım der, susardım.

"Buyurun."

Sorusuna verdiğim sessizliği, kendi kafasında yorumlamış gibiydi. Elinde tuttuğu karton bardakta buharı tüten mis kokulu bir çayı bana doğru uzattı. Çayın sıcaklığı ellerime ulaşmadan önce, bu

küçük jestin taşıdığı anlam zihnimde yankılandı. Onu tanımıyordum, o da beni tanımıyordu. Misafirperver davranmaya çalıştığı bu basit ama samimi hareket, aramızdaki belirsiz havayı biraz olsun yumuşatmıştı. Ancak nedense bu jestin ardında bir şey olduğunu hissediyordum.

Şüphe; aklın fısıldadığı soruların yankısıydı, bazen gerçeklere açılan bir kapı olurdu, bazen de huzura vurulan bir kilit.

Çayı kabul ederken, gözüm sol parmağına kaydı. Alyansın yuvarlak hatları, âdeta bir sınır çizgisi gibi parlıyordu. Bu, güvenli bir bölge anlamına mı geliyordu? Belki de evliydi ve bu, aramızdaki olası bir yanlışı en başından engelleyen bir bariyer gibiydi. Alyansı bir tür rahatlama işareti olarak görmek istedim. Ama ya az önceki kadınla arkadaşsa?

Teşekkür ederek uzatılan çayı aldım. Bardağı ellerimin arasında sıkı sıkıya tuttum, sıcaklığı üşüyen parmaklarımı yavaşça ısıtmaya başlıyordu. Sanki bu küçücük karton bardak yalnızca ellerimi değil, içimdeki o donmuş hisleri de çözmeye çalışıyordu. Ama ne çayın sıcaklığı ne de dış dünyadan gelen bu küçük nezaket jesti, duyduğum kokunun yarattığı acıyı silebilirdi.

Çay kokusu...

Son yıllarda tarçından bile daha gaddardı. Doğukan'ın yokluğunda, bana en çok meydan okuyan düşmanım olmuştu. Hafızamı istila eden, her nefes alışımda ciğerlerime işleyen o koku, uzaklarda bile olsa Doğukan'ın varlığını yanımda hissettiren bir hayal gibiydi. Kaçmaya çalışsam da sanki her köşede onunla yüzleşmek zorunda bırakıyordu beni. Her burun buruna gelişimde içimdeki özlemi kamçılıyor, yüreğimdeki ateşin küllenmesine izin vermeden daha da güçlü harlıyordu. Kaçmam imkânsız olunca onunla yaşamayı öğrenmiştim, onu bir düşman değil, bir hatıra gibi kucaklamıştım.

Şu anda ise... Tarçına bulanmış bir çay içiyordum.

Polis kadın, sessiz adımlarla yaklaştı ve yakınımdaki bir koltuğa oturmayı tercih etti. Hareketlerinde bir kararlılık vardı ama yüzünde beliren o tereddüt izi, zihninde bir şeylerin çırpındığını açıkça belli ediyordu. Benimle konuşmak istiyordu, bu o kadar belirgindi

ki. Ama nereden başlayacağını, hangi kelimeyi ilk sıraya koyacağını bilemiyor gibi görünüyordu. Birkaç saniyelik rahatsız edici bir sessizliğin ardından, çayından bir yudum aldı. İçindeki duraksamayı bastırmaya çalıştığı her hâlinden belliydi. Gözlerinin ellerime kaydığını hissettiğimde, aramızdaki sessiz diyaloğun tuhaf bir şekilde anlam kazandığını fark ettim.

"Sanırım siz Doğukan abinin yakınısınız," dedi sonunda, biraz çekingen bir sesle. Cümle, boşlukta yankılanan bir soru işareti gibi kaldı. Abi mi? Kızın yüzüne doğru alıcı gözle baktım. Bu hitap, bana fazlasıyla garip gelmişti. Abi diyecek bir yaş farkları olduğunu sanmıyordum. Gözlerim onun yüzünü tararken, bu kelimenin kökenini ve anlamını çözmeye çalıştım. Neden böyle bir hürmetle konuşuyordu? Şef ya da amir gibi resmî bir unvan yerine, abi gibi samimi bir ifadeye geçmişlerdi demek. Belki de bu, onların arasındaki rütbe ilişkisinin bir yansımasıydı. Resmiyeti yumuşatmak için kullandıkları bir jest, bir tür sessiz anlaşmaydı. Ama ya bu hitap, aralarındaki bir arkadaşlıktan kaynaklanabilirdi. Ya az önce gördüğüm kadın gibi bu da Doğukan'a zannettiğimden de yakınsa...

Bu düşünce, istemeden zihnime yerleşti ve kısa bir süre için içimde belirsiz bir huzursuzluk yarattı. Kendimi bu düşünceyi kovmaya çalışırken buldum. Bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralamaya çalıştım ama her kelime boğazımda düğümleniyordu. Başımı onaylarcasına salladım ama, "Eşiyim," demek istememiştim. Neden bilmiyorum ama ona yalan söylemek içimden gelmemişti. "Ah kendimi tanıtmadım," diyen kadın elini tokalaşmak için uzattı.

"Ben Meryem."

Karton bardağı sol elime aldım. Parmaklarım bardağın sıcaklığını kavramışken, diğer elimle uzattığı eli sıkıca sıktım. "Doğa. Memnun oldum," dedim, sesimin yumuşak bir tonla çıkmasına özen göstererek. Sözcüklerim sade ama arka planda taşıdığı anlamlarla doluydu. Kadının yüzünde samimi bir tebessüm belirdi. Bu tebessüm, bir yabancıya verilen nazik bir karşılık mıydı yoksa daha derin bir ilgi mi taşıyordu, emin olamıyordum.

"Ben de öyle. Buralı değilsin sanırım."

Merak... Ufak bir jest gibi görünen hareketinin altında yatan şey buydu. Ancak bu, sıradan bir tanışma merakından çok daha derindi. Sözlerindeki ince titreşim, bakışlarındaki hafif bir dalgalanma ile birleşiyordu. Doğukan'ın hayatında yer alan biri olarak kim olduğumu öğrenmeye dair sessiz bir arzuyu sezmiştim. Merakı bir yabancının kimliğiyle sınırlı değildi, kişiseldi hatta belki de fazla doğrudandı. Bu kadar dolaysız bir ilgi karşısında ne yapacağımı bilemedim. Bu durum, kafamın içinde gidip gelen düşünceleri daha da karmaşık hâle getirdi.

"Nereden anladın?" diye sormak istedim. Kelimeler dilimin ucundaydı. Ama o anda gözüm ayağımın dibinde duran, hıncahınç dolu sırt çantama takıldı. Hemen ardından, bir polis memuruyla karşı karşıya olduğum gerçeğini kendime hatırlattım. Duygusal bir samimiyetin ötesinde, kendi görev alanında bir değerlendirme yapıyor olabilir miydi? Kendimi bir tereddüdün ortasında buldum. Ona kendimi ne kadar açmalı, bu ince çizgiyi ne kadar geçmeliydim?

"Artık buralıyım."

Meryem'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. Aramızdaki bu kısa diyaloğun altında yatan düşünceler, sanki yazılmamış bir hikâyenin paragrafları gibiydi. Kadının sessiz gözlemlerinin ardında, bir hikâye oluşturma çabası hissettim. Aklından geçen soruları tahmin edemiyordum ama o sormadığı sürece kurcalayacak da değildim.

"Doğukan abinin evli ya da evlenmek üzere olduğunu bilmiyordum."

Onun da bildiğini sanmıyorum be Meryemciğim.

Dayanamayıp, bir anlık cesaretle kelimelerimi dile getirdim. "Sen Doğukan'ı yakından tanıyorsun sanırım," dedim. Sözcükler ağzımdan dökülürken sanki bir an duraksamış, ardından bir uyarının sertliğiyle havaya karışmıştı. Sesimi kontrol etmeye çalışsam da içinde saklı uyarı ve sorgulama tonunu gizleyemediğimi biliyordum. Fakat karşımda oturan kadın, buna zerre kadar aldırış etmemiş gibi görünüyordu. Gözlerimdeki keskin bakışı bir kenara bırakın, sanki söylediklerimin ona ulaşmamış gibi bir tavırla tepki

verdi. "Çok yakından," dedi sakin bir kendinden eminlikle. Karton bardağı incelikle kenardaki sehpaya bıraktı, hareketindeki rahatlık, içinde bulunduğumuz gergin atmosferi hiçe sayıyordu. Onun bu tavrı beni hem kızdırıyor hem de merakımı körüklüyordu.

Sözlerinin ardındaki anlamı çözmeye çalışırken, bakışlarım farkında olmadan sehpaya kaydı. Orada, sehpanın üzerinde öylece duran kitap, açık bir davet gibi duruyordu.

Ümit Yaşar Oğuzcan

Doğukan'ın en sevdiği şair değil miydi bu? Yoksa ona mı aitti bu kitap? Parmak uçlarım kitapla buluşmaya heveslenirken, zihnimde bir soru belirdi. Bu kitabın burada olması tesadüf müydü yoksa Doğukan ben gelmeden önce şiir mi okuyordu?

"Eşim Kemal'le hem devreler hem de aynı ekipteler."

"Ha?"

Düşüncelerimin arasında kaybolmuşken, aniden duyduğum cümle beni sarsıp o karmaşadan çekip aldı. Sözlerin anlamını kavrayabilmek için bir saniyeliğine duraksadım, ardından şaşkınlıkla karışık bir nidayla karşılık verdim. Sesimdeki afallamış ton, tam da o an içimde hissettiğim karışıklığı yansıtıyordu. Meryem bu tepkiye hafifçe kıkırdayarak karşılık verdi. Bu, onun sakinliğini ve bana olan tavrındaki rahatlığı gösteren bir gülümsemeydi. Ama bu gülümsemeyi her nasılsa biraz alaycı bulmuş, bu hissin içimde kıpırdanmasına engel olamamıştım. "Eşim diyorum," dedi, sözlerini neredeyse ritmik bir şekilde vurgulayarak.

"Kemal. Doğukan abinin devresi. Şu anda da aynı ekipte çalışıyorlar."

Kelimeleri sanki anlamakta zorluk çekiyormuşum gibi tane tane, üstüne basa basa söylemişti. Bir aptala anlatır gibi kasıtlı bir yavaşlıkla dile getirdiği her kelime, içimdeki utancı daha da artırıyordu. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim ve o sıcaklık, tüm sakinliğimi ele geçirdi.

"Ve evet, o kitap Doğukan abinin."

Sesli mi düşünmüştüm az önce ben? Bu soru zihnimde yankıla-

nırken içimde derin bir utanç dalgası kabardı. Kendime kızmamak mümkün değildi. "Allah kahretsin," diye iç geçirdim. Neden düşündüğüm her şeyi bu kadar rahat dışa vuruyordum ki? Yeni hayatıma attığım ilk adımla en azından bu özelliğimi geride bırakmayı başaramaz mıydım?

Kendi kendimi ele vermenin telaşıyla düşünmeye çalıştım. Durumu toparlamak için bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Kitap konusunu kapatmanın bir yolunu ararken, zihnimdeki gürültüyü bastırmaya çalıştım. Doğukan ve eşi devreydi. Buradaydı. Meryem de belli ki burada çalışıyordu. O zaman...

"Eşinle aynı yerde mi çalışıyorsun?"

Sesimi mümkün olduğunca sakin tutmaya çalıştım. Bu sorum hem konuyu hızlıca değiştirmek hem de onun dikkatini başka bir yöne çekmek için atılmış bir adımdı. Ama söyleyişimin ardında, bu sorunun ne kadar sıradan bir soru gibi göründüğünü sorgulayan bir tereddüt de vardı. Meryem başını hafifçe kaldırıp gözlerini bana dikti. Tavrında sanki bu durumun farkında olduğunu hissettiren bir rahatlık vardı. İçimde bir huzursuzluk kıpırdanırken, o aynı sakin tavırla hafifçe gülümsedi.

"Ben burada daimiyim. O harekât şube nereye görevlendirirse orada. Bazen böyle denk geldiğimiz oluyor."

Bir açıklama beklemediğimi ya da aldığım cevaptan tatmin olduğumu göstermek ister gibi, "Anladım," demekle yetindim. Gözlerim düşüncelerimden kaçmak için mi yoksa Doğukan'la ilgili bilmediğim bir şeyler öğrenmek için mi bilmiyorum, tekrar kitaba ilişti. Okumaktan eskimiş gibi görünüyordu, sayfaları sanki birçok kez çevrilmiş, kapağı parmak izleriyle dolup taşmıştı. Ama bir yandan da sanki kitabın yorgunluğu birden çok sahibi olmuş gibi duran havasındandı. O mu eskitmişti yoksa zaten eline eski mi geçmişti? Bu sorunun cevabı aslında çok basitti ama şu an için bir o kadar da ulaşılmazdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Kitaba dalıp gitmişken Meryem'in sesi ve hareketleri beni bulunduğum ana geri çekti. Kendine güvenli ve zarif bir ses tonuyla.

"İşime dönmem gerek. Sana keyifli okumalar," diye ekledi. Dikkatim gözünden kaçmamış olmalıydı.

O, kapıyı sessizce arkasından kapatıp odadan çıkana kadar bekledim. İçimde beliren garip bir kararsızlık, elimdeki çayı masum bir bahaneymiş gibi tutuyordu. Ama sonra bu anın büyüsünü bozmadan harekete geçtim. Elimdeki çayı dikkatlice sehpaya bıraktım ve üzerinde duran kitaba doğru uzandım. Parmaklarım istemsizce bir temkinle hareket etti, sanki ona dokunmak bir sırrı çözmek için ilk adımdı.

Kitabı elime alır almaz sayfaları yavaşça karıştırmaya başladım. Bazı cümlelerin altı özenle çizilmişti, mavi ve siyah mürekkeple belirgin hâle getirilmiş satırlar okurken dikkatle üzerinde durduğu anların tanıkları gibiydi. Ancak gözlerim başka bir detaya odaklanmıştı. Bazı mürekkepler suyla temas etmiş gibi bulanıktı, harfler yer yer dağılmıştı. Sanki o anın duygusal izine dokunabilirmişim gibi elimi istemsizce yüzeyine yaklaştırdım. Ağlamış mıydı okurken? Çok mu canı yanmıştı kelimelerin altında...

Sayfaları çevirmeye devam ederken kenarı kıvrık bir sayfa gözüme çarptı. Geri kalan sayfalardan farklı olarak sanki bu özel bir anı saklıyordu. Neredeyse nefesimi tutarak kıvrık sayfayı açtım. Karşıma çıkan şiirin düzenli dizilişi gözlerimi yakaladı. Sözcükler anlamlarını paylaşmak için beni bekliyormuş gibi satır aralarından sessizce fısıldıyordu. Gözlerim mısralarda gezindi; her kelime, her dize sanki bir acıyı barındırıyordu.

"Gitmek mümkün olsa da gitsem uzaklara.
Sevmesem seni bir daha
Paramparça etsem yüreğimi cam gibi
Sonra yaksam
Savursam küllerini karlı dağlardan açık denizlerden
Yine severdim seni toz toz
Yine sana tapardım küllerimin ağırlığınca."[1]

1. Ümit Yaşar Oğuzcan - Biz Kardeş Değiliz şiiri.

Neden canım acımıştı ki şimdi? Başka bir sayfayı açtığımda uzun bir şiirle selamlaştım. Bu da en az diğeri kadar dağılmış mürekkeplerin esiri olmuştu.

"Verdiğin her kederin yüreğimde yeri var.
Hangi kitabı açtıysam seni okudum yıllardır
Hangi aynaya baktıysam seni gördüm.
Gel desen gelemem
Git desen gidemem
Öl desen kanım akmaz
Anladım artık seni sevmek yüce bir şey
Anladım, seni sevmek Tanrı'ya yaklaşmak."[2]

"İnsanlar içinde bir sana inandım."

Aniden duyduğum sesle irkilirken tepemde dikilen Doğukan'ı görmeyi beklemiyordum. Bu kadar iri birine göre nasıl bu kadar sessiz gelebilmişti, anlamıyordum. "Bir seni sevdim kendimden başka. Uykuların bölündüğü saatlerde, sendin düşündüğüm soluk soluğa. Sivri bıçaklar gibiydin karanlığımda. Gözümü yumsam seni görüyordum."[3] Ezbere bildiği şiirin tek bir mısrasını atlamadan okuyordu. Kalbim satırları onun sesiyle dinlediğinde bir kat daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

"İstesen hayat verirdim bu karanlıklara.
İstesen gökyüzünü bir mendil gibi yırtardım.
Denizlerden, göllerden, nehirlerden.
Sana görmediğin renkler yaratırdım.
Zamanın ötesinde, yeni bir dünya kurardım sana.
İnsansız, tanrısız, kedersiz.

2. Ümit Yaşar Oğuzcan – Aşka Dair Nesirler şiiri.

3. Ümit Yaşar Oğuzcan – Biz Kardeş Değiliz şiiri.

Severdin.

Dağ rüzgârlarının serinliğince.

Yaşardın.

Bu sefil dünyamızdan uzak."[4]

Sözlerinin bittiği tonlama havada asılı kaldı, tıpkı bir sonbahar yaprağının usulca yere düşerken yarattığı derin sessizlik gibi. Derin bir nefes aldı, bu nefes kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Ardından aramıza uğultularla dolu bir sessizlik yayıldı; o sessizlik, içinde bir şeylerin çatırdadığı bir boşluğu yankılıyor gibiydi. Bu, basit bir sessizlik değildi. Duyguların kelimelerin ötesinde konuştuğu, görünmez bir diyalog gibiydi. Zaman o anda durdu, saniyelerin içinden geçerken sanki her biri daha ağır ve hissedilir bir hâl alıyordu.

Odaya girip çıkanlar, uzaktan gelen ayak sesleri, çevredeki hafif uğultular...

Hepsi bir sis perdesi arkasında bulanıklaşmıştı ama Doğukan bir kristal berraklığında karşımda duruyordu. Gözleri ikimizin üzerindeydi. Sanki bir şeyleri çözmeye ya da bir karar almaya çalışıyordu ama benim için o anın tek bir merkezi vardı. Kalbimin pusulası, sanki tüm yönlerini kaybedip tek bir noktayı işaret eder hâle gelmişti. Artık sadece Doğukan vardı. Sonsuza kadar...

4. Ümit Yaşar Oğuzcan – Biz Kardeş Değiliz şiiri.

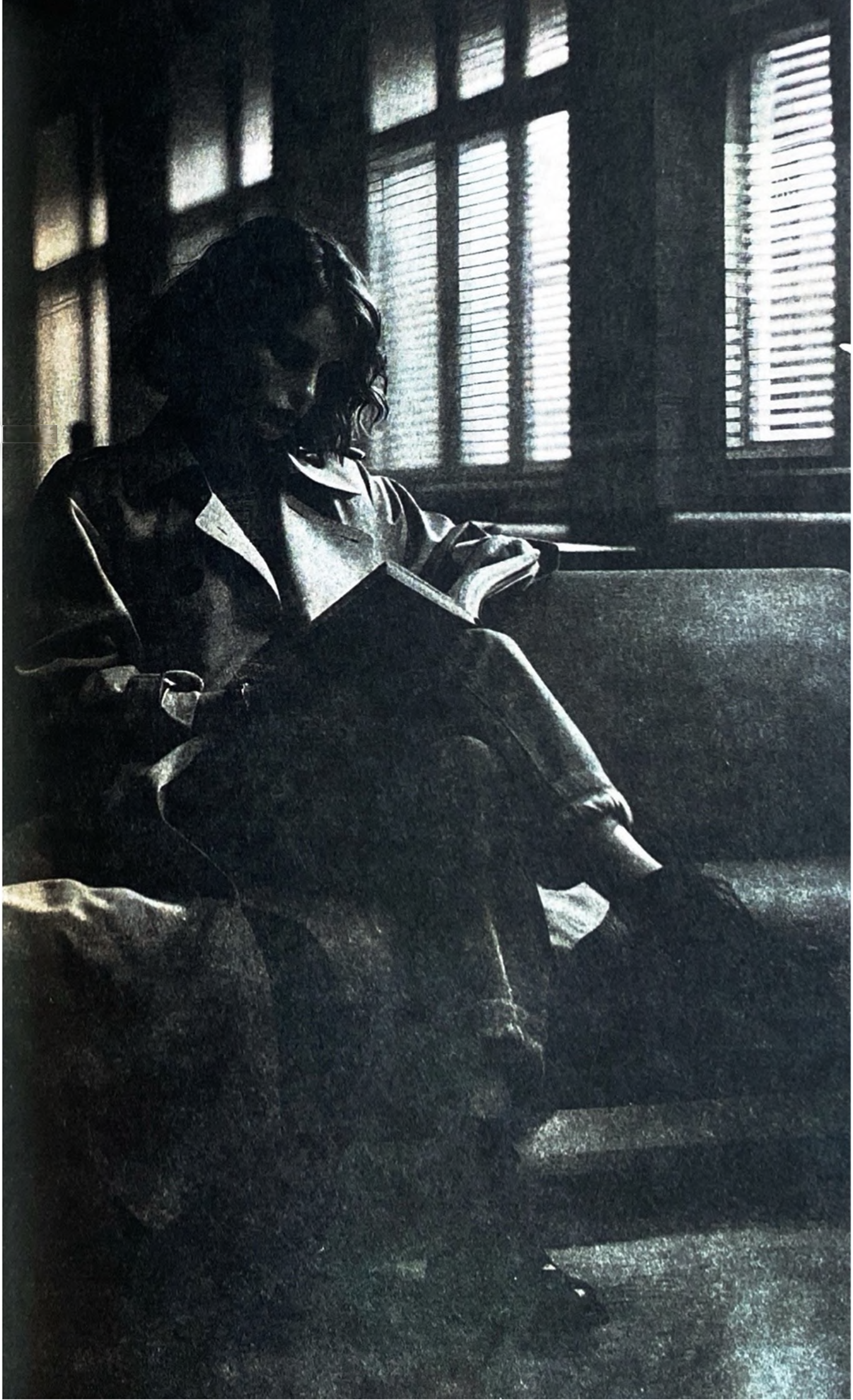

DOĞUKAN

"Güzel haberler ver bize Mali. Buldun mu şerefsizleri?"

Slaytın hafif titreşen ışığı, toplantı odasının karanlığını kırarak tuhaf bir atmosfer yaratmıştı. Kapıyı usulca araladım ve fark edilmemeye çalışarak içeri girdim. Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da geciktiğim gerçeği yüreğimde bangır bangır bağırıyordu. Kapıya yakın olan boş bir sandalye gözüme ilişti. Herkesin sırtı bana dönüktü; bu, geç kalışımın ilk anda fark edilmediğine dair küçük bir umut verdi. Ama bu umut, şefin keskin bakışlarının üzerimde yankılandığını hissettiğim anda dağıldı. Hâlâ Mali'yi dinliyormuş gibi görünse de gözlerinin beni anında bulduğunu görebiliyordum. Sessizce yerime oturana kadar bakışları âdeta üzerimde gezindi. Bu dikkat, içimde bir rahatsızlık dalgası yarattı. Sanki geç kalışım sadece bir ihmal değil, aynı zamanda şefin otoritesine bir meydan okuma gibi algılanmıştı.

Şef sonunda dikkatini tekrar istihbaratçımıza çevirdi ama o bakışlar, geciktiğim iki dakikanın kolayca unutulmayacağını açıkça ifade etmişti. Büyük ihtimalle toplantı bitiminde yüzleşmek zorunda kalacağım bir hesaplaşma beni bekliyordu. Bu durumun sonucunda sağlam bir uyarı alacağımı şimdiden tahmin edebiliyordum.

"O kadar malı bırakıp kaçmalarının altında mutlaka bir iş var."

Mehmet Ali slayt üzerinden kamera kayıtlarını gösterirken, "Karşıdaki bankanın girişinden aldığınız görüntüler. Adam ve kadından gözlerinizi ayırmayın. Sızıntılarımız onlar. Tek şüphelilerimiz de diyebiliriz. Sizden on dakika önce çıkmışlar. Kaçış için iki farklı araç kullanılmış. Biri beyaz Corolla, diğeri gri Egea."

Gözlerimi ekrandaki arabalardan da şüphelilerin hareketlerinden de bir an olsun ayırmadım. Bakışlarımı odakta tutarken, zihnim tüm detaylara açık bir şekilde tetikteydi. Oraya vardığımızda onların çoktan gitmiş olduğunu biliyorduk ama yine de en ufak bir detayı kaçırmamak, bu noktada yapılabilecek en küçük hatayı bile önlemek istiyordum. Şüphelilerin her hareketini izlerken, davranışlarında ya da yüz ifadelerinde ipucu olabilecek bir iz arıyordum. Ama her şey, o anın gizemini daha da derinleştiren bir sakinlik içinde ilerliyordu.

Hareketlerinde hiçbir telaş yoktu. Sanki kaçmak ya da saklanmak gibi bir amaçları yokmuşçasına rahat ve kendilerinden emin görünüyorlardı. İki yabancı gibi davranıyor, birbirlerine neredeyse hiç bakmadan, ahenkli ama mesafeli bir şekilde hareket ediyorlardı. Adımları ağır, sanki belirli bir planın parçasıymış gibi hesaplanmıştı.

Arabalarına binerken bile herhangi bir acele ya da panik işareti göstermemişlerdi. Bu, yalnızca soğukkanlı bir tavrın değil, aynı zamanda uzun süredir üzerinde çalışılmış bir kontrolün de işaretiydi. Her detay, onların profesyonel bir düzenin parçası olduklarını haykırıyordu. "Farkındaysanız araçlar farklı yönlere park edilmiş. Şaşırtma tekniği yapmaya çalışmışlar. Yalnız plakalara dikkat edin. İkisi de aynı."

İki farklı yöne giden araçları takip eden iki ayrı ekran görüntüsünü incelerken, "Sağ kalan it döküldü," dedi Ahmetcan. "Terör örgütlerine kaynak karşılığında operasyonel tavsiyelerde bulunuyormuş bu iki şerefsiz. Uyuşturucu kaçakçılığı tamamen hedef şaşırtmak içinmiş."

"Ve kaynak sağlamak için," diye ekledi Mali. Şef öfkeli bir soluk-la, "Ve ikisi de şu anda elimizde değil. İtoğluitler," diye sövdü. İçin

için kanatan hiddetiyle ekrana bakıyor, gözleriyle öfkesini kusmaya devam ediyordu.

"Henüz."

Mali araya girip, "Kadının hâlâ şehirde olduğunu biliyoruz," dedi. "Adam sabit bir noktaya varana kadar kadını alırsak işimiz kolaylaşacaktır." Yani bu demek oluyordu ki...

"Sorumluluk sahanızın dışında ama operasyonu siz yönettiğiniz için başladığınız işi bitirin. Hazırlıklarınızı yapın arkadaşlar. Bu akşam tekrar ava çıkıyorsunuz."

Tam da bu gece mi yani... *Siktiğimin şansı!* İçimden geçirdiğim bu cümle başımdan aşağıya dökülen bir sinir dalgasının yankısı gibiydi. Ekip, gürültü ve hafif bir kaos içinde toparlanıyordu. Herkesin hızlı adımları, sesleri ve hazırlık telaşı odanın içinde yankılanıyordu. "Doğukan!" Gürültünün arasından sıyrılan seslenişle şefe doğru baktım. İşte başlıyorduk. Derin bir nefes alıp diğerlerinin tam aksi yönde, onun yanına doğru ilerlemeye başladım.

"Misafirin varmış."

Bu tek cümle bile içimde küçük bir panik kıvılcımı yakmaya yetmişti. Kahretsin. Bahçedeki o yakın anların şefin kulağına kadar gitmiş olma ihtimalini düşündükçe içimdeki huzursuzluk büyüyordu. Yoksa sadece duyduğu bir dedikodu değil de bizzat gördükleri mi onu bu kadar katı yapmıştı? Hangisi olursa olsun, bu anın rahat geçmeyeceği çok açıktı.

"Belli ki özel de bir misafir. Aklını işine verebilecek misin?" diye sordu. Daha doğrusu bu bir soru değildi çünkü şef soru sormazdı. Emir verirdi. Tonlaması bile verdiği her kelimeye bir kesinlik yüklüyordu. Bir an duraksadım ama hemen ardından kontrollü bir şekilde cevap verdim.

"Her zaman şefim."

Bana kınayan bir ifadeyle baktı. Gözlerindeki sertlik, söylediklerime tamamen inanmadığını açıkça gösteriyordu. "Bir daha toplantıya yarım salise bile geç kalmayacaksın," dedi. Her kelimesi keskin, neredeyse bir bıçak gibi üzerime düşüyordu. "Kaldığın anda üç

operasyondan menedilirsin." Bu, bir uyarıdan çok bir mahkeme kararı gibi hissettirdi. Şefin bu kadar gergin olması büyük ihtimalle bu gecenin yoğunluğundan kaynaklanıyordu ama belli ki tüm bu stresi benden çıkarmaya karar vermişti. "Emredersiniz," dediğimde başını kapıya doğru savurarak *git hazırlan* mesajı verdi. Arkamı döndüm ve odadan çıkmak için yönelirken Mali'yle göz göze geldim. Bana rahatlatıcı bir bakış atarak *sıkıntı yapma* dercesine gözlerini kapatıp açtı.

Bizim meslekte sıkıntı yoksa zaten sıkıntı vardı.

İkisini yalnız bırakarak toplantı odasından çıktım. Hummalı bir koşuşturma hâlindeki ekibin arasından geçtim. Acele edersem hazırlanmadan önce Doğa'ya her şeyi anlatabilirdim.

Dinlenme odasının kapısına ulaştığım anda içeriye hâkim olan sessizlik ve dinginlik, koridorun kaosundan tamamen farklı bir dünya gibi hissettirmişti. Belki de bunun nedeni sadece Doğa'nın orada oluşuydu. Önündeki kitaba dalmıştı, gözleri satırlarda geziniyordu. Dünya yansa bile umurunda olmayacak bir tavrı vardı ya bu tamamen sakinliğin verdiği bir görüntüydü ya da okuduğu şiirlerin büyüsüne kapılmıştı.

Bir anlığına ellerindeki kitaba baktım. Benim kitabım... Bunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Parmaklarının kitabın köşelerini narince sardığını görmek, garip bir şekilde içimde bir sıcaklık oluşturdu. Onun bu hâli bir huzur havası taşırken, aynı zamanda içinde bir hüzün de barındırıyordu. Yüzünü görmeme bile gerek yoktu; duruşu, kitabı tutuşundaki ihtimam ve aldığı nefeslerin belli belirsiz titreyişi her şeyi açık ediyordu. Saçları nefesinin etkisiyle yüzündeki ince bir rüzgârın dalgası gibi savruluyordu. Hangi şiiri okuduğunu merak ederken, o anın atmosferi âdeta beni yavaş ve usulca yanına çekiyordu.

Adımlarımı olabildiğince hafif atmaya çalıştım. Botlarımın çıkardığı sesi bile duymayacak kadar derinlere dalmıştı. Şiirlerin arasında kaybolmuş bu hâli hem ona olan hayranlığımı artırıyor hem de bir parça üzüntü veriyordu. Duygularını ne kadar gizlemeye çalışsa da bu kadar savunmasız bir anda ne hissettiğini görmemek

imkânsızdı. Doğa'nın en sevdiğim şiirlerden birine takılıp kalmış olduğunu fark ettim. Gözlerim sayfalarda dolaşırken, onun işaret parmağının satırlarda gezinmeye devam ettiğini gördüm. Parmaklarının ucu kıpkırmızıydı, âdeta soğuktan donmuş gibi. Hiç mi ısınmamıştı gittiğimden beri?

"İnsanlar içinde bir sana inandım."[5]

Diğer sayfaya henüz geçmişti ki duramadım. Devamını benden dinlesin istedim. Onun sessizliğine karışmak, satırların yalnızlığını paylaşmak bir anda içimde bir ihtiyaç hâline gelmişti. Başucunda duran, çoktan soğumuş çayın beceremediğini üstlenmeye karar verdim. Düşüncelerimi toparlayarak şiirin ilk mısrasını usulca okudum. Sözler ağzımdan dökülürken ona dokunabileceğimi hissediyordum. Ama tam o anda irkildiğini gördüm. Başı hızla bana döndü; gözleri, içinde şaşkınlık ve biraz da panik taşıyordu. Belli ki orada olmamı beklemiyordu. Ama durmamı istediğini de hissettiriyordu. Bu arzuyu, göz göze geldiğimiz anda gözlerindeki kahverengi tonların yumuşayıp ısınmasından anlamıştım.

Beni bölmedi. Sessizliği bir şans gibi değerlendirdi ve merakı, özlemi, belki biraz da çekingenliğiyle kelimelerimi beklemeye başladı. Etrafımızdaki o uğultulu hareketlilik, bir an için bile olsa susmuş gibiydi. Eski günlerdeki gibi... Sanki zaman geriye sarılmış, geçmişteki o samimiyet dolu anlara geri dönmüştük. Tek bir farkla...

Bugün, yalnızca o ve ben vardık; dilim "biz" demeye cesaret edemese de buradaydık. Korkuyordum. Gitmekten başka çarem kalmadığında gitmelerin acılara çare olmadığını öğrenmiştim. Yüreğimde öyle bir özlem vardı ki anlatmaya ne kelimelerim yeterdi ne de nefesim. Ben deyip susmalara sen diyen haykırışlar karışıyordu ama hiçbiri "biz" diye duyulmuyordu sanki ya da ruhum sağırlaşmıştı tekrar bir darbe almamak için...

Bu, benim içimdeki sessizlikle savaşımın bir parçasıydı. Ama her şeye rağmen orada durup şiiri okumaya devam ettim, sanki her mısra bizi biraz daha birbirimize yaklaştırabilir gibi...

"Çok güzelmiş."

5. Ümit Yaşar Oğuzcan – Biz Kardeş Değiliz şiiri.

Anın ağırlığında kelimelerim kifayetsiz kalıyordu. Gülümsemekle yetindim. Doğa elindeki kitaba dikkatimi çekmeye çalışarak, "Senin kitabınmış," dedi. Bunu nasıl anladığını düşündüğüm birkaç saniyede, "Meryem söyledi," diye ekledi. Tabii ya... İçimden kendime alaycı bir şekilde söylendim. Gözyaşlarımın izlerinden tanıyacak değildi ya.

"Tanıştınız demek."

Başını bir kez *evet* anlamında kıpırdatırken, "Tatlı kız," demeyi ihmal etmedi. Acaba böyle düşünmesinin nedeni parmağındaki yüzük olabilir miydi? "Sanırım bayağı okumuşsun bu kitabı," diyerek sayfalarının yıpranmışlığına dikkat çekti. Sadece onu değil, onu aradığım birçok kitap okumuştum. Bunların çoğu da şiir üzerineydi.

"Sen beni bir hoşça kal kelimesine sığdırdın belki ama ben şairlere kafa tuttum. Seni hiçbir şiire sığdıramadım."

Doğa'nın bakışları yüzümde dondu. Ne diyeceğini bilemediğini o kadar iyi biliyordum ki. "Şiir mi yazdın?" diye sorarak konuyu farklı yöne çekmeye çalıştı. Bu sefer de ben ona cevap vermedim. Yazmıştım. Hem de her gece, aklıma düştüğü her saniye. Karalayıp çöpe attıklarımı da saysam en sevdiğim şairle yarışacağım kadar çok yazmıştım hem de.

"İnanmıyorum."

Bunu şaşkın ifadesi olarak kullanmış olsa da ağırıma gitmişti. Ona inanmayacağı hiçbir şey yaşatmamıştım birlikteliğimiz boyunca. Şaka yollu bile olsa bana bu kelimeyi kullanmamalıydı.

"Ben sensiz bin gece ateşle sınandım. Sen bir gece bile sensiz kalmadığın için anlamazsın. İyi ki de kalmadın. Ne olursa olsun bu dünyada cehennemi yaşamanı istemezdim."

Şaşkınlığına karışan bozulma ifadesi yüzüne kısa bir an için yerleşti. Kaşları hafifçe çatılmış, dudaklarından dökülen kelimeler ise sessiz bir meydan okumayı andırmıştı. "Herkesin cehennemi kendine Doğukan." Sesindeki soğukkanlılık, söylediği sözlerin bir tür kaçış ya da savunma olduğunu düşündürdü. Sözcükler sanki duygularını koruyan bir duvar gibiydi, güçlü durmaya çalıştığını ve kendi acısını sakladığını hissettiriyordu.

Eğer bu söylediği doğruysa... Eğer herkesin cehennemi kendineyse...

Neden Rabb'im? Neden bana iki kişilik yaşatmıştın ki?

"Dogi."

Arkamdaki kapının eşiğinden geldiğini duyduğum sese doğru döndüm. Teçhizatlarını tam anlamıyla kuşanmış Kemal karşımda beliriverdi. Odaya, daha doğrusu bana sert bir bakış attı ve Doğa'yı es geçmeyerek hafif bir baş selamı verdi. Ardından bakışları tekrar bana kaydı. "Araç hazır. Ne bekliyorsun?" dedi, sesine eklediği hafif ama belirgin sitemle. Onun bu tarzı, içinde bulunduğumuz koşulların ağırlığını bir kez daha hissettirdi. Sorularına herhangi bir sözcükle cevap verme gereği duymadım, sadece elimi kaldırarak beş dakika işareti yaptım. Ancak bu cevabım Kemal'i tatmin etmedi. Kaşlarını hafifçe çattı ve, "Acele et," diyerek net bir direktifle görüşümden çıktı. Arkasında bıraktığı bu kısa ama etkili cümle, bana asıl olmam gereken yeri hatırlatır gibiydi.

Doğa'nın ayaklandığını hissedince arkamı döndüm. Gözlerinde saklanması imkânsız bir korku ve panik belirmişti. Az önceki sakin ve kendinden emin hâli gitmiş, yerini baskın ve ezici bir duygusal dalga almıştı. Bu his, gözlerindeki kahverengi tonları bile karanlık bir gölge gibi örtüyordu.

"Nereye?"

"Operasyon emri geldi."

Doğa bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama hiçbir ses duyulmadı. Sanki konuşma isteği ile sustuğu duygular arasında sıkışıp kalmış gibiydi. "Kalacak yer ayarladın mı?" Başını hafifçe *hayır* anlamında salladı, hareketi ne kadar küçük ve zarif olsa da içinde büyük bir belirsizliği barındırıyordu. *Evet dese ne değişecekti Doğukan? Sanki gitmesine izin verecekmiş gibi bir de sormuyor musun?*

"Ne zaman dönerim bilmiyorum ama burada bekleyebilirsin."

Ona hem bir seçenek sunmuş hem de bu seçeneği alacak cesareti bulmasını ummuştum. Fakat o, bu sözlere herhangi bir yanıt vermedi. Sanki konuşmak istemiyor, bu sessizliği bozmaktan korku-

yordu. Belki de kalmak istiyordu ama o da buna nasıl cesaret edeceğini bilemiyordu.

"Bir şey olursa Meryem'i bul."

"Sen beni düşünme," dedi, sesi sakin ve kelimeleri netti. Fakat o cümlenin altında yatan derinliği görmemek imkânsızdı. Onu düşünmediğim bir an olduğunu sanması hafifçe gülümsetmişti. "Şimdi hazırlanmam lazım. Dikkatli ol," dedim, sesime olabildiğince sakin bir ton eklemeye çalışarak. Ancak kaygımı gizleyebildiğimi sanmıyordum. Doğa'nın yüzündeki acı dolu ifade, kelimelerin çok daha ötesinde bir şey anlatıyordu. Sanki o bakışları, ruhunun derinlerinde sakladığı korkuları ve endişeleri açığa çıkarıyordu.

"Asıl sen dikkatli ol."

Söylediklerini ciddiyetle karşılayarak başımı *olurum* der gibi salladım. Bu, o an için onu teskin etmek adına verebileceğim tek yanıt gibiydi. "Görüşürüz," dedim. Ancak Doğa, her zamanki gibi bu kelimeyi sıradan bir şekilde kabul etmedi. Kelimenin harflerini tek tek heceledi.

"Gör-üşürüz."

Onun bu küçük ama anlamlı alışkanlığı, hafızama kazınmış bir detaydı. Tam kapıdan çıkacağım sırada duyduğum bu kelime yüzünden olduğum yere çakıldım. Bana ne zaman bunu söylese, dönüşüm geç oluyordu. Şimdi de aynı hisle baş başaydım. Belki de şu anda ölüme gidiyordum. Gözümde geleceğin bütün belirsizliği ve karanlığı, şu anın ağırlığına ekleniyordu. Bu onu son görüşüm olabilir miydi? Bu düşünce, bir anlığına kalbimi sıkıştırdı. Bu anın son olduğunu bilmeden geçirdiğim bir veda olabilir miydi? Ellerimi uzatıp, ona bir kez daha dokunma arzusuyla yanıyordum ama aynı zamanda bu arzunun bir adım ötesine geçmekten...

Son dokunuşum... İçimden tekrar ettim. Son...

Düşüncelerimi bile sonlandırmadan gerisin geri döndüm. Doğa'nın ne olduğunu anlamasına izin vermeyeceğim bir hızla ellerimi yanaklarına yerleştirdim ve onu yılların açlığıyla öptüm. Nefes almadan, almasına izin vermeden. Tadına vardıkça daha çoğunu isteyen, ölüm bile gelecekse böyleyken gelsin dedirten bir şekilde

öptüm. Diğer öpüşmelerimize nazaran daha kısaydı ama yudumladığı çayın tadıyla yarışacak bir lezzet şöleniydi. Tabii geç kaldığım düşüncesi tüm tadı damağımda bırakmasaydı.

Nefes nefeseydim. Dudaklarımı onunkilerden kopardım ve alınlarımızı birbirine dayadım. Elleri ensemdeki yeni traşlı saçlarımda dolaşırken, "Bu neydi şimdi?" diye sordu. Sorusu sayıklamadan öte geliyordu. Şaşkındı, mutluydu, arzuluydu. Veda öpücüğü diyerek onun yüreğini dağlamamak için, "Şans öpücüğü," dedim. Dudaklarıma doğru gülümsedi. Nefesini bir ihtiyaç gibi içime çektim. Siktiğimin üç buçuk senesi!

"Her operasyondan önce böyle olacaksa, sık sık git diye dua edebilirim."

Güldüm. *"Her gidişin dönüşü beklediğin gibi olmaz,"* ve *"Sen iste yeter ki ben gitmeden de seni öperim,"* cümleleriyle savaştığım için sadece güldüm. "Dikkatli ol, tamam mı?" diye fısıldarken başını hafifçe kıpırdattı. "Samam samam," deyişiyle erkeksi bir kıkırtıya benzer ses dudaklarımdan kaçtı. "Sen de dikkatli ol," dediğinde onu taklit ettim.

"Samam samam."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞA

Sıfırdan başlamak için bazen gitmek gerekirdi. Eski alışkanlıklardan, tanıdık yüzlerden ve en çok da kendinden...

Kimse bu yolun kolaylığından bahsetmezdi. Aksine belirsizliklerin gölgesinde atılan adımlar her zaman korkutucuydu. Ancak bu zorlukların gerekliliği, yola çıkıp o adımları attığında anlaşılırdı. Belirsizliklerle dolu yollarda ilerlerken, kaybolmak kaçınılmaz olabilir. Ancak doğru yolu bulduğunuzda anlardınız ki her adım aslında sizi tam da olmanız gereken yere taşıyordu.

Dikenli yollardan geçmiştik. Her adımda kendimizden bir parçayı geride bırakmıştık. Yine de bizden son kalanla birbirimize kavuşmuştuk. Sevdamız için o yeter miydi, bilmiyordum ama sıfırdan başlamak için yetmişti. Doğukan'ın yanımdan ayrılmasının üzerinden beş saat geçmek üzereydi. Çepeçevre bir hüzünle sarıldığım beş saat...

Zehir gibi bir yalnızlık...

Karanlığımı besleyen onun yokluğuydu. Çaresizliğin en kahredicisiydi ona kavuşmuşken tekrar ayrılmak. Hasretin en dibiydi. Arzuların o belli belirsiz sıcaklığı hâlâ dudaklarımdaydı. Belki bu yüzden sürekli ellerim dudaklarıma gidiyordu. Üstümde sökmek

üzere olan şafağın renk cümbüşü, altımda beni içine çekmeye hazır olan boşluğun ıssızlığında oturmuş, bekliyordum. Meryem görevlendirilmiş gibi ara ara beni kontrole geliyordu. Her seferinde ne zaman döneceklerini soruyordum. Neyse ki beni çok iyi anladığı için bu sabırsızlığımı sorun yapmadan her sorumu tek tek cevaplıyordu. Eşinin gidişlerine alışmıştı. Belki ben de alışırdım, üç buçuk yılın hatırı olmasa.

"Doğa."

Meryem'in sesini duyarken bakışlarımı gittikçe aydınlanan gökyüzünden çektim. Elinde çayla bana doğru gelen kadın üşümüş görünüyordu. "Sabah ayazına meydan okuduğunu görünce yardıma geleyim dedim," deyip ilk tanıştığımızdaki gibi karton bardaktaki çayı bana uzattı.

"Gerçekten çok soğukmuş. Hasta olmazsın umarım."

Gülmekle gülmemek arasında kalarak çayı aldım. O kadar uzun zamandır üşüyordum ki şu anda tenimi yalayıp geçen soğuk, senelerdir ruhumu esir edenle yarışamazdı bile. Ürpererek yanıma oturdu. Çayından bir yudum alırken tekrar ne zaman geleceklerini sordum.

"Kadını paketlemişler. Birazdan gelirler."

Polis diline olan yabancılığımı fark etmiş olacak ki mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Yani yakalamışlar." Ne söylediğini anlamıştım. Sadece alışık değildim. "Herkes iyi mi?" diye sorduğumda başını onaylarcasına salladı. Derin bir nefes alarak banka sırtımı yasladım. Kaç dua sığdırmıştım geçen saatlere... Çok şükür iyiydi.

"Nerede kalacaksınız?"

Doğukan da buna benzer bir soru yöneltmişti ama o tek kişilikti. Buraya gelirken düşünmediğim konuya artık kafa yorabilirdim. Acaba burada da apart tarzı yerler var mıydı? Meryem bunları bilir miydi? Yoksa otelde kalmama Doğukan sesini çıkarır mıydı? Ya da benimle gelir miydi bu sefer? Artık ne birinin görmesi önemliydi ne de yersiz konuşması. Önemli olan tek şey bizdik ve kaybettiğimiz zamanların telafisiydi.

"Yani en azından eve çıkana kadar."

Sessizliğimi kendine göre yorup konuşmayı devam ettirdi. Söylediği şeyle kalp ritmim hafifçe değişirken ev tutma fikrinin neden aklıma gelmediğini düşündüm. Gerçi konumuz Doğukan Karahanlı'ydı. Nasıl gelsindi ki?

"Otelde falan kalırız sanırım."

Meryem bu fikirden hoşlanmamış gibi göründü. "Bildiğim kadarıyla otel, apart gibi yerlerde kalmalarına izin yok," dediğinde hafifçe kaşlarım çatıldı. "Yani lojman misafirhanesi ya da polisevi dışındaki açık hedef olan alanlarda." Harika. Bir bu eksikti. Bildiğin sokakta kalmıştık. Yani benimle birlikte olmak isterse kalmıştık. Gerçi Doğukan sokakta kalmanın sorun olmadığını birden çok kez dile getirmişti. Yıllar önce...

"O zaman bilmiyorum," dediğimde yüzüne samimi bir gülümseme yerleştirdi. "Ben biliyorum. Tabii ki bizde kalıyorsunuz." Buna ne cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Tek başıma karar verebileceğim bir konu da değildi. Üstelik Meryem'i adamakıllı tanımıyordum bile. "Zaten bu ay sonu lojman dağıtımı var. Doğukan abi seni getirdiğine göre başvurmuş bile olabilir. O zamana kadar beraber kalırız. Hem sen de lojmana alışmış olursun." Doğukan ona döneceğimi bile bilmiyordu ki böyle bir başvuruda bulunsun. Ayrıca bekârlara lojman çıkıyor muydu?

"Meryem biz evli değiliz."

Bizi evine davet ettiği için bunu bilmeye hakkı vardı. Yüzü birkaç saniyelik şok tanımına uyan bir ifadeyle kaplandı ama bunu saniyeler içerisinde silebilecek kadar profesyoneldi. Ona bakmıyor olsam büyük ihtimal kaçırabileceğim bir ifadeydi. "Olsun. Yakında evleneceğinizi bildirerek başvurmuştur belki," dedi. İşte sorun oydu. Yakında evlenmeyebilirdik ama bunu dillendirmek ağzımda acı bir tat bırakacağı için sessiz kaldım. "Söylediğine göre hiç lojmanda kalmadığı için Doğukan abinin puanı birikmiştir. İstediğiniz evi de seçersiniz." Ne kadar pozitif biriydi. Beni kurması güzel hayallere sürüklese de ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Doğukan'la konuşmadan hayal dahi kurmak istemiyordum.

"Hah, geldiler."

Heyecanla başımı giriş kapısına çevirdim. Büyük zırhlı bir araç yavaşça içeri giriyordu. Daha önce bu araçların bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim. Belki de yakınlık etkisiydi. Oturduğum yerden ayaklandım. Gözlerimi Doğukan'ı aramızdaki metal parçasının arkasından bile görebilecekmişim gibi araçtan ayırmadım.

Karakol binasının önünde durdu. Hararetli çalışan motorun sesine ağır bir metal sesi eklendi ve bu harmoni bahçedeki sessizlikte yankılandı. Araçtan inen özel harekât polisleri oyalanmadan binaya doğru yöneliyordu. Sanki aceleleri vardı ya da şeflerinin kırbacı sırtlarındaymış gibi hareket ediyorlardı. Meryem görevin başarılı olduğunu söylemişti. Buraya gelene kadar ters bir şey mi olmuştu?

Bir anda Doğukan görüş alanıma girdi. Araçtan inerken botlarının asfaltta çıkardığı tok ses, ruhumun ıssız odalarında yankılandı. Beni bulacağı yeri adı gibi biliyormuşçasına bakışları üzerime çevrildi. Belki de gerçekten o da aracın içinden bana bakmıştı. Aramızdaki mesafelere rağmen rahatlamış olduğunu yüzünden okuyabilmiştim. Fakat bana doğru gelmemişti. Binaya doğru da yönelmemişti. Kararsız kalmış gibi görünüyordu. Yaşananların etkisi diye düşündüm. O gelmiyorsa, ben giderdim. Tam adım atmak için hazırlanmıştım ki kolumdaki belli belirsiz temas ilerlememe izin vermedi.

"Teçhizat ve malzeme kontrolü yaptıktan sonra operasyon sonu inceleme toplantısı olacak."

Yani bu bir süre daha hasretiz demekti. Doğukan'ın yanındaki arkadaşıyla beraber binaya yöneldiğini gördüm. "Ne kadar sürer?" Sıcak bir tebessümle koluma giren kadın, "Ben mesai çıkışına hazırlanana kadar biter. Hadi gel, içeri girelim," dedi ve beni karakol binasına doğru çekiştirmeye başladı. Merdivenleri seri bir şekilde tırmandık. İçeri girdiğimizde karşımıza çıkan özel harekât grubuyla adımlarımız yavaşladı. Şef olduğunu düşündüğüm adam emirler yağdırırken hepsi askerî rahat pozisyonda pürdikkat onu dinliyorlardı.

Doğukan grubun en arkasındaydı. Bize arkası dönüktü. Fakat onlara doğru yürürken geldiğimi hissetmiş gibi duruşunu daha da

dikleştirdi. Tam yanlarından geçtiğimiz sırada belinde kenetlediği ellerinden birini çözdü ve zorlanmadan elimi yakaladı.

Geçip giderken dokunduğu, sadece birkaç saniyeden ibaret bir temastı ama bana cenneti bağışlasalar ancak bu kadar mutlu olabilirdim. O belki sadece elime dokunmuştu ama benim yumruk kadar yüreğim sarıp sarmalanmış gibi huzurluydu.

DOĞUKAN

Birkaç saatliğine kapattığım beyin şalterim görev bittiği anda açılmış, aklıma ilk dolan kişi Doğa olmuştu. Üç buçuk yıl onsuz kalmıştım. Koskoca üç buçuk yıl. Alt tarafı birkaç saattir ondan uzaktım ve buna tahammül edemiyordum. Zihnimde sürekli iyi olup olmadığını sorguluyordum. Şehirdeki en güvenli yerde olmasına rağmen. İçimde solucan gibi kıvranan, rahatsız edici his sadece bundan dolayı da değildi üstelik. Korkuyordum. Gidip de bulamamaktan, bulup da eskisi gibi olamamaktan. Hayalî bir çift zar attım gökyüzüne. Düşeş gelirse oradaydı. Hepyek gelir ise...

"Beş dakikaya giriş holünde içtima düzeni alın."

Şefin emriyle herkes araçtan inmeye başladı. Sıramı beklemek hiç bu kadar ıstırap dolu olmamıştı. Aşağı inmemle sağımdaki bir yere doğru çekilmem bir oldu. Bakışlarım Doğa'yı bulduğu an, yüreğime dolan rahatlama hissi gözle görülecek kadar belirgindi. Buradaydı. Gitmemişti. Bana doğru gelmek istediğini fark ettim. Meryem tutmasa belki de koşup boynuma sarılacak kadar korkmuş görünüyordu. Belki biraz da özlem dolu. Bunun olmasını dileyen acınası kalbim de olabilirdi.

"Hadi!"

Omzuma vuran Kemal bana nerede olmamız gerektiğini hatırlatmıştı. Gözlerimi isteksizce Doğa'dan ayırıp merdivenleri tırmanmaya başladım. Karakol binasına girmemizle içtima düzeni

alan timin arkasına karıştım. Şef herkesin geldiğine emin olduktan sonra, "Vukuatı olan var mı?" diye sordu. Ortalık bir anda metalik seslerle hareketlendi. Herkes silahlarını kontrol etmeye başladı. Pimim tamamdı, alev gizleyenim yerindeydi. Şarjörlerim üzerimdeydi. Silahıma dair her şeyim tamdı. Kontrolümü yapıp sessizce hazır ola geçtim. Diğerleri de sessizleşince şef tekrar, "Vukuatı olan var mı?" diye sordu. Bu sefer çıkan sesler kıyafetlerin haşırdamasından kaynaklıydı. Kişisel eşyalarımın üzerimde olup olmadığını kontrol ettikten sonra esas duruşta bekledim.

"Vukuatı olan var mı?"

Üçüncü kez sorulan soruyla önümde duran adamın sırt çantasına baktım. Kayışları tamdı, matarası duruyordu. Malzemeleri tam görünüyordu. Yine derin bir sessizlik holü kapladı. Son kez vukuatımızın olup olmadığını soran şefe hep bir ağızdan olmadığını söyledik. "Rahat." Rahat duruşa geçmemizle şefin gözleri tek tek üzerimizde dolaşmaya başladı. Operasyonu hakkıyla yerine getirdiğimiz için bizimle gurur duyuyor gibiydi.

"Operasyonla ilgili görüşlerinizi alacağım. Fakat başkasıyla ilgili yorum yapmanızı istemiyorum. Kendi işinize odaklanın ve bana geliştirilebilecek şeyler söyleyin. Uğurcan önce sen."

Bir anda bel kemiğimden aşağı bir ürperti indi. Hasret olduğum koku esen rüzgârla içime sızarken Doğa'nın arkamda olduğunu hatta gittikçe bana yaklaştığını anladım. Adımlarını dinledim. Göz ucuyla gördüğüm Meryem'in arkasındaki adımların Doğa'ya ait olduğunu biliyordum. Sanki sırtımda gözlerim varmış gibi elini yakaladım. Böyle bir hareket yapmamı beklemediği için kaskatı kesildiğini hissettim. Yalnızca birkaç saniye süren temasımızla ona geldiğimi hatırlatmak istedim ya da onun burada oluşunun bir rüya olmadığını kendime kanıtlamaya çalışmıştım.

Üşümüş eli parmaklarımdan kayıp gitti. Yerine bıraktığı dondurucu his, ruhumun yerindekinin yanında hiçbir şeydi. Göz ucuyla Meryem'le gittiği yöne baktım. "Doğukan!" Kahretsin. Odağımın kaydığını fark eden şefe doğru baktım. "Keskin nişancı olarak geliştirilecek bir fikrin var mı?" Sorusuna vereceğim cevabı operasyon

sırasında çok düşündüğüm için, "Bundan sonraki operasyonlarda bir saat önceden görev yerine gitmeyi talep ediyorum," dedim. Kaşları hafifçe havalandı.

"Yarım saat yeterli gelmiyor mu?"

"Bazı bölgelerde keşif için yetersiz efendim. Bu nedenle yardımcımla beraber bir saat önceden gitmenin daha uygun olacağını düşünüyorum."

Şef ciddi bir ifadeyle bana baktı. Söylediğim şeyi düşünüyormuş gibiydi. Dik duruşumdan taviz vermedim. Neyse ki iç sorgusu uzun sürmemişti. "Bir saat. Tamam," diyerek başıyla onayladı. Ardından bakışlarını başka bir arkadaşıma çevirdi. OSİ[6] bitene kadar odağımı timde tuttum. "Dağılabilirsiniz arkadaşlar," dediği anda silahımı teslim ettim. Kamuflajlardan kurtulduğun gibi soluğu Doğa'nın yanında aldım. Dinlenme odasında tek başınaydı. Beni gördüğü gibi ayaklandı. Ona doğru koşmak istedi ruhum ama bedenim olduğu yere çakılmıştı. Kalbim affetse bile mantığımın hazmedemediği şeyler vardı ve sadece beklemek istiyordu; beklemek, görmek, yaşamak, emin olmak.

"İyi misin?"

Sorusuna başımı *evet* anlamında sallayarak cevap verdim. Bedenen iyiydim sonuçta. Bu yalan sayılmazdı. "Sen nasılsın?" diye sorduğunda dudaklarının kenarına ufacık bir tebessüm yerleştirdi. "Artık iyiyim." Bunu geldiğim için söylediğini bilmeme rağmen içimde bir yer beni frenliyordu. "Çıkalım mı?" diye sorduğumda yüzüne hınzır bir gülümseme yerleştirdi.

"Bu bir teklif mi? Bana çıkma teklifi mi ediyorsun Doğukan Karahanlı?"

Sesindeki eğlenen tınıyı bozmak istemediğim için dilimin ucuna gelenleri frenledim. Açıkçası onu kırmayacak ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Bu süre zarfında yayılan sessizliğimi kötüye yormuş olacak ki hafifçe yüzü düştü ve ardından tatsız bir, "Hadi çıkalım," dedi. Sırt çantasını yerden alırken, "Nerede kalacağımızı düşündün mü?" diye sordu. Benim gitmeden önce sorduğum so-

6. Operasyon sonrası inceleme.

ruya karşılık o çoğul eki kullanmıştı. Yüzüme ise meydan okur gibi bakıyordu. Sanırım onu kırma düşüncesinden eskisi kadar korkmamalıydım. Çünkü karşımdaki kadın o eski nahif hâliyle değil, çelik gibi dik duruşuyla dikiliyordu.

"Düşünmem mi gerekiyordu?"

Oysaki bunu onu gördüğüm andan itibaren düşünmeye başlamıştım. Polisevinde kalmasına izin verileceğini sanmıyordum. Otelde kalmak bizim için tehlikeliydi. Lojmanda evliler kalıyordu. Ev tutmak riskti. Sırt çantasını takarken, "Yani bundan sonra etle tırnak gibi olacağımız için düşünsen hiç fena olmaz," dedi. Cevabı beni bir başka şaşkınlığa sürüklemişti. Artık kelimelerden korkmuyordu ve bu cesur hâli fazlasıyla kışkırtıcıydı.

"Öyle mi olacakmışız?"

Bana doğru yavaş, dikkatli ve kahrolası derecede tahrik edici bir şekilde yürüdü ve tam önümde durdu. Gözleri gözlerimle buluşmadan önce kısa bir an dudaklarımda oyalanmıştı. Onu öpme isteğimi dizginlememe yardımcı olsun diye nefesimi tuttum. Fakat onun alıp verdiği nefesleri üzerimde hissetmem işimi kolaylaştırmıyordu.

"Can yoldaşlığı bunun için değil mi?"

Siktiğimin can yoldaşlığı! Ona katıldığımı belli eden bir baş hareketiyle, "Can yoldaşlığı bunun için," dedim. Yine gözleri dudaklarıma kaydı. Yüzündeki gülümseme gittikçe büyürken, "O zaman şimdi nerede kalacağımızı söyle," dedi. Fısıldamış mıydı o? Lanet olsun, bana bu kadar yakınken fısıldamamalıydı.

"Düşüneceğim."

Sesimdeki bariz kısılmayı boğazımı temizleyerek giderdim. "Ama önce bir şeyler yemeliyiz," diyerek üzerimdeki etkisini azaltmaya çalıştım. "Yemeliyiz," diyerek başını salladı. Ben de aynı hareketle söylediğini tekrarladım.

"Yemeliyiz."

DOĞA

"Elini uzat ve yıldızlara dokunmaktan korkma çünkü cesaretin yaktığı ateş, heyecanın taşıdığı rüzgârla birleşirse, her karanlık gökyüzü bir şafakla aydınlanır."

Yıllar önce sırf Pera'yı tanımak için okuduğum kitaplarından birindeki alıntı yoluma ışık olmuştu. Doğukan'a yakınlaştığım an gümbürdeyen kalbim göğsümde yankılanan bir davulun güçlü ritmi gibiydi ve hâlâ devam ediyordu. Her atışıyla damarlarımda akıp giden kan, yaşamın çılgın dansını sergiliyordu. O an ne sesler ne de görüntüler vardı, sadece kalbimin vahşi melodisi ve o anın büyüsü içinde kaybolmuş bir ben...

Karakol binasının arkasındaki otoparka doğru yöneldiğimizde kısa bir an duraksadım. Motoruyla mı gelmişti buraya? Hoş, sınır bölgesindeydik ve dikkat çekmemesi için otelde bile kalamıyorduk. Bu bölgede motoruyla gezmesinden daha fazla dikkat çekemezdik sanırım.

"Bir şeyini mi unuttun?"

Doğukan peşinden gelmediğimi fark etmiş, çatık kaşlarıyla bana doğru dönmüş hatta üzerime doğru yürümeye başlamıştı ve ben bunları ancak seslendiği zaman fark edebilmiştim. Aklımdan geçenleri saklama gereği duymadan, "Motorunla mı geldin?" diye sordum. Tam önümde duran adamın ifadesi bir anda gevşerken, "Hayır," dedi. Onun aksine benim kaşlarım çatıldı. Yine birinden arabasını mı ödünç almıştı yani? Buraya temelli geldiğimin farkında değil miydi?

"Keşke arkadaşından, artık hangisiyse o, arabasını ödünç almasaydın. Bu sefer buraya iki günlük gelmedim çünkü."

Doğukan'ın da acı dolu yutkunuşu yarasına dokunduğumu vurgulamıştı. İşin kötü yanı, kelimeler ağzımdan çıkana kadar ona Musti'yi hatırlatacağımı unuttuğumdu. Azap vicdanıma saplanmıştı ve Doğukan'ın bakışlarıyla gittikçe derine batıyordu.

"Kimseden arabasını ödünç almadım."

Yutkunuşlarının ardında sakladığı acısıyla kurduğu cümle zihnimde dolandı. İlgi çekici kelime kalabalığı aklımı karıştırdı. Kaşlarım istemsizce çatılarak sorguya çekildi; bu bir anlık, içgüdüsel bir tepkiden öte değildi. Ama o saniyeler geçtiğinde gerçeğin keskin ışığı üzerime düşmüştü. Anladığım şey, içimde bir dalga gibi yükselen şaşkınlığı tetikledi. Bu şaşkınlık gözlerime yansıyan bir aydınlanma olarak belirdi, gözbebeklerim büyüyerek sessiz bir hayretin tanığı oldu.

"Araba mı aldın?"

Doğukan sanki cümlemin doğruluğunu tartarcasına başını yavaşça salladı. Onayladığını belli eden bu hareket, hafif bir tebessümle bütünleşmişti. Ancak ardından gelen sözlerim, zamanın tozlu raflarında unutulmuş bir tartışmayı tekrar gün yüzüne çıkardı.

"Ama sen motor kullanmaktan daha çok zevk aldığını ve arabaya ihtiyaç duymadığını söylemiştin."

Bu sözlerimi duyar duymaz, yüzüne yayılan hafif alaycı bir ifade gözlerimden kaçmadı. Kaşlarından biri, sanki sessiz bir meydan okumayı ilan edercesine kalktı. Misilleme yapacağını ima eden bu bakış, yıllar öncesine dair bir tartışmanın şimdiye taşınan yankısı gibiydi.

"Aynı zamanda bana alacağımızı ve evlenene kadar senin kullanacağını da söylemiştim. Hatırlamak işine gelmedi sanırım."

İnceden dokundurduğu cümlenin yarattığı yıkıma odaklanmak yerine, "Bunu kabul etmeyeceğimi söylediğimi gayet iyi hatırlıyorum. Belli ki senin de işine gelmeyen şeyler olmuş," dedim. Yüzünde minicik bir tebessüm görür gibi oldum ama boğazını temizlerken onu öyle çabuk dudaklarından uzaklaştırdı ki tam olarak da emin olamadım.

"İşime gelenler elimden alındığı için kalanlarla yetinmek zorunda kaldım diyelim."

Bilmece gibi konuşması, zihnimde karanlık bir koridorda yanıp sönen ışıklar misali yankılanıyordu. Her cümlesi, bir ipucu gibi görünse de aslında çözümsüz bir labirent sunuyordu. Söylediklerini anlamaya çalıştıkça, düşüncelerim bir zincirin halkaları gibi birbiri-

ne dolanıyordu. Oysaki ben bulmacalarla yeni yeni barışmaya başlamıştım, mesleğe atıldıktan sonra detayları bir araya getirme sanatını öğrenmiş ve bundan keyif alır olmuştum. Ancak bu adam bildiğim tüm yöntemleri altüst eden, içinden çıkılmaz bir düğüm gibiydi.

"Evlenmediğimize ve kullanmadığına göre ortada bir sorun göremiyorum. Almak istedim. Aldım. En azından bir konuda söz hakkım olsun, değil mi?"

Sessizliğin ortasında yankılanan bu sözler, sitemden ileri geliyordu. Öfkesi hissedilir bir rüzgâr gibi tokatlamıştı ruhumu. Ürperdim, kelimeler ve onların taşıdığı anlamlar keskin bir yaradan farksızdı. Kan dökülmeyecek kadar eski, sızısı ilk günkü gibi taze.

"Şimdi gidebilir miyiz?"

Ablamın buraya gelmeden önce söylediklerini zihnimde tekrarladım. *"Toparlamanız zor olacak ama ben sevginizin her şeyin üstesinden geleceğine inanıyorum. Görürsün, daha da bağlanacaksınız birbirinize ama sabretmen lazım. Ne yaparsa yapsın, vazgeçmemen lazım. Onun gibi."* Dayan kızım. Geçecek bu günler. Sabret...

Doğukan beni beklemeden geri dönmüş ve adımlarını bir öncekine göre daha hızlı atmaya başlamıştı. Sanki yalnızca yolunu bitirmeyi değil, düşüncelerinden de kurtulmaya çalışıyordu. Peşinden koşar adım yürümek zorunda kalacak kadar hızlıydı. Sessizlik içinde yükselen ayak seslerimiz, yarım kalmış konuşmaların gölgesini andırıyordu.

Bir süre sonra beyaz bir Mercedes'in yanına ulaştı. Adımları yavaşlarken arabanın etrafında dolanmasını izledim. Kaşlarım istemsizce havalandı, bu manzara zamanın sislerine gömülü bir anıyı uyandırmıştı.

"Mercedes olsun, üç kuruş fazla olsun."

Söylediğim cümle, o anın ağırlığını taşıyarak şu anda bulunduğum havayı doldurdu. Sanki geçmiş, onun üzerinden tüm tozunu silkeleyerek şimdiye taşınmıştı. Arabalar konusu açıldığında söylediğim cümle yüzünden bu markayı tercih etmiş olabilir miydi? Bir konuda söz hakkım olsun demişti ama onda bile benim sözlerimi mi dinlemişti?

Doğukan hiç tereddüt etmeden şoför koltuğuna geçti. Hareketi hızlı ve kararlıydı, sanki düşüncelerine odaklanmış bir şekilde diğer her şeyi dışarıda bırakıyordu. Gözlerim onun direksiyonun başına geçişini izlerken, içimde hafif bir burukluk hissettim. Bir zamanlar, sinirli olsa bile, beni bekler ve kapımı açardı diye düşünmeden edemedim.

Gözlerim istemsizce arabanın yolcu kapısına kaydı. Ellerimi uzatıp kapıyı kendim açarken, anılar zihnimde dolanmaya başladı. Yıllar önce, Doğukan'ın o tanıdık gülümsemesi eşliğinde kapımı açtığı anlar sanki bir hayalmiş gibi uzak geliyordu. O zamanlar bu küçük jestler sadece bir nezaket değil, aramızdaki bağın sessiz ama güçlü bir ifadesiydi. Şimdi ise o bağın değişmiş olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek, ruhumda hafif bir sızı bırakıyordu.

Yanındaki yerime oturduğumda çoktan hazırlıklarını yapmıştı. Motorun pürüzsüz sesi arabanın içinde yankılanıyor, klimanın yavaş yavaş yaydığı sıcak hava üşüyen bedenimi kucaklıyordu. Koltukların verdiği yumuşak ısı, içimde bir tür rahatlama hissi uyandırmıştı. Oysaki az önce aklımdaki düşünceler beni hüzünlü bir anın içine çekmişti; onun bu aceleci tavırlarının ardındaki nedenin yine ben olduğumu fark etmek, küçük bir mahcubiyet duymama neden oldu.

Doğukan alışkanlıkla arabanın arasındaki bölmelere eşyalarını yerleştirmeye başlamıştı. Dikkatle telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını düzenlerken, ben onun dışındakilere odaklandım. Gözlerim arabanın içindeki detaylarda gezindi. Derin bir nefes aldığımda hâlâ yeni araba kokusunun havaya hâkim olduğunu fark ettim. Bu koku, bana onun bu arabayı ya yeni aldığını ya da çok az kullandığını düşündürdü.

O sırada dikkatimi aracın müzikçalarına bağlı ufak bir flash sürücüsü çekti. En son ne dinlediğini merak ederek müzikçaların düğmesine bastım. Ardından arabanın içinde yankılanan şarkı ile bir anda bulunduğum zaman dilimi durmuş gibiydi. Şarkının sözleri yarısından girmiş, müzik hemen atmosferi doldurmuştu.

"Pencereler önünde çürürken
O güzelim yılların hayali
Gözlerimin önünde
Bize ağlıyorum..."[7]

Doğukan bir an tereddüt etmeden uzandı ve müziği kapattı. Hareketi hızlı ama sessizdi, sanki bu eylemle bir şeyleri örtbas etmek ister gibiydi. Çalan şarkıyı duymamdan rahatsız olduğu her hâlinden belliydi. Onun bu tavrını anlamaya çalışırken, içimde bir huzursuzluk belirdi. Bilseydi onun yokluğunda dinlediğim playlistin yankılarının bende nasıl bir iz bıraktığını, muhtemelen bir köşeye oturur ve o anın üzerine yakardı sigarasını.

Ancak saniyeler içinde kararını değiştirir gibi tekrar müziği açtı. Şarkının şiir kısmı arabanın içini doldururken, bir anlık sessizlikte bu sözlerin her biri ruhuma dokundu. Melodiyle birlikte yükselen şiirin büyüsü, arabanın içini bir tür duygusal sığınak hâline getirdi. Sözlerin her biri, havada asılı kalan birer duygu gibi yayılıyordu. Belki Doğukan'ın anlatamadıkları, bu şiirle dile gelmişti.

"Güneş doğduğunda başka bir şehrin sabahında olacağım
Her insanın bir öyküsü vardır ya
Benimki de böyle işte...
Bu sabah pencerene bak
Bu koca şehri sana bıraktım
Başka bir şehrin sabahından başka bir dilde
Elveda..."[8]

Yıllardır uyutularak kabullenmeye zorlandığım durumun anestezi etkisinin dağılmaya başlamasıyla ruhunun yıllarca nasıl bir acıya maruz kaldığını fark ettim. Gözlerim ona verdiğim acının

7. Göktan – Sen.

8. Göktan – Sen.

pişmanlığıyla sızlarken uzanıp şarkıyı kapattım. Doğukan'ın burnundan aldığı nefes *kendin kaşındın* der gibiydi.

O karakoldan çıkmak için yola koyuldu. Ben içimdeki buhrandan çıkmak için. Bir süre hiç konuşmadık. Arabanın içine ağır bir sessizlik yerleşmişti ve sanki ikimizin de gücü kaldırmaya yetmiyordu. Birlikte başarabilirdik ama işte...

Doğukan'ın direksiyon başındaki hâli, gittiği yeri gayet iyi bildiğini hissettiriyordu. Rotasına olan hâkimiyeti, sabah trafiğinin içindeki karmaşaya rağmen yolculuğunda bir tür huzur yaratmış gibiydi. Arabaların yavaşça ilerlediği ve bazen tamamen durduğu trafik, her şehrin aslında ne kadar aynı olduğunu bir kez daha hatırlattı bana. Korna sesleri, motor gürültüsü, dur kalklar... Şehirlerin birbirine benzeyen rutinlerinden kaçış olmadığını bir kez daha fark ettim.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda görüşüme birkaç dilenci girdi. Hızlı adımlarla arabaların arasında dolaşıyor, pencerelere yanaşıp yardım istiyorlardı.

Doğukan bir anlık sessizlik içinde bölmeye uzandı. Hareketteki kararlılığı gözden kaçmayacak kadar netti. Cüzdanını aldı ve içinden birkaç kâğıt para aldı. Hepsi yüklü meblağlardı. "Çok değil mi?" diye sordum, sesimdeki endişeyi gizleyemeden. Ama Doğukan, cevabını kelimelere dökmedi. Gözlerini ilerideki bir noktadan ayırmadan hafif bir hareketle camını soğuk havayı çok fazla içeri alamayacak kadar araladı. O esnada bize doğru yaklaşmakta olan çocuk dikkatimi çekti. Taş çatlasın on yaşında vardı, belki de daha bile küçüktü. Doğukan'ın camı aralaması, onun bu anı kaçırmaması gerektiğini düşündürmüş olmalıydı ki adımlarını hızlandırdı. Küçük bedeninin hareketleri, soğuğa ve sabaha meydan okurcasına rahattı.

"Ooo... Polis asker abim günaydın. Cama yine dokunmuyor muyuz?"

Polis asker abim mi? Keyif ve şaşkınlık karışımı bir hisle kaşlarım havalandı. Belli ki daha önce Doğukan'ı kamuflajlarla görmüş ama karakoldan çıktığı için tam anlamıyla ne olduğunu çözememişti. "Elleme koçum." Doğukan'ın yüzünü tam anlamıyla göremiyor-

dum ama çocuksu bir tebessümün dudaklarına yerleştiğini sesinden hissedebiliyordum. Elindeki paraları çocuğa uzatırken, "Herkese eşit, unutma," diye tembihledi ve çekinmeden, iğrenmeden çocuğun kirli saçlarını karıştırdı. Çocuk mızmızlanan bir sesle elinin altından kurtuldu. Ardından saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Yapma şunu be komutan şefim. Havamızı bozuyorsun."

Dayanamayıp gülümsedim. Çocuğun gözleri anında bana kaydı. Dalga geçmek gibi bir derdim yoktu. Yine de beni yanlış anlamaması için gülümsememi anında bastırdım. Bakışları birkaç saniye yüzümde dolaştı ve sonra Doğukan'a kaydı. Çocuksu bir imayla dudakları kıvrılırken, "Bizim dualar yerine ulaşmış ha," dedi.

"Hayırlı günler abim."

Dudaklarım, şaşkınlığın yarattığı o anlık etkiyle hafifçe aralandı. Doğukan büyümüş de küçülmüş gibi duran çocuğa cevap vermek yerine sakin ve anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gülümsemesi, her şeyi olduğu gibi kabul eden, bir şeyleri açıklamak yerine sessizlikle anlam kazandıran bir ifadeydi. Bu hareket, o anın kırılgan güzelliğini korumak ister gibi görünüyordu.

Çocuk uzattığı parayı alır almaz arkadaşlarına doğru koşarak uzaklaştı. Küçük adımları, bir anlık mutluluğun heyecanını taşıyordu. Doğukan çocuğun uzaklaşmasını sessizce izlerken, soğuğun etkisini hissetmiş olacak ki içeriye daha fazla soğuk almamak için camı kapattı. Camın yavaşça yukarı çıkışını izlerken, zihnimde bir soru belirdi. Bunu sormamam gerektiğini biliyordum ama konunun beni de bir şekilde ilgilendirdiğini hissediyordum. Susmam gerekiyordu belki ama merak şimdiden ruhumda bir ağırlık oluşturmaya başlamıştı. Dayanamadım, dudaklarımı sıkarak içimde biriken soruyu dışa vurdum.

"Ne duası?"

Yeşil ışığın yanmasıyla Doğukan yavaşça gaza bastı. Araba harekete geçerken, sözleri sessizliği delip geçti. "Para verdiğim her gün, 'Allah sahibine bağışlasın,' diyorlardı." Bu basit cümle, içimde dalgalar yarattı. Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Belki de bir çocuğun duasıyla kavuşmuş olabilirdik, hayatın görünmez bağları

bazen en basit anlarda ortaya çıkıyordu. Doğukan'ın ses tonu, bu anın büyüsünü koruyor gibiydi.

"Seninle bu şekilde konuştuğuna göre sürekli para veriyordun."

Sesimde bir merak vardı ama aynı zamanda sözlerimin ardında kendimi bir tür yanıtı haklı görme hissi saklıydı. Doğukan ise belli belirsiz gülümserken, "Her gün," dedi. Şaşkınlığımı gizleyemeyerek neredeyse ağzımdan dökülen bir nidayla, "Her gün mü?" diye sordum. Sesimde yükselen bir merak ve hafif bir hayret vardı. "Her gün sürekli bu kadar yüksek meblağlar mı veriyordun?" diye eklediğimde, Doğukan hiçbir tereddüt göstermeden başını *evet* anlamında yavaşça salladı. Bu basit hareketi, verdiği kararın arkasında duran bir güveni ve kararlılığı yansıttı. "Neden?" diye sordum, sesimde bu alışkanlığın ardında yatan nedeni anlamaya duyduğum güçlü bir istek belirmişti. Cevabı ise kısa ve netti. "Sadaka için." Bu basit açıklama, benim düşüncelerimde karmaşık bir yankı uyandırdı. Sadaka vermeyi ben de severdim, yardımlaşmanın getirdiği iç huzuru ve anlamı hep takdir ederdim. Ama onun verdiği miktarlar... Bu resmen soygun gibi hissettirdi. Kim bilir bu paraların sonu nereye gidiyordu, kimlerin ellerine ulaşıyordu? Hoş, Doğukan'ın bu hareketinin ardında kendine has bir mantık ve denge olduğundan emindim. O, kontrolünü sağlamadan bir adım atacak biri değildi. Zihnimde bu dengeyi ve güveni sorgularken, aynı zamanda onun bu kadar fazla para vermesinin ardında yatan sebepleri çözmeye çalışıyordum.

"Sadaka için bir TL versen bile yeterli Doğukan. Sen resmen cüzdanını boşalttın ve belli ki bunu sürekli yapıyorsun."

Parasına karışıyor gibi görünmek istemiyordum, sonuçta herkes kendi parasını istediği gibi harcamakta özgürdü. Ancak göz göre göre salak yerine konulmasına da içim elvermiyordu. Doğukan konuşmamın arasına kendi sakin ama kararlı ses tonuyla girerek, "Değer," dedi. Tek bir kelimeydi ama o kadar kesin bir şekilde söylemişti ki benim düşüncelerimin karmaşasını daha da artırmıştı. Kaşlarım istemsizce çatıldı. İçimde bir soru yankılandı: Ben mi sadakanın ne demek olduğunu düzgün anlatamamıştım yoksa o mu sadakanın böyle bir şey olmadığını anlamamıştı?

Sessizleştiğimi fark ettiğinde bakışlarını yoldan ayırarak bana çevirdi. Gözleri sessiz bir merakla yüzümde dolaştı. Sanki benim bu sessizliğimin ardında saklanan düşünceleri okumaya çalışıyordu ve sonunda basit ama doğrudan bir soruyla sessizliği kırdı.

"Ne oldu?"

Hem söylemek istediklerim hem de sessiz kalmayı savunan yanım arasında çaresizce denge kurmaya çalışıyordum. "Paranı har vurup harman savuracak kadar hayatında neyin değerli olduğunu düşünüyorum." Yüzüne minicik bir tebessüm yerleştirdi ve gözlerini tekrar yola çevirdi. Dudaklarından dökülen kelimeler ise benim için bu konuyu sonsuza kadar kapatmıştı.

"Hayatımda olmayan birinin benden uzakta bile olsa aldığı nefesler için. Değer."

DOĞA

Şehrin dışına çıktığımızı gösteren tabela, bir dönüm noktası gibiydi. Yaklaşık on dakika sonra bir tepeyi tırmanmaya başladık. Bursa'nın yeşiline ne kadar alıştığımı o an daha iyi anladım. Doğduğum, büyüdüğüm şehrin alışılmış yeşil dokusunun yerini kurak, solgun topraklar almıştı. Her yer geniş bir dağ, tepe ve bozkır manzarasına sahipti. Bursa'nın ferahlatıcı doğasından uzaklaşmak, ruhumda bir eksiklik hissettirdi. Gözlerimin bir ağacı gördüğü her an, içimde yükselen bir sevince sarılmak istiyordum. Tamam, belki biraz abartıyordum ama doğaya ve yeşile âşık biri olarak bu toprakların renksizliği benim için bir tür boşluk gibiydi.

Araba yavaşlamaya başladığında gözlerimi daha dikkatli bir şekilde çevrede dolaştırdım. Tepenin üzerine kurulmuş, eşsiz bir manzarası olduğuna daha girmeden emin olduğum bir mekâna gelmiştik. *"Neler de biliyormuş bu şehirde,"* diye düşünmeden edemedim ve düşüncelerimin doğrultusunda suratım daha da asıldı. Doğukan arabayı park edince kemerimi çözdüm.

"İyi misin?"

Doğukan'ın sesi bir soru sormaktan çok düşüncelerime dokunan bir naziklik taşıyordu. Sanki cevabımı yalnızca kelimelerle

değil, içimdeki sessizlikle de anlamaya çalışıyordu. Gözlerindeki dikkat o anda ruhuma dokunur gibiydi, benim yanıtımda saklı olan bir şeylerin ardındaki gerçeği çözmek ister gibi. Bu kadar keskin bir bakışın altında, kendi karmaşık duygularımı saklamak biraz daha zorlaşmıştı.

Sadece başımı *evet* anlamında salladım ve tekdüze bir sesle, "Kötü olmamı gerektirecek bir durum yok," dedim. Ama bu cümle ne onu tatmin etti ne de beni rahatlatabildi. Sözlerim, sessizliği doldurmuş gibi görünse de aslında onun içinde yankılanan sorulara cevap olmaktan çok uzaktı. İçimdeki ağırlığı saklamaya çalışırken bu söylediklerim bir perde gibiydi, onun merakını ve endişesini engellemeye yeterli olmadığını biliyordum.

Doğukan cevapları beklerken sessizliğin derinleştiğini fark etmiş olmalıydı. Dışarıya olan dikkatini aniden bana çevirdi. Bu hareket, sanki kelimelerin ötesindeki gerçekleri okumak için yapılmış gibiydi. Bakışları beni sorgular bir hâle getirirken, bu dikkati onun bir süre önce fark ettiği sessizliğimden geliyordu. Çünkü çocukla ilgili o kısa anın ardından ağzımı açmamış, içimde taşan duyguların etkisinde bir tür yalnızlık yaratmıştım. Sessizliğim, kendime bile yabancı gelen bir durumdu.

Aslında bu suskunluğun ardında saklanan şey çok daha büyüktü. Onun sevgisinin saflığına karşı bir anlığına ezilmiş hissetmiştim. Gösterdiği şefkat her hareketiyle ruhuma dokunmuş, bana bir şeyleri anlamanın ötesinde hissetmeyi öğretmiş gibiydi. Ama bu his aynı zamanda bir çaresizlik yaratıyordu çünkü ne söylersem söyleyeyim, bu anı değiştiremeyeceğimi ve onun verdiği saf sevgiye karşı bir şey ekleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden kelimelerimi seçmek yerine sessizliği seçmiştim.

Son bir çaba ile yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, "Gerçekten iyiyim," dedim, sesi daha yumuşatmaya çalışarak. Gülümsemem içimdeki yükleri hafifletmek için yapılan bir hamle gibiydi ama gerçekleri saklayabildiğimi söylemek mümkün değildi.

"İnelim mi o zaman?"

Gerginliği dağıtmak için biraz cesaretle eğlenceli bir tını yakala-

yıp, "Durduğumuz hata," dedim. Ses tonumun hafifliğiyle havaya az da olsa bir rahatlık kazandırmayı umuyordum. Kapıyı açan ilk kişi ben oldum, bu hareketimle âdeta bir başlangıç yapıyordum. Kapıyı açtığım anda yüzüme çarpan rüzgâr, soğuğun etkisini hızla hissettirdi. Hemen kabanımın önünü kapatıp kendimi korumaya çalıştım.

Arabanın etrafından dolanan Doğukan'ın hareketlerine odaklandım. Bakışlarım onun adımlarını takip ederken zihnimde kısa bir çatışma yaşadım: Uzanıp elini tutmalı mıydım yoksa aramızdaki mesafeyi korumalı mıydım? Bu küçük ama içsel bir soru, o anın içinde beliren duygusal bir karmaşa gibiydi. Ancak düşüncelerimle uğraşırken, Doğukan harekete geçti. Sanki bu anı yönlendiren oymuş gibi kararını vermiş bir şekilde yürümeye başladı. Onun bu kararlılığı, beni de peşine takılmaya mecbur bıraktı. El mahkûm, adımlarımı onunkiyle senkronize etmeye çalıştım. Ama Doğukan'ın hızına yetişmek pek mümkün değildi; onun kadar hızlı hareket etmiyor, yol boyunca çevreye bakarak kendi tempomda ilerliyordum. Gözlerim sürekli etrafı tarıyor, manzaranın detaylarında kayboluyordu. Kafenin konumu her bir adımla daha fazla büyüleyici bir hâl alıyor, rüzgârla birlikte gelen sesler ortamın doğallığını ve sakinliğini daha da belirgin kılıyordu.

Mekânın atmosferi, zamanda geriye bir yolculuk gibiydi. Nostaljik dokunuşlarla dekore edilmiş her köşe, geçmişten bir hikâye anlatıyor gibiydi. Duvardaki eski fotoğraflar, klasik mobilyaların sıcak tonları ve yer yer serpiştirilmiş retro objeler, buraya adım atar atmaz insanı içine çeken bir huzur yaratıyordu. Ortamın bu kendine özgü büyüsü, kulağıma dolan 80'ler pop müzik ritimleriyle tamamlanmıştı. Şarkılar, mekânın ruhuna âdeta birer eşlikçi gibi dans ediyordu.

Doğukan cam kenarına doğru ilerledi. Masaya varır varmaz sandalyesini hafifçe kendine doğru çekti. Ardından bana doğru baktı. Oturmak için beni değil, benim oturmamı bekliyordu. O an mekânın tüm nostaljisi ve müziğin melodisi bir kenara çekildi, Doğukan'ın bu hareketi sahnenin merkezine yerleşti. Onun zarif hareketleri, benimle konuşmadan bile bir bağ kurmaya çalışıyor gibiydi.

"Teşekkür ederim."

Kalan adımları bu ufak jestin yüzümde bıraktığı tebessümle tamamladım ve çektiği sandalyede yerimi aldım. Hafifçe iterek konforumu ayarladıktan sonra karşıma geçti. Garson menü isteyip istemediğimizi sorunca Doğukan'a baktım. Sonuçta bizi buraya getiren oydu. Bu mekâna ait olan özel bir kahvaltı olduğunu söyledi. Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken içimden tonlarca şey geçti. Hepsinin sonu kıskançlığa dayandığı ve yokluğumda buna zerre kadar hak bırakmadığım için sustum.

Garson masamızdan sessizce uzaklaştığında, bakışlarım kendiliğinden uçurumun manzarasına kaydı. Önümde uzanan doğa, âdeta bir tablo gibi gözlerimin önünde serilmişti. Az önce dar yollar arasında dolanarak geçtiğimiz kayalar, şimdi bambaşka bir hâle bürünmüştü. Sert ve keskin yapıları, uzaktan bakıldığında yumuşak ve etkileyici bir zarafete dönüşmüştü. Gün ışığı kayaların üzerinden süzülürken onlara altın bir ışıltı veriyor, her detayı daha da büyüleyici hâle getiriyordu.

Manzaranın bu ihtişamı, içimde sessiz bir hayranlık uyandırdı. Yakından geçerken fark etmediğim detaylar, uzaktan bir araya gelerek tam anlamıyla bir bütün oluşturmuştu. Bu, hayata dair bir ironiyi hatırlatıyordu bana. Her şey uzaktan bakınca böyle güzel görünüyordu işte. Mesafeler; gerçekliğin acımasız detaylarını bulanıklaştırıyor, geriye yalnızca büyüleyici bir panorama bırakıyordu.

"Doğa."

"Hı?" diye cevap verdim, düşüncelerimden sıyrılıp bakışlarımı asla doyamayacağım o adama çevirdim. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, iki kolunu da masaya dayamıştı. Pozu bir tür rahatlık ve ciddiyet ifadesini birleştiriyordu, sanki içindeki çelişkileri dışa vuran sessiz bir duruştu. Ben ise bakışlarımı ona odaklamış bir şekilde başımı tek koluma dayamıştım. Aramızdaki bu duruş farkı bile hislerimizdeki karışıklığı anlatıyordu.

"Buraya geldin, iyi yaptın, hoş yaptın ama annen..."

Bu cümlenin ortasında, içimde bir kıvılcım belirdi. Elimi çenemin altından hızla masaya bıraktım ve onun cümlesini bitirmesine

izin vermeden kestim. "Senden başka hiç kimsenin önemi yok artık." Sesimdeki kararlılık, içimde uzun süredir yankılanan bir duygunun nihayet dile gelmesiydi. Kelimelerim biraz sert olabilir ama gerçekti.

"Annemdir. Saygıda kusur etmem ama kusurlarının hiçbirini de unutmam."

Bu cümle ile geçmişin izlerini ve onun üzerimde bıraktığı etkileri açıkça dile getirdim. Söylediklerim aramızdaki sessizlikte yankılanırken, onun yüzünde kısa bir kararsızlık belirdi. Bir şeyler söylemek istiyor ama emin olamıyor gibiydi, sanki kelimelerinin doğru yerini arıyordu. Bu kararsızlığı fark ettiğimde ona cesaret vermek için gülümsemeye çalışarak, "Söyle," dedim. Sesim, içindeki tereddüdü kırmaya yönelik bir davetti. Doğukan derin bir nefes aldı ve bedenini hafifçe geriye yasladı. Parmaklarını birbirinden çözerek masadan destek aldı. Bu hareketi, söyleyeceği şeyin ağırlığını taşımaya hazırlanır gibiydi.

"Yani bu bir daha görüşmeyeceksin demek mi?"

Sözcükleri havada asılı kalmış gibiydi. Bir yanıttan çok bir sorgu niteliği taşıyordu. "Mümkün olduğunca görüşmeyeceğim." Annem evden çıktığımdan beri kaç kez aramıştı ben bile hesaplayamamıştım. Hoş, bu benim için önemli değildi artık. Önüme bakmayı seçerken arkamda bıraktıklarımı düşünmeyeceğimle ilgili kendime söz vermiştim ve bu sözümün başında bir dönemimi karanlığa gömen kişi, hayal kırıklıkları ve çaresizlikle dolu zamanlarımın mimarı annem geliyordu. Anne demişken...

"Gülsüm teyze nasıl?"

Doğukan, konunun annesine sıçramasını garipsemedi. Bu doğal bir akış gibi görünüyordu, sanki önceden tahmin ettiği bir yolu izliyorduk. "Bildiğinden farklı değil," dedi, kısa ama kesin bir şekilde. Ancak bu kelimelerde saklı olan şey, bariz bir yalandı. Biliyordum; tanıdığım kadın, oğlunun âşık oluşuyla mutlu olan biriydi, acısıyla değil. Onun hayalindeki dünyada mutluluğun gölgelenmesi, her şeyin kontrolünden çıktığı bir an gibiydi. Doğukan'ın sözleri, bu gerçekliği örtmek ister gibi kesindi.

Zihnimde dolanan sorularla bakışlarımı ona çevirdim. Cesaretimi toplayarak, "Bana çok kızdı mı?" diye sordum. Sesimdeki titrek merak, belki biraz da endişeyle karışmıştı. Sözlerim havada asılı kalmış gibi hissedildi, sessizliğin ardından gelecek cevabı beklerken nefesimi tuttum.

Doğukan'ın gözleri bana döndüğünde şefkatle yumuşadığını fark ettim. Sözlerinin nasıl bir etki yaratacağını ölçüp tartar gibiydi.

"Ayrıldığımızı bilmiyor."

Doğru mu duymuştum? Doğukan parmaklarını yavaşça masanın üzerinde gezdirdi; bu küçük hareket, içindeki sakinliği korumaya çalıştığını belli ediyordu. Sanki her kelimeyi dikkatle seçiyor ama hislerini dile getirmekte yine de zorlanıyordu. "Saklayabildiğim kadar sakladım," dedi, sesi hem savunmacı hem de bir tür kabulleniş tonuyla doluydu. Bu cümlesi, çabalarının sınırlarını ve bu çabalarda saklanan yorgunluğu hissettiriyordu. "Saklayamadığımda da aramızın limoni olduğunu söyledim," diye ekledi. Hafif bir nefes alarak durdu ve cümlesinin ağırlığını havada bıraktı. Söyledikleri, durumu gizlemeye yönelik bir çabanın sadece yüzeyde kalmadığını, aynı zamanda duygu yüklü bir derinliği olduğunu ortaya koyuyordu. Bu süreç boyunca neler hissettiğini tahmin etmek zor değildi hem bir koruma içgüdüsü hem de karşısında durduğu bu durumu idare etmenin zorluğu ağır gelmişti belli ki. Sonunda hafifçe arkasına yaslandı ve kararlılıkla tamamladı.

"En sonunda da sınavına kadar ara verdiğimizi söyledim."

Cümlesi, olayların doruk noktasına ulaştığı anı anlatıyordu. Sesindeki bu netlik, içinde hem bir rahatlama hem de geride bırakılmış bir tür gerginlik taşıyordu. Bu kelimelerde, ne kadar çaba sarf ettiğini ve bu süreçte üzerindeki yükü hissetmemek imkânsızdı.

"Ama ... Ama sen yalan söylemezsin."

"Söylemedim zaten."

Sesindeki hafif titreme dikkatimi çekti. Bu cümleyle birlikte sanki o dönemde hissettiği kalp ağrısı, şimdiki zamanda hissediliyormuş gibiydi. Ama her zamanki gibi bunu bana da belli etmemeye çalışıyordu. O dönemde annesine nasıl göstermediyse, şim-

di de bana karşı aynı güçlü duruşunu sergiliyordu. Dudaklarının kenarına yerleştirdiği zorlama bir gülümseme, bunun bir yansımasıydı.

"Ben senden hiç ayrılamadım ki."

Bu an, dünyanın sessizleştiği bir an gibiydi ne dışarıdaki hafif rüzgâr ne de kafede yankılanan müzik duyulmaz olmuştu. Cümlesindeki derinlik, her şeyi gölgede bırakmıştı. Söylenecek bir şey bulamadım, içimden geçen binlerce düşünceyi anlatabilecek hiçbir kelime yoktu.

"Ta ki nişanlandığın ana kadar," diye devam etti, sesi bu sefer biraz daha kararlı ama aynı zamanda kırılgandı. "İşte o zaman yolun sonuna geldiğimizi fark ettim," dedi ve ardından hafifçe duraksadı. Bu duraksama, içinde birikmiş hislerin altında ezildiğini gösteriyordu. "Ama dilim yine de varmadı ayrıldık demeye," diye tamamladı cümlesini, sesinde saklı bir itiraf vardı, çaresizlikle karışmış bir sadaka gibi...

O an, Doğukan'ın hiçbir zaman gerçekten bizden vazgeçmediğini fark ettim. İnsanın tutunduğu her dal kırıldığında, sağlam olanı da kendisinin fark etmeden kırabileceğini anladım. Doğukan hep savaşmıştı, bizi ayakta tutmaya çalışmıştı. Ama ben... Ben yalnızca kendi gerçekliğime odaklanmış, bittiğimizi düşünmüştüm. Hem de sadece bir fotoğraf yüzünden... Bir kare, belki de yanlış anlaşılmış bir an, bizi sonlandıran en büyük sebep olmuştu. O an içimde bir pişmanlık dalgası yükseldi, geçmişin ağırlığını yeniden taşır gibiydim.

"Ama Aygül biliyor, değil mi?"

"Biliyor."

"O söylemez mi?" diye sorarken her kelime ağzımdan çıkarken bir taş gibi ağırdı. Doğukan başını yavaşça *hayır* anlamında salladı. "Ölmüş abimizin üzerine yemin ettirdim," dedi, sesi alışılmadık bir şekilde sakin ama bu sakinlikteki boşluk ürperticiydi.

"Söyleyemez."

Boğazımda düğümlenen bir şeyi hissettim; bir kelime, bir yut-

kunma ya da sadece bastırılamaz bir ağlama nöbeti. Ama hiçbir şey çıkmadı. Sessizlik, konuşmamı da düşüncelerimi de boğar gibi üzerime çökmüştü. Gözlerim cayır cayır yanarken, bir türlü göz kapaklarımı kırpamadan, "O bana çok kızgın mı?" diye mırıldandım. Sesim o kadar kısık ve hüzünlüydü ki sanki sadece rüzgâr işitmiş olabilirdi.

"Kızgın."

Doğukan'ın doğrucu Davutluğunu her zaman takdir etmiştim. Ama şu an gözlerimden boşalmak için kendini zorlayan yaşlara hiçbir faydası yoktu, aksine duygularımı daha da yoğunlaştırıyordu. "Ama ablama yardım etmiş." Doğukan'ın gözleri kısa bir an için donup kalmış gibi hareketsizdi, ardından başını onaylarcasına salladı. Hareketi, her zamanki gibi net ve dolaysızdı; hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmıyordu.

"Eder. Çünkü bu seninle onun arasındaki bir durum. Benim işime karışmak istemez."

Bu sözler zihnimde yankılanırken bir anda Aygül'ü düşündüm. Tam da ona özgü bir hareket, duygu dünyasını ince çizgilerle ve kesin kurallarla sınırlayan bir tavır.

"Peki ayrıldığımızı başka kim biliyor?"

"Eğer senin tanıdıklarından soruyorsan sadece Dima. Ona da benden önce sen anlatmışsın zaten."

Ankara'daki o geceyi hatırladığımda, ciğerlerime dolan hava ağır ve keskin bir yük gibi geldi. Derin bir nefes aldım ama içimde biriken sessizliği dağıtmaya yetmedi. Onun gözleri görünmez ama hissedilir bir suçlama taşıyordu. "Keşke bana da anlatsaydın o gece," dedi. Sesi ne suçlayıcı ne de şefkatliydi; yalnızca kırılgan bir özlemle doluydu. Dudaklarımı aralamak için uğraştım ama hiçbir kelime çıkmadı. Cevap verememek, kelimelerden daha ağır bir yük gibi içime oturdu.

"Sen konuş diye ben tüm dünyayı sustururdum. Bir tek kalbimi susturamadım. O da benim kusurum olsun."

Sözleri içimde yankılanırken sanki kalbime kazınıyorlardı.

Nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Dudaklarım zindan gibi sıkıca çekmişti parmaklıklarını, içimdeki kelimelerin dışarı çıkmasını engelliyordu. Sadece bakışlarımda çaresizliği ve pişmanlığı hissedebilirdi ama bu hiçbir şeyi çözmüyordu.

Ben ona düğümlüydüm, o geçmişin bıçak gibi keskin acılarına.

Tamamen çözülürsem, onun içindeki düğümleri de çözebilir miydim? Yoksa daha karmaşık bir kördüğüm mü oluştururdum? Bu bilinmezlik, beni ürpertiyordu. Yanlış bir kelime söylemekten korkuyordum. Ama daha çok, hiçbir şey söylemeden sessizlikte boğulmaktan korkuyordum. Aramızdaki ince bağın tamamen kopma ihtimali, düşüncelerimi parçalıyordu.

Yüreğimden yükselen bir ses, *"Konuş!"* diye bağırdı. Ablamın sesine benziyordu sanki. *"Konuş, olsun kördüğüm. Çözemezseniz kesip atarsınız o kısmı. Yeni sayfanızda susmak olmasın. Geçen zamanları sustuğun için kaybetmedin mi zaten?"*

"Yapamadım."

Onca kelime arasından gözyaşlarıma en yakın olan tek bir cümle döküldü dudaklarımdan. Doğukan masaya doğru eğildi, yüzüme daha da yaklaştı. Gözlerindeki çaresizlik, kelimelerden daha güçlü bir şekilde konuşuyordu. "Neden?" dedi çatallı ve kırılgan bir sesle. Bu tek kelimelik soru, içimdeki tüm duvarları yıkmaya yetti. Ürkek bir bakış attım ona, gözlerim kaçacak bir yer arıyordu ama bulamıyordu. Titrek bir nefes aldım, ciğerlerime dolan hava bile sanki beni suçluyordu.

"Çünkü seninle tehdit ettiler beni," dedim, kelimelerim dudaklarımdan birer birer dökülürken kalanı boğazımda düğümleniyordu sanki. "Mesleğini elinden almakla korkuttular. Sen mesleğine âşık bir-"

Cümlem yarım kaldı. Doğukan'ın yumruk yaptığı eli, yaşadığı gerilimi bir yerden atmak istercesine sertçe masaya indi. Çıkardığı ses çevredeki masaların dikkatini çekecek kadar yüksek değildi ama benim içimde yankılanan bir tokat gibiydi. İrkildim, sanki o masaya değil de doğrudan yüzüme vurmuş gibi hissetmiştim. Gözlerim istemsizce kapandı. Fakat Doğukan'ın nefesinin hızlandığını

duyabiliyordum. Gözlerinin hâlâ benim üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Devam etmem için sustuğunu biliyordum ama ben kelimelerimi toparlayamıyordum. İçimdeki korku, yanlış bir şey söyleyip aramızdaki bağları tamamen koparma ihtimaliyle büyüyordu. O an sadece sessizlik konuşuyordu ama bu sessizlik, her şeyden daha gürültülüydü. Doğukan'ın gözleri, artık kelimelerin ona ulaşabileceğine dair inancını yitirmiş gibiydi.

"Ben sana, tek sana, hep sana, sadece sana âşık bir adamdım."

Kelimeleri sakin kalmaya çalışarak söylediği o kadar belliydi ki ama bu sakinlik altında bir volkan gibi patlamak üzere olan duyguları seziliyordu. "Mesleğim aşk konusunda senin yanına yaklaşamayacağını öğrendi. Bir sen mi öğrenemedin? Bir sana mı inandıramadım kendimi?"

"İnandırdın!" Sesimde kontrol edemediğim bir titreme vardı; bu titreme öfkemi ve pişmanlığımı birbirine doluyor, kelimelerimi keskin bir kılıç gibi çıkartıyordu. "İnandırdığın için yaptım zaten. Sana söylediğimde mesleğini bırakacağını biliyordum." Onun aksine bir yerlere vurarak içimdeki öfkeyi atmak yerine sesimi yükseltmiştim ve benim bu tepkim çevremizdeki üç dört masanın ilgisini üzerimize çekmişti. Özür dileyen bakışlarla tekrar Doğukan'a döndüm.

"Sen de beni bırakmayı tercih ettin."

Kelimeleri, ruhuma işleyen iğneler gibi birer birer içime saplandı. Hiçbir şey söyleyemedim, sanki zaman durdu ve sadece acının yankısı kalmıştı. Doğukan'ın gözleri artık anlamaya değil, kararını savunmaya odaklanmıştı. O an, sessizlik, konuşulan her şeyden daha yüksek bir sesle bağırıyordu.

"Bıraksaydın da seçimi ben yapsaydım ya avukat hanım?"

Son zamanlarda çevredeki birçok kişi bana bu şekilde sesleniyordu ama bunu Doğukan'ın dudaklarından duymak, mesleğimden bile nefret etmemi sağlıyordu sanki. Garson yanındaki adamlarla masamıza gelince kısa bir an aramızda sessizlik oldu. Kahvaltılıklar tek tek, sanki hepsinin ayrı bir yeri varmış gibi masaya kondu. Onları izlemek bakışlarımı Doğukan'dan kaçırmak için bulunmaz bir

fırsattı. Garson sıcakların birazdan geleceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı.

Garson masadan uzaklaşır uzaklaşmaz, Doğukan yeniden masaya doğru eğildi. Yüzüme doğru hafifçe yaklaşıp gözlerime baktığında, derinliklerime ulaştığını hissediyordum. "Bana doğruyu söyle," derken sesi sakindi ama altındaki merak ve hafif bir öfke hissediliyordu.

"Seni seçmemden mi korktun?"

Kelimeler, ne kadar yumuşak bir sesle söylense de içinde sakladığı duygularla sert bir ayaz gibi zihnimi donduruyordu. Böyle bir soruyu beklemediğim için afallamıştım. "Hayır," dedim ama sesim fazlasıyla tereddütlü çıkmıştı. Korktuğum şey beni seçmesi değildi. Zaman ilerledikçe bundan pişman olabilme düşüncesiydi. "Ama mesleğini bıraktığın için bir gün pişman olmandan korktum," dediğimde kaşları sertçe çatıldı.

"Mesleği için yaşayan bir adamın şah damarını kesersem belki yaşardı ama ölmekten farkı kalacağını sanmıyordum."

"Ben bu vatana canımı vermeye hazırım Doğa ama ilk kez biri için yaşamayı göze aldım ve sen, benim ölebileceğim ihtimaline sarılıp çekip gittin ya hani. Ben her gece öldüm, her sabah bir parçamı geride bırakarak tekrar dirildim."

Sözcükleri boğazıma saplanmış, çıkmak bilmez birer diken gibi oraya yerleşmişti. Nefes almamı bile engelliyorlardı, her nefesimde o sözler daha da derine saplanıyordu. "Asıl benden geriye bir şey kalmadı. Ölüm ne ki?" Onun sesi benim içimde yankılanırken, ne kadar güçsüz ve kırılgan olduğunu hissettirdi. Tutmaya çalıştığım gözyaşları, bana ihanet edercesine ip gibi yanağımdan süzüldü. Elimle silmeyi bile düşünmedim, sanki o yaşlar içimdeki sessiz çığlığın bir parçasıydı ve durdurulamazdı.

Doğukan'ın gözleri, çaresizce yaşlarımın izlediği yolu takip ediyordu. Bakışlarındaki ağırlık, kelimelerimden daha fazla şey söylüyordu. Yutkunamadığını hissettim, boğazında bir düğüm olduğunu anlamak yüzündeki gerginlikten o kadar kolaydı ki. Her kelimem sanki onun içindeki bir başka ipi daha koparıyor, öfkesini daha da

gerilime sürüklüyordu. Ama gözlerinde, sadece öfke yoktu. Şefkatin çıkmak için yırtındığını, o bakışların arkasında çaresizce bir yerlerden çıkmaya çalıştığını görebiliyordum. Ancak o şefkatin yolu sürekli kapanıyor gibiydi, sanki ayakları bir yerlere takılıyor, engelleri aşamıyor ve gözbebeklerine ulaşamıyordu. Bu kısır döngüyü izlemek, içimdeki suçluluğu ve acıyı daha da büyütüyordu. O an aramızdaki hava daha da ağırlaştı, sanki sessizlik bile nefes almaya çalışırken boğuluyordu.

"Bende sevdiğin ne varsa senden türemişti. Sen çıkınca ne kaldı? Koca bir HİÇ!"

Kalbim, dört küçük odacığa bölünmüş bir ev gibiydi. Her bir odası, ayrı bir fırtınayı barındırıyordu: pişmanlık, mutsuzluk, umutsuzluk ve kırgınlık... Bu odaların kapıları ardına kadar açılmıştı, içindekilerin yoğunluğundan kapanmıyordu. Hatalarım; zift gibi koyu ve yapışkandı, üzerime çökmüş, hareket etmeme izin vermiyordu. Ruhumuz ağırlığını hissettiğim o hatalarla birlikte âdeta kokuyordu. Gözyaşlarım, bu kirliliği temizlemek için bir nehir gibi yanaklarımdan süzülüyordu ama... Biliyordum, ne kadar gözyaşı döksem de bu lekeler çıkmayacaktı.

Ama gözleri... Ah, o gözler...

O gözler, içimdeki tüm karanlıkların arasında bile bir mum ışığı gibi yanıyordu. Her şeyin yoluna girebileceğine dair küçücük de olsa bir umut kırıntısı, bana hâlâ inanmamı söylüyordu. Sadece o gözleri görmek bile ruhumdaki çatlaklardan biraz olsun huzur sızdırıyordu. İşte sırf o bakışlar için, günahlarımı silmek adına en sert çağlayanların altına girmeye razıydım. Kendimi yeniden arındıracak ne varsa yapardım. Nehirler gibi akan pişmanlıklarımın altında durup, tüm acıları yıkayarak yok etmeye hazırdım.

Tek bir dileğim vardı, mükâfat olarak onun ellerini yeniden tutabilmek, o gözlerin beni yeniden bulmasına izin vermek. Tüm dünyayı yakacak bir ateşe bile adım atardım, yeter ki o bakışlar bir kez daha içime huzur verebilsin.

Garson masaya doğru yaklaşırken Doğukan'ın bakışları, keskin bir bıçak gibi üzerimden çekildi. Sanki sadece bir anlığına kaçmak

için aradığı bir fırsat gibiydi. Genç adam kalan yiyecekleri teker teker, kendine özgü bir düzen içinde masaya yerleştirdi. Her hareketi ortamdaki sessizliği biraz olsun dağıtıyor gibiydi ama bu sessizlik, sadece o geçici bir molaydı. "Başka bir ihtiyacınız var mı?" diye sordu garson, sesi her zamanki gibi nazik ve işine odaklıydı. Doğukan bir anda tüm kontrolü ele aldı.

"Yok kardeşim. Elinize sağlık."

Söylediği her kelime beni masanın gerisinde bırakmak ister gibi geliyordu. Garson yanımızdan uzaklaşırken, Doğukan hâlâ göz teması kurmamaya özen gösteriyordu. "Afiyet olsun," dedi sonunda, sesi boğuk ama dışarıdan sert görünmeye çalışan bir hâli vardı. Çatal bıçağını eline alırken gözleri, bana değmesin diye fazladan çaba sarf ediyordu. Hareketlerinde bir uzaklık, bir kaçış vardı.

"Geldim. Beraber olsun bundan sonra."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken nefesimdeki ağırlığı, gözlerimdeki korkuyu hissedebiliyordum. Doğukan bu sözler üzerine gözlerini yavaşça yumdu. Göz kapaklarının arkasındaki dünyaya kısa bir süre için çekildi, bu iki nefes arasına sıkıştırdığı bir tepkiydi ama yüzündeki o bir anlık gülümsemeyi fark edebildiğimde içimde bir şükür duygusu uyandı. Gözlerini yeniden açtığında, bakışları usulca beni buldu.

"Kalbini kırmak istiyorum."

Sesi, sakin bir fırtına gibi hem kontrol altında hem de patlamaya hazırdı. Gözlerim, dehşet ve şok karışımı bir hisle büyüdü. Bu sözleri ondan duymak, içimde bir şeyleri yerinden oynattı. "Bize bunları yaşattığın için un ufak olana kadar parçalamak," diye eklediğinde, kalbim korkuyla sessizce atmaya başladı. O an onun gözlerinde alışık olmadığım bir bakış vardı, bu bakış içimi titretmeye yetti. Sanki tanıdığım Doğukan gitmiş, yerine başka biri gelmişti.

Ama sonra sesi bir nebze yumuşadı. "Ama ben sen değilim işte," dedi, gözlerini bir anlığına kaçırarak. "Tek bir parçan kaybolacak da senden bir şey eksilecek diye ödüm kopar benim." Bu sözler, içimdeki suçluluğu daha da büyüttü. Onun bu kadar öfkeli ama aynı zamanda bu kadar koruyucu olması, beni daha da çaresiz hissettirdi.

Elindeki çatal bıçağı, önünde duran tabağa sert bir şekilde bıraktı. Çıkan ses, mekândaki sessizliği bir anlığına delip geçti. Ardından yüzünü elleriyle ovmaya başladı, hareketleri o kadar sertti ki teni beyaz ve kırmızı arasında gidip geliyordu. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu ama bu hâli benzersizdi. Onun bu kadar yoğun bir şekilde hissettiğini görmek, beni hem korkutuyor hem de derin bir pişmanlıkla dolduruyordu.

Hareketlerinde bir hiddet vardı ama bu hiddetin kime yönelik olduğunu anlamak zordu. Kendine mi kızıyordu yoksa bana mı? Belki de ikimize birden.

"Eğer rahatlayacaksan sözlerinin de kırıcı olmadığı söylenemez."

Elleri hareket etmeyi kesti ama hâlâ yüzünde duruyordu. Parmak uçları, sanki içerideki tüm öfkeyi ve hayal kırıklığını bastırıyordu. "En azından benimkiler kırıcı," dedi, bakışlarını bir anda benimkilere kilitleyerek. Sesi kontrollüydü ama her kelimenin altında bir gerilim saklanıyordu.

"Yıkıcı değil."

O an, bu konuşmanın bir sona ulaşmadan bitmeyeceğini anladım. İçindekileri dökmeden rahat edemeyeceğini ve bizim de yeni bir sayfa açamayacağımızı biliyordum. Ancak bu şekilde yalnızca kırıp dökerek devam edemezdik. Bu yükün altında ezilip yok olmaktan korkuyordum.

"Tekrar yaparız."

Sesim çatallar arasında kendine yol bulmayı arayan bir fısıltı gibiydi. Sözlerimin ona ulaşmasını istiyordum ama yüzünde beliren alaycı gülümseme, umudumu bir anlığına silkeledi. İnanmadığını, yüzüne yerleşen o küçümseyici ifadeden anlamak kolaydı. Ama içimde buna bir son verme cesareti bulmuştum. Çılgın bir dürtüyle masanın üzerindeki eline uzandım ve parmaklarımı, sıcaklığını hissedebileceğim kadar sıkıca tuttum.

"Daha sağlamını yaparız."

Eli, böyle bir temasa hazırlıksızmış gibi kasıldı. Bir an geri çekeceğini sandım ama o ellerimizi ayırdı ne de kavuşturdu. Bu

duruma odaklanmamak için konuşmaya devam ettim. "Bizim bile yıkamayacağımız bir kale olur," dediğim anda gözleri üst üste iki yabancı gibi duran ellerimizden usulca gözlerime döndü. Bakışları, gözlerimin ardındaki her duyguyu okumaya çalışıyormuş gibiydi. Sözlerimin ona iyi geldiğini, yüzüne yerleşen küçük bir kırılmadan anladım. Cesaretim şahlanmış gibi kelimeler dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"En dibi gördük biz. Artık yukarı çıkmaktan başka çaremiz yok."

Sesimde umut ışığı deniz feneri gibi parlıyordu. Ancak hâlâ elimi tutmamıştı. Bunun farkında olmak, içimde bir şeylerin çekildiğini hissettirse de parmaklarımı daha sıkı kenetledim onun eline. Bırakmadım çünkü eğer ben bırakmazsam, belki o da bir gün tutmayı seçerdi.

"Zorlansak bile ilk nefesimizi yine yan yana almayacağız. Söz veriyorum."

Bu zamana kadar hiçbir sözümü tutamadığım için aksi bir cümleye inanmasının daha kolay olacağını düşünmüştüm. Son cümleyi duyduğu gibi kaşları hayretle havalandı. Neden böyle bir şey söylediğimi düşündüğünü bildiğimden "Sözlerime inanmadığını biliyorum. Tutamadım birçoğunu-" diye kendimi açıklamaya başlamıştım ki araya girdi.

"Hepsini."

Yalandan bir bozulma hareketiyle elini bıraktım ve göğsüme doğru koydum. "Ama haksızlık ediyorsun. Tükürdüğümü çok güzel yalarım ben." Doğukan'ın şaşkın ifadesine eklenen keyifli hâl o kadar tatlıydı ki... Keşke kendini gülmemek için tutmasaydı. Uzanıp yine elini yakaladım. Fakat bu sefer benden önce davrandı ve parmaklarını benimkilere kenetledi.

"Hiçbir şey güzel olmayacak. Söz veriyorum."

Yarım yamalak gülümsemesi sahici bir hâl alırken doğru yolda olduğumu hissettim. "Seni eskisinden bile çok sevmeyeceğim. Sözüm olsun," dediğimde başını iki yana sallayarak öne eğdi. Fakat o

çocuksu gülümsemesini benden saklayamamıştı. "Sen de bana söz verir misin?" diye sorduğumda başını kaldırdı.

"Ama ben tutarım."

"Biliyorum," dedim usulca, kenetlenmiş ellerimizin arasındaki parmaklarımı hafifçe oynatarak. Sesimdeki rahatlık, gerilimi daha hafif bir tona taşıyordu. "Çok yersem beni durdur, tamam mı? Diyet yapmak çok sıkıcı." Sözlerim, sanki bir kırılmayı tamir etmeye çalışan ince bir fırça darbesi gibiydi. Doğukan'ın yüzünde beliren şaşkınlık, beklemediği bir cümleyle karşılaştığının açık bir göstergesiydi. Gözleri hızla bana kaydı, ardından kahkahaları içinde kayboldu. "Ne?" dedi, kahkahalarının arasına sıkışan o tek kelime, onun içindeki gerginliği tamamen dağıtan bir yankı gibiydi.

"Allah'ım çok şükür!" diye ekledim, sesim kendime bile yabancı gelen bir tonda, bir an için sanki Hürrem Sultan'dan bir iz taşır gibiydi. Bu çıkışım, Doğukan'ın kahkahalarını iyice artırdı. Onun yüzüne yayılan o rahatlama ve neşe, benim içimde bir ferahlık oluşturdu.

"Şimdi afiyet olacak işte. Hadi başlayalım."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞUKAN

Bazen insanın zihni kelimelerle dolup taşardı ama dudaklar karşısındaki kişiye göre bu yükü boşaltmakta kararsız kalırdı ve bu durum, sessiz bir fedakârlığın en çıplak hâliydi. İnsan bazen kendi acısını çoğaltmayı göze alırdı çünkü karşısındakinin incinmesini görmek çok daha dayanılmazdı. Fakat bu suskunluk, aynı zamanda bir savaş alanıydı. İçindeki tüm fırtınaları bastırmak, zaman zaman kendine karşı bir ihanete dönüşebilirdi. "Söylesem her şey daha mı kötü olurdu? Susarak neyi kurtarıyorum?" gibi sorular zihni kemirirken konuşmak avaz avaz atılan çığlıktan farksızdı, içindeki yangını dışarı bırakmak isterdi ama aynı zamanda bu yangının etrafındaki dünyayı yakmasından da korkardı. İşte tam da bu yüzden sesin çığlıktan çatlayacak gibi olduğu hâlde sessiz kalmayı seçebilmek kelimelerin gücünü değil, kalbinin ve duygularının derinliğini gösterirdi. Fakat asıl tuhaf olan, bazen sessizliğin de bir dil olmasıydı. Kelimelerin susması, bazen en gürültülü duyguları anlatırdı. Gözlerdeki bakış, ellerin hafif bir titremesi, alınan derin bir nefes... Her biri, sözcüklerden çok daha fazlasını söyleyebilirdi. Bazen sessizliği anlamak, karşındakini en derinden anlamak demektir.

Suskunluk, bazen en güzel yeminleri taşırdı. Çünkü sustukla-

rımız; en değerli duygularımızın, en korkulan kırılganlıklarımızın taşıyıcılarıydı. İşte bu yüzden konuşacak çok şeyi olup susanlar, bir duvar gibi görünse de aslında en derin yaralara sahipti. Belki de bu yaraların en sessiz çığlığı, içlerinde büyüttükleri sevgi ve şefkatti. Her şeyin sonunda sessizlikleri bile bir bağırışa dönüşürdü ama bu bağırış incitmek için değil, iyileştirmek içindi.

"Eee... Nerede kalacağımızı düşündün mü?"

Doğa tabağındakilerle yalnızca oyalanıyordu. Tokmuş gibi görünen bu hâli, aslında zihnindeki düşüncelerin ağırlığını gizleyen bir perde gibiydi. Çatalını bir kez daha tabağına dokundurdu, çıkardığı hafif ses iç gıcıklayıcıydı. Ardından nihayet başını kaldırdı. Gözleri bir anlığına benimkilere kilitlendi. O bakışta kelimelerden fazlasını gördüm. Onun gözleri öylesine bir soru sormuyordu, aynı zamanda istediği cevabı arıyordu. Bir nevi beraber kalıp kalmayacağımız konusunda ağzımı arıyordu. Düşündüğümü belli edercesine başımı hafifçe salladım. Hareketim söyleyemediklerimi ifade edecek kadar açıktı ama yeterince güçlü değildi. Bir sonuca varmak için onun fikrine de ihtiyacım vardı. Doğa'nın dudaklarında ufak olmasına rağmen iç rahatlığını gösterecek kadar büyük bir gülümseme belirdi.

"O zaman sorumu değiştiriyorum. Nerede kalacağız?"

Ağzımdaki lokmayı bitirmek için birkaç saniye oyalandım. Çatalım tabağa dokunurken aramızdaki sessizlik, ince bir ip gibi gerilmişti. Bu sessizlik; konuşmayı daha anlamlı kılmak için sabırla bekliyor gibiydi, aramızda dolaşıyor, eksik parçaları tamamlamak için görünmez bir boşluk yaratıyordu. Birkaç saniye sonra bakışlarımı tabağımdan kaldırarak konuşmaya başladım.

"Otel, motel, apart-"

"Yasak, biliyorum," diye araya girdi Doğa, sesi beklenmedik bir kararlılıkla doluydu. Cümlemi tamamlaması, kaşlarımın hafifçe çatılmasına neden oldu. Bu hareket, bilinçsiz bir tepki gibiydi; sanki kelimelerimin yerine geçerek düşüncelerime müdahale etmişti. O anda, onun bu kadar kesin bir şekilde konuşmasına anlam yüklemeye çalışıyordum.

"Meryem söyledi," diye ekledi, sesi daha yumuşak bir tona

bürünerek. Bu açıklama, kaşlarımın çatıklığını gevşetmeye yetti. Elbette başka kim söyleyecekti ki? Meryem, her zaman işlerin ve kuralların en keskin hatlarını bilen kişiydi.

"Lojmana başvurmuş olabileceğini de söyledi ama ben buna pek ihtimal vermedim. Sonuçta geleceğimi bilmiyordun ve evli değiliz."

Son söylediği kelimeleri sadece kendi duyacağı kadar alçaltmıştı. Sesi diğer tüm yankılardan saklanmış, neredeyse bir fısıltı gibi mekânda kaybolmuştu. O an, kelimelerinin altındaki anlamı çözmeye çalışırken, onun yine ağzımı aradığını fark ettim. Ama bu farkındalığın beni harekete geçirmesine izin vermedim. Cevap vermek yerine bakışlarımı kısa bir an ona yönelttim, ardından biraz duraksayarak, "Lojmana başvurmadım," dedim. Sözcükler kontrol altında tutulmuş bir sakinlikle dökülmüştü, konuşmamda ne bir hız ne de bir acele vardı. Devamında söylemek istediklerim dilimin ucuna kadar gelmişti. O kelimelerin zihnimde ağır bir yük gibi birikmesini hissedebiliyordum. Ancak sustum. Şu an ne evlilikten ne de ev kurmaktan bahsetmek istiyordum.

"Anladım."

Doğa'nın gözleri kısa bir an için üzerimde kaldı, bakışlarında dolup taşan bir merak ve kararsızlık vardı. Ardından tekrar tabağına yöneldi. Ama bu sefer tabağındaki siyah zeytinlerle oynama zahmetine bile girmiyordu. Ellerini çatalın üzerinde öylesine dinlendirirken, yüzündeki asıklığı saklamaya çalıştığını fark edebiliyordum. Suratındaki bu ince maske, duygularını belli etmemek için bir kalkan gibiydi ama ara ara bana değen gözleri her şeyi ele veriyordu.

Masanın üzerindeki telefonuma uzanıp Kemal'in numarasını tuşladım. Doğa'yı gördüğü ilk anda yaptığı emrivakiye cevap vermek için aramayı açmasını bekledim. Geceden yeni çıktığımız için uyuyor olabileceğini düşündüm ve onu uykusundan etmeyeceğim kadar çaldırmayı planladım. Neyse ki beklememe gerek kalmadı, birkaç çalışta telefon hemen açıldı.

"Bu aramayı geldiğine yormak istiyorum."

Kemal'in sesinde her zamanki rahatlık ve tebessüm gizliydi.

Sanki neden aradığımı önceden biliyordu. "Eğer müsaitseniz, bu gecelik sizde misafir olalım." Doğa'nın bakışları, tam da o anda tekrar benimkilerle buluştu. Kaşları meraktan çatılmış, yüzünde anlamaya çalışan bir ifade belirmişti. Kemal'in yanıtıysa hâlâ neşeli ve davetkârdı. "Sen gel de bu gece mi her gece mi konuşuruz." Ardından, ne zaman geleceğimizi sordu. Hem kendi yorgunluğumu hem de onların dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünerek hemen o an gitmek yerine biraz zaman tanımak istedim.

"Biraz işlerimiz var, akşama doğru geliriz."

"Tamam, akşam rakı balık yapar mıyız?"

Ses tonu o kadar keyifliydi ki karşılığında istemsizce yüzümde bir gülümseme belirdi. "Yaparsınız," dedim kısaca. Sadece kendimi mi yoksa Doğa'yla beraber ikimizi mi bu geceye katmadığımı anlamak için "Yenge de mi Yeşilaycı?" diye sordu. Gözlerim hâlâ Doğa'nın üzerindeydi ama zihnim çoktan onun geçmişine kaymıştı. Yokluğumda içmeye başladığını biliyordum ama şu anda içip içmediğini akşam herkesle beraber öğrenecektim. Bir anlık duraksamanın ardından, "Akşam kendin sorarsın," dedim ve bu cevap, Kemal'i tatmin etmiş olacak ki, "Tamamdır. Akşama bekliyoruz," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Telefonu masaya bıraktığımda, Doğa'nın sabırsız bakışlarını yüzümde gezindiğini fark ettim. Bu bakışlar, bir cevap bekleyen ama aynı zamanda daha fazlasını sorgulayan bir ifadeye sahipti. O an onun merakını daha fazla sürüncemede bırakmak istemedim.

"Bu akşam Kemallerde kalalım. Sonrasına bakarız."

Kaşları derin bir sorgunun ağırlığıyla çatılmıştı. O anda onun Kemal'i bilmeme ihtimalini hatırlayıp hızlıca ekledim. "Meryemlerde yani." Sözlerim, yüzündeki gerginliği bir anda gevşetti. Sanki zihninde bir ışık yanmış gibi ifadesi rahatladı. Ardından omuzlarından beklenmedik bir yükü indirmek ister gibi bir itirafta bulundu.

"Şey, ben Meryem'e evli olmadığımızı söyledim."

Sesindeki çekingenlik hemen dikkatimi çekti. Kelimeleri seçerken duyduğu tereddüt, bir yanlış yaptığını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Bu hâli, onu koruma içgüdümü tetikledi çünkü ne ka-

dar kararlı görünse de derinlerde bir yerde pişmanlıkla boğuştuğunu hissedebiliyordum. Oysaki Zeynep'e söylediği yalan, asıl yanlış olandı. Bu gerçeği ikimiz de biliyor ama şu anda tartışmanın eski hatalar yerine mevcut duruma odaklanması gerektiğini sezdim.

Bir an gözlerimi kaçırdım; düşüncelerimi toplamak, sesime dengeyi getirmek için. Derin bir nefes aldım. Sanki aldığım her nefesle içimdeki gerginlik biraz olsun dağılıyordu. Kendime dönük kısa bir mücadeleden sonra aradığım sakinliği bulmayı başardım ve sonunda, "İyi yapmışsın," dedim. Sesimde ne bir kızgınlık ne de şaşkınlık vardı.

"İlk tanışmanızın yalanla olmasını istemezdim."

DOĞA

Doğukan'ın söylediği cümle, derin bir yankıyla içime işledi ve beni sessizliğin kollarına bıraktı. Hiçbir şey söylemeden durmak, her şeyden daha zor geliyordu çünkü içinde bulunduğumuz anın ağırlığı kalbime daha fazla yük bindiriyordu. Yalan konusundaki hassasiyetini en başından beri biliyordum. Ona göre yalan sadece bir kelime oyunundan ibaret değildi, bu güvenin sarsılabileceği bir çatlağı temsil ediyordu. Bizim güvenimizin üzerinde çatlak olmayan bir yer yoktu. Buna rağmen Zeynep'e o yalanı söylerken bir an bile durup düşünmemiştim. Hatta geçmişteki bir anımıza atıfta bulunduğum için hoşuna gittiğini sanmıştım. Ama şimdi onun yüzündeki ifade, beni yanıldığımı net bir şekilde anlamaya zorladı.

Zeynep'e yalan söylemem onu neden bu kadar rahatsız etmişti?

Gözlerimdeki sessizlik, onun bakışlarıyla karşılaştığında daha da derinleşti. Konuşmaya devam etme isteğim içimde sürekli yükselen bir dalga gibiydi ama kelimelerimi dikkatle seçmem gerektiğini biliyordum. Çünkü onun şu anda çok rahat yalan söylediğim konusunda bir karara vardığını hissediyordum. Bu karar, sessizlikte

yankılanan bir düşünce gibi havada asılı kalmıştı. Hiçbir şey söylememişti ama bakışlarındaki rahatsızlık her şeyden daha belirgin bir şekilde beni sarıyordu.

O an, onun içindeki duygusal düğümleri çözmeye çalışmadığımı fark ettim. Belki de onun bu yargıya nasıl vardığını sorgulamak yerine neden vardığını anlamaya çalışmalıydım. Ama sessizlik konuşmayı reddederken, aramızdaki hava daha da yoğunlaşmıştı. Rahatsızlığını açıkça ifade etmemesi, her şeyi daha da karmaşıklaştırıyordu. Yine de biliyordum, bu sessizlik onun duygularıyla yüzleşmek için seçtiği bir yoldu ve benim yolum, onun sessizliğine saygı duymakla başlıyordu.

Kahvaltımız bitmek üzereyken Doğukan'ın ufak bir telefon trafiğine girmiş gibiydi. Kemal'le konuşmasının üzerinden çok fazla vakit geçmemişti ki telefonu tekrar çalmaya başladı. Arayan kişiye bakarken yüzünde gözle görülür bir tebessüm oluştu. Kıskandıracak kadar samimiydi. Telefonu izin isteyerek açarken, "Tam aklımdan geçiyordun," cümlesi duymayı beklediğim bir şey değildi. Ben yanındayken başka birini mi düşünüyordu yani?

Arka planda müzik sesi ve insanların konuşma uğultuları olsa da telefondaki kişinin kadın mı erkek mi olduğunu anlamak için kulak kabartmıştım. Fakat hiçbir şey duyamıyordum.

Bir anda Doğukan kahkaha atmaya başladı. Bir zamanlar hayranlıkla izlediğim, şu an ise özleminden yakıp kavrulduğum bir numaralı kahkahasını bir başkası için atıyordu. "Yok, iyi insan diyelim. İt mit bizi bozar," dediğinde resmen gözlerinde gamzeler oluşmuştu. Kıskançlık damarlarımda zehirli bir yılan gibi dolaşıyor, her hücremi itinayla sokuyordu. Doğukan biraz daha kim olduğunu bilmediğim kişiyle konuşmaya devam ederse büyük ihtimalle ölecektim.

"Gececiydim," derken gözleri benim üzerime çevrildi. Bir an düşüncelerimi sesli dile getirdiğimi düşünerek donakaldım. Fakat gözleri benim üzerimde çok oyalanmadığı için bunun sadece benim kuruntum olduğunu anladım.

"Anlatırım. Beni boş ver şimdi. Kızım ne yapıyor, hesap ver."

Kızım mı demişti o? Gülümsüyor muydu? Gözlerinde şefkat mi vardı?

Lütfen bunlar uyanıkken gördüğüm bir rüya olsun ya da kıçımdan uydurduğum bir kâbus. Ne olur kulaklarım bana adi bir oyun oynuyor olsun. Çayı fazla kaçırdığım için halüsinasyonlar duyayım ya da bal kaymaktan çok yediğim için şekerden kulağım dönsün ama Doğukan'ın bir kızı olmasın. Yani en azından benden başkasından olmasın.

Olabilir miydi?

Üç buçuk yıldan bahsediyorduk. Sağlıklı bir erkek olarak elbette olabilirdi. Fakat olur muydu? Evlenmeden olmaz Doğukan eğlenmeden duramam Doğukan'a mı evrilmişti? Beni başka kollarda unutmaya çalışırken bir kaza kurşunu güzeller güzeli bir kız çocuğuna dönüşmüş olabilirdi miydi mesela? Allah'ım. Nasıl bir talihti o zaman bu? İlk atışta istediği cinsiyeti mi vurmuştu? Gerçi düşününce... Erkeği bulmak zor değil miydi? O zaman bu çok fazla seks yaptığı anlamına mı geliyordu?

"Doğa?"

"Ha?"

Doğukan'ın seslenişine hazırlıksız yakalanmış gibi şok dolu bir nida dudaklarımdan kaçtı. Düşünce denizinde boğulurken telefonu kapattığını bile fark etmemiştim. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı *evet* anlamında salladım ama hâlâ kalbimin ıstırap dolu bir yükle çarptığını hissediyordum. Kızım demişti. Doğukan'ın bir kızı vardı.

"Kim aradı?"

Duyacaklarıma hazır olmasam da kızının kimden olduğunu öğrenmenin en kolay yolu buydu. "Arkadaşım," dediğinde, "Ne?" diye bağırdım. Bir de arkadaşıyla mı işi pişirmişti? Dur bir dakika. Doğukan'ın bir tane kız arkadaşı vardı. Yok yok. Pera olmazdı. Olamazdı. Kardeşim gibi demişti. Üstelik neredeyse iki sene önce başkasıyla evlenmemiş miydi? Sırf o düğündeki fotoğraf yüzünden biz bu duruma gelmemiş miydik? Belki de onun kızıydı. Bu diğer tüm ihtimallere en yakın olanıydı.

"Doğa ne oluyor, Allah aşkına?"

Düşüncelerimin beni sakinleştirmeye çalışmasına rağmen merakım dudaklarımdan, "Kimden kız çocuğu peydahladın?" diye çıktı. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Çünkü öfkemin esiri olarak yanlış şeyler söylemiştim ama artık geri de alamazdım. Doğukan'ın şaşkınlıkla havalanan kaşları birkaç saniye sonra tavrımdan rahatsız olmuş gibi çatıldı. "Kimden kız çocuğu peydahladın mı?"

Onun ağzından sorumu duymak kendimi daha da kötü hissettirmişti. Durumu kurtaracak bir şeyler düşündüm. Doğukan da sabırla ağzımdan çıkacak savunmayı bekledi. Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Düşüncelerimi tutarlı kelimelere dönüştüremeden bana, "Söyleyeceğin şeyi bir kez daha düşünsen iyi olur," dedi.

"Pamuk ipliğinde malum sinirlerimiz. Kopmasın."

Gerçekten çok yardımcı oluyordu. Elimdeki çatal bıçağı dikkatlice tabağıma bıraktıktan sonra kollarımı masaya dayayarak hafifçe öne eğildim. "Sen kızım ne yapıyor, dedin." İnkâr etmedi. "Evet, dedim." Ne güzel.

"Ben de ayrıldığımız süre boyunca biri-"

"Devamını getirme."

Cümlemi yarıda keserken yüzündeki ifade fazlasıyla ciddiydi. Söylediklerimi durdurduğu anda, bakışları âdeta düşüncelerime meydan okuyordu. Dudaklarımı istemsizce birbirine bastırdım, içimde hem bir direnç hem de hafif bir gerilim hissediyordum. O, elindekileri masaya bıraktı ve hareketlerinde rahatsızlığı ele veren bir özenle peçeteye ağzını güzelce sildi. Bu sıradan hareket bile sözlerin ardındaki ağırlığı saklamayı başaramıyordu.

"Kalkalım mı artık?" diye sordu, sesi biraz keskin ama duygularını dengelemeye çalışıyor gibiydi. Sözlerini söyledikten hemen sonra ayaklanmaya başlamıştı. Ancak daha yerinden tamamen kalkamadan, aramızdaki çatışmanın bir sonuca ulaşması gerektiğini hissederek keskin bir kararlılıkla, "Hayır," dedim. Sesimdeki ton, ona geri adım attıracak kadar güçlüydü. "Bu konuyu çözmeden bu masadan kalkmayacağız."

Sözlerim tam havalanmak üzere olan bedenini bir anda durdurdu. Birkaç saniye boyunca, neredeyse tereddütle, havada asılı kaldı. O an bir karar vermesi gerekiyordu: Ya bu tartışmayı görmezden gelerek masadan uzaklaşacak ya da oturup bu belirsizlikle yüzleşecekti. Hafifçe havalanmışken, derin bir iç çekişle tekrar yerine oturdu. Hareketi, bir teslimiyet ya da zoraki bir uyum gibi görünüyordu ama bakışlarındaki kararlılık hâlâ güçlüydü.

Masada sessizlik tekrar ağır bir örtü gibi yayıldı ama bu sessizlik, bir çözümün ilk adımlarını bekleyen bir sabırdan ibaretti.

"Çözülecek bir konu yok."

"Yok mu?"

"Yok. Çünkü bu konuyu konuşmaya başlarsak saatlerdir söylediğim her şey bir hiçe dönüşür."

Yine ona güvenmediğimi vurguluyordu. Söylediği her kelime, içimde ince bir yaraya dokunuyordu. "Bu kadar uzatmayıp sadece kızının kim olduğunu söylesen belki böyle gerileceğin bir konu kalmazdı," dedim, sesimdeki gerilim kontrol edilemez bir şekilde dışa vurmuştu. Bu sözlerimin ardından Doğukan'ın yüzünde bir anlığına kıvılcımlar çaktığını gördüm. Bakışları keskinleşmiş, konuşma tavrında daha kararlı bir sertlik belirmişti.

"O zaman adam gibi sorsaydın. İtham ederek değil," diye yanıtladı, sesi bariz bir şekilde içerlemişti. Haklıydı. Bu konuda haklı olduğu açıktı ama bu cevabın ağırlığı içimde yankılanmaya devam etti. "Kızım ne yapıyor?" sorusunu başka nasıl sorabilirdim ki? Kendimi savunmayı düşündüğüm her an, onun haklılık zırhına çarpıp geri dönüyordum.

Bir anlık duraksamadan sonra Doğukan derin bir nefes alıp devam etti. "Ha, çok merak ediyorsan söyleyeyim," dedi, sesi hem öfkeyle hem de bir şeyleri açıklığa kavuşturmak istercesine titriyordu.

"Hayatım boyunca bir kızım olmasını, bırak kızı, bir karım olmasını bile hayal etmediğim için Pera'nın kızını kendi kızım gibi seviyorum."

O an içimdeki bütün duygular altüst oldu. Pera'nın gerçekten

de bir kızı mı olmuştu? Ne zaman? Sorular zihnimde yankılanırken, kıskançlık hissi ruhuma ağır bir yük gibi çökmüştü. Ama bu kıskançlık, aniden derin bir pişmanlığa dönüştü. Resmen gözüm kör olmuştu kıskançlıktan. Doğukan'ın sözlerinin altında ezilirken, içimdeki çatışmaların çözülmek yerine daha karmaşık hâle geldiğini hissediyordum.

"Ben bir an düşündüm ki," diye cümleye başlıyordum ki Doğukan hemen araya girdi. "Devam etme," dedi, sesi her zamankinden daha sertti. "Etme Doğa. Etme ki duymazdan gelebileyim. Etme ki sadece bir kıskançlık diyebileyim. Etme ki eskiye dönebileyim. Etme." Sözleri, âdeta zihnimde patlayan bir tokat gibiydi. İçimdeki tüm savunmaları yıkıp geçmişti.

Doğukan sert bir şekilde masadan kalktı, hareketleri bir hışımla yapılmıştı. Yüzüme bile bakmadan, hesabı ödemek için yöneldi. O giderken ben yerimde donup kalmıştım. Arkasından bakakaldım; onun her adımı, içimde bir tür ayrılığın yankısını yaratıyordu. Neden sürekli geriye sarıyormuşuz gibi hissediyordum? Neden bu konuşmalar bizi ileri taşımak yerine geçmişteki çatlaklara yeniden çekiyordu? Bu döngüden çıkmak imkânsızmış gibi geliyordu ve bu his, içimde yankılanan en ağır azaptı.

DOĞA

Bazen hayal kurmanın bir boşluktan ibaret olduğunu düşünüyordum. Sanki tüm umutlarım, bir uçuruma doğru savruluyor ve yere varmadan buharlaşıyordu. Çünkü neredeyse hiçbir hayalim gerçek olmuyordu. Buraya gelirken yolculuğumuzun zorlu olacağını tahmin etmiştim ama bu zorlukların dikenli bir patikaya dönüşeceğini ve her adımda biraz daha kanayacağımızı hayal bile edememiştim. Mehter marşı gibi iki adım ileri bir adım geri gitmekten bitkin düştüğümü hissediyordum. Ya da belki bu his uykusuz geçen gecelerin yorgunluğundan kaynaklanıyordu, emin değildim.

Kahvaltıdan kalktığımızda direkt Meryemlere geçmedik. Doğukan'ın gece çalıştıkları için dinlenmek isteyebileceklerini söyleyerek gün boyunca beni şehri gezmeye sürüklemesi biraz yorucuydu. Kafamda çözülmemiş düşüncelerle şehrin sokaklarında dolaşmak beni daha da yıpratmıştı. Nihayet, "Bir şey lazım mı?" diye sorduğumuz mesaja yanıt almamızla lojmana doğru yola koyulduk. Bu yolculuk, içimde hem rahatlama hem de bilinmezliğin getirdiği hafif bir gerginlik yaratıyordu.

Lojman girişine yaklaştığımızda, karşımıza çıkan bariyerlerin ciddiyeti dikkatimi çekti. Çeşitli güvenlik önlemleriyle korunmuş

bu alan, lojmanın resmî ve ulaşılması zor bir yer olduğunu açıkça belli ediyordu. Doğukan girişte yavaşladı ve cüzdanından polis kimliğini çıkartmak için bir an durdu. Bu, onun alışık olduğu bir prosedürdü ama benim için çevremizde olup biten her şey yabancı bir film sahnesi gibiydi.

Kimlik kontrolü için yanımıza gelen polis, arabayı dikkatlice taradı. Gözleri, Doğukan'dan ziyade benim üzerimde daha uzun süre gezindi. İlk başta rahatsızlık hissettim. Çünkü bu bakışlar yalnızca bir kontrol değil, aynı zamanda bir sorgulama gibiydi. Sanki varlığım, tüm planlarımızı sorgulatıyormuş gibi hissettim.

"İyi akşamlar amirim."

Doğukan, o anki duruma tam bir soğukkanlılıkla yaklaştı. Camı yavaşça indirerek kartını genç polis memuruna doğru uzattı ve kime geldiğimizi söyledi. Memurun yüzünde tanıdık bir tebessüm belirdi, sanki beklediği biri nihayet gelmiş gibi rahatlamıştı. "Biliyoruz amirim," dedi güvenle, kartı okuyucuya yerleştirirken. Ardından, "Kemal amirim arayıp haber verdi," diye ekledi. Ses tonu resmî olmasına rağmen altından geçen bir rahatlık ve alışılmışlık seziliyordu.

Polis kartını geri uzattı ve, "İyi akşamlar," dedi. Bu sırada önümüzdeki bariyer yavaşça kalktı. Doğukan, arkasındaki araçları fazla bekletmemek adına nazik ama çabuk bir şekilde memura karşılık verdi. "İyi nöbetler," diye seslenip elinde hâlâ polis kimliği ve cüzdanıyla arabayı sürmeye devam etti.

Arabada sessizlik kısa bir süre hâkim oldu. Yavaşça nefes aldım ve gözlerim farkında olmadan Doğukan'ın ellerine odaklandı. Parmaklarının arasındaki kimlik ve cüzdanla hareketlerinin kısıtlandığını görünce, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordum. Bana doğru kısa ama dikkatli bir bakış attı. Gözlerindeki tereddüt birkaç saniyeden fazla sürmedi. Ciddi olduğumu fark edince elindekileri uzattı. Bu hareket, oldukça basit bir güven jestiydi ama yine de benim için çok anlamlıydı. Onun elindekileri alma düşüncesi bile içimde sıcak bir huzur dalgası yarattı.

Kimliğini dikkatlice cüzdanına yerleştirirken nakit paraların

arasına konulmuş bir fotoğraf dikkatimi çekti. Eski bir fotoğrafa benziyordu, kenar renkleri biraz solmuş ve köşeleri hafifçe kıvrılmıştı. Kimlere ait olduğunu net bir şekilde göremiyordum ama fotoğrafta kalabalık bir grup olduğunun farkındaydım.

"Bakabilirsin."

Nasıl oluyor da bana bakmadan hiçbir hareketimi kaçırmıyordu, anlamıyordum. Gözleri sanki hiç üzerimde değilmiş gibi görünse de varlığımı hissediyor, en küçük hareketlerimi bile kaydediyordu. Fotoğrafı yavaşça paraların arasından çektim ama tamamen çıkarmadım. Bir tür içgüdü, bu anı derinlemesine incelemeden önce onun farkındalığını ölçmek istiyor gibiydi.

Parmaklarımın arasındaki fotoğraf, geçmişin sessiz bir yankısını taşıyordu. Solgun bir renge bürünmüş, köşeleri hafifçe yıpranmış bir aile fotoğrafıydı. Doğukan'ın küçücük olduğu, Aygül'ün kundakta masum bir şekilde yattığı bir zaman diliminden kalma bir hatıraydı bu. Babası, annesi, abisi... Hepsinin yüzünde o tarifsiz mutluluğun sıcaklığı vardı. Gözlerindeki neşe, o anın birliktelikle dolu olduğunu haykırıyordu. O fotoğrafa baktığımda yalnızca bir kare değil; bir hayal, bir yaşam hissediliyordu.

Doğukan, birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. Sanki o fotoğrafın geçmişini tekrar yaşıyor gibiydi ve sonra, beklemediğim bir açıklama geldi. "Birlikte mutlu olduğumuzu anımsadığım son hatıra," dedi. Sesi duygusal bir derinlik taşıyordu ama bir o kadar da kontrollüydü. Bu sözler, bir bıçak gibi kalbime işledi; onun mutlu anılarının sonunun bu fotoğrafta kaldığını bilmek beni derinden yaralamıştı. Başımı yavaşça *biliyorum* der gibi salladım. Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar dolmuştum.

Bir apartmanın önüne geldiğimizde Doğukan arabayı yavaşça park etti. Ardından bana doğru döndü, yüzündeki ifadenin değişmiş olduğunu fark ettim. Cüzdanını dikkatlice açtı ve bu kez fotoğrafı tamamen çıkardı. Onun bu hareketiyle fotoğrafın ucuna zımbalanmış başka bir kare gözlerimizin önüne düştü. Bir an donup kaldım.

Bu... Bizdik.

Ellerimle fotoğrafı yavaşça aldım ve daha yakından inceledim.

Büyükbabalarının ilk evinin çatısında, güneşin doğuşunu karşıladığımız o gün arkamızdan çekilmiş bir fotoğraftı. O anı bir rüya gibi hatırladım; gökyüzü pembeye, mora ve altın sarısına bürünmüştü. O çatıdayken hayat, her zamankinden daha hafif gelmişti. Gözlerim detaylara dalarken bu kareyi kimin yakaladığını biliyordum, Aygül'ün işiydi. Onun kamerasından çıkan bu kare sanki geçmişten bir mesaj gibiydi, bize her şeyin nasıl başladığını hatırlatan sessiz bir hatırlatma.

"Bu da ailemle birlikte mutlu olduğumu anımsadığım son hatıra."

Gözlerim buğulanırken istemsizce Doğukan'a kaydı. Onca zaman... Tüm bu geçen süre boyunca bunu cüzdanında mı taşımıştı? Kalbim, bu düşüncenin ağırlığıyla içimde bir yankı gibi atmaya başladı. Anne ve babasının olduğu fotoğrafa değil de bizimkine, benimle olan fotoğrafa "ailem" demişti. Yine. O kelime zihnimde yankılanıyordu, yeniden ve yeniden. Boğazıma düğümlenen hisleri bastırmaya çalışırken kelimelerim titrek bir nehir gibi dökülmeye çalışıyordu.

"Ben..." diye başladım ama sesim ağlamaklı çıkınca derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Tüm hislerim birbiriyle yarışıyor, sakin kalma çabalarım akıntıya kapılmış gibiydi. "Ben... Ben seni..." dedim ama kelimeler tamamlanamadan yaşlar yanaklarıma süzüldü. Sanki ne yaparsam yapayım, hiçbir nefes o yaşları durduramayacak gibiydi. Yine de bu duygu seline direnmeye çalıştım ama içimde fırtınaya dönen sevgi ve kırılganlık beni ele geçirmişti. Titreyen bir sesle, "Ben seni çok... Çok seviyorum," diyerek cümlemi bitirdim. Bu basit ama her şeyi anlatan itirafım, noktasını gözyaşlarımla buldu. Sanki o yaşlar, içimde yıllardır bastırılmış tüm duyguların görünür hâle gelmesiydi. Sonu yokmuş gibi akan gözyaşlarım, sessizce bir çığlık gibiydi.

Doğukan'ın yüzümü dikkatle taradığını fark ettim. Kaşlarının arasında beliren kırışıklık, gözlerindeki kaygıyla birleşmişti. Yalnızca birkaç saniyeliğine benimle göz göze kalmıştı ama bu süre içindeki yoğunluk, bir ömre bedeldi. O an, sanki bir tür iç hesaplaşmanın

ortasındaydı. Ne yapması gerektiğini, ne hissedeceğini tartıyor gibiydi. Fakat hiçbir uyarı ya da işaret olmadan, beklenmedik bir anda beni kendine doğru çekti.

Tarçın kokusu, bir örtü gibi bedenimi sardı. Bu koku beni geçmişe, kaybolduğunu sandığım sıcak bir yere geri çekmişti. Kolları etrafımı sararken içinde birikmiş ne kadar gözyaşı varsa, onun göğsünde akıp gidiyordu. İçimdeki bu yük hafifliyordu belki ama gözyaşları tükenmiyordu. Doğukan hiçbir şey söylemedi. Ama buna gerek yoktu; eski günlerdeki gibi saçlarımı şefkatle okşayarak her şeyi anlatıyordu. Her bir tele kıyamıyormuş gibi nazik dokunuşlarını hissederken içimdeki hasretin büyüklüğünü fark ettim. Başımın üstüne belli belirsiz bir öpücük kondurduğunda, bu dokunuşun ardından derin bir nefes aldığını hissettim. Sanki kokumu içine çekerek bu anı sonsuza dek zihnine kazıyordu.

Bu hareketi, içimde yıllardır biriken özlemi daha da tetikledi. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı ne durdurabiliyor ne de saklayabiliyordum. Onu ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım. Ama sadece hissettiklerim değil, bir şey daha eksikti. Bu anın tamamlanmasını sağlayacak tek bir şey daha. Keşke onu da duyabilseydim diye düşündüm. Tam o anda, hayal ettiğimi sandıracak kadar kısık bir sesle fısıldadı.

"Ben seni sevmekten de öteyim güzelim."

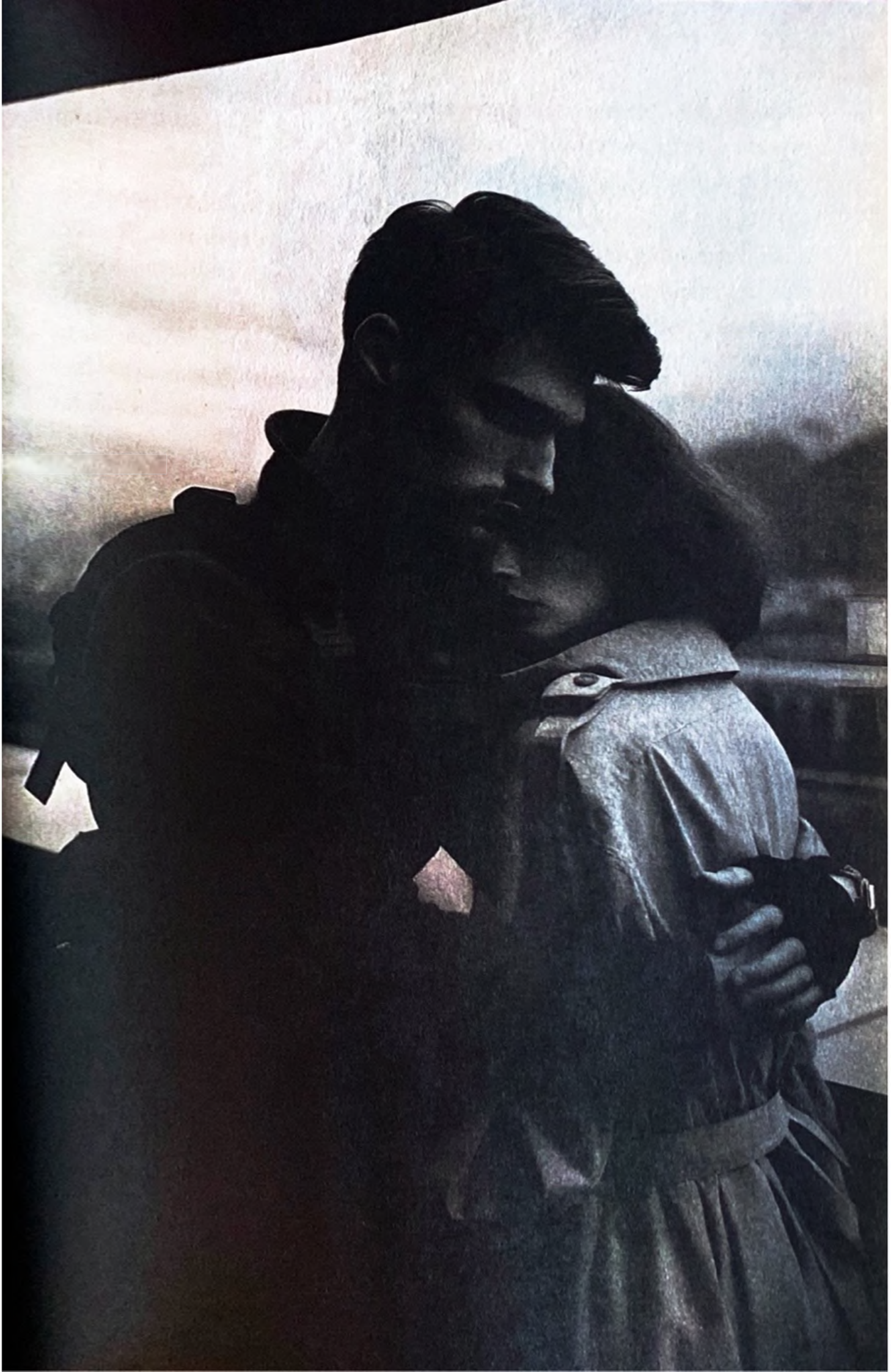

DOĞA

Zehir zemberek acıların panzehri yine acıdan geçerdi. Acı acıyı bir noktada kırar ve şifa o noktadan sonra gelirdi.

Şimdi biz, o şifanın geleceği noktadaydık.

Ayrı ayrı çok acı çekmiştik. Tam anlamıyla kavuşabilmemiz için biraz da birlikte acıyı çekecektik. Sonrası mı? Bahar bahçe. Sabır... Sabır bu noktada en büyük yoldaşımız olacaktı ama inanıyordum ki sonu selamet olan bu yol için tüm dikenlerin boyun eğdiği yere gelmiştik.

"Hoş geldiniz."

Büyük bir neşeyle kapıyı açan Meryem'in gözleri parlıyordu, sanki dünyadaki tüm enerjiyi topladığı bir anı yaşıyor gibiydi. Onun bu coşkulu hâli, uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklığı içimde uyandırdı. Neşesi o kadar bulaşıcıydı ki istemsizce dudaklarım sahici bir tebessümle kıvrıldı. Bu, içimde unuttuğumu sandığım bir his gibi yer etti. Meryem'in arkasından yüzünde tanıdık bir dost canlısı tavırla Kemal Bey belirdi. Gözlerinde hafif bir merak ve mizahla, "Nerede kaldınız ya?" diye sordu. Tonu ciddi değildi, daha çok gecikmemizi bir eğlence meselesi hâline getiriyormuş gibiydi. "Geldi-

ginizi haber vereli yarım saat oldu," diyerek biraz daha söylenmeyi ihmal etmedi.

Doğukan her zamanki soğukkanlı hâliyle kapının eşiğinde durdu. Bana bir adım öne çıkmam için yer açarken, eve girmemi bekliyor gibiydi. Botlarımı çıkarmak için eğildiğimde daha hareketimi tamamlamadan önce hızla davrandı ve önümde diz çöktü. Bu hareket beni şaşırttı ve kalbimi yerinden oynattı. Yanaklarıma oturan sıcaklık, içime yayılan bir dalga gibi kalbimi kavurdu. Bu sıcaklığın nedenini bilmiyordum. Belki de bunun nedeni Meryem'in, kocasına sitemli çıkışından kaynaklıydı.

"Sen evlenme teklif ederken bile diz çökmedin."

"Evlenme teklifi ettiğime şükretmiyor da."

Duyduğum şeyler kaşlarım çatıldı. Kemal Bey bu tepkimi yakalamış olacak ki, "Biz görücü usulü evlendik yenge," diye açıkladı. Doğukan'ın anlık bir tepkiyle kaskatı kesildiğini hissettim. Onu çok iyi anlıyordum. Çünkü ben de benzer bir durumdaydım. Fakat insanlara fark ettirmemek için bu hissi hemen üzerimden atıp içeri geçtim.

Kapı eşiğini geçer geçmez Meryem'in sıcacık kolları etrafımı sardı. Bu ani yakınlık hem içimdeki yükü hafifletiyor hem de bir an için beni tamamen başka bir dünyaya çekiyordu. "Tekrar hoş geldin," dedi, sesindeki içtenlik ve mutluluk o kadar güçlüydü ki kendimi bu ana kaptırmamaya direnemedim. "Hoş bulduk," dedim ve yüzümde beliren o sahici tebessümle uzun zamandır unuttuğum bir huzuru hissettim. Bu sırada Kemal Bey'in Doğukan'a aynı sıcaklıkla sarıldığını fark ettim. "Hadi geçelim. Sofra hazır." Meryem beni bırakmamış, koluma girmişti. Doğukan'a bakmak isterken salona doğru sürüklenmeye başladım.

Masayı gördüğüm anda gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissettim. Bu masa... Bu mükemmel düzen... Sanki bir ziyafet için hazırlanmıştı. Meryem'in hiç uyumayıp, tüm gün mutfakta uğraştığını düşündüm. Çünkü başka türlü bu kadar çeşit ve özenin bir araya gelmesi mümkün değildi. Masada yok yoktu; tabaklar, mezeler, servisler kusursuz bir şekilde dizilmişti. Gerçekten, "Bir kuş

sütü eksik," diyecek kadar dolu bir masaydı bu. Ama tüm dikkatimi, masanın tam ortasında yer alan rakı bardakları ve yeni açılmış 70'lik şişe yoğunlaştırdı.

Omzumun üzerinden Doğukan'a kısa bir bakış attım. Onun bu durumdan hiç rahatsız olmadığını fark ettim. Masanın düzeni, içki şişesi, etrafındaki atmosfer - hiçbiri onu rahatsız etmiyor gibiydi. Aslında onun, yakınları olduğu sürece içki masasında oturmaktan rahatsız olmadığını biliyordum. Ama şimdi gördüğüm şey, daha farklı bir boyuttu. Bu rahatlık, bir kabul ve uyumun ötesindeydi.

"Nasıl oturmak istersiniz, buyurun lütfen."

Meryem'in yüzündeki neşe, ortamın sıcaklığını artırıyordu. Sessizce masanın rakıdan uzak bir tarafına oturdum. Doğukan, her zamanki sakin hâliyle hemen karşıma geçti. "Ben balıkları getiriyorum." Meryem'e yardım etmek için kalkmaya yeltendim. Sandalyemi bir parça oynatmışken, "Otur lütfen," deyip kabul etmedi ve mutfağa doğru gözden kayboldu. Kemal Bey de yerini alırken, "Bardağını uzatır mısın yenge?" dedi. Bu bir soru değildi, ricaydı. Sesindeki ton kibar bir talebin ötesinde bir beklentiyi yansıtıyordu, sanki bunun tersini düşünmek bile hoş karşılanmazdı. O an, bu ricayı yanıtsız bırakmanın mümkün olmadığını hissettim. Ancak dudaklarımdan bir yanıt dökülmeden önce bakışlarım refleksle Doğukan'a kaydı. Gözlerim ondan bir rehberlik ya da en azından bir tepki arar gibiydi. Ancak yüzünde hiçbir şey okunmuyordu.

Tepkisizdi ya da öyle görünüyordu. Fakat onun tepkisizliğinin ardında ne olduğunu çözmeye çalışırken, bu durgunluğun aslında bir bekleyiş olduğunu fark ettim. Belki de benim ne yapacağımı görmek için susuyordu. Gözleri bende miydi yoksa düşüncelerinde mi kaybolmuştu, emin olamıyordum. Ama duruşundaki o sakinlik beni huzursuz bir şekilde kendine çekiyordu.

"Şey... Ben içmiyorum."

Kemal Bey'in yüzünden soru işaretleriyle dolu bir ifade geçti. Bakışları anında Doğukan'a kaydı. Doğukan ise gözlerini kırpmak için bile benden ayırmıyordu. Neden bu kadar dikkatli bakıyordu? Düşündüğü şey hoşuma gitmeyecek gibi hissettiriyordu.

"Ama Dogi içtiğini söylemişti, yani en azından itiraz etmedi. Biz o yüzden rakı balık fikrinden vazgeçmedik."

İçimde yükselen şaşkınlık dalgasıyla kaskatı kesildim. İçtiğimi de mi biliyordu yani? Bu bilgi, içimi hem tedirginlik hem de hafif bir hayal kırıklığı ile doldurdu. Doğukan'ın gözleri üzerimde sabitken kıpırdamadan durduğumu fark etti. Bir an tereddüt etti ama beklemeyi tercih etmedi. Önümde duran bardağı aldı ve sakince Kemal Bey'e uzattı. "Doldur sen kardeşim," dedi, sesindeki sıcaklıkla bir davetiye verir gibi. Ardından masadaki atmosferi yumuşatmaya çalışır gibi ekledi. "Rakı sofrasında kalp atışlarını hızlandıran biri varsa, zamanı yavaşlatacak bir şeyler lazım." Sözleri hafifçe havada asılı kaldı ama etkisi hemen yankı buldu.

Bu beklenmedik açıklaması kaşlarımın şaşkınlıkla havalanmasına neden oldu. Gözlerim hızla ona döndü ve sormaktan kendimi alamadım. "Sen içecek misin?" dedim, sesimdeki şaşkınlık saklanamaz bir hâle bürünmüştü. Doğukan'ın yüzünde beliren belli belirsiz bir gülümseme vardı ama bu gülümseme her zamankinden farklıydı. Hüzünle karışmış bir neşe gibiydi hem geçmişteki acılara hem de şu anki sıcaklığa dokunan bir duygu.

"İçmediğim onca acıya, yaşadığım sefayla haksızlık edemem."

Sesi ağır ama net bir şekilde yankılandı. Kelimelerinin anlamını çözmeye çalışırken bir an nefessiz kaldım. Yutkunamadım. Şu anımızı sefa gördüğü için sevinmeliydim, belki de bu anın değerini bilmeyi öğrenmeliydim. Ama aynı zamanda üç buçuk yıl boyunca yaşadığı acıda bile bir sığınak bulamamasına üzülmemek elde değildi. Bu iki his arasında sıkışıp kalmıştım; biri neşeyle doluydu, diğeri ise içimi yavaş yavaş oyuyordu.

Tam bu karışık hislerin ortasında Meryem balık kokularıyla masaya geldi. Kokular o kadar nefisti ki bir an içimdeki karmaşayı dağıtacak kadar güçlüydü. Herkesin tabağına özenle balık servis etti, hareketlerindeki hız ve enerji neşesini yansıtır gibiydi. Meryem yerine geçtiğinde Kemal Bey harekete geçti. Televizyonun uzaktan kumandasını alarak şömine kanalını açtı. Ekranda titreşen sıcak alevler, odadaki atmosferi daha da samimi bir hâle getirdi. Ardından

konsolun yanında duran pikaba yöneldi. Plak kutusuna göz gezdirirken neşeli bir tonla sordu. "Müzeyyen abla mı Müslüm Baba mı?"

Sorusu, bu sahneyi tam bir ritüele dönüştürüyordu; rakı, balık, müzik ve sohbet, her şey bir araya geliyor gibiydi. Gözlerim hâlâ Doğukan'daydı. Bu anın ne kadar karmaşık hisler barındırdığını düşünürken, bir yandan da onun tepkilerini çözmeye çalışıyordum. Ama Doğukan'ın yüzünde gizlenen düşünceler, sadece onun bildiği bir sır gibi sessizdi. "Müzeyyen!"

Kemal Bey, karısının isteği olan plağı eline aldı ve pikaba yerleştirdi. Narin bir hareketle iğneyi plağa dokundurduğu anda, o tanıdık tını yükselmeye başladı. "Hey hey hey," sesi, odanın atmosferini bir anda değiştirdi; bir şeyleri canlandırmaya ya da çözmeye çalışan o enerjiyi hissedebiliyordum.

Kemal Bey yerini alırken şarkının sözleri adeta hayat buluyor, aramızdaki sessizliğe sızıyordu.

"Gamzedeyim, deva bulmam.
Garibim, hiç yuva kurmam.
Kaderimdir hep çektiğim.
İnlerim, hiç reha bulmam."[9]

Meryem önünde duran bardağını kaldırarak, "Ee o zaman tekrar hoş geldiniz," dedi ve bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "İyi ki geldin. Şu ikilinin yanında tek kalmayacağım için o kadar mutluyum ki. Hoş geldin." Rakı bardağı ayıp olmasın diye elime aldım. Sadece Kemal Bey ve ben içecekmiş gibi duran manzarada bardaklarımızı tokuşturduk.

"Elem beni terk etmiyor
Hiç de fasıla vermiyor.
Nihayetsiz bu takibe

9. Müzeyyen Senar – Gamzedeyim Deva Bulmam.

Doğrusu ömür yetmiyor."[10]

Doğukan'ın bakışlarından utandığım için bardağı tam yerine koyacaktım ki bırakmamamı işaret etti. Elim resmen askıda kalmıştı. Sorgulayan bakışlarıma bir açıklama borçluymuş gibi, "Bardak birbirine dokunduysa bir yudum almak zorundasın," dedi. "Yoksa dert içinde kalır." Kemal Bey çoktan bardağını yarılamıştı. Meryem ise hiç dokunmadan masadaki yerine koymuştu. Doğukan gibi... Bu kural sadece benim için mi geçerliydi? "Sen içindeki derdi nasıl atacaksın peki içmeden?" diye sorduğumda yüzüne imalı bir tebessüm yerleşti.

"Gece uzun güzelim, buluruz bir yolunu."

DOĞUKAN

İnsanın kendi sırrını, ondan daha iyi kim saklayabilirdi?

Rabb'im...

Ben Doğa'yı ve ona ait her şeyi Rabb'ime emanet etmiştim. Oda arkadaşıma bile detaylarından bahsetmemiştim. Fakat dün gelişiyle tüm sırlar ortaya dökülmüştü. Daha fazla saklayacak yerim kalmamıştı. Bu nedenle operasyon sonrası Kemal'in sorularına kısa ve öz de olsa cevap vermiştim ve şimdi detayları konuşmak için rakı masasındaydık.

"Ee, anlatın bakalım. Siz nasıl tanıştınız?"

Rakının verdiği rahatlıkla gecenin yorgunluğunu atan Kemal, ikimizin arasında gözlerini gezdirdi. Doğa'ya baktım. Önündeki rakı bardağına, tokuşturmak haricinde pek dokunduğunu görmemiştim. Oysa ne çok içtiğine şahit olmuştum. Acılar mıydı onu bu yola iten, çaresizlik mi ya da her ikisi de mi bilemiyordum. Mutluluk olmadığı kesindi. Rakı masası mutlu insanlara zül olurdu çünkü.

10. Müzeyyen Senar – Gamzedeyim Deva Bulmam.

Doğa çekingen bakışlarını bardağından bana çevirdi. Anlatmak isteyip istemediğini çözemedim. Bize mi kalsın istiyordu yoksa utanıyor muydu tanışma hikâyemizden emin olamayınca Kemal'e baktım.

"Uzun hikâye."

"Gece genç," diyerek su bardağıma rakısını dokundurdu. İçki adabını biliyordum ama bunun su için geçerli olduğunu sanmıyordum. Yine de kırmamak için hafif bir tebessümle sudan bir yudum aldım.

"Doğukan'a arkadaşlık uygulamasından yürüdüm."

Doğa'nın söylediği cümle, düşüncelerimi altüst etti. Az kalsın ağzımdaki suyu yüzüne püskürtüyordum. Kendimi toparlamak için yoğun bir çaba harcadım, bu rezilliği yapmamak için büyük bir iradeyle kendimi tuttum. Ancak bu sefer başka bir tehlike baş gösterdi, su genzime kaçmıştı. Ani bir öksürük kriziyle nefesim kesildi. Şaka yaptığımı sanmış olmalılar ki Doğa ve Kemal kahkahalarını tutamayarak gülmeye başladılar.

"Sakin oğlum," diyerek sırtımı hızla dövmeye başlayan Kemal, âdeta ciğerimi söküp almaya çalışıyordu. İçimde yanmaya başlayan o keskin hissi kontrol edebilmek için birkaç derin nefes almaya çalıştım. Ciddi anlamda genzim yanıyordu. Doğa bu hâlimden memnun olmuş gibi, "Ben ona yürüdüm, o bana koştu," diye devam etti. Gözlerimi meydan okuma gibi duyulan cümlesiyle Doğa'ya diktim. Gülmemek için kendini tutan hâli sevimli olmasa ona yapacağımı bilirdim de.

"Vay be Dogi. Sen bir kadının peşinden yine koştun ha?"

Bu sözler masaya bir anda yerleşen sessizliğin kaynağı oldu. Doğa belli belirsiz bir rahatsızlıkla kaşını hafifçe seğirtti. Bu tepki, onun içindeki dalgalanmanın dışa vurumu gibiydi. Meryem eşinin bu potunu fark etmiş olacak ki masanın altından müdahalede bulunmuştu. Kemal birden irkildi; hareketi, onun bu müdahaleyi açıkça hissettiğini kanıtlıyordu. Ardından kırdığı potu fark edip mahcup bir ifadeyle yüzünü bana çevirdi. Okul döneminden beri tanıştığım devremin böyle bir cümle kurması çok doğaldı ama bu ortamda kesinlikle yersizdi.

"Ama bu sefer yetişti."

Masadaki sessizliği, Doğa'nın kararlı ve sakin sesi böldü. "Çünkü ben ona doğru daha hızlı koştum," diyerek gözlerini benden ayırmadı. Geçmişin geçmişte kaldığını öğrenmişti. Ondan önce yaşadıklarımın önemsiz olduğunu artık biliyordu. Daha da önemlisi hikâyemi bildiği için gönlü rahattı.

"İlk olmasam da sonu olacağımı bilerek."

Yine ufak bir suskunluk hâli girince bu sefer Meryem su bardağını havaya kaldırdı. "İşte buna kadeh kaldırılır," diyerek eşine doğru *destek ol bana* bakışı attı. Hepimiz bardaklarımızı tokuşturduk. Bu sefer Doğa tüm bardağı fondip yaptı ve onun her yutkunuşunda içinde bir şeyleri bastırdığını hissettim. Bilse de kıskançlığına engel olamıyordu işte.

DOĞA

Korku gelince aşk oturduğu tahtta sallanırdı. Çünkü aşk, yalnızca kalbin işi değil, aynı zamanda ruhun cesaretiydi. Birini sevmek, sadece güzel anları paylaşmak değil; çarpık düzenlerin acımasızlığına, sahte insanlara, kirli oyunlara ve yeryüzünden gelebilecek her türlü kötülüğe rağmen bir bağ kurabilmekti. Aşk, bu dünyaya meydan okuma cesaretini içinde bulabilmekti.

Birine sevgiyle bağlanmak, yalnızca mutluluk dolu bir yolda yürümek değil, aynı zamanda dikenli patikalarda el ele yürümeye de hazır olmaktı. Korku bu patikada bir sis gibi ortaya çıktığında, aşkın tahtını sarstığı gibi zihinlere de şüphe tohumları ekerdi. Ancak gerçekten sevenler, bu şüphelerin ötesine geçip o sisin ardında parlayan ışığı görmeye çabalardı. Çünkü birini sevmek yalnızca onun güzel yanlarını kabullenmek değil, zorluklarla karşılaşıldığında da vazgeçmemekti. Sevmek, inatla mücadele etmek, risk almak ve kalpten gelen o içten bağlılığı korumaktı. Belki de aşk, korkunun tehditlerine karşı ruhun dimdik ayakta durduğu en büyük meydan okumaydı. Korkunun sessiz fısıltılarını susturan, yürekte yankılanan cesaretin sesi olabilmekti.

Şimdi anlayabiliyordum hepsini.

O dönemlerde senin olmayan birini kıskanmak o kadar berbattı ki. Ne hesap sorabiliyordun ne de kızabiliyordun. Benden öncesiydi. Çok çok öncesi. Bunun tartışmalarını yaptığımız dönemler çok oldu. İşin kötü tarafı o dönemlerde olduğu kadar kıskanıyordum ama bunu değiştiğimi kanıtlamak adına gösteremiyordum.

Konu ne kadar hızlı açıldıysa, bir o kadar da hızla kapanmıştı. Önce bizim ilişkimizden konuşmuş, geçmişe dair ayrılıkların gölgesini iliştirmeden yalnızca güzel kısımlara dokunmuştuk. Ardından sohbet bizi onların ilişkilerinin içine çekmişti. Kemal Bey ve Meryem görgülü bir huzurla kendi hikâyelerini paylaşırken, onların geçmişine dair sıcak bir detay ortaya çıktı. Görücü usulüyle evlenmişlerdi. Aileler önce bir araya gelmiş, kafalar birbirini tanıyıp uyum sağlamıştı. Zamanla bu uyum onların da kendilerini birbirine uydurmasını sağlamış ve aşka dönüşmüştü. Aşk, ilk görüşte olmayınca daha mı kalıcı oluyordu acaba? Bu düşünce masanın etrafında sessizce yankılanan bir soruydu ama yanıtını herkes kendi içinde sakladı.

Sohbet bir damla gibi başladı ama bir dalga hâline geldi. Konu konuyu açtı, kadehler doldu, boşaldı ve gece hız kesmeden devam etti. Masada kahkahalar bazen bir sağanak gibi tüm sessizliği bastırıyordu. Her bir neşeli an, sanki tüm geçmişin ağırlığını bir süreliğine hafifletiyordu. Ancak bu kahkahaların arasında, ara sıra hüzünle kaldırılan kadehler de vardı. Özellikle Musti'yi her andığımızda masanın sıcaklığı bir anda hüzünle karışan bir sessizliğe bürünüyor, gözlerdeki hafif buğuyla kadehler buluşuyordu.

Doğukan kendi içinde bir yolculuğa çıkmış gibiydi. Doğukan'ın efkârı belki rakı şişesinde dağılmıyordu. Ardı ardına balkonda yaktığı sigaranın dumanın yoğunluğu da dert yüklüydü. Sigaranın her nefesi, bir yükü biraz daha havaya kaldırıyor gibi görünse de aslında her şey görünmeyen bir hikâyeyi anlatıyordu; sessiz ama yoğun, karmaşık ama basit bir şekilde...

"Sadece bu geceye mi has yoksa hep mi bu kadar çok içiyorsun?"

Balkona adımımı attığımda soğuğun ve sigara dumanının karışımı yüzüme çarptı. Havanın sertliğiyle ellerimi istemsizce kolları-

ma sardım. Korkulukların birleşim yerinde duran Doğukan havaya yayılan dumanın merkezini oluşturuyordu. Yavaşça ona doğru yaklaştım. Bunu hissetmiş olmalıydı ki derin bir nefes çekerek sigaranın son kıvılcımlarını içine aldı. Ardından dumanı nazik ama kararlı bir şekilde benden uzak tarafa doğru üfledi. Bu küçük hareket hem bir saygı hem de ince bir düşüncelilik taşıyordu. Sessizliğin içinde, sözleri bir yankı gibi bana ulaştı.

"Senden sonra hep."

Bu kelimelerin anlamı o kadar yoğun ve genişti ki bir anlık bir duraksamayla içimde yankılandı. O sırada gözleri nihayet bana çevrildi. Ama bakışları düz bir ifadeden çok daha fazlasını taşıyordu. Beni inceler gibi bir hâli vardı.

"Hava soğuk. Üstün ince. Üşütürsün."

İzmaritini yavaşça kül tablasına bastırdı, hareketlerinde bir sakinlik, bir bitişin kesinliği vardı. Tam bana doğru yönelmişti ki ondan önce davrandım. Hiç düşünmeden, ani bir refleksle kollarımı onun vücuduna doladım. Sarıldığım anda, bedeni kasıldı. Beklemediği açıktı; bu hareket, onun duvarlarının dışına düşmüştü. Ancak bu kasılma yalnızca bir göz açıp kapayıncaya kadar sürdü. Direnişi yerini, içten ve derin bir kabullenişe bıraktı. Başımı yavaşça göğsüne yasladım. Bir anlık sessizlikte, kollarının beni sardığını hissettim. Sıcaklık dolu bu hareket, içimdeki her türlü karmaşayı yavaş yavaş dağıtıyordu. Burnu ise her zamanki gibi yerimi buldu saçlarımın arasında. Bu detay; o kadar tanıdık, o kadar doğal bir şeydi ki içimde anılarla dolu bir huzuru canlandırdı. Saçlarıma karışan nefesi ve dokunuşları, sessiz ama güçlü bir etkideydi. Yıllar içinde değişmeyen bu hareketi bile her şeyin bir gün yoluna gireceğini hissettiriyordu.

"Artık üstüm ince değil."

Sesim hafif bir tebessümle doluydu. Sözcüklerim, onun sessizliğine bir tür ışık getirmek ister gibiydi. Onun kollarının bir anlık sıkılaşmasından gülümsediğini hissettim. "Benim de ruhum," diye fısıldadı. Sesi o kadar kısık, o kadar nazikti ki bu sözlerin sadece

kendine ait bir düşünce olduğunu hissettiriyordu. Sanki bana söylemekten çok, kendi kendine konuşuyordu.

Kulağımın altındaki ritim, hissettiğim tüm karmaşayı yavaşça dağıtıyordu. Psikologdaki o mekanik, tıktık yapan aletlerin yapamadığını, Doğukan'ın birkaç düzenli kalp atışı gerçekleştirmişti. Bir insanın varlığı, bu kadar basit ama bu kadar etkili olabilirdi demek. O ritim, içimdeki tüm çalkantıları yatıştırıp her hücreme huzur yayıyordu. Gözlerimi yavaşça kapattım ve bu duygunun tamamen içime işlemesine izin verdim. Bu sessizlikte, yalnızca onun kalp atışlarını ve kendi nefes alışımı duyabiliyordum. Sanki dünya durmuştu, yalnızca biz ve bu ritim vardı.

"Bu hissi özlemişim," dedim, kelimelerim neredeyse bir fısıltı gibi döküldü. Onun göğsüne daha sıkı sarıldım, sanki bu yakınlığı bir daha hiç kaybetmek istemiyormuş gibi. Doğukan, derin bir nefes aldı. İç çekişindeki ağırlığı hissedebiliyordum; bu nefes yalnızca şu anın huzurunu değil, geçmişin tüm karmaşasını da içinde taşıyordu. Ardından sesi sessizlikten sıyrılarak bana ulaştı.

"Vuslatım."

Bu sesleniş beni harekete geçirdi. Yavaşça gözlerimi açtım ve başımı göğsünden kaldırarak onun gözlerini görebileceğim bir yerde durdum. Bakışları güçlü ama sakin, derin ama huzurluydu. Aramızdaki bu sessiz bağ, yalnızca bir bakışla daha da kuvvetleniyor gibiydi. Bir elimle yüzüne kuş tüyü gibi yavaşça dokundum. Bu hareket, yalnızca bir temas değil, aynı zamanda hissettiğim tüm sevgi ve bağlılığın bir yansımasıydı. Ama parmaklarım kaşındaki yara izine ulaştığında duraksadım. Bu iz, onun geçmişinin ve yaşadığı zorlukların bir simgesiydi. O kadar eskiydi ki artık onun bir parçası olmuştu ama yine de ilk gördüğüm günkü kadar beni etkiliyordu.

"Miladım."

Gözlerinde gamzeler belirdi bir an. İçimden geçenleri dile dökmeye devam ettim. "İlkim, sonum, varım, yoğum, hasretim, vuslatım, evvelim, ahirim. Geçmişim, şimdim, geleceğim. Her şeyim, her bir nefesim." Gözleri gülümserken kısılmaya başladı. Parmak ucuna çıkıp önce yara izini, ardından iki gözünü nazikçe öptüm.

Tam ayaklarımın üzerine basacaktım ki belimden beni daha sıkı tuttu. Bütün yükümü almıştı sanki. Gözlerini gözlerime sabitlerken aynı benim gibi tek tek kelimeleri dudaklarıma nefesini çarptırarak fısıldadı.

"Kırılgan yanım, eksik tarafım, ruhumun kayıp parçası, kalp sancım..."

Nikotin kokusu muydu başımı döndüren, duyduklarımın kalbimde yarattığı hissiyatın burukluğu muydu? "Hiç geçmeyen, sırf senden kaldı diye geçsin diye uğraşmadığım, bazen ıstırabına bile muhtaç hissettiğim, zehrini de panzehrini de içinde taşıyan, en ölümcül ama aynı zamanda da yaşam bahşeden yaram." Kalbim onun iki nefesi arasına sıkışıp kalmıştı sanki. Burnunu burnuma sürterken hafifçe gülümsedi. Ardından beni geldiğimden beri ilk kez şefkatle, aceleye getirmeden öptü.

"Yuvana hoş geldin."

DOĞA

"Arkadaşla-"

Meryem'in sesini duymamız ve kaybetmemiz bir oldu. Büyük ihtimal öpüşmemizi görünce sesi kesilmişti. "Pardon!" Utanmış ses tonuna bizden uzaklaştığını anladığım terlik sesleri karıştı. Yakalanmanın verdiği hissiyatla kıpkırmızı kesildim. Doğukan'dan ayrılırken nereye bakacağımı bilememiştim. Yaşadığım bu paniğe güldüğünü hissederken, "Gülme," deyip elimin tersiyle göğsüne vurdum.

"Daha ilk tanışmamızda yakalandığım hâle bak."

Doğukan'ın bile yüzüne bakamıyordum. Elleri yüzümde dolaşmaya başladı. Beni kendine bakmaya zorladı. Utangaç bir edayla başımı kaldırdığımda benim aksime gayet umursamaz olduğunu fark ettim. "Ateşli yanımızla tanıştı, ne var?" Duyduğum şeyle gözle-

rim dehşetle açıldı. Gerçek onun ağzından çıkınca kulağa fazlasıyla müstehcen gelmişti.

"Ciddi misin sen?"

Bu tamamen yaşadığım şaşkınlıktan ileri gelen bir tepkiydi. Doğukan gülümsüyordu. Fakat ciddi gibiydi de. Başparmakları yanaklarımı usul usul okşarken, "Yatakta basılmış tepkisi vermesen mi?" dedi. Bana, öpüşürken yakalanmamıza rağmen, rahat bir ifadeyle abartılı tepki verdiğimi söylemişti. Bana.

Yaşadığım şoku saklama gereği duymadan, "Sen kimsin? Ve edepli Doğukan Karahanlı'ya ne yaptın?" diye sordum. Yüzündeki gülümseme bambaşka bir hâl aldı. İnsanın içini kıpırdatan, günaha davet eden bir ifadeydi. Bakışlarıyla birleştiğinde cehennemi bile güzel kıldırabilirdi.

Elleri yüzümden omuzlarıma, oradan yavaşça kollarımdan kayarak ellerime ve ardından belime dolandı. Dokunduğu yerler elektrik akımına tutulmuş gibi ruhumu çarpıyordu. Beni kendine doğru çektiğinde dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Daha fazlasına muhtaçmışım kadar büyük ve bunu sadece Doğukan'a belli ediyormuşum kadar kısık bir sesti. Fakat tüm bu arzuma rağmen öpmek yerine kulağıma doğru yaklaştı.

"Belki ben de dudaklarındaki rakı tadıyla derdimi, tasamı, edebimi bir kenara bırakmışımdır."

Kahretsin. Öpse daha az tahrik olacağım kadar kısık sesle konuşmuştu. Fısıltısı mı yoksa söylediklerimi içimi bu derece kıpırdatmıştı, ayıramıyordum. Aklıma gecenin başında söylediği cümle de geldiğince kasıklarıma saplanan ağrı hasretin kölesi olmuştu. O kadar uzun zaman olmuştu ki ona, cümlelerinin gittiği anlamda dokunmayalı... Düşüncesi bile kalbimin hızının değişmesine neden oldu. Bu hisle beslendiğim dönemlerin üzerinden sanki bir ömür geçmişti. Fakat beni o zamandaki duygulara döndürebilmesi için ufacık bir fısıltı bile yetmişti.

"Edep, sen ne güzel şeysin."

Şakayla karışık bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışmıştım. Doğukan'ın kaşları şaşkınlıkla havalanırken, "Edepli olmamı mı

isterdin?" diye sordu. Ah, hayır! Tabii ki istemiyordum. O kadar zamandan sonra isteyeceğim en son şeydi bu belki. Fakat, "En azından insanlara açık ortamda evet," demek zorunda kaldım. Çünkü biraz daha devam ederse kendimi tutamayacak, ruhum gibi bedenimi de tamamen ona teslim edecektim. Onu ne kadar arzulasam da içimi kemiren konu yüzünden bir süre bu yakınlaşmayı ertelemek zorundaydım. Bilmeye hakkı vardı. Eğer sıfırdan başlıyorsak bilmek zorundaydı.

"Sen kimsin? Ve her fırsatta aşkını ruhuma akıtan kadına ne yaptın?"

Böyle söyleyince yanaklarım bir tık daha kızardı. Bazen 21 yaşındaki Doğa'yı özlüyordum. Ardı arkasını düşünmeden hareket eden, cesareti ve inadı sayesinde istediğini alan, en azından alacak kadar yaklaşan o genç kızı. Şimdiki kadın korkuyordu. Doğukan'ın arzularına layık değilmişim gibi hissediyordum. O beni beklerken, ben kendimi başka kollarda avuturken bulmuştum. Başka birinin elini tutmuştum, başka birine sarılmıştım hatta öpüşmüştüm. Tamamen kendimi teslim etmesem de bana dokunmasına izin vermiştim. Hiçbirinde Doğukan'a hissettiğim duygulardan eser olmasa da yapmıştım bunları ve şu anda Doğukan bana her dokunduğunda içimde hem doludizgin bir heyecan hem de cesareti kırık bir pişmanlık hissediyordum. Doğukan'a anlattığımda az çok neler olabileceğini bilecek kadar tanıyordum onu. Fakat artık hiçbir şey saklamak yoktu. Zaten dipten gelmemiş miydik? En fazla ne olabilirdi ki?

"İçeri girelim mi?"

Konuyu dallandırıp budaklandırmadan, "Meryem bir şey diyecekti belli ki," diye ekledim. Bana ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi baktı. Ciddi olmak zorundaydım yoksa gecenin nerede sonlanacağını yöneten hormonlarıma sahip çıkamayacaktım. Onu, belki de seneler öncesinden bile daha fazla arzuluyordum ve bu hisle sadece kendimi değil, onu da yakmaya hazırdım.

"Hadi," diyerek belimde duran elini tuttum ve onu mutfağa doğru çektim. Neyse ki direnmek yerine bana ayak uydurdu. Beraber salona döndüğümüzde kimseyi görememiştik. İçeriden sesler

geldiğini duyunca beklemeye karar verdik. Tam koltuklara yönelirken gözüm masaya takıldı. "Masayı toplasam iyi olacak," diyerek Doğukan'ın elini bıraktım.

"Toplasak iyi olur, evet."

Cümlemi düzelten Doğukan, benimle beraber masanın başına geçti. Önce artıkları bir yere topladık. Ardından teker teker kirli bulaşıkların hepsini mutfağa taşıdık. Aramızda garip bir sessizlik vardı. Sadece çatal bıçakların çıkardığı seslerin duyulduğu.

Biz masayı toparlayana kadar Meryem mutfağa gelmişti. "Ay ne yapıyorsunuz Allah aşkına? Ben hallederdim." Gülümsemeye çalışarak son kalan tabağı da tezgâha koydum. Bulaşık makinesini açarken, "Bırak Doğa," diyen kadın yanıma geldi. "Hallederim ben. Sen gidip dinlen hadi."

"Yorgun değilim. Hem zaten tüm gün yorulmuşsunuz, bir sürü şey hazırlamışsınız. Bırak da buna yardım edeyim."

"Nasıl yorgun değilsin? Yoldan gelmedin mi? Kaç saattir ayaktasın. Gidip uzansana."

Söylediklerini duymazdan geldim. Yiyip içip pisliğini ona bırakacak şekilde yetiştirilmemiştim. Çöpleri boşaltırken, "Doğa," deyip kirli olan tabağı elimden aldı. "Lütfen gidip yatar mısın? Sabah toparlarız olmadı."

"Beraber hemen bitiririz."

Meryem ciddi bir ifadeyle gözümün içine baktı. Pes etmeyeceğimi anlayınca iki koldan, çok ses çıkarmamaya çalışarak mutfağı toplamaya başladık. Gerçekten de *birlikten kuvvet doğar* sözünü kanıtlayan bir hızla tüm işleri bitirmiştik. Ellerimi kurularken derin bir nefes alan kadın, "Ellerimize sağlık," dedi ve bana gururlu bir ifadeyle gülümsedi. Ben de benzer bir ifadeyle karşılık verirken elimi kuruladığım havluyu yerine astım.

"Yatağınız hazır bu arada. İstediğiniz zaman yatabilirsiniz."

Bir an ayak ucumdan tepe noktama kadar alev aldığımı sandım. Yatağınız mı demişti o? "Ben aslında size ayrı iki yatak hazırlamıştım ama balkondaki hâlinizi görünce," derken kıkırtıya benzeyen bir ses

çıkaran Meryem'in cümlesini devam ettirmesine gerek yoktu. Tek yatak da olsa bir yolunu bulup beraber yattığımız çok gecemiz olmuştu. Geçmişte...

"Hiç fark etmezdi."

Durumu toparlayabilecek tek söze, "Ederdi ederdi," diyerek göz kırptı. "Neyse işler bittiğine göre artık yatalım." Ama sürekli *yat* fiili ile türettiği kelimeleri kullanırsa aklımı nasıl Doğukan'la yakın temastan uzaklaştırıp konuşacağım konuya odaklayacaktım.

Beraber salona döndüğümüzde kimsenin olmadığını gördük. "Aha, bizimkiler yatmış sanırım," dediğinde kalbim gümbürdemeye başladı. Korku, mutluluğun ikiziydi. Aynı anda doğan, her daim yan yana olan ama birbirinden zıt iki duygu gibi. Mutluluk masumdu, rahatlatıcıydı, gülümsemeler bahşederdi anlarınıza. Korku ise sinsi, yaramaz bir kardeş gibi her an gözyaşlarınızın tetikte olmasına neden olurdu. Mutluluğun en ufak bir sendelemesini beklerdi ortaya çıkmak için. Bu onun "Ce-e" deme şekliydi. Belki bu onun için bir oyundu. Belki sadece kader...

Ve benim karakoldaki öpüşmemizden beri kaderi şaşırtmak düşüncesi peşimi bırakmıyordu. Ama insan, korkuları bu kadar baskınken kaderle nasıl aşık atabilirdi ki?

DOĞUKAN

Aradan geçen zaman mıydı bir şeyler götüren yoksa aramızdaki kırgınlıklar mıydı bizi alıştıklarımızın dışına sürükleyen...

Doğa mı değişmişti yoksa ben mi daha farklı pencereden bakıyordum artık. Önceden takıldığım konular gözüme haddinden küçük geliyordu. Takılmadıklarımsa hiç yoktu sanki. Belki en dibi gördüğüm içindi. Sonuçta yukarı çıkmaktan başka çaresi kalmayan insanların canını o uğurda yakan kolay kolay bir şey olmazdı.

Yine de Doğa'da bir hâller olduğunu anlayabiliyordum. Doğa'ydı ama kesinlikle Balerin değildi. O çok geride kalmıştı sanki. Belki büyüdüğü için, belki yaşadıklarımdan kaynaklı, bazı anlarda benden kaçtığını hissediyordum. Bakışlarıyla, sözleriyle, dokunuşlarıyla, uzaklaşabileceği her şekilde kaçıyordu hem de. Aramızda görünmez bir duvar varmış gibi hissettiriyordu. Karşımdaydı, elimi uzatsam dokunabileceğim mesafedeydi ama ruhu... İşte o çok uzaklardaydı.

Telefonumun çaldığını duyduğumda önce saate bakmak aklıma geldi. Gece yarısını geçmişti. Aygül için fazlasıyla geç bir saatti. Aklımdaki felaket senaryoları harekete geçmeden önce telefonu açtım.

"İyi misin?"

"Graham Bell'in kemikleri sızlayacak yemin ederim. O nasıl bir telefon açış?"

Konuşmayı zevzekliğe vurduğuna göre iyiydi. Derin bir nefes alsam da, "Bu saatte arayanlara özel tarife," dedim sitemle. Aygül kıkırdamaya başladı. "İyi ki yatak odası sohbeti için aramadım seni. Yemin ederim, olmayan libidom bile içime kaçardı." Kardeşimle belden aşağı muhabbeti yapıyor olmak bile midemi bulandırmıştı. "Aygül," diye uyardım. Neyse ki seslenişimden bile kızdığımı anlayan bir kardeşe sahiptim.

"Aman ya. Bu saatte hiç çekilmiyorsun."

"Aramasaydın o zaman."

Aygül söylediğime takılmadan, "Ama sabahı bekleyemedim," dedi. Ardından bir şeyi fark etmiş gibi iç çekti. "Yoksa yatak odası sohbetinde mi aradım? O yüzden mi bu kadar sinirlisin?" Allah'ım, konu neden sürekli dönüp dolaşıp yatak odasına geliyordu?

"Aygül!"

"Ne ya?! Haberini almayacağımı mı sandın? Doğa gelmiş diyolaa..." Muzırlaşmaya başladığını fark ettiğimde bu işin içinde olduğuna tamamen emin oldum. "Nasıl geldi acaba?" diye sitemle çıkıştım. Aygül ise gayet rahat bir ses tonuyla, "Bence uçağa binmiştir," dedi. Gözlerimi devirmeme ramak kala sitemli bir nefes aldım.

"Aygül seni uçak yaparım kızım."

Garip bir sevgi nidası attıktan sonra, "Alır da kaçar mısın[11] sonra? Gider miyiz bu diyarlardan be abi?" diye sordu. Haluk Levent'in şarkısı olmasa söveceğim sözlere sadece susmakla karşılık verdim.

"Yanında mı?"

Sabır dileyen bir iç çekişle, "Yok kardeşim. Kurda kuşa yem olsun diye onu sokakta bıraktım," dedim. Aygül gazlayan bir tavırla, "Yapsan yeridir," dedi. "Ama ben senin Doğa'yı dağa kaldırdığını duydum." Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Allah Muhammed aşkına. Kimden duydun söylesene bir."

11. Haluk Levent – Kaçış şarkısına gönderme yapılmıştır.

"Kaynaklarımı veremem."

Neden bu işin içinde olan kişiyi biliyormuşum gibi hissediyordum. "Neyse, neredesiniz?" diye sorduğunda öfkemi düşüncelerime saklarken, "Kemallerdeyiz," dedim. Buradaki şartları bildiği için anladım demekle yetindi.

"Sen hangi bardasın?"

"Üstüme iyilik sağlık, ne barı?"

"Bu kafayı tek başına yapmış olmamanı diliyorum. Ne olur içtiğini söyle. Söyle ki soranlara kardeşim ayıkken mantıklıdır diyebileyim."

"Ha ha ha. Lütfen sen bir şey söyleme. Esprilerinin kalitesi içsen de değişmeyecektir eminim."

Odanın kapısının tıklatıldığını duyduğumda omzumun üzerinden başımı geriye doğru çevirdim. Doğa çekingen bir şekilde kapının aralığından başını uzattı. Biriyle konuştuğumu görünce duraksadı. Bir an dışarı çıkmayı düşündüğünü anladığımda, "Aygül ben seni sonra arar, bu söylediğinin hesabını ayrıca keserim. Şimdilik iyi geceler kardeşim. Ölmediğin sürece mümkünse arama," dedim ve konuşmasına izin vermeden telefonu yüzüne kapattım. Aygül ismini duyunca yüzü rahatlayan Doğa'ya, "Neden orada dikiliyorsun?" diye sordum. Sanki bu komutu bekliyormuş gibi odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Özel bir konuşma sandım."

"Tabii, üç buçuk sene... Senden daha özelim olmayacağını ya da herhangi bir konuşmayı sana tercih etmeyeceğimi unutmuş olabilirsin."

Gülümseyerek söylemiştim. Yine de iğneleri fazlasıyla sivri bir cümleydi. Doğa'nın yanakları pembeleşirken, "Unutmadım," dedi. "Ama dediğin gibi çok uzun bir zaman geçti. Değişmiş olabilirsin." Allah'tan başka bir şey istesem demek ki gerçek olacaktı. Ayağıma kadar gelen pasa karşılık vermeden önce Doğa'yı izledim. Gözlerini kaçırıyordu. Söylemek istediği bir şey vardı ama belli ki nereden başlaması gerektiğine karar veremiyordu.

"Sen değiştin mi?"

Sorumla bakışları bana çevrildi. Gözlerinde yakaladığım kırıntı kadar paniğin etkisiyle, "Tanıdığım kadın değil misin artık?" diye sordum. O panik biraz daha büyüdü ama gölgesinde yeşeren başka bir duygu daha vardı. Pişmanlık...

"Bilmiyorum," dediğinde tek kaşım hafifçe havalandı. "Yani hâlâ o kişiyim ama bıraktığın şekilde değilim. Sen de değilsin, biliyorum." Kurduğu cümleyle ifadem ciddileşirken, "Bıraktığın," kelimesini ayrıca vurgulayarak, "şekildeyim hâlâ. Olmasaydım üç buçuk sene peşinden koşmazdım. Değişseydim şu anda karşımda olmazdın," dedim. "Belki o zamanlara kıyasla biraz daha kızgınım, belki de sadece kırgınlığımı bu şekilde gösterebiliyorumdur ama hâlâ aynı Doğukan'ım. Kurşun Asker olan. Peki ya, sen hâlâ Balerin misin?"

Sözlerimi noktaladığım anda derin bir nefes aldı. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları açıldı. Fakat anında vazgeçti. Gözleri yanımda kalan, yatmamız için hazırlanmış çekyata kaydı. Buğulandığına yemin edebileceğim bir sis çöktü kahverengiliklerine. Dile dökülmeyenin tenhalığından kaçırılan bakışlar aslında ne çok şeyi haykırıyordu.

Anladığım şey, bir süredir yarattığım inkâr mekanizmamı yıktı, geçti. Ruhumun boyunu aşan fikirlere kapılması karşılığında yine gerginliğim had safhaya ulaştı. Nişanlandığını duyduğumdan beri hatta belki daha öncesinde ona benden başka birinin dokunma düşüncesi yüzünden aklımı kaçırmanın eşiğinde dolaşıyordum. Fakat bunu onun da istediği gerçeği, freni patlamış bir kamyon gibi üzerime geliyordu. Kaçacak yerim yoktu. Köşeye sıkışmıştım. Yine de yanlış anlamış olabilme ihtimaline sığındım. Bu hâlinin Meryem'in koyduğu çarşafları beğenmemesinden olabileceğini düşünmek istedim. Fakat Doğa'nın ağladı ağlayacak gibi duran hâli, bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Doğukan benim sana söylemem gereken bir şey var."

Göğsümü rahatlatmak isteyen bir nefes aldım. Kahrolası ciğerim taşlaşmıştı sanki. Eğer konuşursa her şey gerçek olurdu. Ben bir

yalanla yaşamaya razıydım senelerdir. Hayatımda ilk kez Doğa'nın susmasını diledim o an. "Yani bilmen gerektiğini düşünüyorum," dediği an yutkunamadım.

Sıfırdan başlıyorduk. Benden bir şey saklamak istemeyerek güvenimi tekrar inşa etmeye çalışıyordu. Bunun için minnettardım ama bu şekilde değil...

Bu konuyla olmaz.

Lütfen Doğa. Sadece bu çarşaflarda yatmak istemediğini söyle. Hepsini yırtıp atayım. Bu odayı sevmediğini söyle, yıkıp yeniden yapayım. Seninle yalnız kalmak istemiyorum de, çıkıp gideyim ama o düşündüğüm şeyi söyleme. Yalvarırım.

"Bunu dillendirmek çok zor. Söze nereden başlamak gerekiyor, onu bile bilmiyorum-"

Yokluğumda yaşadıklarını öğrenmek istemiyordum. Zaten o kısmı ne kadar yaralasa da aslında beni ilgilendirmezdi. Ayrıydık. Önüne bakmak istiyordu ve baktığında gördüğü kişi ben değildim. Çocuk değildik, aptal hiç değildik. Yaşadığımız da yaşattığımız da her şeyin sorumluluğunu alabilirdik. Tek bir şey haricinde...

Sadece iki kelime...

Benden başkası için o dudaklardan döküldüyse, işte bunu kaldıramazdım ve karşıma çıktığından beri söylediği her şeyi bal kabağına dönüştürürdü. Yalnızca iki kelime...

"Tek bir şey soracağım," diyerek zar zor kurduğu cümlelerini kestim. Araya girdiğim için Doğa hafif bir şaşkınlık yaşasa da dudaklarını birbirine bastırdı ve başını *tamam* anlamında salladı. "Tek bir şey soracağım. Dürüst olacağına inanıyorum." Başını yine hafifçe *tamam* anlamında salladı.

"Benden başka birine hiç, 'Seni seviyorum,' dedin mi?"

Sorumla dondu kaldı. Bu iyi bir anlama mı geliyordu yoksa yıkıcı bir darbenin son hazırlığı mıydı çözemeyecek kadar gergindim. "Senin düşündüğün şekilde değil," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Yani insan olarak sevdiğimi söyledim." Kahrolası ruhum acı çekmeye bağımlıymış gibi bu cümle ile ıstırap dolmuştu. Anladım demekle yetindim.

"Gerçekten kimseye, 'Seni seviyorum,' demedim. Benim konuşmak istediğim şey-"

Alaycı bir kahkaha sonu gelmeyen bir süreyle içimde yankılandı. Can sıkıcı bir kararsızlıkta kalmıştım. Çünkü bu konuşmanın neresiyle alay ettiğimden emin değildim. "Buna sevindim," diyerek yine cümlesini böldüm. Zaten bildiğim konuyu dillendirmenin ikimize de iyi gelmeyeceğini biliyordum. İlla konuşmak ya da tartışmak istiyorsa başka konular bulabilirdik.

"Çünkü tenin ihanetleri ruhun yanında hiçbir şey. Şimdi tahmin etmediğimi sanacak kadar toy görmeni mi tartışalım yoksa bunları bilmeden seninle barışacak kadar salak görmeni mi?"

DOĞA

Doğukan'ın kurduğu cümleyle iktidarsızlık hâline teslim edilmişim gibi hissettim. Algım devre dışıydı. Mantığımın devreye girebilmesi için zihnimden cümleyi birkaç kez tekrarlamam gerekti. Biliyor muydu yani her şeyi? Bana rağmen beni geri mi istemişti? Onun için sadece sorun, "Seni seviyorum," cümlesini başka birine söylemem miydi? O bana artık bu iki kelimeyi söylemese de olurdu. Çünkü sevgisi altı heceye sığamayacak kadar yoğundu.

"Seni bahsettiğin şekillerde görmüyorum. Sadece sakladığım şeyler yüzünden bu hâle geldik ve tahmin etsen de hatta kendi gözünle görmüş olsan bile sana yine de söyleyecektim. Ben artık aramızda gizli saklı bir şey kalsın istemiyorum."

"Kalsın."

Doğukan'ın sözlerimi noktalar gibi çıkan sesi, boğazıma oturdu. Öfkeliydi. Öfkesiyle başa çıkmak kolaydı. Fakat kırgınlık ve ona bunu yaşatan kişi olmak... Uzun zamandır altından kalkamadığım bir duyguydu.

"Bu konu aramızda gizli saklı kalsın. Hatta o kadar gizle ki yerini unut. Unut ki bir daha karşımıza çıkmasın."

Merhametsiz bir tonda söyledikleri yüzünden yutkunamamıştım. Sakinliğinin son kırıntılarını yiyormuşum gibi hissettiren bir ifadesi vardı. Onu daha fazla zorlamamak adına sessiz kaldım. Gözlerimin içine onu anladığıma emin olmak istercesine baktı. Eğer istediği buysa...

Ona verdiğim güvencenin etkisiyle bakışlarını çevirdi.

"Artık yatalım mı?"

Odanın içindeki gergin, soluksuz havanın değişmesi için zamana ihtiyacımız vardı. Bunu bize en zararsız şekilde sağlayacak olan şey zamandı. Hâlâ suskunluğunu koruyan Doğukan başını onaylarcasına salladı. Gözleri odanın içindeki iki çekyatta dolaştı. Ayrı yatmayı düşünmüyordu, değil mi?

"Çıkayım da üzerini rahat değiştir."

Sırt çantama yöneldiğimi görünce o da kapıya doğru hareketlenmişti. "Gerek yok," desem de oyalanmadan odadan çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm için ısrar etmedim. Peşinden gitmedim.

Ağlamaklı bir hâlle çantamı boşalttım. Üzerime yapıştığını düşündüğüm kıyafetleri çıkardım. Sıcak bir banyo hayali kurarak temiz kıyafetlerimi üzerime giydim. Bundan sonra ne yapacaktık, nerede yaşayacaktık, belirsizdi. Evleneceğimizi beyan ederek lojmana başvurabileceğimizi söylediğinde bir nebze de olsa umutlanmıştım ama bu ayki tarihi kaçırmıştık. Diğer tarihe kadar otel, apart gibi yerlerde kalmaya izni yoktu. Ne kadar aksini söyleseler de ben de Meryemlere rahatsızlık vermek istemiyordum. Ev ev üstüne olmaz, derdi annem.

Annem...

Sahi neden sesi çıkmıyordu? Arayarak karşılık alamayacağını anlayınca mesajlarla sitemini döşemişti. Sadece okumuş, babamın hatırı, geçmişteki güzel günlerin yüzü suyu hürmetine cevap vermemiştim. Ablam hâlâ orada mıydı? Ondan da ses çıkmıyordu. Garip

bir rahatsızlık hissi yüreğime çöreklendi. İkisinin de sessizleşmesi hayra alamet değildi. Annem neyse de, ablamın iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Telefonumu elime alarak yatağın ucuna iliştim. Önce arayanları, sonra mesajları kontrol ettim. Ablam en son attığım mesajların hiçbirine cevap vermemişti. İşin kötü tarafı okumamıştı da. Panik duygusu sıcak bir mide suyuyla boğazıma yükselirken arama tuşuna bastım. Saatin geç olmasını umursamadan ablamın telefonu açmasını bekledim.

Çaldı, çaldı, çaldı.

Korku dalgası, rayından çıkmış bir tren gibi bana yaklaşıyordu ve ben farlarından gözleri kamaşmış, küçük bir tavşan gibi kıpırdayamıyordum. Korku ve gerginlik, boyut atlamıştı ve yaşadığım tüm duyguları ıslah etti. Yüreğime yayılan korkuya tezat bir şekilde hareketlerim yavaşladı sanki. Telefonun çevirme sesi daha ağır çalmaya, odanın içindeki akrep yelkovanı daha yavaş kovalamaya başladı. Aklımdan geçen türlü senaryoların hepsi kötü bir sonla bitiyordu ve ben iyi değildim.

"Alo?"

Kısık da olsa ablamın sesini duymak üzerimdeki kara bulutların içinden güneş ışığının sızması gibiydi. "Abla," dedim bekleyişimin sabırsızlığıyla. "İyi misiniz? Neden mesajlarıma cevap vermedin, dün geceden beri aramamışsın da."

"Dur dur, sakin ol. Ben iyiyim," dediğinde yüreğimdeki hisler kişi değiştirirken, "Annem," dedim. "Ona mı bir şey oldu?" Bana yaşattıklarının ceremesini hâlâ çekiyordum. Yine de ona bir şey olma düşüncesi fazlasıyla tedirgin ediciydi.

"İyi iyi. Yani şu an iyi. Uyuyor."

"Yani kötü müydü?"

"Sabah yurt dışına gideceğimi söyledim," dediğimde aydınlanmış gibi ifadem gevşedi. "Sinir krizinden sonra panikatak gibi bir şey geçirdi. Bana sorarsan tamamen rol kesti ama neyse. Hastaneye götürdük, sakinleştirici verdiler. Eve geldik. O andan beri uyuyor. Ben de dayımlarla uğraşıyorum."

"Neden hâlâ fısıldıyorsun?"

Ablam kısa bir an sessiz kaldı. Ardından daha da kısık bir sesle, "Seninle konuştuğumu anlamasınlar diye," gibi bir şey söyledi. "Annem gittiğini anladığında yaktı yıktı her şeyi. Üstüne bir de benim gideceğimi öğrenince korktuğu şey başına geldi. Artık tüm mahallelinin dilindeyiz." Bütün ayrıntıların zihnimde kusursuz bir belirginlikte ortaya çıktığını görmek için sadece gözlerimi bir anlığına kısmam yetiyordu. Annemin öfkesi, ablamın savunmaları, dayımların anneme destek olurken ablamı harcamaları... Sanırım evde nasıl bir arbede yaşandığını orada olmasam da biliyordum. "Bir de Bilal'in annesi geldi," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Oğlum, 'Kafamız uyuşmuyor,' dedi ama ben oğlumu tanırım. Belli ki sizin kız da birine kaçmış gibi saçma sapan şeyler söyledi. Annem ondan sonra delirdi zaten."

Aramızda kilometreler olmasına rağmen neden şu an kapıyı açıp gelecekmiş gibi korkuyordum. Doğukan'ın kapıyı tıklatmasıyla korku dolu bir iç çekerek irkildim. Sanırım sesim kapının dışından bile duyulmuş olacak ki hızla içeri giren adamın yüzünde kaygı vardı. Bir bakışla benim dehşete düşmüş ifademi yakaladı.

"İyi misin?"

Aynı soruyu ablam da telefonun ucundan sordu. Doğukan'ın kiminle konuştuğumu merak ettiğini bildiğimden başımı *evet* anlamında salladım ve, "İyiyim abla," dedim. Hafifçe kaşları seğiren adam olduğu yerden kıpırdamadı. Ablamsa kafama takmamam gerektiğini, kendi hayatıma bakmamı içeren bir şeyler söyledi. Üzerimdeki şok hâlinden kulağıma gelen kelimeler adamakıllı zihnimde birleşmiyordu. Ablam kısa bir an sessizleşti. Sanırım içeridekileri dinlemeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra, "Şimdi kapatıyorum. Müsait olunca arayacağım," dedi ve yüzüme kapattı. Telefonu kulağımdan çektim.

"Gerçekten iyi misin?"

Hâlâ kapının önünde duruyordu. "Yanıma gelirsen daha iyi olacağım," dediğimde ikiletmeden bana doğru yürüdü. Yavaşça yanıma oturdu. Fakat benim yerime karşıdaki çekyata gözlerini

dikmişti. Beni sanki görmüyormuş gibi ağır ve duygusuz bir şekilde bakıyordu. Fakat yaydığı enerji duygu karmaşasından ne yapacağını bilmediğini gösteriyordu.

"Sen iyi misin?"

Yüzünü görmek için hafifçe başımı eğdim. Ensemde topladığım saçların birkaç tutamı yer çekimine yenik düştü. Doğukan bunu kaçırmak istemiyormuş gibi göz ucuyla süzülen saçlarıma baktı. Mahvolmuş, yıkık bir adamın profiline sahipti her bir köşesi... Hayal kırıklığı serpilmiş bakışları her bir telde ayrı ayrı oyalandı. Onu bu etkiden kurtarmak istercesine saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmaya çalıştım. Bakışları bundan hoşlanmadığını belirtircesine çok hafif sertleşti. Fakat saniyelik bir hareketti. Yoğun göz teması tepkiseldi, sanki eski saçlarımı özlüyordu.

"Saçlarımı uzatayım mı yine?"

Sırf ilgisini çektiği yanıma oturduğundan beri ilk kez gözlerime dikkatli baktı. Fakat az önceki o hasret kokan ifade bir anda sert bir mizacın esiri olmuştu. "Uzatma," dedi tartışmaya açık olmayan bir tonda. Fakat merakım duracak gibi değildi.

"Neden?"

Gözlerinde serinkanlı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Bu konuyu irdelememden pek hoşnut gözükmüyordu. "Sen saçlarımı severdin," diye direttiğimde burnundan bir nefes aldı. "Seni... Senin bile haberin olmayan şeylerden dolayı sevdim ben. Saçın uzunluğu kısalığı değildi mesele." Ellerim ister istemez saçlarıma gitti. Doğukan'ın da gözleri... Acı dolu bir iç çekti gibi hissettim.

"Ne sen o zamanki Doğa'sın ne de ben artık o Doğa'yı göreceğini uman Doğukan. Uzatma ki yerimizi bilelim."

DOĞUKAN

Kalp dediğimiz şey, dilimizin altında saklıydı. Sözcükleri şekillendiren güç, aslında içimizde ritmini sürdüren o küçük organdı. O mutluysa, kelimeler tatlı bir melodi gibi dökülürdü dudaklarımızdan. Her harf bir çiçek gibi açar, tüm dünyayı güzelliklerle süslerdi. Mutluluğun yansımasıydı bu; konuşmalar ne kadar basit olursa olsun, arkasında kocaman bir huzur saklıydı.

Ama kalp öfkelendiğinde her şey yerle bir olurdu. Tatlı melodiler yerini keskin, sert bir ritme bırakırdı. Kelimeler, yıkıcı bir fırtına gibi karşısındaki her şeyi darmadağın ederdi. Bir cümleyle bir insanın ruhunu zedeleyebilirdi. Harfler bir bıçak gibi keskinleşirdi ne geçmişe ne geleceğe merhamet ederdi. Öfke yalnızca dışarıya zarar vermezdi, içten içe kendi dokularını da yıkardı. Kalp bu hâlinde yanan bir kömür gibi içini kül ederdi.

Ama en ağır hâli, kırgın olduğunda ortaya çıkardı. Kırgınlık, kalbin sessiz gözyaşları gibiydi. Sözcükler, karşısındakini kanatırdı ama bu kanama en çok sahibine zarar verirdi. İçten içe, derinden akan bir hüzün olurdu bu. Kalp, kırıldığında yalnızca kendini yaralardı. Hem sessiz hem de tarifsiz bir acıyla ağlardı, dışarıdan görülemeyen bir yarayla. Her sözcük, o sessiz hüznün bir yansıması hâline gelirdi.

"Bu ne demek..."

Doğa'nın ağlamaklı gözleri, sesini titretmişti. Benim ruhumdaki zelzeleyi bilse, bir daha ağlamaya tövbe ederdi. Onun canını bile isteye hiçbir zaman yakmamıştım. İnsan kendi canına kıyar mıydı hiç? Ama bazı anlarda dilimden çıkanları kontrol edemiyordum. Özellikle de kalbimin üzerinde tepindiği zamanlarda...

Hepsi kalbimin suçuydu. Sevgisi de, aşkı da, öfkesi de, kırgınlığı da hepsi onun suçu. "Seversem aklını kaçırırsın," demiştim. Fakat sevdiğim için bir deliden farksızdım artık. Dengesizdim. Belki de artık dengesizliğim dengemdi. Zaten kalbimdeki depremden sonra dengede durmam benden beklenemezdi ya...

Neyse.

"Sıfırdan başlıyoruz, demedik mi?"

Büyük birer su damlası gibi duran gözleriyle bana bakarken hafifçe burnunu çekti. Yine burnunun ucu kızarmıştı ve şu an gözümün önünde olan kadın, aramıza yılları sokan değil de 28 dakikanın hesabını yapan güzellikti. Sanki evren bana hâlâ o Doğa'nın burada bir yerde olduğunu kanıtlama çabasına girmişti. Acının illa kötü anlamda değiştirmediğini göstermeyi amaçlamıştı. Yine de...

"Ben yeni seni tanıyayım, sen de yeni beni."

"Kurşun Asker ve Balerin..."

Cümlesini tamamlamaya dili varmadı ama ben ne diyeceğini çok iyi biliyordum. "Yandılar," diye devam edince gözlerimin içine acıyla baktı. Bu kadar doluyken nasıl tek bir damla akmamıştı? Eskiden olsa çoktan yanaklarından süzülen yaşları yakalamak için bir yarışa girmiş olurdum.

"O masal olması gerektiği şekilde bitti."

Doğa'nın çenesi titremeye başladı. Başını önüne eğdi. Birilerinin sizi suçlamasından daha ağır gelirdi kendi kendini suçlamaktı ve Doğa'nın bunu sürekli yaptığını fark edecek kadar tanıyordum onu.

"Ama küllerinden tekrar doğabilirler."

Ağlamaklı sesiyle sorduğu sorunun ardından başını kaldırdı. Saniyeler içinde kan çanağına dönmüş gözlerinde umut yeşermişti sanki. "Doğabiliriz," derkenki heyecanıyla beni de söylediğine inandırmaya çalıştığı o kadar belliydi ki. Kalbim ayarsız bir ritimle göğüs kafesime çarpıyordu. İnanırdı insan. Uçan kuşa, alınan nefese, verilen sözlere. İnanmak kolay yoldu ama bir kere kırıldı mı, fark etmeden sağlam dalı da kendi kırardı.

"Yalnız o zaman o Anka kuşu masalı olur."

"Olsun," diyerek omuz silkti. "Yeni bir masala başlarız biz de. Daha güzelini yazarız." Onun bu hevesli hâli belli belirsiz bir tebessümü yüzüme yerleştirdi. "Olmasın." Doğa'nın heyecanı gözle görülür şekilde azaldı. Keyfini kaçırmadan neden böyle bir şey söylediğimi açıkladım.

"Anka kuşu küllerinden tekrar doğmaya mahkûmdur. Yani bu sürekli bir bitişin ardından gelen doğuş demek. Ben bir tanesini daha kaldırabileceğimi sanmıyorum güzelim."

Son kelimeyi duyduğu anda daha fazla tutamayacağını anladığı gözyaşlarını serbest bıraktı ve iki hıçkırık arasında boynuma sarıldı. Mutluluk muydu ona bunu yaptıran yoksa korku mu, emin olamadım. Ben de kollarımı ona dolarken kokusu oksijene muhtaçlığımdan daha fazla doldu ciğerlerime.

"O zaman biz küllerinden doğan Kurşun Asker ve Balerin olalım."

Fazlasıyla tanıdık gelmişti bu ses tonu ve kalbim sanki bu sesin yarattığı mutluluğa ihtiyacı varmış gibi daha da hızlanmıştı. Keyifli bir nefes alırken, "Tamam," dedim. "Küllerinden doğan Kurşun Asker ve Balerin olalım." Kollarımın arasındaki beden bir anda kasıldı. Sanırım kendini kötüye o kadar hazırlamıştı ki böyle bir şeyi duymayı beklemiyordu. Başını hafifçe geriye çekerek yüzüme baktı. Elleri hâlâ üzerimdeydi. Hatta hafifçe ensemi okşuyor, yavaşça asker traşlı saçlarıma dokunuyordu.

"Söz mü?"

Şu an o kadar güzeldi ki. "Sen söz verirsen tutarsın. Söz ver, ne olur," dediğindeki çaresizliği yüreğimi dağlasa da gülümsedim. "Söz," diyerek yüzüne düşen saçı kulağının arkasına ittim. "Ama sen verme. Vermediğinde daha güvenilirsin." İlk anda şok etkisiyle büyüyen gözleri, ardından yalandan bir bozulmayla kısıldı. "Aşk olsun," diyerek tekrar boynuma sarıldı. Daha rahat sarılabilmek için kalçalarından tutup kucağıma doğru çektim. İşte şimdi her şey tamamdı.

Kalbim, ruhum, bedenim, aklım...

"Aşk değil bizimki, kara sevda oldu Balerin."

"Yandık diye mi öyle dedin?"

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçtı ve ardından şaşkınlığın getirdiği, "Ne?" nidası duyuldu. Doğa ciddi bir ses tonuyla, "Hani yandık ya. Karardık, ondan mı?" diye sordu. Sesi ne kadar ciddi

olursa olsun, kahkaha atmadan önce yüzünü de görmem gerekiyordu. Bu yüzden hafifçe geriye doğru çekildim. Ona bakmaya çalıştığımı anlayınca, o da bana yardımcı oldu. Gerçekten ciddiydi.

"Sen ciddisin."

Şok olmuş tepkimi çatlatacak bir şekilde kahkaha atmaya başladı. "Tabii ki değilim," dediğinde nasıl bu kadar kontrollü olabildiğini düşündüm. "İstediğim zaman mahkeme duvarı gibi ciddi olabiliyorum. Nasıl ama? Yeni Balerin'e selam de," dediğinde gözlerinin içindeki neşeye baktım.

"Selam Balerin."

Kahkaha atmayı yavaşça kesti. Yüzü hüzünlü ama sıcak, özlem dolu ama aynı zamanda da bir o kadar cesur bir ifadeyle kaplandı.

"Selam Kurşun Asker."

Aniden ihtiyaçla dudaklarımızı birleştirdi. Bu hamlesini şaşkınlıkla yakaladım. Fakat aynı zamanda giydiği o tehlikeli, ince askılı atletimsi üstle vücudunun her santimini bana bastırdığı için göğsümün derinliklerinden sessiz bir inleme yankılandı.

"Bu gece," diye fısıldadıktan sonra dudaklarımızı başka bir muhtaç öpücükle birleştirdi. Vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Kalbim dörtnala koşuyormuşum gibi atıyordu. Aklım ise onunla bir yarış hâlindeydi.

Bu gece...

Bu gece ne? Soluksuz öpüşünden, ellerinin balkondakilere kıyasla daha hareketlenmesinden istediği şeyi anlamak zor değildi. Kucağımda otururken ona dur demek de kolay değildi. Kahretsin. İradem ağzımda dolaşan anason kokusunun yoğunluğuyla kırılıyordu.

"Doğa..."

Ben cümlemi bitiremeden dudaklarımızı birleştirdi. "Lütfen bu sefer beni reddetme," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var." Bir anda her şey güzel bir kaosa dönüştü. Beni öpmeye devam ederken ellerinin gömleğimin düğmelerinde dolaştığını hissettim. Bir süre sonra tenimde hissettiğim dokunuş onun üşümüş parmak uçlarına aitti.

Gömleğimi omuzlarımdan sıyırmış ve dudaklarını boynuma doğru kaydırmıştı. Mantığım kırmızı alarm moduna geçmişti ama bu sefer dürtülerim daha ağır basıyordu. Elleri kemerime giderken titrediğini hissettim. Kemeri açmak için metal ve deriyle mücadele ettiği sırada öpücükleri sığlaştı. Sanki bu azalma kontrol mekanizmamı harekete geçirmişti.

"Güzelim bekle," diye fısıldayabildim. Fakat Doğa durmak yerine öpücüklerini daha da vahşi bir hâle getirmişti. Hafifçe geri kaçtım. Bu sefer dudakları tekrar dudaklarımla buluştu. Ellerimi güç bela belinden çekerek yüzünü kavradım ve onu kendimden zorla ayırdım. Alnımı alnına yaslarken dudaklarıma çarpan sıcak nefeslerini yutuyordum.

"Ben... Bunu yapamam," diye mırıldandım. Fakat devamını getiremedim. *Söyle ona, herhangi bir şey söyle ama susma söyle* Kendime içten içe yalvarırken dilim lal olmuştu. Doğa'nın gözleri yavaşça benimle buluşurken tuttuğu nefes giderek daha kesik bir hâl almaya başladı. Yutkunamamasını görmek kalbimi paramparça ediyordu. İstediğim en son şey onu reddetmekti ama bunun özel olması gerekiyordu. İlkler unutulmazdı ve hatırlamak isteyeceğim en son yer devremin evi ve tartışma sonrasıydı.

Doğa gözlerini kapatıp uzun bir nefes verene kadar elimle yanağını tuttum. "Böyle olmaz." Gözlerini tekrar açılıp bakışları benimle buluşana kadar bekledim.

"Burada olmaz, bu şekilde olmaz. Şimdi olmaz."

Alnına yumuşak bir öpücük kondurarak onu göğsüme doğru çektim. Direnmedi hatta aksine sığınır gibi kucağımda küçücük bir hâl aldı. "Benim de sana ihtiyacım var," derken saçlarını öptüm. "Ama bu evde olmaz, anlıyor musun?" Başını kırgın bir edayla salladı. En azından hâlâ ulaşılabilirdi.

"Evlenince-"

Doğa kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Hâlâ evlenmeyi beklememiz gerektiğini söylemeyeceksin, değil mi?" diye sorarken az önceki kırgınlığından eser kalmamıştı. Şu an bana fazlasıyla kızgın

bakıyordu. "Bekleyeceğiz," dediğimde kaşları daha da çatıldı. Onun bahsettiği evlilik ile benimki farklı olduğu için gülümsedim.

"Yatalım mı artık?"

"Evlenmeden olmaz."

Belli ki o istiyordu. Bir anda kucağımdan kalkan Doğa'ya şaşkın bir tebessümle bakakaldım. "Madem her konu evliliğe çıkıyor," diyerek sitemle yastıklardan birini aldı ve göğsüme doğru çarptı. "O zaman evlenene kadar beraber yatmak da yok." Alaycı bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. Doğa'ya sitemle, "Sen gül gül," dedi. "Yalvaracaksın beraber uyuyalım diye. Evlenmeden olmaz diyeceğim."

"Evlenelim o zaman."

Sitemli hareketleri bir anda durdu. Başını bana doğru çevirdi. Sanırım bahsettiğim kelime oyununu söylemek için tam sırasıydı. "Yalnız güvenilir bir emlakçı bulmamız lazım."

"Ha?"

"Madem evlenmeden temas yok. Yarın ilk iş evimizi tutalım."

Doğa'nın gözleri kısılırken, "Sen eve çıkmaktan mı bahsediyordun?" diye sordu. Yüzümdeki keyfi saklamaya gereği duymadan, "Sen ne sandın?" diye sordum. Dudakları hiddetle açıldı ama bakışlarım söyleyeceğin şeyi bir kere daha düşün diye uyarınca geri kapandı.

"Hiç. Evlenelim bakalım."

DOĞA

Kulağımın altındaki göğüsten yükselen ritim sessizliğin içinde yankılanıyor, odanın içinde kolayca duyabileceği kadar yoğun bir huzur yaratıyordu. Her vuruş, bir hikâye anlatıyordu; kırılgan ama kararlı, yorgun ama hâlâ güçlü.

Kalp, kırık olduğu hâlde çalışmaya devam eden tek şeydi. Bu küçük organ, her türlü kırılmayı göğüsleyerek hayata tutunuyordu. Ancak kırılması, tek bir kelimeye bağlıydı. Sadece bir söz, bir hareket, bir an... Yıllar boyu güçle çırpınan bu kalbin en savunmasız hâline dokunabilirdi. Ama bir kez kırıldığında, onu şefkatle onarmak için ne bir özür ne de bir ömür yeterdi. Kalp en ağır yükü kendi içinde taşırdı, kimseye göstermek istemediği ama sessizce kanayan bir yara gibi.

Bu düşünceler zihnimde dolaşırken, aniden bir farkındalıkla irkildim. Aklımdan geçen şey, istemsizce kaşlarımı çatmama neden oldu. Doğukan'dan hiç özür dilememiştim. Onca şey söylemiştim belki ama o iki kelimeyi yan yana getirmemiştim. Bu düşünce içimi bir huzursuzluk dalgasıyla doldurdu. Sanki o kelimeler her şeyi başlatacak ama aynı zamanda geçmişteki kırgınlıkları telafi edecek ilk adım olacaktı. Kırgınlıklarımızı aşmak için yapmam gereken en temel şeyi nasıl es geçmiştim?

Uyuyup uyumadığını kontrol etmek için kıpırdamadan nefeslerini dinledim. Uykuya geçtiğini gösteren bir ibare yoktu ama fazla hareketsizdi. Saçlarımı okşayan elleri bile durmuştu. Belli ki uykuya dalmak üzereydi. Özrümü sabah dilemeye karar vererek gözlerimi kapattım.

Çok uzun zamandır beklediğim yere kavuşmuştum ama yine bir türlü uyuyamıyordum. Uyandırırım diye korktuğum için kıpırdayamıyordum da. Hem fazlasıyla tanıdık hem de yabancı bir karmaşanın içine sıkışıp kalmışım gibi hissediyordum. Başımı usulca kaldırdım ve çenesindeki gamzenin altından sevdiğime baktım. Tıpkı onu ilk tanıdığım günkü gibi yüksek bir dağın zirvesindeki korunaklı, ulaşılmaz ve kendinden emin bir kale gibi gözüküyordu. Hiçbir şeyin kendisine zarar veremeyeceğini ve ona atılan taşların değil duvarlarını yıkmak, ulaşamayacağını gösteren güçlü bir kaleydi. Fakat sadece bakmakla yetinmez ve görmeye çalışırsan, seni selamlayan ilk şey o yıkılmaz duvarların arkasındaki harabe oluyordu. Büyük bir çoğunluğu bana ait olan bir enkaz...

"Uyuyan insana bakılmaz."

Doğukan gözlerini kapalı tutarak konuştuğunda, bir an hafifçe irkildim. Sesindeki tonu, her zamanki gibi alaycı ama sıcak bir iz taşıyordu. "O, uyuyan bebeğe olmasın," dedim, kendi mizahımı ekleyerek. Bu sözlerin ardından tek gözünü yavaşça açtı ve bana baktı. Gözlerinde hafif bir meydan okuma vardı. "Bebekten eksiğim mi var?" dedi, dudaklarında alaycı bir kıvrımla. Soru karşısında kaşlarım hafifçe havalandı, ne diyeceğimi tam bilemeden bir an duraksadım. Ancak Doğukan bu sorgulamadan keyif almış gibi tekrar gözlerini kapatarak rahat pozisyonuna geri döndü. Gözlerim hafifçe kısıldı. Sanırım biraz da ben keyiflensem fena olmayacaktı.

"Eksiğin olur mu hiç bebeğim?"

Başkalarının sevgi sözcüğü olarak kullanacağı son kelime Doğukan'ın yüzünde belirgin bir buruşmaya neden oldu. Kaşlarını hafifçe çatarak tepki verdi, bu tavrıyla âdeta *bu da nereden çıktı* diye sorguluyordu. Onun bu hâlini görmek beni kıkırdattı ve içten içe onun böyle sinir olmasını özlediğimi fark ettirdi. Bu fırsatı kaçırma-

mak adına sesime biraz daha abartı katarak takılmaya devam ettim.

"Bebeğim benim, bebeğim benim. İlk göz ağrım, sevdiğim benim. Allah'ını seveyim, canımı vereyim, uğurunda öleyim bebeğim benim."

Sesimdeki şakacı ton gittikçe yükselirken, Doğukan'ın yüzü daha da buruştu. Dudakları iyice bükülmüş ve kaşları keskin bir hâl almıştı. Artık ifadesi kusacakmış gibi görünüyordu ama bu hâlini daha da eğlenceli bulmuştum. Kıkırdamam kahkahaya dönüştü. Onun bu kadar rahatsız olması, içimde garip bir zafer hissi uyandırdı.

Tam bu sırada bir şey fark ettim, saat oldukça geç olmuştu. Ancak bu düşünce, beni tekrar kıkırdamaya yönlendirdi. Onun gözlerini kapatmış hâline bakarken, "Allah aşkına neden uyumadın sen?" diye sordu. Hafifçe omuz silkerken, "Uyku tutmadı," dedim. Burnundan derin bir nefes alırken, "Neredeyse iki gündür uyumuyorsun, farkında mısın?" diye başka bir soru sordu. Görmese de başımı onaylarcasına salladım.

"Uzun zamandır uykuyla aram yok."

Doğukan gözlerini yavaşça açtı. Uyku ile uyanıklık arasında bir bakışla gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde hem bir merak hem de bir sorgulama vardı, duymuştu ama duyduklarını nereye koyması gerektiğine emin değilmiş gibiydi. Yüzündeki ifade bir kararsızlığı yansıtıyordu, kelimelerime ne anlam yükleyeceğini çözmeye çalışıyordu. Sessizliğin ardından gelen basit ama ağır bir tek kelimelik soru sordu.

"Neden?"

Aslında bu sadece bir soru değil, aynı zamanda bir duygusal hesaplaşmanın kapısını aralar gibiydi. Bakışları beni daha derinden anlamaya çalışır gibi üzerimde dolaştı. Bu kadar ciddiyete gerek var mı diye düşünürken, "Sensiz yattığım gecelerde sabah olmaz bebeğim," dedim.

"Uf!"

Suratı muşmula yemiş gibi ekşiyordu, sanki söylediklerimin

ona dokunduğu kadar eğlendirdiği de açıkça belli oluyordu. Biraz daha beklemeden lafını patlattı. "Kekoluğundan hiçbir şey kaybetmemiş olmana mı yanayım yoksa kıroluğa doğru geçiş yapmana mı, karar veremedim." Sözleri öyle beklenmedikti ki gözlerimin hızla büyümesine engel olamadım. Onun yüzüne doğru bakarken şaşkınlıkla, "Tek bir cümlede iki kere gömdün beni. Farkında mısın?" diye sordum. Başını hafifçe salladı, evet, farkındaydı. Üstelik farkında olmanın verdiği bir memnuniyetle gözlerinin kenarında beliren kıvrım beni daha da şaşırtıyordu. Allah'ım, bir de gülüyor muydu?

Bir anlık sessizlik oldu, ardından kendinden emin bir şekilde, "Hadi uyu," dedi, sesi rahatlatıcı olmaktan çok kesin bir tondaydı. Ama az önceki potları ve yüz ifadesi nedeniyle kendimi frenleyemeyerek biraz sert bir şekilde, "Uyuyabilsem uyurdum!" diye çıkıştım. Sesimdeki gerginlik açıkça duyuluyordu. Bu çıkışım onun bakışlarını yeniden bana çevirmesine neden oldu. Gözlerini yavaşça açtı ama yüzünde artık bir bıkkınlık seziliyordu. Derin bir nefes aldı, bu nefes hem sabır hem de hafif bir çaresizlik taşıyordu.

"Tamam," dedi, sonunda başını bana doğru çevirdi. Sesindeki ton, her zamanki Doğukan'a ait o sakin ama kararlı tavrının yanında bezginlik de içeriyordu. Onun bu ifadesi karşısında sessizce durdum, bir yandan sinirlenmek bir yandan gülmek arasında gidip geliyordum.

"Uyuman için nasıl yardımcı olabilirim?"

"Masal anlatabilirsin."

"Bugün masallardan fazla konuştuk. Başka?"

"Hımm... Şarkı söyleyebilirsin."

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışırken, "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" diye sordu. "Kemalleri uyandıracak daha sessiz bir yol bulabiliriz bence."

"Mırıldan sadece."

"Olmaz."

"Azıcık."

"Hayır."

Nefesimi dışarı üflerken sakin ama kararlı bir şekilde, "Tamam o zaman, bana yazdığın şiirlerden oku," dedim. Doğukan'ın kaşları hafifçe havalandı, bu isteği beklemediği açıktı. Sanki söylediğim şeyle ne yapacağını düşünüyordu. Sessizliğin ardından, "Bana şiir yazdığını söylemiştin, değil mi?" diye ekledim, sesimde hafif bir meydan okuma vardı. Yüzünde beliren şaşkınlıkla birlikte konuşmaya karar verdi. "Şiirler senin uykunu mu getiriyor?" diye sordu, sesi alaycı bir tona bürünmüştü.

Maksadını anlamıştım. Şakalarla konuyu saptırmaya çalışıyordu. Gözlerimi hafifçe kısarak ona meydan okuyan bir bakış attım. "Kaçma, sadece yorgun ölürsün," dedim, cümlemdeki ironi açıkça hissediliyordu. Doğukan bu sözlerime karşılık yüzünde beğeni dolu bir ifade ile bana baktı. Hafifçe gülümseyerek, "Biri peçlerime dikkat etmiş, bakıyorum," diye ekledi. Konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyordum ama ona kolaylık tanımaya hiç niyetim yoktu.

"Hadi, bir tanesini oku," diyerek ciddiyetimi ortaya koydum. "Söz, sonra uyuyacağım." Kelimelerimle verdiğim sözü vurgulamak isterken, onun yüzündeki alaycı gülüş daha da derinleşti. "O zaman kesin uyumazsın," diyerek yanıt verdi. Yine sözlerimi tutamamam üzerinden beni hedef alıyordu, bu oyunla beni köşeye sıkıştırmaya çalıştığı açıktı.

Bu kez tehditkâr bir tavırla gözlerimi tekrar kıstım. "Oku yoksa Mahsun Kırmızıgül'den 'Bebeğim Benim' şarkısını sabaha kadar söylerim," dedim, cümlemdeki abartıyla ona meydan okudum. Doğukan, bu sözlere abartılı bir şaşkınlıkla karşılık verdi. Yüzündeki ifade bir yandan eğlenmiş bir yandan rahatsız olmuş gibiydi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu, sesi hem şaşkın hem de hafif bir gülüşle karışmıştı.

"Sadece uyarıyorum. Tehdit sonraki mesele."

Doğukan uzun bir sessizlikle cevapsız kalmayı tercih etti. Bir süre birbirimizin gözlerine meydan okurcasına bakmaya devam ettik. Bu bakışma ne bir geri çekilme ne de bir teslimiyet içeriyordu, yalnızca sessiz bir savaş gibiydi. Gözlerimizi kaçırmamak, sanki güç

dengelerimizi korumanın bir şartı gibi hissediliyordu. Ama bu yakınlıkta böyle bakarken aklıma uykudan başka her şey geliyordu. O bakışların altında kalbimin attığını hissetmekle kalmayıp, zihnimde dolanan düşünceleri bastırmaya çalışıyordum. Mesela... onun dudaklarına doğru eğilmek. Ve nefessiz kalana kadar...

"Tamam. Okuyacağım."

Sözcükleri bir meydan okumadan çok anlaşmayı kabul eden bir tavır taşıyordu. Ama beni asıl şaşırtan şey zamanlamasıydı. Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi. Bu sözleri duyduğum anda, yanaklarımın hızla kızardığını hissettim. Hiçbir şey söylemedim çünkü kelimelerim bu kızarıklığı açıklamakta yetersiz kalacaktı. Ancak sessizlik, onun düşünmeye başlamasıyla daha da derinleşti. Bakışlarını ufka çevirdi, zihninde bir şeyler tartıyor gibiydi.

Düşünmesi uzun sürerken, bu sessizlikte sorular zihnimde yankılandı. Çok mu şiir yazmıştı yani? Yoksa yazdıklarının arasında benimle paylaşacak kadar özel olanını mı seçiyordu?

"Şu sıralar aklıma çok düşüyorsun.
Kalbimi üşütüyorsun.
Yokluğuna sarılıp ısınmak bile güzel.
O hiçlik duygusu da senden kalmadı mı sonuçta."

Küçük dilimi yutmak üzereydim. Şaşkınlıkla onun söylediklerini dinlerken, içimdeki duygu dalgalanmasını kontrol etmekte zorlanıyordum. Ciddi ciddi yokluğumda şiir yazmıştı, üstelik bu şiirleri yalnızca kaleme almakla kalmamış, şimdi bir tanesini benim için okuyordu. Bu fikir, başlı başına hem garip hem de inanılmaz derecede etkileyiciydi. Şiirlerini onun sesinden dinlediğimde, kelimeler hayat bulmuş gibiydi. Daha önce şiirlerin ne kadar güçlü olabileceğini düşünmemiştim ama şimdi kulağa hiç de fena gelmiyordu. Hatta bu kadar güzel bir şekilde ifade edilmiş olması beni daha da şaşırtmıştı.

"Bu aralar kalbime çok uğruyorsun.

Ruhum perişan.

Boş bir bedene sıkışıp kalmış gibi hissediyorum.

Boşluk bir tek senden kalınca güzel.

Konu sen olduğunda acı bile güzel."

Onun sesindeki tonlama her kelimeyi duyguyla dolduruyor, beni şiirin içine çekiyordu. Kelimeler yalnızca bir ifade değil, aynı zamanda onun iç dünyasının kapılarını aralayan bir anahtar gibiydi. Şiirleriyle konuşuyordu; belki de söyleyemediği, dile getiremediği şeyleri bir şekilde bu satırlara dökmüştü. Her cümlede, her tonda onun duygularını daha net hissediyordum. Ne diyeceğimi bilmez hâlde Doğukan'a baktım. Gözlerime o kadar şefkatli bakıyordu ki...

"Hadi uyu bakalım," dediğinde benden bir tepki beklemediğini anladım. Belli ki yazdıkları sadece onu ilgilendiriyordu. Yine de, "Teşekkür ederim benimle paylaştığın için," dedim.

"Ve özür dilerim, sana şiir yazdıracak kadar acı yaşattığım için."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞUKAN

"Ve özür dilerim, sana şiir yazdıracak kadar acı yaşattığım için."

Çok uzun zaman sonra deliksiz ya da kâbussuz bir uyku çekeceğimi düşünürken, Doğa'nın söylediği tek bir cümle bana yine şafağı karşılatmıştı. Diğerlerinden tek farkı, göğsümde sıcak bir ten, düzenli bir nefes ve çiçeksi bir kokunun yaydığı her şeyin düzeleceğine olan inanç vardı.

Kalbi kırdıktan sonra gelen özür, bir iş bittikten sonra gelen yardım gibiydi. İhtiyaç kalmazdı ama yine de duymak iyi hissettirirdi. Fakat neden şu anda kendimi kötü hissediyordum? Pişmanlığını bilmek neden bana iyi gelmiyordu? "Oh olsun," diyemediğim için mi? O kırıldığında daha çok parçalandığımdan mı? Yoksa onun canının yanma düşünmesi bile bana azap vermesinden mi?

Bakışlarımı kolumun altına sokulmuş kadına doğru çevirdim. Sığınmıştı sanki bana. Sürekli kâbus görüyormuş gibi irkiliyordu. Parmaklarım sırtında dolaştığında kasılı olan bedeni gevşiyordu. Fakat bir süre sonra yeni bir kâbusla sıçrıyordu.

Ah bile edememiştim ona. Rabb'imin benzer bir sınav ile sınamasını istemediğim için. Tüm haklarımdan vazgeçmiştim, adaletini konuşturmasın diye. Haksız olmaya da razıydım. Onun çehresine

kahır çökmemesi için. Allah'a havale değil, emanet etmiştim ama yine de acıdan koruyamamıştım onu. Oysaki o istemediğinde bile bir nefes uzağındaydım. Ayağı taşa takılırsa yakalayabilmek için. Onun yerine düşmeye de hazırdım, kanamaya da. Fakat başaramamıştım.

Şimdi o benden özür diliyordu. Asıl benim özür dilemem gerekiyordu. Ne yaparsa yapsın, ne derse desin, son sözü ona bıraktığım için. Yanında olmam gereken zamanlarda, bir hayalet gibi peşinde dolaştığım için, en çok da onu o evden, üç buçuk sene önce çekip çıkaramadığım için özür dilemeliydim.

Doğa huzursuzca kıpırdandı. Sessizliği bozan bu hareket, kalbime hafif bir ağırlık gibi oturdu. Kaşlarının çatıldığını fark ettiğinde içgüdüsel olarak elimi saçlarına uzattım. Her bir teli, ipek kadar yumuşak ve kırılgan hissediliyordu. Onun saçlarının güzelliği, o an bana başka bir duygusal dalgayı hatırlattı. O kadar güzellerdi ki... Fakat ben onun düşen tek teline bile kıyamazken, geçmişte beni unutmak için tüm saçlarını kesmesini hatırlamak, taşımaya çalıştığım en ağır yüklerden biriydi. Onu kısa saçlarıyla bir fotoğraf karesinde gördüğüm an zihnimden asla silinmemişti, hatırladığım her an içimde bir şeyleri kırıyordu.

Bu yüzden uzatmasını hiç istememiştim. Çünkü o saçlar tekrar uzarsa, kesilen anılara bir haksızlık olurdu. O zaman yeni anılar mutluluk değil, geçmişin yasını taşıyan hüzünle yoğrulurdu. Bana bu saçlarla geldiyse...

Doğa bir anda, "Gitme," dedi titrek sesiyle. Kaşları daha da derin bir şekilde çatılmıştı. Sözlerinin gerçek mi yoksa bilinçaltının bir yankısı olup olmadığını anlamakta zorlandım. "Gitme kalbim," dediği anda sayıkladığını anladım. Fakat onun bu hâli, içimde tarifsiz bir sıkıntıya yol açtı. Ona dokunmam, saçlarını nazikçe okşamam bu sefer onu rahatlatmamıştı. Göğsümdeki eli, gömleğimi avuçlayarak bir yumruk hâline gelmişti. Her sıkışında, onun içindeki acının derinliğini hissettim. Tam o sırada, sessizliği yıkan başka bir kelime geldi.

"Özür dilerim."

Sesinin titremesi, sözlerinin ağırlığını daha da belirgin hâle getirdi. Derin bir nefes aldım; bu, sadece onun sözlerine değil, içimde yankılanan karmaşaya bir tepkiydi. Gözlerimi ona çevirdiğimde, kapalı gözlerine rağmen kirpiklerinde beliren ıslaklığı görebiliyordum. O kadar narindi ki... Ona bakarken içimdeki koruyucu bir his, geçmişte onun yaşadığı her şeye rağmen yanında olmam gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

"Yüzün geçmişten kalan.
Aşka tarif yazdıran
Bir alaturka hüzün.
Yüzün kıyıma vuran
Anne karnı huzuru.
Çocukluğumun sesi
Senden bana.
Şimdi zamanı sızdıran."[12]

Birkaç saat önce uykusuzluktan şikâyet ettiğinde benden bir şey istemişti: şarkı söylememi. İlk başta bu isteği biraz garip karşılamıştım ama şimdi onun huzursuzluğunu düşündüğümde, belki de bu basit ricayı yerine getirmek bir fark yaratabilirdi. Derin bir nefes aldım ve zihnimde onun yokluğunda hep yankılanan şarkılardan birini hatırlamaya çalıştım. O şarkılar... Onun varlığına duyduğum özlemi, yalnızlığı ve o derin duyguları benden daha iyi ifade eden melodiler olmuştu ve şimdi, bu şarkılardan biri dudaklarımdan yavaşça dökülmeye başladı.

"Şımartılmamış aşkın.
Sessizliğe yakın
Kim bilir kaç yüzyıldır,
Sarılmamış kolların

12. Haluk Levent – Elfida.

Sisliydi kirpiklerin ve gözlerin yağmurlu
Yorulmuşsun.
Hakkını almış yılların."[13]

Sesim, neredeyse bir fısıltı kadar hafifti. Gecenin sessizliğine karışan bu melodi, havada dalga dalga yayılıyordu. Şarkıyı fısıltıyla bile söylemek, sessizliği bozmaktan çok onu tamamlıyormuş gibi hissediliyordu. Sözcükler yalnızca bir melodiden ibaret değil, aynı zamanda içimde sakladığım duyguların bir tercümanı gibiydi. Şarkının melodisi ilerledikçe, gözlerim usulca ona kaydı. İlk başta huzursuz görünen yüzünde bir yumuşama fark ettim.

"Elfida.
Bir belalı başımsın."[14]

Kirpiklerinin birleşim noktasında biriken damla, ağır ağır hareket etti ve göğsüme doğru süzüldü. Onu yakalayamamanın verdiği çaresizlikle içimden kendime küfrettim. Bu basit hareket bile içinde taşıdığı bütün birikmiş duygularla beni bir anda altüst etmişti. O damla yalnızca bir gözyaşı değildi; onun içinde sakladığı tüm acıların, tüm sessiz feryatların bir yansımasıydı.

"Elfida.
Beni fark etme sakın."[15]

Usulca gözlerini araladı. Hafif bir tereddütle başını yukarı kaldırıp yüzünü bana çevirdi. Gözlerindeki o yorgunluğu, o derin hüznü kelimelerle tarif etmek imkânsızdı. Şarkının sözlerini ona bakarak fısıldamaya devam ettim. Onunla göz göze gelmek, sözle-

13. Haluk Levent – Elfida.

14. Haluk Levent – Elfida.

15. Haluk Levent – Elfida.

rin her bir harfine daha da anlam katmıştı. Bu kadar yakından onun gözlerinin arkasındaki karmaşayı görebiliyor gibiydim. Sesim titremiş olabilir ama dudaklarımdan çıkan her kelimeyle ona ulaştığımı hissediyordum.

"Omzumda iz bırakma.
Yüküm dünyaya yakın."[16]

Sözlerim onun içindeki sessiz dalgaları daha da harekete geçirmiş olmalıydı ki o an kirpiklerinden başka bir damla daha süzüldü. Ancak bu kez, bir tek damlayı bile kaçırmadım. O gözyaşları, geçmişle yüzleşmenin ve duyguların dışarı taşmasının en gerçek hâliydi.

"Elfida.
Hep aklımda kalacaksın."[17]

DOĞA

Kâbuslar bir girdap gibi zihnimi ele geçirirken, etrafımı saran tarçın kokusu bir sığınak gibiydi. Bu tanıdık koku, karanlığın ortasında bir ışık gibi içime doldu. Bedenimde hissettiğim sıcak eller, varlıklarıyla bana güç veriyordu. Ama yine de bu huzur dolu dokunuşlar, kâbusların sert duvarlarını tamamen kıramıyordu. Tüm bu karmaşanın ortasında beni korkularımın arasından çekip çıkaran şey, o çok uzun zamandır duymadığım melodik sesti.

Elfida... O şarkıyı çok seviyordum. Onun her notası, derin bir duygusal bağ taşıyordu benim için. Şarkının çok eski bir dost gibi

16. Haluk Levent – Elfida.

17. Haluk Levent – Elfida.

zihnime dolmasıyla kâbuslar birer gölgeye dönüştü. Kirpiklerimi yavaşça araladım, korkularımdan uyanmanın hafif tereddüdüyle etrafıma baktım. Gözlerim Doğukan'a iliştiğinde zaman bir an için durmuş gibiydi. Sanki aradan geçen yıllar, aramıza giren insanlar ve tüm karmaşa silinmişti. Onun yanında, bir çocukluk anısına geri dönmüş gibi hissettim. Aşure babaannenin evinde, onun göğsüne uzanıp şarkılar dinlediğim o huzurlu günlere dönmüştüm âdeta.

Doğukan'ın sesi, geçmişin huzurunu şimdiyle birleştiriyordu. Şarkının her kelimesi, her melodisi sanki bir teselli gibiydi. Şarkının sözlerinde hissettiğim derinlik ve onun sesindeki melodi, kalbimde bıraktığım eski yaraları bir bir hatırlatıyordu. Ama bu hatırlama can acıtan bir his değil, iyileşmenin tatlı bir iziydi. O an onun sesi yalnızca şarkı söylemiyor, aynı zamanda bizi geçmişimizle barıştırıyordu.

Şarkıyı usulca bitirdiğinde, odada bir anlık sessizlik hâkim oldu. Melodinin yankısı havada asılı kaldı ve ikimizi çevreleyen huzur dolu bir an yarattı. "Bir tane daha söyler misin?" Ricamın ardından yüzüne yayılan hafif bir tebessüm, içimde sıcak bir kıvılcım gibi parladı. "Sana da günaydın," dedi. Sesi sakin ama samimi bir melodi gibi kulaklarımda yankılandı. Bu sözleriyle güne başlamak için en güzel başlangıcı yaratmıştı.

O an, ona daha fazla yakınlaşma isteği içimde belirdi. Uzanıp dudaklarına minicik bir buse kondurduktan sonra fısıltıyla cevap verdim. "Günaydın." Sözcüklerim yalnızca bir karşılık değil, aynı zamanda onun bu güzel anı yaratışına olan minnettarlığımın sessiz bir ifadesiydi. Bu küçük hareket, aramızdaki bağın sıcaklığını daha da yoğunlaştırdı. Doğukan yüzündeki gülümsemeyi büyüterek bana baktı.

"Şimdi bir tane daha şarkı söyler misin?"

Bakışları beni kıramayacağını açıkça gösteriyordu. Gözlerinde beliren gamzeler, bu sıcaklığın ve samimiyetin yansımasıydı. Gamzelerinin bu kadar belirgin hâle gelmesi, bugünün çok güzel geçeceğinin bir kehaneti gibiydi. Gözlerindeki ışık, geçmişteki tüm yüklerden sıyrılmış ve yalnızca şu anın güzelliğine odaklanmış gibi bir izlenim yaratıyordu.

"Belki de olamadın iyi bir sevgili
Ama hiç eksilmedi aşkının bendeki değeri"[18]

Ah... Bu şarkıyı biliyordum ve lanet olsun. Uyku mahmuru sesinden kulağa çok güzel geliyordu. Tüm sitemli sözlerine rağmen. Parmak uçlarıyla yüzüme düşen saçları hafifçe çekti.

"Dinleme sen onu şunu bunu dinle kendini
En iyi sen bilirsin senin bendeki yerini"[19]

Bana laf çarpıtmaya çalışırken *bak sen* der gibi kaşlarımı kaldırdım. O ise *işine gelirse* dercesine gülümseyerek omuz silkti.

"Kurtaralım biz bizi bize bizden fayda var
Zorlayalım en iyisi savaş dövüş bunlar. Hep bize zarar."[20]

Sanki içindekileri dökmek için bu şarkıyı seçmişti. Çenemi göğsüne yasladım. Çenesindeki gamzenin altından gözlerini izledim.

"Dene yine alev alsın dudağım öperken
Seni seni seni seni
Dene mutlu görelim uzaktan bakınca
Bizi bizi bizi bizi"[21]

O şarkı söyledi. Ben yıllardır eksikliğini yaşadığım duygunun tadını çıkardım. Şarkının sonuna yaklaşırken başını hafifçe uzattı ve

18. Gökhan Türkmen – Dene.

19. Gökhan Türkmen – Dene.

20. Gökhan Türkmen – Dene.

21. Gökhan Türkmen – Dene.

alnıma minicik bir öpücük kondurdu. O anda bu dokunuşun verdiği huzur tüm vücuduma yayıldı. Tüm karabasanların pembe giysilere büründüğünü düşündüm bir an. Nasıl olur da böyle bir karanlık, böylesine bir sakinlik ve huzurla yer değiştirebilirdi? O derece pamuk gibi hissetmiştim kendimi, sanki tüm ağırlıklar üzerimden kalkmıştı.

Şarkıyı tamamladığında minnettarlığımı ifade etmek için hafif bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim. Bu basit kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey hissettiğimi o da anlamıştı. Gözlerini yüzünde hafif bir tebessümle yavaşça kapatıp açtı; bu hareket, şefkatin en sessiz ama en güçlü hâliydi. Ancak ardından gelen sözleriyle beni gülümsetmeyi başardı. "Bu şarkıya rağmen mi?" dedi, alaycı ama sıcacık bir tonda. Sorusu hem beni güldüren hem de aramızdaki o samimi bağın bir yansımasıydı. Kıkırdamaktan kendimi alamadım çünkü onun bu küçük şakasının ardında taşıdığı sevgi net bir şekilde hissediliyordu.

O anda içimdeki duygusal yükü biraz daha hafifletmek için, "İçindekileri bu şekilde istediğin zaman atabilirsin," dedim. Sözcüklerim ona hem bir izin hem de bir davetiye gibiydi, duygularını ifade edebilmesi için bir alan sunduğumu hissettirmek istemiştim. Mesajımın yerine ulaştığını, yüzünde beliren memnuniyet dolu gülümsemeyle anladım.

"Meryemler uyanmış mıdır?"

Sorumun ardından sessizleşti. Dikkat kesilmiş, içeriden gelecek herhangi bir hareket ya da ses arıyordu. Uyandıklarına dair bir işaret bulamayınca, "Sanırım hâlâ uyuyorlar," dedi. Saati merak edip sordum. El yordamıyla yerde bıraktığı telefonu bulmak için uğraşırken onun hareketlerini izledim. Kısa bir arayıştan sonra nihayet telefonunu buldu. Ekranına bakıp zamanın acımasız gerçeğini açıkladı. "5.28."

Sözleriyle birlikte bir şok dalgası yüzüme yayıldı. Gözlerim dehşetle açıldı, yattığım yerden hızla doğruldum. Önce Doğukan'a, ardından pencereden sızan gün ışığına doğru çevirdim bakışlarımı. Gözlerim gün ışığının ince parıltısına odaklanırken,

kafamdaki karmaşa kendini kelimelere döktü. "Allah'ım jet lak iki gün sonra mı geldi bana?" Havaya bakıyorum gündüz, saate bakıyorum gece...

"Doğuya hoş geldin."

Kelime oyunu gibi gelen cümlesine gülümseyerek karşılık verdim. "Peki şimdi ne yapmalıyız?" diye sorduğumda, "Kahvaltı!" karşılığı almam bazı şeylerin değişmediğini gösteriyordu. Doğukan da yattığı yerden sabırsızca doğruldu. Kıkırdayarak, "Onun için ev sahiplerini beklememiz gerekiyor ama," dedim. Sıkıntılı bir inlemeyle kendini geri atarak tekrar yatar pozisyona geçti. Ağzının içinden, "Misafirlikten nefret ediyorum," dedikten sonra bana baktı. "Kahvaltıdan sonra ilk iş ev bakıyoruz." Sesi daha yüksek ve kararlı çıkmıştı. "Lojmanı bekleyelim, demiştin."

"Diyen gitti."

Ufak bir kahkaha atarken, "Sırf istediğin zaman kahvaltı yapabilmek için ev mi tutacaksın?" diye sordum. "Sırf istediğim zaman kahvaltı yapabilmek için değil," dedikten sonra hafifçe doğruldu ve beni kendine doğru çekti. Şaşkınlık ve keyif karışımı nidam çığlıkvari bir sese döndü.

Üstüne yatmamla dudaklarını dudaklarıma bastırması bir oldu ve ben nefes olarak onunkini içime çekmek zorunda kaldım. Bundan şikâyetçi değildim. Bacaklarımın arasında hissettiğim heyecan dalgasına kapılmama ramak kala dudaklarını benden çekti ve ben nefes nefese bana bakan siyahlıklara bakakaldım.

"Şu evi bir an önce tutalım."

Başımı *tamam* anlamında sallarken, "Tutalım," dedim ve bu sefer onu gafil avlayan bendim.

DOĞUKAN

Bana ne olduğunu anlayamıyordum. İçimdeki karmaşa, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla beni içine çekiyordu. Her zaman övünerek bahsettiğim o güçlü kontrol mekanizmam çatırdamıştı. Daha da kötüsü bu mekanizma, Doğa'ya temas ettiğim her an parçalanmak için çabalıyor gibiydi. Sanki onun varlığı tüm dengemi altüst ediyor, yıllardır sağlam tuttuğum bütün duvarlar birer birer yıkılıyordu. Bu durum, beni hem çaresiz hem de farkındalıktan doğan bir güçsüzlük içinde bırakıyordu.

İçimdeki erkeksi dürtü, her zamankinden daha güçlüydü. Önceleri bu dürtüyü kolaylıkla bastırabilir, mantığımın rehberliğinde hareket edebilirdim. Ama artık işler değişmişti. Bu dürtüyü kontrol etmek, onu bastırmaya çalışmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. İçimde büyüyen bu güçlü çekimi engellemeye çalıştıkça onun varlığının her seferinde beni daha derine sürüklediğini fark ediyordum.

Doğa yakınımda olmasa belki bir ihtimal bunu başarabilirdim. Kendi içimde kalıp, mantığımın kalkanını tekrar oluşturabilirdim. Ama artık bu mümkün değildi. Onun nefesi, onun enerjisi bu kadar yakınken, içimdeki her şeyden kaçmak artık imkânsız gibiydi. Bu çekim gücü sadece duygusal bir bağ değil, aynı zamanda bedenime ve ruhuma yayılan bir etkendi. Onun varlığı mantığımın ince iplerini tek tek koparıyor, içimdeki kontrol mekanizmasını tamamen devre dışı bırakıyordu.

"Tutalım."

Yüzünde şımarık bir çocuğun gülümsemesi vardı, her yanından tehlike akıyordu. Kahretsin, çok seksiydi. Söylediği sözü mühürler gibi beni öptü. Dudaklarımız birleşir, ellerimiz ve ruhlarımız kenetlenirken bir anda içimde tuttuğum her şey patladı. Bu birleşmede şefkat yoktu.

Açlık... Öpücüğünün tadı tam olarak buydu. Bedenimde dolaşan ellerinin verdiği his buydu. İçimde başlayan, beni tüketene kadar durmayacak gibi duran arzu buydu. Onun her zerresini istiyordum.

Kendimi onda kaybetmek, tek dokunuşuyla kendimden geçmek ve yine kendimi onda bulmak...

Dilini ağzıma soktu. Dilimle oynaşmaya hatta zulmetmeye başladı. Bu tavrıyla talan olmuştum. Az önceki nazik yudumlar ve dokunuşlarımın kötü kardeşi gelmiş gibi istekli ve sabırsızdı. Benzer bir karşılık verdiğimde iç geçirerek hafifçe inledi. Beni her nefeste içine çekecekmiş gibiydi. İçimde çok geride olan bir dürtü bunu yanlış olduğunu haykırıyordu ama Doğa'nın zevk iniltilerinin dışındaki her şeye sağır olmuştum sanki.

İkimizin de gözü, kalbi, ruhu, başka hiçbir şey görmüyordu. Sadece birbirimizi...

Dengede durmaya çalışırken titrediğini hissettim. Kontrolü devralmak için Doğa'nın bedenini kendime daha çok yasladığım gibi duvar tarafına doğru döndüm ve sabahın bu saati için fazlasıyla gürültülü olan bir ses odanın içinde yükseldi.

"SİKTİR!"

Çekyatın dengesi bozulmuş, ikimizin olduğu taraf ağır gelmişti. Duvarla çekyat arasındaki mesafe açıldı. Doğa'nın sırtı zemine çarpmasın diye bedenimi duvara verdim. Bir elimi çekyatın havalanan kısmına, diğerini şaşkınlık ve korkudan ne diyeceğini bilmez hâlde olan kadının sırtına yasladım. Nefes nefese inip kalkan göğüslerimiz birbirine değiyor, kalplerimiz deli gibi atıyordu. Bunların hepsi birkaç saniye içerisinde olup bitti. Fakat yaşadığımız durumun tirajı komikliği üzerimizdeki şoku atar atmaz geldi.

Doğa'nın birkaç saniye önce tutkuyla yanan gözlerine eğlenceli pırıltılar dolmuştu. Pozisyonumuzun garipliğine bakarken kahkaha atmaya başladı. Yüksek, eğlenen ve biraz da olsa utandıran. Siktiğimin çekyatı!

"Şşş!"

Koridorda duyduğum adım seslerinin ardından, "Dogi iyi misiniz?" sorusu geldi. Kahretsin, Kemalleri uyandırmıştık. Doğa dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını durdurmaya çalıştı ama her an tekrar patlayacak gibi duruyordu.

"İyiyiz."

"Gümbürtü koptu. Ne oldu?"

Ebenin şeyi oldu Kemal. "Düştüm," dediğimde tekrar kahkaha atmaya başlayan Doğa'ya susmasını söylememin artık hiçbir anlamı yoktu. "Nasıl düştün lan öyle? Bizim odanın duvarları titredi." Odalarının direkt bitişimizde olduğunu hatırlayınca daha da utanmıştım.

"Müteahhit malzemeden çalmış demek ki devrem. İlk fırsatta lojman yönetimine duvarlar hassas diye bildirelim."

Elimin altındaki kız gülmekten debelenmeye başladı. Biraz daha kıpırdarsa bile isteye poposunu yerle buluşturacaktım. "Yardım lazım mı?" diye soran devreme birkaç küfür mırıldanırken, "İyiyim dedim lan. Uzatmasana!" diye bağırdım.

"Doğa'nın kahkahası çok cezbedici Doğukan abi. Belli ki hâlâ aynı pozisyondasın."

Meryem'in de konuya dâhil olmasıyla gözlerimi kapattım. Sakin kalmaya çalışırken birkaç nefes aldım. Yüzümde dolaşan elleri hissettiğimde gözlerimi açtım. Doğa'nın yüzünde keyifli bir tebessüm olsa da kahkaha atmayı bırakmıştı. Sanırım içeri girmelerini bu şekilde engellemeye çalışıyordu.

"Nasıl kalkacağız?"

Fısıltısıyla durum kontrolü yaptım. Düşmekten başka çaremizin olmayacağını fark ettiğimde önce Doğa'yı mümkün olduğunca yavaş yere bıraktım. Ardından dizimle zeminden destek alarak koltuğu sessizce yatay pozisyona getirdim. Doğa ayaklanıp duvar ve çekyat arasından çıktı.

"İyi misiniz?

Kemal'in sorusuna tam sesli küfredeceğim sırada, "Biz iyiyiz," diyen taraf Doğa oldu. Fakat bakışlarında ufak bir haylazlık vardı. "Yalnız çekyata da bir sormak lazım." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken beni ele veren kadına baktım.

"Çekyattan mı düştün lan?"

Görmediği sahneye kahkahalarla gülmeye başlayan dışarıdaki-

lere odaklanamadım. Doğa'nın da sesi onlara karıştı. Bu kadar güzel görünmese ben ona yapacağımı bilirdim de...

"Allah bir daha düşürmesin devrem."

Yediğim kazığı sırtımdan çekip atmak istercesine kurduğum cümle sahibine hızla ulaştı. Sanki tüm kelimeler boğazına takılmış gibi bakan Doğa kahkahasını öksürüğe dönüştürdü. *Seninle sonra görüşeceğiz* der gibi başımı sallarken sıkıştığım yerden ayağa kalktım. "Âmin âmin," diyen Kemal'in hâlâ gülümsemesi fazlasıyla sinir bozucuydu.

"Hadi toparlanın da gelin. Meryem kahvaltıyı hazırlamaya başladı bile."

DOĞA

Sabah sabah o kadar gülmüştüm ki yanaklarım hâlâ hafifçe ağrıyordu. Kahvaltı masasında Doğukan'ın düşüşü bir numaralı gündem maddesi hâline gelmişti. Anlatıldıkça daha komik bir hâle gelen bu olay, masadaki herkesin keyfini yerine getirmişti. Kemal, babasının da benzer bir durumda kendisini rezil ettiğini anlatırken bir yandan kahkaha atmamak için yanağımın içini ısırdım. Fakat zihnimde istemsizce şekillenen görüntü, yaşlı bir çifti Doğukan'la benim sabahki pozisyonumuzda hayal etmek oldu. Bu düşünce, beni ciddi anlamda kıkırdamaktan alıkoyamadı. Sahne gözümün önünde öyle net canlanmıştı ki acaba gerçekten benzer bir şey miydi? Eğer öyleyse, o çekyatın dayanıklılığına hayran kalmamak elde değildi.

O sırada bu düşüncelerin arasında bakışlarım farkında olmadan Doğukan'a kaydı. Göz göze geldiğimiz anda bakışlarımı hemen yakaladı. Anında *ayıp* der gibi gözlerini iri iri açtı, kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ama o da gülüyordu hem de tüm çabalarına rağmen kahkahayı bastırmaya çalıştığı çok belliydi. Onun bu hâli, içimdeki kah-

kahayı daha da artırdı. Gözlerimle anlatmak istediğim ne varsa o an bakışlarıma sığdırdım ama Doğukan'ın aklından geçenleri anladığıma neredeyse emindim.

Ve o an, çok eskilerden bir cümle zihnimde yankılandı. *"Ayıp yatakta olur."* Cümlenin ironisi ve duruma olan eğlenceli gönderimi, içimde bir kahkaha patlamasına neden olmak üzereydi. Doğukan'ın da benimle aynı şeyi düşündüğüne neredeyse yemin edebilirdim ama bunu kanıtlamak mümkün değildi. Yüzündeki hafif gülümsemeyi görerek içimden, "Kesin aklından bu da geçti," diye düşündüm. Gözlerindeki parıltı sadece eğlenmekle kalmadığını, bu ufak sırdaşlık anını paylaştığımızı açıkça belli ediyordu.

"Ne yapacaksınız bugün?"

Meryem'in sorusu dikkatimi bir mıknatıs gibi kendine çekti. Ev bakacağımızı düşünmek bile bu sabahtan sonra yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu. Doğukan'ın bunu söylemek isteyip istemediğini düşündüm. Bakışlarımı beni göz hapsine aldığını hissettiğim adama çevirdim. Nabız ölçer gibi gözlerimi taradı bakışları. Cevap vermek için benden bir tepki bekliyordu sanırım. "Söyleyebilirsin," demeye çalıştım konuşmadan.

"Ev bakacağız ve birkaç işimiz var."

Bakışlarla anlaşabilen insanlar ya çok eski tanıdık olurlardı ya da kalpleri gibi zihinleri de birleşmiş âşıklar. Onunla hiç konuşmadan anlaşmayı çok özlemiştim. "Hatta biri için sizin yardımınız gerekecek," diye devam ettiğinde sorgularcasına kaşlarım çatıldı. Ne gibi bir işti bu?

"Sıkıntı yok. Neyse konu yardım ederiz."

"Ev mi? Lojmanda kalmayacak mısınız?"

Meryem benim gibi yardım konusuna takılmamıştı. Doğukan başvuruları kaçırdığını söyleyince kadının yüzü ufak çaplı bir hüzünle kaplandı. "Ben de Doğa gelmeden o işi halletmişsindir diye düşünüyordum abi ya." Son zamanlarda Meryem'in ağzından Doğukan'a yöneltilen "abi" kelimesi kadar kulağıma eğrelti gelen başka bir şey duymamıştım. Yaşı hepimizden küçüktü. Yine de eşinin devresine abi demek ne derece doğruydu emin değildim.

"Başvurmam gerekeceğini düşünemedim."

Doğukan'ın imalı bakışlarıyla yanaklarım hafifçe ısınmıştı. "Acele etmeyin. Diğer ay başvurursunuz. O zamana kadar bizde kalın." Meryem de bakışlarını bana çevirince hemen üzerimdeki Doğukan etkisinden sıyrıldım. Bir anda olan yakınlığı bundan birkaç sene önce olsaydı tedirgin ederdi ama şu anda bu şehirde pek fazla arkadaşı olmadığını anlamak zor değildi. "Teşekkür ederiz ama," derken yardım etmesi için Doğukan'a baktım. Yoksa Meryem bu kadar hevesli bakarken reddedemeyecektim.

"Ufaktan düzenimizi kursak iyi olacak. Hem lojmanın çıkacağı da garanti değil."

"Nasıl değil? Hiç lojmanda kalmamışsın. İstesen bizi bile bu evden atabilirsin."

Latife yaptığını anlasam da bir an öyle bir şey asla yapmayacağımızı söylemek istemiştim. "Tamam Meryem, ev tutana kadar buradalar zaten." Eşinin ısrarına rağmen onu kırmamaya çalıştığımızı anlayan Kemal duruma el koymuştu.

"Hangi mahalleden bakacaksınız?"

Sorusuna verecek cevabım yoktu. Belli ki Doğukan da bu konuda kararsızdı. "Sen burada bizden eskisin. Var mı önereceğin yer?" diye sorduğunda Kemal birkaç mahallenin ismini verdi. Yaşayan kesimin gelir düzeyinden ve tahmini kira fiyatlarından bahsetmeyi de ihmal etmedi.

"Önemli olan güvenlik. Para sonraki iş. O zaman biz sitelerin olduğu taraftan başlayalım."

Cümlesinin ardından bana baktı. Gözlerinde onayımı alma isteği açıkça okunuyordu. Sanırım bir tür güvence arıyordu, söylediklerini kabul edip etmeyeceğimi anlamaya çalışıyordu. Başımı *tamam* anlamında yavaşça salladım. "Sen nasıl istersen," dedim, sesimde hem destek hem de uyum vardı. Bu sözlerim üzerine kaşları hafifçe havalandı, şaşkınlıkla hoşnutluk arasında bir ifade belirdi yüzünde. Onun bu tepkisi beni hafifçe güldürdü. Gören de her şeye itiraz ettiğimi sanırdı. Oysa bazen sessizce uyum sağlamak, en kolay ve en doğru yoldu.

"O zaman masayı topladıktan sonra çıkalım," dedi, planına kendinden emin bir şekilde devam ederek. Yine başımı *olur* anlamında salladım, bu sefer bir şey eklemeden. Masadan kalkarken başka bir şey söylemek istemedi ama yüzündeki rahat ifade kararından memnun olduğunu açıkça gösteriyordu.

Tam bu sırada Doğukan hafifçe duraksadı ve bakışlarını Kemal'e çevirdi. "Kemal, biraz konuşalım mı?" dedi. Bu sözleri duyduğum anda içimde hafif bir merak uyandı. Sanırım az önceki konuştuğu işle ilgili bir şeyleri tartışacaklardı. Ama benden gizli, beni ilgilendiren ne konuşabilirlerdi ki? Bunun üzerine içimde ince bir huzursuzluk belirdi. Belki de benimle hiç alakası olmayan bir konuydu ama yine de merakımı kontrol edemiyordum. Bakışlarım usulca Doğukan'a kaydı, onun ifadesini inceledim. Söylediklerinden huzursuz hissettirecek bir şey çıkmayacağına emindim, yüzünde herhangi bir endişe ya da ağırlık yoktu. Fakat yine de bu an, fazlasıyla gizemli hissettirecek kadar dikkatimi çekmişti.

Gözlerim masadaki Meryem'e kaydı. Acaba konunun ne olduğunu biliyor muydu? Gözlerindeki şaşkınlık parıltılarından anladığım kadarıyla onun da hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu durum, meseleyi daha da ilginç ve sır dolu hâle getirdi. Meryem'in yüzünde beliren hafif bir belirsizlik ve merak, yalnızca benim değil, onun da konuyla ilgili bir şeyler öğrenmek istediğini açıkça gösteriyordu.

Erkekler mutfaktan çıkarken ben de ayaklandım. Kapı dinlemek âdetim değildi ama neler döndüğünü öğrenmeye çalışan araştırmacı ruhum devreye girmişti. Tam peşlerinden gitmek için hareketlenmiştim ki Meryem'in masayı toplamaya başladığını gördüm. Tüm işi sadece onun üzerine yıkmak ve konuştukları şeyi duymak arasında kalmıştım. Meryem hangi konuda olduğunu bilmese de kararsızlığımı hissetmiş gibi, "Sen hazırlanmaya git hadi. Ben toplarım," dedi ve bunu tüm samimiyetiyle söylediğini belli edercesine gülümsedi.

Ona karşı olan minnet duygum daha ağır basınca gerisin geri döndüm. Masadan tabakları toplarken, "Elini hiç kirletme lütfen," dedi. "Hazırlan bir an önce. Umarım bir an önce gönlünüze göre

bir ev bulursunuz." Bunu söylerken o kadar buruktu ki gülümsemesi bile gizleyememişti. Onun içini rahatlatmak istercesine, "Zor," dedim ve elimdeki tabakları lavaboya bıraktım. Meryem nedenini sorgularken kirli eşyaları sudan geçirmeye başladı.

"Kim istediği eve nokta atışı yapmış ki bu zamana kadar? Evi beğensen kira uygun olmaz, kirası bütçene uysa ev içine sinmez. İkisi de bir noktada birleşse mutlaka tadilat gerektirecek bir şey olur."

Çay bardaklarını da kirlilerin üzerine bırakırken, "Yani bizden kolay kolay kurtulamazsın," deyip gülümsedim. Meryem'in yüzünde daha sıcak bir tebessüm oluşurken "Başımızın üzerinde yeriniz var," dedi. "Teklifim hâlâ geçerli. Lojmanı bekleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederiz. İçimize sinen bir ev bulamazsak zaten lojmanı beklememiz gerekecek."

"İnşallah bulamazsınız diye dua etmeye başlasam çok mu bencilce davranırım?"

Ufacık bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. "Sanki biraz," derken elimle de ufak olduğu işaretini yaptım. Meryem de kıkırdamaya başlarken, "Şaka şaka. İnşallah düşündüğünüzden bile hızlı bulursunuz evinizi," dedi. "Böyle sıkboğaz ediyorum gibi oldu, farkındayım. Sadece Kemal ve Doğukan abi çok yakınlar. Seninle de elektriğimizin uyuştuğunu hissediyorum. Buralarda kafa dengi birini bulmak zor."

Kibar ve utanmış bir tebessümle teşekkür ettim. Aklıma dünkü kadın gelince, "Zeynep'le aranız nasıl?" diye sordum. Meryem çok hassas bir noktaya değinmişim gibi suyu kapattı. Ellerinin bulaşığıyla bana doğru döndü ve sanki bir sır paylaşacakmış gibi sesini alçalttı.

"Ben o kadını... Pek sevemedim Doğa."

Demek ki hislerimde yalnız değildim ama Meryem'in nedenini merak etmiştim. "Bir yanlışı mı oldu?" diye sorduğumda, "Bana olmadı," dedi. O an içime çöreklenmeye çalışan kıskançlık hissini görmezden gelmeye çalıştım. "Ama bizimkilerle olan yakınlığından pek hoşlanmıyorum." Bizimkiler... Doğukan ve Kemal yani.

"Yani tamam, aynı timdeler, birbirlerine canlarını emanet ediyorlar ama ne bileyim. Biraz fazla samimi sanki."

Hâlihazırda harekete geçmek için emrimi bekleyen kıskançlık sözümü dinlememiş, beni boğacak kadar büyümüştü. "Seni bu kadar rahatsız ettiğine göre bekâr sanırım," dedim. Başını onaylarcasına sallarken içeriden bizimkilerin sesleri yaklaşmaya başladı. Dedikodu yaptığımız anlaşılmasın diye Meryem tekrar suyu açtı. Ben de hızla kahvaltılıkları toplamaya başladım. Fakat aklım Zeynep ve yakınlıktan kastının ne olduğuna takılı kalmıştı.

"Güzelim."

Doğukan'ın kulağımın dibindeki sesiyle irkildim. Hangi ara yanıma geldiğini bile anlamayacağım kadar dalmıştım. "İyi misin?" diye sorduğunda yüzüme doğal bir ifade takındım. "Evet. Neden sordun?" Sorumla bakışları masaya, daha doğrusu elimin altındaki zeytin kâsesine kaydı. "Bence o kapak onun için iki numara büyük ama yine de sen bilirsin," dediğine gözlerimi cam kâseye ve gerçekten de sadece bir yanını çıtlattığım vakumlu büyük kapağa kaydırdım. Utanç hissini bozuntuya vermemeye çalışma arasında kalmıştım.

"Olmayanı oldurmak konusunda üstün bir yeteneğim vardır."

Doğukan'ın dudakları muzipçe kıvrılırken, "Yalnız mekanikte zorlama olmaz," dedi ve elimdeki kapağı aldı. "Hadi sen hazırlan. Ben kalanını hallederim." İtiraz edecek gibi oldum ama Doğukan daha baskın çıktı.

"Hadi dedim. Çok işimiz var. Oyalanmadan çıkalım."

DOĞA

Siteler Mahallesi... Merkezden biraz daha dışarıda ama gördüğüm kadarıyla her şeyiyle bir şehir merkezi kadar canlı ve hareketliydi. Sokakları, dükkânları, insanların günlük yaşamı şehrin kalbindeki yerleri aratmıyordu. Yolda ilerlerken, zihnim bir yandan çevredeki manzarayı incelerken bir yandan da sahibinden.com'da Doğukan'ın bahsettiği mahallelerdeki kiralık evlere göz gezdiriyordu. Listelerdeki fiyatları gördüğümde içimden derin bir nefes aldım, Kemal'in dediği gibi kiralar gerçekten dudak uçuklatacak kadar yüksekti. Rakamlar, bu bölgede yaşamayı düşünen biri için ciddi bir zorluk yaratıyordu.

Şu an gelirim yoktu. Bu durum, içimde küçük bir huzursuzluk yaratıyordu. Doğukan'ın ne kadar kazandığını bile tam olarak bilmiyordum. Altımızdaki araba, pahalı bir marka olmasıyla dikkat çekiyordu. Ama onun ailesinin varlıklı olduğunu düşündüğümde bu detaylar, ekonomik durumu hakkında kesin bir fikir oluşturmakta yeterli değildi. Eğer bu bölgeden bir ev tutacaksak, kira konusunda destek olabilmek için en kısa sürede çalışmaya başlamam gerekiyordu. Hayatı paylaşmak; sadece bir çatı altında birlikte olmak değil, aynı zamanda sorumlulukları da paylaşmak demekti.

Bu düşünceler, zihnimde küçük bir hesaplaşmaya dönüştü. Doğukan'ın varlığı bana her zaman güven ve huzur verse de bu yeni hayat düzeninde ekonomik bağımsızlığımı kazanmak ve ona yük olmadan hareket edebilmek için adımlar atmam gerektiğini hissediyordum. Bu bölgenin kiralık ev fiyatları, iş bulmam gerektiği fikrini daha da güçlendirdi ve eğer bu adımı hızlıca atmazsam, içimde büyüyen kaygıyı kontrol etmek zorlaşacaktı.

"Neye bakıyorsun?"

Başımı telefondan kaldırıp Doğukan'a çevirdim. Sanırım evlerle ilgili yorum yapmayı kestiğim ve sessizliğim için merakına yenik düşmüştü. Göz ucuyla telefona baktığını gördüğümde gülümsedim ve, "Evlere bakıyorum," derken aklında şüphe kalmaması için telefonu ona doğru çevirdim. Anında bakışları yola döndü.

"Evlere az önce de bakıyordun."

"Doğru ama bunlar biraz ultra lüks olanlar."

"Evin içinde sauna, hamam gibi şeyler mi var?"

"Hayır."

"Banyosunda jakuzi mi var?" diye sordu Doğukan, yüzündeki ironi dolu ifadeyle. Onun nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalışırken hafif bir şaşkınlıkla yanıt verdim. "Hayır." Cevabımın ardından bana doğru kısa bir bakış attı, gözlerinde bir tür sorgulama vardı. Hemen ardından mantıklı bir noktaya değinerek, "Neye göre ultra lüks o zaman?" diye ekledi. Bu soruyla beni biraz köşeye sıkıştırmıştı. Duraksamadan, "Kiralara göre," dedim, sesi mümkün olduğunca kararlı tutmaya çalışarak. "Kemal'in söylediği gibi, o mahallede şehrin zenginleri oturuyor olmalı," diye ekledim, bu düşüncemi daha açık bir şekilde ifade etmek için.

Doğukan bu sefer biraz daha farklı bir yorumda bulunarak, "Ya da arsa sahipleri," dedi. Yüzündeki rahat ifade ve söylediklerindeki kesinlik beni şaşkınlığa sürükledi. Hayretler içinde ona bakarken, "İkinci bir iş olarak müteahhitliğe falan mı başladın?" diye sordum. Bu sorum üzerine bıyık altından hafifçe gülümseyerek, "Bunu nereden çıkardın?" diye yanıt verdi. Tonlaması, içindeki eğlenceyi açıkça ortaya koyuyordu. "Maşallah, konulara çok hâkimsin," dedim, bu

sefer alaycı bir ifadeyi sesime ekleyerek. Sözlerim onun yüzünde bir kendini beğenmiş ifadeye dönüşerek yankılandı. "Fena sayılmam," dedi, kendinden emin bir duruşla. Fena sayılmazmış... Bu an beni hem güldürdü hem de içimde bir merak uyandırdı. Daha önce hiç bu konularla ilgilendiğini hatırlamıyordum. Nereden bu kadar bilgiye sahipti acaba?

O sırada, bu konuyu daha fazla kurcalamaktan vazgeçtim. "Bu konuyu başka bir zaman konuşuruz," diye düşündüm içimden. Bunun yerine başka bir öneride bulundum. "İstersen direkt Siteler bölgesinden başlamayalım," dedim. Sesimde hafif bir tereddüt vardı çünkü onun nasıl tepki vereceğini tam olarak kestiremiyordum. "Çevre mahallelerde daha uygun fiyatlı yerler var," diye ekledim, önerimi biraz daha netleştirerek. Ancak Doğukan'ın kaşları, bu sözlerimi duyar duymaz sorgular şekilde çatıldı. Bakışları, açıkça neden böyle bir şey söylediğimi anlamaya çalıştığını belli ediyordu. Sanırım bu fikrimi açıklamak zorunda kalacaktım.

"Yani ben hemen iş bulabilir miyim bilmiyorum."

Doğukan'ın kaşları çatılmanın sınırlarını zorlarken, "Anlamadım?" dedi. Tersliğine bakılırsa basbayağı anlamıştı. Fakat neye bu kadar sinirlenmişti, çözememiştim. Çalışacak olmama mı yoksa kiraya ortak olmama mı?

"Çalışmama karşı değilsin umarım."

Doğukan bana doğru sert bir bakış attı. "Tabii ki değilim," dediğinde zaten bildiğim bir şeyi kulaklarımla duymak biraz daha rahatlatmıştı. "Ama kirayı paylaşacağımızı nereden çıkardığını bulamıyorum. Ev arkadaşı mıyız biz Doğa?"

"Yani evli de değiliz sonuçta."

Doğukan sıkıntılı bir iç çekerken başını koltuğun başlığına yasladı. "Yine mi evlenmeden kabul edemem muhabbeti." Yıllar önce yaptığımız muhabbetleri hatırlıyor olması yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirmişti. "Bir imza mı değiştirecek tüm düzenimizi?"

"Yük olmak istemiyorum."

Direksiyonu tutan ellerini düzeltirken, "İhtiyaçlarından fazlası

insana yük olur," dedi. "Benim sana olan ihtiyacımın bir sınırı yok. O yüzden," derken başını bana doğru çevirdi. "Sen bana yük olamazsın." Öyle bir bakışı vardı ki güvencesinin altına imza atmıştı sanki. Gülümsedim.

"Şimdi." Yolu kontrol ederek arabayı sağa çekti. Dörtlüleri yaktıktan sonra bana doğru döndü. "Bana beğendiğin evleri fiyatlarına bakmadan göster. Bugün ev işini çözmeliyiz."

DOĞUKAN

Ne güzel demişti Şems-i Tebrizi: Hayat bu, bir bakarsın her şey bir anda son bulur. Hayat bu, son dediğin an her şey yeniden can bulur.

Kısa bir öyküydü yaşam denen şey, uğruna upuzun acıları kaleme aldığımız. Bir noktada biteceğini bildiğimiz ama yine de bitmesin diye çabaladığımız. Daha birkaç gün öncesine kadar namazımın kılınmasını bekleyen ben, şu anda kulağıma ezan okunmuşçasına hayata tutunan biriydim.

Yeni bir gün her zaman umut beslerdi. Umudun bir rengi olsa, kahverengi olurdu. Toprak gibi... Sonsuz olurdu. Doğa'nın gözlerine her baktığımda yüreğimde oluşan vaatler gibi ve sonum olurdu. Kahverengiliklerinin kapandığı gün misali.

Bugün yeni bir gündü. Yeni umutların ilk günü. İkinci baharımızın miladı.

Bu sefer elimizde silgi yoktu. Ne çizersek onu görecektik. Bu yüzden her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmemiz, ilmek ilmek işlememiz gerekiyordu ve bu detaylı araştırmaya evimiz ile başlamıştık.

Bir saat içerisinde tam üç farklı ev gezmiştik. Hepsi aynı sitenin içerisinde, farklı büyüklüklerdeki dairelerdi. 5+1 dairenin önünde muazzam bir teras vardı ve şehrin manzarasına tamamen hâkimdi.

3+1 ve 2+1 daireler site içerisine bakıyordu. Balkonları fena sayılmazdı ama nedense içime sinmeyen bir şeyler vardı. İçeri girip çıkan tipleri çok fazla gözüm tutmamıştı. Gece mesaisine kaldığım ya da nöbette olduğum gecelerde Doğa'nın güvenliği ve huzuru her şeyden önemliydi ve burada kalanlarla bu çok sağlanamayacak gibi duruyordu. Yine de sesimi çıkarmamış, tüm kararı Doğa'ya bırakmıştım.

"Bize gösterebileceğiniz başka bir daireleriniz var mı?"

Doğa'nın da benim gibi düşündüğünü duymak belli belirsiz gülümsetmişti. Adam bize farklı sitelerde bulunan iki evi daha tabletinden gösterdi. Hepsi yeni yapıydı. Yaşanmışlık olmadığı için mi bu kadar soğuk geliyorlardı, emin değildim. "Çok güzeller ama bizim için fazla büyükler." Doğa ikimizi işaret edince emlakçı, "Öyle düşünmeyin. İleride çocuklarınız olduğunda rahat edersiniz," dedi. Tıslamaya benzer bir ses dudaklarımdan kaçtı. Bizim özel hayatımızın bir emlakçıya dert olmadığı kalmıştı zaten.

Doğa benim aksime kibar bir şekilde gülümsedi. Fakat tebessümünde uyarı niteliği taşıyan bir ifade vardı. Emlakçının bunu önemsediğini sanmıyordum ama benim için önemliydi. "Her şey için teşekkür ederiz," diyerek araya girdim. "Ama biz daha küçük bir yer arıyoruz." Doğa'nın elini tuttum. "Eğer gösterebileceğiniz bir yer yoksa sizi daha fazla meşgul etmeyelim."

"Küçük derken 1+1'den bahsetmiyorsunuz değil mi? Onlar apart daire olarak geçiyor çünkü."

Doğa'yla aynı anda birbirimize baktık. İkimizin de yüzüne ufak bir tebessüm ilişti. Büyük ihtimalle o Ankara'ya ilk geldiği geceyi hatırladığı için burulmuştu. Ben ise Ankara'da olduğu son geceyi hatırladığım için...

"Eğer 2+1 isterseniz hemen arka sokakta bir dairem daha var. Yalnız o böyle büyük bir sitede değil ve sıfır ya da yapılı bir daire de değil."

Doğa bakışlarını tekrar emlakçıya çevirdi. "Fotoğraflarını görebilme şansımız var mı?" diye sorduğunda adam *maalesef* der gibi

başını salladı. "Eski kiracısı yarın taşınacağı için henüz çekemedim ama dilerseniz gidip görebiliriz."

"Sorun olmaz mı?"

"Eşyalarını fotoğraflamamızı istemediler ama kiracı gelirse evi gezebileceklerini söylemişlerdi. Tamamsanız arayıp haber vereyim?"

Doğa bana doğru döndü. Daha görmediği bir ev için garip bir heyecan duymuş gibiydi ve son sözü söylemem için gözümün içine bakıyordu. O bu kadar hevesliyken reddetmem imkânsızdı.

"Tamam. Müsaitlerse gidip bir görelim."

DOĞA

Ne büyük evlerde ne de şaşaalı eşyalarda gözüm vardı. Benim için önemli olan, o dört duvarın bana hissettirdiği şeydi. İçine girdiğim anda, "İşte bu ev!" diyebilmeliydim. O ilk his, kelimelere dökmek zor olsa da o mekânın benim bir parçam olacağını anlatan bir enerji taşırdı. Ancak o zaman, bir evin gerçekten benim olabileceğine inanabilirdim.

Bugün gezdiğimiz evler ve tabletten bize gösterilen daireler, estetik açıdan gerçekten çok güzeldi. Kimi modern bir tarza sahipti, kimi ise daha klasik detaylarla donatılmıştı. Ama nedense hiçbirinde o "benim evim" hissini yakalayamadım. Belki bunun nedeni uçuk kira fiyatlarıydı. Fiyatları duyduğum anda içimde beliren o ufak sıkıntı, bir şekilde bu güzel dairelerin bana hissettirebileceği tüm sıcaklığı gölgede bırakıyordu. Sanki bu rakamlar, eve dair hayallerimin üzerine bir perde çekmişti.

Veya belki de mesele sadece paradan ibaret değildi. Girip çıktığımız binalarda karşılaştığımız insanlar, onların soğuk ve mesafeli bakışları ya da genel atmosferin yapaylığı beni rahatsız etmiş olabilirdi. Yeni bir başlangıç, benim için bir sıcaklık, bir samimiyet taşı-

malıydı. Ancak bu yerlerde o samimiyetin kırıntısını bile bulmakta zorlandım. İnsanlar, bir yabancıyı süzer gibi üstüme baktıkça, bu yerlere olan bağlılığımı daha da azalttı.

"Dairemiz A Blok'ta."

İki yüksek katlı binayı birleştiren geniş bahçeye açılan ana kapıdan içeri adım attık. Burası, az önce gezdiğimiz siteye kıyasla daha küçük ve mütevazıydı. İlk bakışta imkânlarının biraz daha sınırlı olduğu hissediliyordu. Ama tüm bunlara rağmen her yerin ağaçlarla kaplı olması, mekâna doğal bir güzellik katıyordu. Şu an, kışın etkisiyle dallar çıplak ve soğuktan solgun görünse de baharda buranın yemyeşil olacağını hayal etmek bile içimi sıcacık yapmaya yetmişti. Bu bahçenin varlığı, tüm sadeliğiyle gözümde büyük bir artıydı.

Yanımda yürüyen Doğukan'ın elime kenetlenmiş parmaklarımızı hafifçe oynattığını fark ettim. Ona doğru bakınca bunu tamamen bilinçsiz yaptığını anladım, gözleri çevreyi inceliyordu ve hareketleri tamamen doğal bir alışkanlıktan ibaretti. Yüzüne baktığımda ifadesinden hiçbir şey okuyamıyordum. Bazen duygularını saklamak konusunda gerçekten usta oluyordu. Onun bu hâli, beni her zaman hem etkiler hem de biraz gizemli bulduğum için meraklandırırdı.

Tam o sırada, sanki baktığımı hissetmiş gibi, bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki yumuşak ifade, kalbime sıcak bir dokunuş gibiydi. Sanki tüm sessizliğimizle birbirimize bir şeyler anlatıyorduk. O an onun yanında olmak, bir evin duvarları arasından çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Emlakçı bizden birkaç adım ileride yürürken, aramızdaki bu anın tadını biraz daha çıkarmak istedim. Doğukan'ın koluna sarıldım ve hafif bir tonda, "Gezdiğimiz evlerle ilgili hiç yorum yapmadın?" diye sordum. Sesimde, ondan bir şeyler duymak isteğinin ince bir tonu vardı. Doğukan aynı yumuşaklıkta bir sesle, "Yuvayı dişi kuş yapmıyor muydu?" diye karşılık verdi. Bu sözleri, sakin ve hafif alaycı bir şekilde dile getirdi ama ardından eski günlerdeki gibi göz kırpıp gülümsedi. O gülümseme... İçimde bir erime hissettim, sanki o gülüş, tüm dünyaya yayılıp beni sarıp sarmalamıştı.

"Bu söz hakkın olmadığını göstermez ama," dememle bana doğru yaklaştı ve şakağımı öptü. Gözlerim kendiliğinden bu temasla kapandı. Şefkati o kadar nahifti ki kendimi onun yanında eşsiz hissediyordum. Aslında eşi benzeri olmayan oydu.

"Senin içine sinmesi yeterli."

"Bu bizim evimiz ama."

Merdivenleri ufak ufak tırmanırken, "Aksini iddia etmedim," dedi. "Ama biliyorum ki söylediğim en ufak olumsuz şey aklını bulandıracak ve vazgeçeceksin. Bunu istemiyorum."

Beni bu kadar iyi tanıması ya da unutmaması demeliydim, içimi hüzün kaplatmıştı. Her işte bir hayır vardı ama üç buçuk senenin neresinden bakarsam bakayım, hayrı göremiyordum. Attığım her adım bir şere çıkmıştı.

"Site 12 yıllık ama gördüğünüz gibi temiz, düzenli bakımları da yapılıyor. Yaşayanların birçoğu memur. Kalanları da arsa sahipleri. Burada kafe, yüzme havuzu, fitness kısmı yok. İmkânları kısıtlıdır ama bahçesi gördüğünüz üzere büyük. Bahçenin arka tarafında ufak bir çocuk parkı ve birkaç çardak var."

Emlakçı asansör beklerken ufak bir tanıtım yapmaya başlamıştı. "Dairemiz 5. katta. Ev sahibi emekli albay. Şu anda çıkan kiracı da binbaşı olmalı." Sözlerini dinlerken bu bilginin oldukça sıra dışı olduğunu düşündüm. Şimdi evini çektirmek istememesinin nedenini daha iyi anlamıştım, bu dairenin geçmişinde bir disiplin ve düzen izleri vardı. Gözlerim istemsizce Doğukan'a kaydı. Yüzündeki ifadeyi anlamlandırmaya çalıştım ama bir türlü çözemedim. Mutlu muydu, hüzünlü müydü yoksa ikisini birden mi yaşıyordu? Onun yüzündeki bu belirsizlik, içinde taşıdığı düşüncelere dair ipucu vermekten çok uzaktı.

Emlakçı nihayet asansörün kapısı açıldığında nazikçe, "Önden buyurun lütfen," dedi. Adımlarımızı atıp asansöre bindik. Kabin hızla hareket etti, daha göz açıp kapayıncaya kadar kata çıkmıştık. Kapılar kayarak açıldı ve önümüzde dört daireye açılan geniş bir hol belirdi. Alan oldukça düzenliydi ve açık renklerle döşenmişti, sade

ama huzur veren bir ilk izlenim yaratıyordu. Sol tarafa yönelen emlakçıyı takip ettik, dairenin ziline doğru ilerledik.

Tam bu sırada, Doğukan'ın elimi sıkmaya başladığını fark ettim. Parmaklarının içindeki gerginliği dışa vuran bir şekilde benim elime baskı uyguladığını hissedebiliyordum. Ancak nedenini bir türlü anlayamıyordum. Bu durum, içimde merakla birlikte hafif bir huzursuzluk yarattı. Refleks olarak diğer elimi de ellerimizin üzerine koydum, dokunuşumla ona bir tür rahatlık vermek istedim. Temasım üzerine bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde beliren gerginlik, gülümsemesini gölgeleyen bir ağırlık taşıyordu. Kaşlarındaki hafif çatıklık, iç dünyasında bir şeylerin sessizce çatıştığını gösteriyordu.

Onun bu hâlini izlerken, endişelerimi daha fazla saklayamadım. "İyi misin?" diye sordum, sesim yumuşak ama biraz kaygılıydı. Başını *evet* anlamında hafifçe salladı ama bu hareketin arkasında cevap verememenin çaresizliği saklıydı. Sanki kelimeler boğazında düğümlenmişti. Kapının açılmasıyla birlikte bu sessizlik bir anda bölündü.

"Komutanım, müsaade var mı?"

Kapıyı açan kişi, taş çatlasın kırk yaşında olabilirdi. Dik duruşu, keskin bakışları ve hareketlerindeki kontrollü tavırları, onun bir asker olduğunu hemen belli ediyordu. Yaşına göre fazlasıyla fit bir fiziği vardı, bu da düzenli bir disiplinle yaşamaya alışkın olduğunu açıkça gösteriyordu. Saç tıraşı da tam bir askerî düzen içerisindeydi fakat bu düzene biraz tezat oluşturacak şekilde kirli sakalları vardı. Bu küçük detay, ciddi tavırlarına bir nebze rahatlık katmış gibiydi. "Tabii tabii. Buyurun," derken gözleri bizi taradı ancak bakışları Doğukan'ın üzerinde fazlasıyla uzun kaldı. Bunun nedenini anlamasam da kısa süreli bu dikkat beni hafifçe huzursuz etti.

"Buyurun lütfen," diyerek, emlakçı araya girip yolumuzu açtı. Kibar bir tavırla içeri önce bizim geçmemizi istemişti. Doğukan bu davete rağmen olduğu yerde kalınca, ben hareketlendim. Arkada kalmayı sürdüremezdi, mecburen benimle birlikte yürümek zorunda kaldı. Kapı girişinde, "İyi günler," dedim, ayakkabılarımı dikkat-

lice çıkarırken. Burası her ne kadar yeni bir ev arayışımızın parçası olsa da bu yabancı ortamın ciddiyeti üzerime bir şekilde ağırlık bırakıyordu.

"Hoş geldiniz," dedi kolilerin arasından çıkan kadın. Yüzündeki yorgunluk, söze bile gerek bırakmayacak kadar belirgindi. Yoğun bir taşınma telaşının izlerini açıkça taşıyordu. Kadının içtenlikle gülümsediğini görmek ise beklemediğim kadar nazik ve davetkâr bir izlenim yarattı. Kendimi biraz mahcup hissederek, "Kusura bakmayın, böyle çat kapı geldik ama," dedim. Sesimdeki samimiyet ve hafif çekingenlik, söylediklerime biraz daha ağırlık katıyordu.

Kadın yüzünde nazik bir ifadeyle, "Hiç sorun değil. Son toplamalarımızı yapıyoruz," diye cevap verdi. Bu içten karşılama, üzerimdeki gerginliği biraz olsun hafifletti. Ancak yine de fazla rahatsızlık vermek istemediğimizi eklemek zorunda hissettim. "Çok vaktinizi almayacağız," dedim, ses tonumda bir tür özür dileme hâli vardı. Kadın başını hafifçe sallayarak, "Rahatınıza bakın lütfen," dedi. Her kelimesinde hem bir ev sahibinin nezaketi hem de aceleyle toparlanmaya çalışan birinin telaşı vardı.

Bu sırada Doğukan'ın hafifçe gerildiğini fark ettim. Gözlerim ona kaydığında, elimi hâlâ sıkmakta olduğunu hissettim. Gerginliği, ortamın bu kısa tanışma anlarına karşı oldukça belirgin bir tezat oluşturuyordu.

Emlakçı aramızdaki muhabbete, "Komutanım, arkadaşımız da PÖH'müş," diye girdi söze, odadaki havayı değiştiren bir tür tanışıklık köprüsü kurar gibiydi. Doğukan girdiğimizden beri sessizliğini koruyordu ama bu cümlenin ardından binbaşının ismini sormasıyla duruşu fark edilir bir şekilde dikleşti. Karşısında duran adamın resmiyeti ve titizliği, Doğukan'ı harekete geçirmiş gibi görünüyordu. Tokalaşmak için ciddi bir ifadeyle elini uzattı ve kendini tanıttı. "Doğukan Karahanlı." Bu isim, havada bir yankı bırakmış gibiydi. Binbaşı karşılık vermeden önce yüzünü hafifçe buruşturdu. Kaşları hafifçe çatılarak Doğukan'ın söylediği ismi sorguladığı, zihninde bir şeyleri tarttığı açıktı. Bu anın kısa sürmesine rağmen içindeki düşünce ağırlığı, odanın atmosferini bir anda daha yoğun

hâle getirmişti. Sonunda, kendini tanıtırken kelimeler ağzından askerî bir sertlikle döküldü.

"Binbaşı İlhami Karaçoban."

Eliyle Doğukan'ın elini aynı ciddiyetle sıkarken yüzündeki ifade değişmedi. Saniyeler geçmeden binbaşının ağzından çıkan bir soru, her şeyi değiştirdi. "Şehit Olcay Karahanlı ile tanışıklığınız var mı?" Bu beklenmedik sorunun ağırlığı, tüm odanın atmosferine hükmetti. Duyduğum isimle birlikte âdeta donakaldım. Olcay... Şehit Olcay Karahanlı. Bu cümlenin yükü, benim gibi Doğukan'ın da üstüne çöküyor gibiydi. Düşüncelerimin arasından gözlerim hızla Doğukan'a kaydı. Yutkunmakta zorlandığını fark ettim, âdemelmasının yavaş ve dikkat çekici hareketi, onun içindeki savaşı dışarı taşıyordu.

Sonunda Doğukan'ın sesi, sessizliği kırdı. "Abim olur," dedi, cümlesindeki duygusal ağırlık açıkça hissediliyordu. Kelimeleri, içinde taşıdığı tüm hüzün ve gururla bir yankı bırakmıştı. Binbaşının da en az benim kadar donduğunu hissettim. Çünkü hâlâ tokalaştıkları elleri ayrılmamıştı. "Başın sağ olsun," derken ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Vatan sağ olsun."

"Abini çok eskiden tanırdım. Üsteğmen dönemlerimde birkaç operasyonu beraber yürütmüştük. Kardeşi olduğunu bilmiyordum. Kusuruma bakma."

"Estağfurullah komutanım," dese de abisini hatırlamanın ona iyi gelmediğini dik duruşunun altındaki çökük ruhundan anlayabiliyordum. Elini daha sıkı tuttum. O da buna muhtaçmış gibi parmaklarımı sıkıca kenetledi. Eşi aramızda oluşan sessizlikten rahatsız olmuş olacak ki, "Ayakta kaldınız. Buyurun lütfen," dedi.

"Teşekkürler ama biz rahatsızlık vermeyelim."

"Ne rahatsızlığı, lütfen geçin."

Doğukan'a baktım. Bir yanı çekip gitmek istiyor gibiydi. Diğer yanı ise abisini tanıyan birinden hasret kaldığı şeyleri dinlemek. Kararı ona bıraktığım için sessiz kaldım. Emlakçı telefonu çaldığı için izin istedi ve bizden biraz uzaklaşarak aramayı cevapladı.

"Beyefendiyi de zor durumda bırakmayalım. Nazik teklifiniz için çok teşekkür ederiz ama eve bakıp çıkalım."

Doğukan'ın cevabıyla hareketlenen binbaşı, "Tabii ki. Kendi eviniz gibi rahat edin lütfen," dedi. Kibarca gülümserken evi gezmeye başladık. Giriş holünün tasarımı hemen dikkatimi çekti. Oldukça yeterli bir alan sunuyordu ve yerleşim açısından sade, pratik bir his veriyordu. Girişteki küçük tuvaleti kilere dönüştürmüşlerdi; bu, evdeki alanın iyi bir şekilde değerlendirildiğini gösteriyordu. Kendinden gömme vestiyeri ise düzenli bir giriş alanı yaratıyordu, dağınıklığın önüne geçmek için güzel düşünülmüş bir detaydı.

Mutfağa geçtiğimizde tam da olması gerektiği gibi ne büyük ne küçük hissi yarattı. Masa ve sandalye koymak için yeterince geniş bir alana sahipti, bu da mutfağı yalnızca yemek hazırlama değil, aynı zamanda vakit geçirme alanına dönüştürüyordu. Mutfak dolaplarının yenilenmiş olduğu gözden kaçmıyordu; emlakçı, binbaşıların taşındığı zaman bu yenilemenin yapıldığını söylemişti. Ayrıca evin tesisat gibi önemli noktalarının da elden geçtiğini belirtmişti. Tüm bunlar gelecekte bizi olası sorunlardan koruyabilecek yatırımlar gibi görünüyordu. Mutfağın kare cam balkona açılması büyük bir artıydı. Balkon; geniş ve aydınlıktı, ana caddeye bakan bir manzaraya sahipti. Önü ve çevresinin açık olması, dışarıdan gelen bakışların engellendiğini fark etmemi sağladı. Bu, özel bir alan yaratma açısından önemliydi. Balkonun dekorasyon fikirleri hemen zihnimde canlanmıştı, çiçeklerle süslenmiş bir köşe ya da küçük bir kahve alanı oluşturmak için ideal bir yerdi.

Salona geçtiğimizde evin geneline kıyasla oldukça büyük bir alan sunduğunu fark ettim. Hatta deyim yerindeyse "at koşturulacak" kadar genişti. Bu genişlik, birçok düzenleme fikri için esneklik sağlıyordu. Ancak zemindeki ahşap parkelerin yer yer yıprandığını fark ettim. Muhtemelen yeniden bir cila gerekecekti; bu, evin o sıcak hissini daha da artırabilirdi.

Yatak odalarından biri diğerine göre daha küçüktü ancak ikisi de oldukça kullanışlıydı. Her iki odaya da çift kişilik yatak rahatlıkla sığabiliyordu. Yatak odalarını birbirine bağlayan uzun, dar bir

balkon daha vardı. Burası, biraz daha özel bir alan gibi görünüyordu ama manzarası karşı bloku görüyordu. Bu, diğer balkonun ferahlığına kıyasla biraz daha sıradan hissettirmişti.

Banyo ise büyüklüğüyle dikkat çekiyordu. Her şeyi içine alabilecek kadar geniş bir alana sahipti. Küvetin varlığı temizliğinin biraz zahmetli olabileceğini düşündürüyordu, kolilerin arasından yorgun ama düzenli görünen kadını hatırladığımda, bu işin üstesinden iyi geldiğini düşünmeden edemedim. Eğer burayı tutarsak, ondan bu konuda birkaç tüyo almak faydalı olabilirdi.

Evin genel planında çok fazla koridor olmaması, benim açımdan büyük bir avantajdı. Çok bölümlü evler, genellikle bana soğuk ve mesafeli hissettirirdi. Ancak buranın kutu gibi kompakt yapısı, sıcak bir enerji yayıyordu. Ne çok büyük ne de çok küçüktü hem düzenli hem de bakımlıydı. Sadece birkaç düzenleme ve ufak dokunuş gerekiyordu. Boya badana ihtiyacı açıkça görünüyordu ama binbaşı, bunu çıkış yaptıktan hemen sonra hallettireceğini söylemişti. Bu bilgi, beni büyük bir yükten kurtarmış gibi hissettirdi.

"Komşular nasıl?"

"Biz üç senedir buradaydık. Hiçbir yanlışlarını görmedik. Zaten hepsi bizler gibi memur kesim."

Doğukan bana doğru baktı. Son sözü benim söylememi istediğini biliyordum. "Size şöyle söyleyeyim," diyerek araya giren kadın samimi bir gülümsemeyle bize baktı. "Tayinimiz çıkmasaydı bu evden çıkmayı hiç düşünmezdik. Ulaşımı çok rahat, insanları saygılı, 7/24 güvenlik kapıda. Bu evde hep güzel anılarımız oldu. Size de iyi geleceğine eminim."

"Kirası da uygun," diyerek araya giren emlakçı, "Ev sahibi ödemeler konusunda da anlayışlıdır," dedi. Sanki dört bir yandan bizi razı etmeye çalışıyorlardı. Tekrar Doğukan'a baktım.

"Bana bakma güzelim. Sen ne dersen o."

"Ben bilmem eşim bilir diyorsun yani," diyerek takıldım. Ortama az da olsa neşe saçılmış gibi herkes gülümsedi. Doğukan bunların başında geliyordu. Elimi bırakıp beni kolunun altına aldı ve yine şakaklarımı öptü.

"Karım ne derse o."

Bu sözler içimde garip bir duygu karmaşasına yol açtı. Kalbimde bir his aynı anda hem yükseliyor hem de düşüyordu. Bu, hevesin kursakta kalması denilen şey miydi acaba? Doğukan bu sözleri emlakçıya kendimizi evli tanıttığımız için mi söylemişti yoksa eskisi gibi hissettiği için mi? Bu sorular zihnimde dolanırken, üzerimde bir anda herkesin bakışlarını hissettim. Bu durum beni hafifçe gerse de zamanı daha fazla uzatmamak adına yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"O zaman tutuyoruz."

Sesim, bu kararı alırken hissettiğim karışık duyguları gizlemek adına güçlü çıkmıştı. Kararımdan herkes memnun gibi görünüyordu. Özellikle Doğukan'a baktığımda, yüzündeki samimi gülüş beni hem şaşırtıyor hem de içten içe rahatlatıyordu. Belli ki o da evi sevmişti. Emlakçı, bu mutlu ortamı bölmeden hafif bir tebessümle konuşmaya başladı. "O zaman ofise geçip detayları konuşalım," dedi. Ev sahibine tanıştığımıza memnun olduğumuzu ifade ederek evden ayrıldık. Koridorda ilerleyip asansörü beklerken, kapıda bekleyen çifte hafif bir gülümseme gönderdim. Ancak içimde farklı bir his vardı. Birkaç gün sonra o kapıda duranların biz olacağını düşündüğümde, bu his daha da yoğunlaşmıştı. Orası bizim kapımız olacaktı.

Tam asansöre binmek üzereydik ki arkamızdan gelen bir sesle hepimiz duraksadık. "Doğukan!" Binbaşının seslenişi güçlü ve kesin bir tona sahipti. Sesin geldiği yöne döndük. Doğukan hemen, "Komutanım," diyerek seslendiğini duyduğunu belli edercesine cevap verdi. O anda, Binbaşı İlhami Karaçoban'ın yüzüne gururlu bir gülümseme yerleşti. Gözleri, söylediklerinin ağırlığını önceden hissettirir gibiydi.

"Abin bir kahramandı. Rabb'im şehadetini kabul etsin."

DOĞUKAN

Herkes zamanda yolculuk yapabilirdi. Anılarla geçmişe, hayallerle geleceğe gitmek birkaç saniyelik bir işti. Gözlerini kapat ve düşün. Hepsi bu. Belki de ışınlanmak bulunmuştu, sadece insanoğlu bunu fark etmiyordu.

"Abin bir kahramandı."

Binbaşı İlhami Karaçoban'ın söylediği tek bir sözle geçmişe gitmiştim. Abime, ölüm anına ve daha nicelerine... Kahrolası anılar, bir yolunu buldular mı asla susmazlardı ve şu an kafamın içi gürültülü bir aile ortamı gibiydi. Öyle pişmanlıklarım vardı ki ona dair, o kadar baskın çıkıyorlardı ki diğer seslerin arasından, şimdim sağır olmak istiyordu sanki. Çünkü onlara odaklanarak geleceğime ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Yas tutmanın zamanı değildi. Şu an mutlu olmalı, güzel hayaller kurmalı ve en az Doğa kadar heyecanlı olmalıydım.

"O zaman sizinle boya işi bittiğinde haberleşelim."

Binbaşının evinden çıktıktan sonra emlakçının ofisine geçmiştik. Ev sahibimizle tanışmış, gerekli prosedürleri konuşmuş ve istenilen tüm ödemeleri yapmıştım. Cebimden çıkan yüklü meblağ ile Doğa'nın suratı asılmıştı. Böyle hissetmesine gerek olmadığını

söylemiş olmama rağmen umursamamıştı. Sanırım parasal anlamda bana destek olmadığı sürece böyle davranmaya devam edecekti. Onun mutluluğu için en kısa sürede iş meselesini de çözmemiz gerekiyordu. Acaba birinin yanında mı çalışmak isterdi yoksa ofis mi açmak?

"Anahtarları da size o zaman teslim ederim."

İlhami binbaşı yarın evden çıktıktan sonra tüm eve boya badana yaptıracaktı. Doğa'nın ricasıyla salondaki ahşap parkeler de cilalanacaktı. Tüm bu işler için bizden iki gün istemişlerdi. Araya hafta sonu girdiği için suyu, elektriği, doğalgazı bağlatmak için pazartesiyi beklememiz gerekecekti. Hoş, hafta sonu olmasaydı da çalıştığım için yine en azından bir gün beklemek zorunda kalacağımız için bunu sorun hâline getirmemiştik.

"Tamam o zaman, sizden haber bekliyoruz."

Emlakçının elini sıktım. Ardından ev sahibimize dönüp, "Tanıştığımıza tekrar memnun oldum," dedim. "Evinize gözümüzün içi gibi bakacağız," dediğimde tokalaştığımız ellerimizin üzerine diğer elini koydu. Babacan bir tavırla gülümserken gözleri Doğa ile aramızda dolaşıyordu.

"Evinize."

Kelimemi düzeltmesine gülümseyerek karşılık verdim. İkisiyle vedalaştıktan sonra Doğa'nın elini tutup emlakçıdan çıktım. Adımları kuş misali kanat çırpıyormuş gibi hissettiriyordu. Heyecandan ne yapacağını şaşırmış küçük bir kız çocuğuydu. Sanki elini bıraksam koşturacaktı.

Arabaya binmesi için sağ ön kapıyı açtım. Bana çocuksu bir tebessümle baktı ve teşekkür ederek yerine oturdu. Arabanın etrafından dolanıp şoför koltuğuna geçtim. Kemerimi takarken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Bakışları en ufak bir mimiğimi kaçırmak istemiyormuş gibi üzerimdeydi.

"Mutluyum."

Yüzüme öyle bir bakış attı ki bu söylediğime inanmadığına emin oldum. "Keşke biraz da göstersen." İmasına karşılık tek kaşım

havalandı. "Yanında zil var mı? Takıp oynayayım," dediğimde gözleri hafifçe kısıldı.

"Dalga geçme."

"Sen de sözlerimi sorgulama."

"Abinin konusu açıldığından beri tam aksini hissettiriyorsun. Nasıl sorgulamayayım?"

Yola çıkarken, "Bak, kendin söylüyorsun. Suratımdaki ifadenin seninle ya da evimizde alakası yok," dedim. "Mutluyum, heyecanlıyım, hevesliyim." Doğa'nın gözleri parlarken, "Gerçekten mi?" diye sordu. Yine söylediğimi sorgulamıştı ama buna takılmak yerine gülümseyerek onayladım.

"Ben hâlâ inanamıyorum. Yani birkaç gün önce..."

Sustu. Neyden bahsettiğini bildiğim için konuşmasına devam etmesi için ısrar etmedim. Fakat aklıma gelen ve Doğa'nın inatla değinmediği konu için tam zamanı diye düşündüm.

"Annen buraya gelmenle ilgili ne dedi?"

Doğa'nın suratındaki ifade dondu. Sanırım zamanlama konusunda yanlış düşünmüştüm. Onun heyecanlı ifadesi yavaşça silinirken benim pişmanlık hissim yüzüme yayıldı. "Bilmiyordu," derken önüne döndü ve gözlerini tam karşıya, yola odakladı.

"Yani en azından düne kadar İstanbul'a döndüğümü düşünüyordu."

Kaşlarım çatılırken, "Dün ne oldu?" diye sordum. Söyleyip söylememek konusunda kararsız kalmış gibi bakışlarını ince parmaklarına odakladı. Tırnaklarına işkence yapıyordu ve bu hâli merakımı kışkırtıyordu.

"Dün ne oldu Doğa?"

Göğsünü şişiren bir nefes aldı. "Bilal'in annesi benim hakkımda ileri geri konuşmuş," dediği an kan beynime sıçramış, görüşümü bulandırmıştı. Arabayı savurarak sağa çekerken, "Anlamadım," dedim. Oysaki anladığım ses tonumdaki öfkeden bile belliydi. Doğa ürkek bir ceylan gibi bana bakarken, "Anlatacağım ama kızmayacaksın, tamam mı?" diye sordu. Bu konular pazarlığa açık değildi.

"Yalan söyleyemem."

"En azından bağırmayacağına söz ver."

"Tutamayacağım sözler vermem."

Yanaklarını şişirerek nefesini dışarı üfledi. Kaçacak yeri yoktu ve söyleyeceği kelimeleri iki kere düşünmesi gerektiğinin farkındaydı. Bu yüzden konuşmaya başlamadan önce yüzüme bakarak zihnini toparladı.

"Ben nişanı atarken Bilal'e senden bahsettim."

Nişan ve Bilal kelimeleri yan yana geldiği an aklımı kaybetmenin eşiğine ulaştım. Bunu belli etmemeye çalışmak çok zordu. Direksiyonu sıkı sıkı tutuyordum ve daha şimdiden ellerimdeki eklem yerleri kireç kadar beyazlaşmıştı. "O da nişanı attığımızda sorumluluğu kendi üzerine alacağını ve kafamızın uymadığını söyleyeceğini söylemişti." Her bir sözcük, kalbime usul usul ekilen nefret tohumlarıydı ve geçmişimdeki görüntüler onların filizlenmesine neden oluyordu.

"Sırf benim hakkımda ileri geri konuşmasınlar diye."

Alaycı bir kahkaha içimden koptu. Arabanın içinde sonsuza kadar yankılanacakmış gibi hissettirdi. Şu konuşmanın neresiyle dalga geçtiğimi ben bile bilmiyordum. "Piç kurusu!" diye söylendim. "Doğukan!"

"Ne Doğukan? Basbayağı işler yolunda gitmezse ona dön diye açık kapı bırakmış."

"Öyle bir şey yapmadı."

Kibar gülümsemem onun fark etmediği ya da görmezden gelmeyi seçtiği bir uyarı taşıyordu. "Bilal düşündüğün gibi biri değil." Sözleri arabanın içinde soluduğumuz havaya bıçak gibi saplandı. Derin bir iç çekişle göğsüm inip kalktı. Saplandıktan sonra çekilmemesi gereken bıçağı tutuyormuşum gibi olan gergin havanın ciğerlerinde dolandığını hissettim.

"Bana o herifi mi savunuyorsun?"

Soğuk sorumla geçmiş davranışı ve şimdiki savunması için onu azarlıyor gibiydim. Doğa suç işlemiş ve yakalanmış biri gibi başını

öne eğdi. Bam telimin en ince ezgisine dokunduğunu daha yeni fark ediyordu. Bu daha kötüydü. Çünkü beni sinirlendirmek için değil, onu korumak için çabalamıştı.

"Özür dileri-"

Elimi cümleyi tamamlamaması için kaldırdım. İki gündür fazlasıyla duyuyordum ve içimdekileri bastırmaya yetmediğini biliyordum. "Annesi seninle ilgili ne demiş?" Konunun özüne dönersem ruhumda yükselen öfkenin yönünü değiştirebilirim diye düşündüm. Doğa mahcup bir ifadeyle, "Birine kaçtığımı söylemiş anneme," dedi. Zeki kadınmış diye geçirdim içimden.

"Annen ne söylemiş peki?"

"İnkâr etmiştir. Bizim adımız çıkarsa, kendi adı karalanır. Bu yüzden böyle bir ithamı asla kabul etmez ve insanları razı edene kadar bu uğurda savaşır ama geri planda sana geldiğimi düşündüğüne eminim. En azından hastaneye gitmeden önce düşünmüştür."

Cümlelerin arasından çektiğim kelimeyle, "Hastane mi?" diye sordum. Başını onaylarcasına sallaması kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Annesi hastaneye gitmişti ve o burada rahat bir şekilde oturuyor muydu yani?

"Bu olayın üstüne bir de ablam yurt dışında yaşamaya karar verdiğini söyleyince sinir krizi panikatağa dönüşmüş, soluğu hastanede almışlar."

Doğa o kadar duygusuz bir şekilde konuşmuştu ki annesine karşı içinde hiçbir duygunun kalmadığını düşündürmüştü. Ben bile o kadına, Doğa'dan daha fazla acımış olabilirdim. "Şimdi nasılmış?" Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "En son ablamla konuştuğumuzda uyuyordu. Bugün uyanmıştır herhâlde." Neden yüzüme bakmıyordu?

"Aramayacak mısın?"

Başını *hayır* anlamında salladı. Hâlâ yüzüme bakmıyordu. "Şu anda nasıl olduğunu merak etmiyor musun?" Cevap vermedi. Bana bakmadı. Baş ve işaret parmağımla çenesini tutup kendime doğru çevirdim. Beni ilk selamlayan şey buğulu gözleri oldu. Merak edi-

yordu ama belli ki bir çekincesi vardı. Yaşadığımız her şeyin temelinde annesi olduğu için benim vereceğim tepkiden korktuğunu hissettim bir an.

"Onunla konuşmalısın."

Başını *hayır* anlamında salladı. "Bir noktada konuşmak zorunda kalacaksın," dediğimde alt dudağını dişledi. Bu sefer itiraz etmemişti. O da biliyordu, tamamen bağını koparamadığını. Ne yaşarsa yaşasın, bir zaman gelecek ve annesiyle yüzleşecekti. Belki affedecekti, belki tamamen hayatından çıkaracaktı ama bir gün mutlaka konuşacaktı. Geleceğimize geçmişten hiçbir şey sıçrasın istemiyordum. Özellikle de karanlık olanlardan...

"Ne kadar erken konuşursan o kadar iyi."

Gözlerimin içine kararsızlıkla baktı. "O bizim bu hâle gelmemize..." Cümlesini aldığı sıkıntılı nefes kesti. "Biliyorum," dediğimde başını tekrar önüne eğerek, "Ona çok kızgınım," dedi.

"Bunu da biliyorum."

"Sana bilmediğin bir şey söyleyeyim o zaman," diyerek tekrar bana baktı. Fakat bu sefer gözleri birer su damlasına dönmüştü ve dokunursam patlayacakmış gibi duruyordu. "Annemin nasıl olduğu, ne düşündüğü ya da bundan sonrasında yapacakları artık zerre kadar umurumda değil. Bir gün ona olan öfkem geçecek, bunu biliyorum ama o zaman içimdeki sevgi de bitmiş olacak. Çünkü öfkem sevgimi her geçen gün kendiyle beraber azaltacak. Eğer tekrar konuşmam gerekiyorsa, ben o nötr olduğum anda karşısına çıkmak istiyorum. Şu an değil."

Kurduğu uzun cümleyi layıkıyla dinledim. Daha fazla zorlamak istemediğim için, "Sen nasıl istersen," dedim ve önüme döndüm. Arabayı tekrar akan trafiğin içine sokmak için hareketlendirirken cılız bir, "Teşekkür ederim," cümlesi duyuldu.

"Anneme rağmen beni düşündüğün için."

DOĞA

Bu dünyadaki en büyük zenginlik aile derlerdi. Ben servetimin hepsini bu yaşıma saklamışım gibi fakir yaşamıştım. Yüreğindeki ucu bucağı olmayan sevgi olan tek bir kişi tanımıştım. Bu ailemden biri değildi. Ailem olacak kişiydi ve ben özellikle anne konusunda yaşadığım cefayı evlatlarıma sefa olarak yaşatacaktım. Büyük konuşuyordum belki ama ben annem gibi olmayacaktım. Bu uğurda kendime güveniyordum.

"Eve mi dönüyoruz?"

Lojmanın yoluna dönerken etrafa bakındım. Henüz evin kritiğini yapmamıştık, nasıl dekore edeceğimizi konuşmamıştık, eşyaları nereden alabiliriz bakmamıştık. Tamam hepsini yapacak zamanınız vardı ama en azından önden birkaç kelam etsek güzel olmaz mıydı?

"Yapmak istediğin başka bir şey mi vardı?"

Bir şey, aklımdaki listeye hakaret sayılırdı. Onları şu an saymaksa sıkboğaz etmekten başka bir şey değildi. O düşünseydi şu an lojmana gitmezdik. Düşünmediğine göre zorlamanın anlamı yoktu.

"Hayır. Saat geç olmuş zaten."

Doğukan kolundaki saate baktı. "Fark etmemiştim," dediği

anda gözlerim hafifçe kısıldı. Emlakçıdan çıkarken Kemal aramıştı ve ona, "Saati fark etmemişiz, geç kalmadan geliyoruz" demişti. Ne işler çeviriyordu?

"Ne oldu?"

Bakışımı yakalamıştı. Doğukan'ın üzerini kokluyormuşum gibi yaklaştım. Kaşlarını çattı. O da hafifçe kendini kokladı. Bu hâline gülmek istesem de ciddiyetimi korudum. Gerisin geri çekilirken, "Burnuma pis kokular geliyor," dedim. "Ne karıştırıyorsunuz siz?"

"Biz?"

Lojmana girme bahanesiyle bakışlarını üzerimden çekmişti. Daha doğrusu benden kaçırmıştı. Nasılsa öğrenirim düşüncesiyle konuşmayı sonraya erteledim.

Arabayı park edip eve çıkana kadar sessizliğini koruyan Doğukan elimi sıkı sıkı tutuyordu. Hatta o kadar sıkıyordu ki parmağımdaki eklem yüzükleri canımı acıtmaya başlamıştı. Yine de sesimi çıkarmak yerine seri adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordum.

Kapının önündeki ayakkabılar dikkatimi çekti. Misafirler mi vardı? Doğukan zile hafifçe dokundu ve sanki bu bekleniyormuş gibi kapı saniyeler içinde açıldı.

"Hoş geldiniz."

Meryem yüzündeki geniş gülümsemeyle karşımdaydı. Her zamankinden bir tık daha özenli gözüküyordu. Gerçi her zamanki hâlini bilmem saçmaydı. Daha tanışalı iki gün olmuştu. Fakat türbanını özenle bağlamış olması dikkatimden kaçmamıştı. "Hoş bulduk," diyerek içeri girdim.

"Geldiler mi?"

Sorusuyla Doğukan'a döndüm. Birilerinin geleceğini biliyordu yani. Belki de bu yüzden acele etmişti. Ben de evle ilgili konuşmadığımız için günahını almıştım. "İçerideler," derken arkamızdan kapıyı kapattı.

"Ben bir selam vereyim."

Bizi beklemeden önden yürüdü. Meryem'e baktım. Yüzündeki gülümsemeden gram eksilmemişti. "Evinizi tutmuşsunuz. Hayırlı

olsun." Teşekkür ederken az önceki konuyu değiştirmeye çalıştığını hissetmiştim.

"Hangi mahalle-"

"İçeride kim var?"

Sözünü kesmemden ötürü duraksayan kadın, "Tanışırsın birazdan," dedi. "Sana bir paket geldi." Meryem elimi tutup beni yatak odalarının olduğu hole doğru çekiştirmeye başladı. "Paket mi? Bana mı?" Bu imkânsızdı. Burada olduğunu ablam haricinde kimse bilmiyordu. Ablam da Meryemlerin adresini bilmiyordu. Kim bana paket yollayacaktı ki?

Salonun önünden geçerken içeride birkaç adamın olduğunu gördüm. Fakat Doğukan'ın nerede olduğunu bulamadan kapının önünden çekilmiştim. "İş yerinden arkadaşlarınız mı geldi?" Meryem onaylayan bir mırıltı çıkardı. Beni odaya doğru savururcasına bırakınca az kalsın takılıp düşünüyordum.

"Ne oluyor Allah aşkına?"

Biraz kızmış gibi çıkan sesimin ardından Meryem'e döndüm. Hâlâ gülümsemesi sinir bozucuydu.

"Çekyatın üzerinde."

Ben başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim. Çekyatın üzerindeki büyük paketi uzaktan da olsa inceledim. Üzerinde not, isim, adres benzeri bir kâğıt göremiyordum. Sadece büyük, krem bir paketti.

"Bunun bana gelmiş olması imkâ-."

"Birazdan görüşürüz."

Meryem'in cümlesiyle ona doğru döndüm. Görmeyi beklemediğim kişiyle hafifçe irkildim. Doğukan elini yüzünü yıkamış gibi duruyordu. Gözleri arkamdaki pakete kaydı. Yüzünde en ufak bir mimik yoktu ama ben yanlış anlama ihtimaline karşı paniklemiştim.

"Meryem bana geldiğini söyledi ama burada olduğumu kimse bilmiyor ki."

Bakışları tekrar beni bulduğunda biraz olsun yumuşadı. "Bak bakalım ne göndermişler," dediğinde ses tonunda ne hissettiğini

anlamam çok zordu. "Ayıp olmaz mı? Bana olmadığı kesin çünkü."

Doğukan yanıma gelirken, "Açmadan bilemezsin," dedi. O an idrak ettiğim şeyle, "Sen mi gönderdin?" diye sordum. Minicik de olsa dudaklarının kenarına bir tebessüm oturdu.

"Sen gönderdin!"

Sanki çok önemli bir bilmeceyi çözmüşüm gibi bağırmıştım. "Ne bu?" diyerek hevesle paketi kucakladım. Çok hafif sayılmazdı. Doğukan cevap vermek yerine neşeme biraz daha gülümsedi. Tekrar çekyata bıraktım ve üzerindeki kurdeleyi beceriksizce çözdüm. Heyecandan ellerim titriyordu.

Üstündeki kapağı aldığımda altından çıkan inci beyazı bir ceketti. Kaşlarım havalanırken blazer ceketi elime aldım ve gözlerimin hizasına kadar kaldırdım. Altında aynı renk pantolon olduğunu fark ettim. Nikâhta giyilecek gibi duran takıma bakarken aklımdan tonla düşünce geçti. Ne zaman almıştı, ne için almıştı, nerede giyecektim?

"Ama bunlar çok güzel," derken Doğukan'ın nefesini ensemde hissettim. "Umarım bedenini tutturmuşumdur," derken kolları belime dolandı ve çenesini omzuma yasladı. Gördüğüm kadarıyla tutturmuştu ama nasıl? Yüksek belli pantolonun altından beyaz, ipek bir tülbent çıktı. Kaşlarım sorgularcasına çatılırken, "Bu ne için?" diye sordum. Doğukan'ın nefesini kulağımda hissedince kaskatı kesildim.

"Bazı ruhlar evvelden aşinadır birbirlerine. Ahir ömürde tesadüfen karşılaşmazlar, onları buluşturan Allah'tır. Ayıran kader yine onun elinden yazılmıştır. Ben hayallerimi dualara, dualarımı da Rabb'ime emanet ettim. Kabul gördü çok şükür."

Fısıltıyla söylediği cümleler içimi titretirken onunla beraber içimden şükrettim. "Ellerimiz," derken iki elimin üst kısmını avuçlarının içine yerleştirdi. Sanki avuç içleri için yaratılmıştı ellerimiz.

"Aynı duayı ettiğimiz için birbirine bu kadar yakın."

Ellerimizi dua eder gibi havalandırdı. "Mütemmim cüz'üm," dediği anda zihnimdeki kanunlar harekete geçti. Türk Medeni Ka-

nunu'nda *"Bir bütünün vazgeçilmez ya da bütünleyici parçası,"* demekti. Kalbim bayıltacak bir hisle çarpıyordu.

"Sevdamızı harama bulaştırmadan cennet yoldaşım olur musun?"

DOĞUKAN

Yokluğunda bile dilimdeki tek duamdı. Bir gün kavuşma umudu yüreğimin derinliklerindeki bir şehir olmuştu. Manzarası karanlık, sokakları dar, evleri yıkık... Ne zaman çaresizliğim aklıma gelse altyapısı bozukmuş gibi sokaklarını su basıyordu. Yüreğim dolup taşmış ama zamanla gözümden tek bir yaş dökülmemişti. Ağlayamadığım her an, içim su altı şehrine dönüşmüştü. Kusurları daha az göze çarpıyordu ama yanıltıcıydı işte.

Bir gün o dipsiz kuyudan çıkarsam, Rabb'imin sayesinde olacağını biliyordum. Bu bir sınavdı. Her sınav bir hayra açılırdı. Allah her sınavın sonunda elinden tutardı kullarının ve ben imkânsızı gerçekleştirebilirsen, Rab yolunda, onun istediği gibi yürüyeceğimize dair söz vermiştim.

Bunun ilk adımı nikâhtı. Resmî nikâh için prosedürler fazlaydı. Daha da önemlisi içimizdekileri halletmeden o imzayı atmak yeni sayfalarımıza haksızlıktı. Fakat ikimizin de dur durağı olmayacağını kokusunu tekrar aldığım ilk anda anlamıştım. Üstelik artık kendi evimize de çıkıyorduk. Verdiğim sözleri ilk saniyeden çiğnememek için Rab huzurunda nikâhlı olmamız en doğrusu olacaktı.

"Sevdamızı harama bulaştırmadan cennet yoldaşım olur musun?"

Doğa sorumun ardından şaşkınlıkla bana döndü. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi ve, "Sen ciddi misin?" diye otomatik bir cevap dökülmüştü dudaklarından. Belki o bile bunu söylediğinin farkında değildi.

"Gönlüme nakış gibi işlediğim sevdam. Rab huzurunda helalim olmanı istiyorum. Tabii sen de ister-"

"İsterim."

Sözümü heyecanla keserken boynuma sarıldı. "Çok isterim." Kıkırtısı kulağımdaki en nahif melodiydi. Uzun zaman sonra mutluluğumu gizleme gereği duymadan kollarımı bedenine doladım ve ayaklarını yerden kesecek şekilde sıkı sıkı sarıldım. Onunla bir ömür bu şekilde kalabilirdim ama içerideki adamların sabırsızlanmaya başladığını tahmin ediyordum.

"Bizi bekliyorlar."

"Ne?"

Doğa kendini geri çekerek yüzümü görmeye çalıştı. "Kim bizi bekliyor?" diye sorduğunda, "İmam ve şahitlerimiz," dedim. Gözleri dehşetle açılırken kucağımda debelendi. "İçeridekiler iş yerinden değil miydi?" Ayakları yere değer değmez koşturmaya başladı. "Meryem bana iş yerinden olduğunu söyledi. Yani ben sordum, o onayladı. Saatlerdir bizi mi bekliyorlar yani? Neden arabada söylemedin ki."

Deli danalar gibi odanın içinde koşturan kızı belinden yakaladım. O stresten gerginken ben bu hâline kahkaha atmıştım. "Sakin olur musun biraz?" diye fısıldadım kulağına doğru. "Ben seni bir ömür beklemişim. Onlar bir saat beklese bir yerleri eksilmez." Cümlelerimle kollarımın arasındaki beden gevşedi.

"Şimdi sakince hazırlan. Ben seni içeride bekliyorum."

Doğa başını *tamam* anlamında salladı. Aklına gelmeme ihtimaline karşı, "Giyinmeden önce abdest al istersen," dedim. "Sonra benim gibi ıslak kıyafetlerle nikâh kıydırırsın."

Başını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi. Gözleri daha önce gördüğü ama neden olduğunu şimdi anladığı nemli gömleğime ilişmişti. Bir türlü misafirhaneye gidip kıyafetlerimi alamadığımız için aynı siyah kot ve gömlekle dolaşmaya mahkûm kalmıştım. Yarın ilk iş bunu da çözmeliydim.

"Kemal'den bir şey istesen?"

"Küçük gelir onunkiler. Bir şey olmaz. Kimse beni fark etmez.

Böyle şeylerde geline dikkat edeceklerini bilecek kadar düğüne gittim. Hadi sen hazırlan."

Doğa'yı odada yalnız bırakıp çıktım. Koridorda karşılaştığım Kemal sanırım nerede kaldığımızı öğrenmek için yanımıza geliyordu. "Hazırlanıp geliy-" diyene kadar koluma girdi. Beni geri geri sürüklemeye başladı. Ona izin vermemin tek nedeni böyle bir şeyi beklememdi. Sürüklendiğimi anladığım anda elinden kolumu kurtardım.

"Ne oluyor lan?"

"Gel benimle," derken kendi yatak odasına doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerlesem de odalarına girmedim. Kapı eşiğinde beklediğimi görünce, "İçeri gel," dedi. Özeline girmek istemediğim için kıpırdamadım.

"Lan gelsene içeri!"

Sesini yükseltmesiyle üzerime yürüyüp beni içeri çekmesi bir oldu. Sendeleyerek içeri girdikten sonra elime kılıflı bir askı tutuşturdu. Bakışlarım çok şey ifade etmiş olacak ki, "Damatlığım," dedi. "Doğa'ya kıyafet aldırdın, kendin bu şekilde katılmayacaksın herhâlde." Kıyafetlerimi mi beni mi eziklemişti?

"Senin kıyafetlerin bana olmaz."

"Olur olur."

"Olmaz Kemal. Boydan tuttursak da enden tutmaz."

"Ezmenin de böylesi. Sok anasını satayım, sok kaslarını gözümüze," dediğinde bıyık altından güldüm. Ödeşmiştik. "Düğün zamanı biz de fena sayılmazdık hatırlarsan. Dene sen." Haylaz bir çocuk gülüşüyle, "Evlilik kilo aldırmıyor muydu ya," dedim. Kemal ince esprimi anında anlamış, yüzüne benzer bir ifade yerleştirmişti.

"Sen alırsın kardeşim. Benim ömrümden yedi."

Bunu söyleme cesaretini ancak fısıltıyla gerçekleştirmişti. Dayanamayıp kahkaha attım. "Gül gül. Göreceğim seni de. Hadi giyin. İmam senin nikâhını değil, Uğurcan'ın cenaze namazını kıyacak biraz daha oyalanırsak." Kılıfından çıkardığım siyah, mat damatlı-

ğa alıcı gözle baktım. Gıcır gıcırdı. Fakat evde kıyılan bir dinî nikâh için fazlaydı sanki.

"Ne oldu?"

"Bu kadarına gerek var mı, onu düşünüyorum."

"Neden?"

"Evde bunu giyeceksem, düğünde ne giyeceğim?"

Kemal kahkaha atarken, "Bunun papyonlusunu," dedi. "Siktir lan," deyince daha gür bir kahkaha attı. "Ciddiyim. Erkeklerin sadece aksesuarları değişiyor oğlum. Papyon, kravat, yelek, kuşak... Bunları çıkar tak, gittiğin yere göre kombin yap." Yanıma gelip askıdaki damatlığını elimden aldı. Gömlek ve pantolonunu yatağın üzerine bıraktı.

"Şunları giy. Ben sana evde dinî nikâh kombini yapacağım şimdi."

"Takke de verirsin sen şimdi."

"Verirdim de saçım bozuluyor dersin."

Aramızda geçen özel bir şakanın tadını çıkarır gibi gülümsedik. Arkamdaki açık olan kapıya bakarken, "Meryem gelmez mi?" diye sordum. Kemal yanımdan geçerken, "Doğa'ya yardım edecekti. Gelmez ama her ihtimale karşı kapıyı kapatalım," dedi.

Pes etmeyeceğini bildiğimden üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Önce beyaz vücudu saran kesim gömleği, ardından pantolonu giydim. Gerçekten de biraz sıksa da olmuştu. Paçalarının ya da kollarının kısalığı çok göze çarpmıyordu.

"Şimdi ceketi mi giysen yeleği mi?"

Kemal gözlerini kısarak beni baştan aşağı süzdü. Smokindeki kemeri bağlarken, "Hiçbir şey giymesem?" diye sordum. "Ev ortamı nasılsa." Gözleri beyaz gömleğimde dolaştı. "Tamam ama en azından kravat tak." Gar dolabına dönüp kapağa asılmış kravatlarından siyah bir tane çekti. El çabukluğuyla bağladıktan sonra bana uzattı.

"Hah, şöyle ya. Damat olduğun belli olsun az."

Gülümsemeye çalıştım. Dolabın üzerindeki boy aynasından

kendime baktım. Doğa'nın yanına şimdi yakışacaktım. "Hadi gidelim," diyerek kapıyı açan Kemal elimi reverans yaparak dışarısını işaret etti.

"Zevzek."

İkimiz de gülerek dışarı çıktık. Tam birkaç adım atmıştım ki yattığımız odanın kapısı açıldı ve beyaz takımıyla Doğa görüşüme girdi. Olduğum yere mıhlandım. Saçlarını ensesinde toplamıştı ama hepsini değil. Birkaç tutam bukle yüzüne düşmüştü. Bilerek yaptığına emindim ama o kadar doğal görünüyordu ki bunu kanıtlayamazdım.

Adı konmamış bir güzellikti. Tüm şairler onu görse şiirlerini sadece kahveliklerini çerçevelemiş kirpiklerine bile ithaf edebilirlerdi. Onu kirpiğine kadar çok seviyordum.

Beni gördüğü an o da dondu kaldı. Neler düşündüğünü bilmek istedim. Sanki o da bunu kelimelere dökemiyormuş gibi beğeniyle beni baştan aşağı süzmüştü. Yanakları allığı fazla kaçırmış gibi kızarmıştı. Oysaki yüzünde makyaja dair en ufak bir ibare yoktu.

"Al yazmalım gibi bakışlarla anlaşıyorsanız bize alt yazı lazım. Çünkü çakıldık, kaldık."

Kemal'in cümlesine Meryem abartılı bir şekilde göz devirdi. "Yürü benim ateşi harlayan odunum." Kocasını kolundan çekiştirmeye başladı. Onlar görüşümüzden çıktıktan sonra aramızda kalan mesafeleri kapattım.

"Buradasın."

Doğa yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirirken, "Buradayım. Sonsuza kadar," dedi. Gözlerim onun bu sözüyle mutlulukla kısıldı. "Hazır mısın?" diye sorduğumda başını *evet* anlamında salladı ama heyecandan bir hızlı hareket etmişti. Girmesi için kolumu uzattım. Nahif bir el hareketiyle koluma tutundu. Dokunuşu kuş kadar hafifti. Görgü kurallarına bu kadar hâkim olması ona olan aşkıma bir neden daha ekliyordu.

Beraber salona girdik. İçerideki dört göz üzerimize çevrildi. Uğurcan'ın, "Nihayet," dediğini duydum. Kim bilir akşam ne

planı vardı da görevim bitsin de gideyim diye sabırsızlanıyordu.

"İyi akşamlar."

O coşkulu ama bir o kadar utangaç sesiyle selam veren Doğa'ya baktım. Elindeki tülbenti sıkı sıkıya tutmuştu. Gerginliğini hafifletmek adına kolumdaki eline dokundum. Ardından diğer elindeki tülbenti aldım ve nazik bir hareketle başına geçirdim. Her hareketimi yakından izleyen kızı öpmemek için işime odaklanmaya çalıştım. Düzgün bir şekilde başını örttükten sonra gözlerine baktım. Bir insana her şey mi yakışırdı?

"Çok güzelsin."

Utangaç bir şekilde gülümserken, "O senin güzel bakışın," diye fısıldadı. "Umarım söylediğin doğrudur. Sadece benim bakışım değsin sana böyle."

"Artık kıyabilir miyiz şu nikâhı?"

Uğurcan'ın araya girmesiyle derin bir nefes aldım. Tadımı kaçıracak hiçbir şey yaşamak istemiyordum. Doğa'nın önden yürümesi için kenara çekildim. İmamın sol tarafındaki üçlü koltuğa oturduk. Karşımıza ise diğerleri geçti.

İmam Kur'an'dan ayetler ve hadisler okurken gözlerimi Doğa'dan ayırmadım. Adamın söylediklerini öyle büyük bir ciddiyetle dinliyordu ki beni hafifçe gülümsetmişti.

İmam; isimlerimizi, kim hangimizin şahidiyse onu beyaz bir kâğıda yazdı. Ardından önce Doğa'ya anne ve babasının adını sordu. Bu noktada boğazına yumru oturmuş gibi bana baktı. Gözleri saniyeler içinde dolmuş ama bu etkiyi azaltmak istercesine gülümsemişti. Ona güven verici bir ifadeyle karşılık verdim. Bu saatten sonra onun annesi de babası da ailesi de bendim.

Hafifçe boğazını temizledi ve isimlerini söyledi. İmam bana doğru döndü. Aynı soruyu yönelttiğinde, "Gülsüm ve Ahmet," dedim oyalanmadan. Onları da kâğıda not etti.

"Mehir vermek vaciptir. Peygamber efendimiz, mehir vermemek niyetiyle nikâhlanan, kıyamette hırsızlarla haşrolur, diye buyurmuştur. Mehir olarak ne istiyorsun gelin hanım?"

Doğa donup kaldı. Çalışmadığı bir yerden soru gelmiş bir öğrenci gibi sadece imama bakıyordu. Adam onun bu şaşkınlığını görünce, "Mehir iki kısımdır," dedi. "Mehr-i muaccel, acele verilmesi gereken mehir demektir. Mehr-i müeccel, hemen verilmeyip daha sonra, vefat veya boşanma durumunda verilmesi gereken mehir demektir."

"Ne olduğunu biliyorum. Ben sadece bunu hiç düşünmemiştim."

Cümlesinin ardından bana baktı. "Ne isteyeyim?" diye sorduğunda salondaki sessizliği gülüşler bozdu. Biraz utanmış bir şekilde bana bakmayı sürdürdü. Ciddi ciddi cevap vermemi bekliyordu. Hafifçe ona doğru eğilerek, "Bunu senin belirlemen gerekiyor," diye fısıldadım. O da bana doğru eğildi. "İmkânın ölçüsünde söylemem gerekiyormuş," dedi sessizce.

"Orasını düşünme."

Hafifçe kaşlarını çatarken, "Uçak istiyorum desem alacak mısın?" diye sordu. Gülümsedim. "Senin için uçak bile olurum, almak ne kelime." Fısıldamama rağmen gözleri salondakileri taradı. Onun bu çocuksu utangaçlığının değişmemesi beni iyileştirecek yegâne şeylerdendi. "Hem alamazsam da ahirette karşılaşmayı da garantileriz güzelim. Sen at bol keseden."

Gözleri sözlerimin karşısında büyüdü. Ardından yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşti ve imama döndü.

"Mehir olarak ağırlığımca altın istiyorum."

Meryem ufak bir kahkaha attı. Kemal ve Uğurcan belki de ilk kez Doğa'yı baştan aşağı süzmüştü. İmam kaç kilo olduğunu sordu.

"Kadınların kilosu sorulmaz hocam ama," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama buraya bir şey yazmamız gerekiyor."

"O zaman 60 kilo yazalım."

"Ooo," sesleri dalga geçme gülüşlerine döndü. Doğa'ya bakıp sorun olmadığını belli edercesine gözlerimi açıp kapattım. İmam mehri de not aldı.

İstiğfar okuyarak, salondakilere tecdid-i iman ve tecdid-i nikâh yaptırdı. Duaları bittiği gibi Doğa'ya bakarak, "Allahü Teâlâ'nın emri,

Peygamber efendimizin sünneti, amelde mezhebimizin imamı olan İmam-ı a'zam Ebu Hanife hazretlerinin içtihadı ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle, 60 kilo altın mehr-i müeccel, Ahmet oğlu Doğukan'ı kocalığa kabul ettin mi?" diye sordu. Doğa heyecanla, "Ettim," dedi. Kuş gibi titriyordu. İmam sorusunu üç kez tekrarladı. Üçünde de gözlerini imamdan ayırmadan aynı heyecanla tekrarladı.

İmam gözlerini bana çevirdi. Aynı soruyu tekrarladı. Gözlerimi Doğa'dan ayırmadan, "Ettim," dedim. İmam tekrar sordu. Bir saniye bile gözümü kırpmadan, "Ettim," dedim. Ona baktığımı nihayet fark eden Doğa son, "Ettim," kelimesini yakaladı. Nefes almayı unutmuş gibi görünüyordu.

"O zaman ben de nikâhınızı kıydım. Rabb'im kabul eylesin."

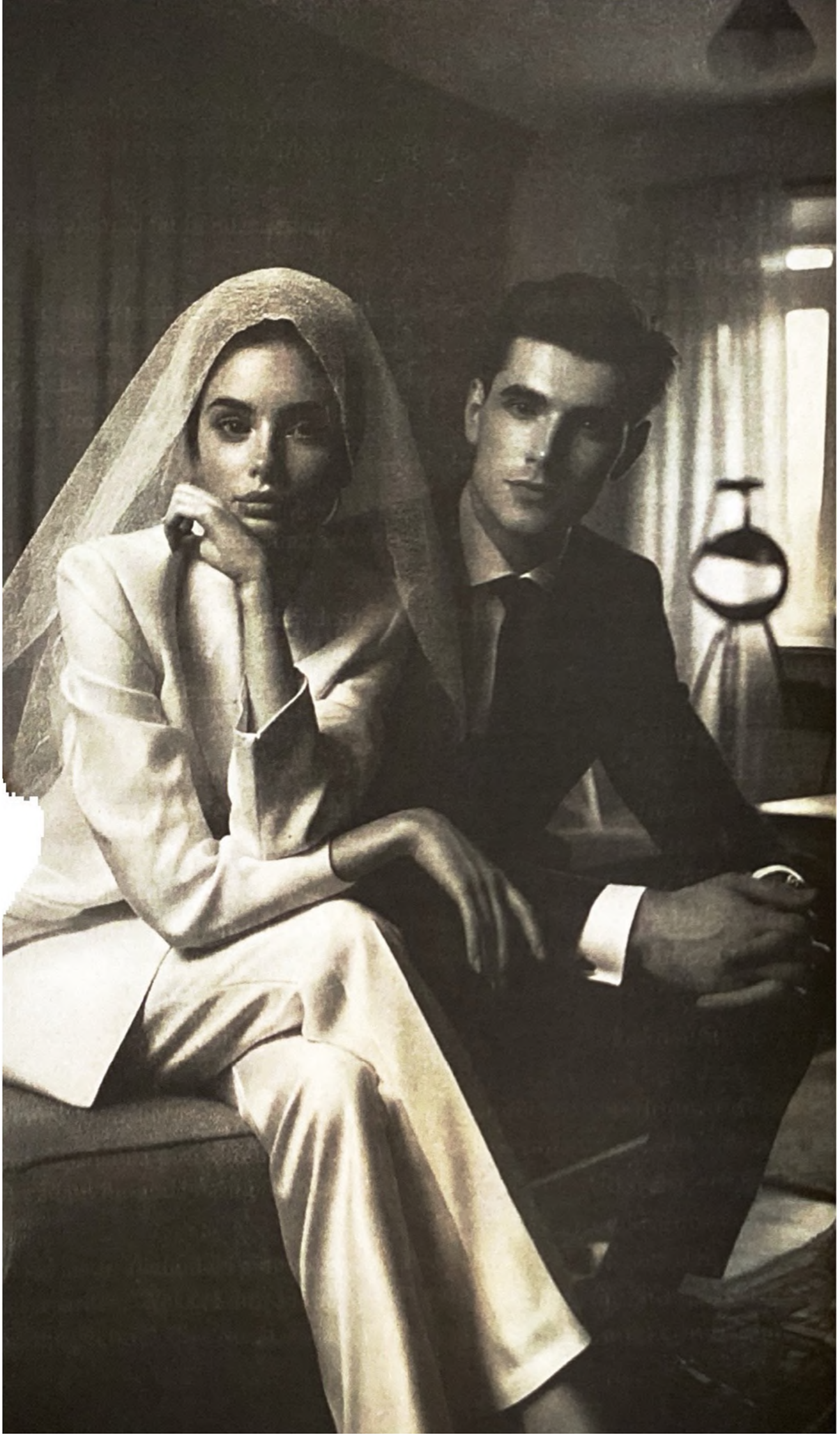

DOĞA

İki yüreğin tek ritimle atmasıydı aşk.

Araya ne kadar zaman ya da kim girerse girsin, değişmeyen şey o ritimdeki yaşamın sesiydi.

Şu an benim duyduğum ses, hayal edemeyeceğim, bir süredir etmeye hakkım olmadığını düşündüğüm bir geleceği fısıldıyordu. Mutlu bir sonsuzluğu... ve ben geri kalan tüm seslere sağır olmak istiyordum.

"Es-selâmü aleyküm ve rahmetullah."

İmamı yolcu etmiş, nikâhımızı kıldığımız namazla taçlandırmak için odaya girmiştik. Tıpkı seneler önce Edirne'de olduğu gibi, Doğukan önde, ben arkada namazımızı kılmıştık.

"Es-selâmü aleyküm ve rahmetullah."

Önce sağ omzuna ardından sol omzuna doğru fısıldadığı cümleleri ben de tekrar ettim. Doğukan ellerini yüzüne sürdü ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı.

Üzerimdeki takım sanki onun için dikilmişti. Düzgün fiziğini ortaya çıkaran beyaz gömlek slim fitti. Sırt kaslarının genişliği her hareketinde gözüme çarpıyordu. Şu anda bunları düşünmem yanlış

mıydı bilmiyordum ama namaz bitmişti sonuçta ve o benim Rab huzurunda eşimdi.

Kocam.

Kocacığım.

"Neden gülüyorsun?"

Doğukan'ın omzunun üzerinden bana baktığını fark etmediğim gibi o söyleyene kadar güldüğümü bile anlamamıştım. Aklımdan geçenleri ona söylemek yerine, "Çünkü mutluyum," dedim.

Tamamen bana doğru döndü ve karşıma geçti. Gözleri yüzümü tararken yaydığı hissiyat şefkat doluydu. "Şimdi biz koca karı mıyız?" diye sorduğumda Doğukan'ın kaşları mutlak bir şaşkınlıkla havalandı. Bir anda gülmeye başlayınca hafiften bozulmuştum. Komik olan neydi bu kadar?

"O karı koca olmasın."

"Ben ne dedim?"

Doğukan ciddi durmaya çalışırken, "Koca karı," dedi ama bunu bana doğru sesli bir şekilde dillendirmek yine kahkaha atmasına neden oldu. Fakat bu sefer ben de ona katıldım.

İkimiz de birbirimize bakarak katıla katıla güldük. Bu sanki bunca zamana kadar olan acılarımızın kefaretiydi ya da en azından ben öyle düşünmek istiyordum. Güldükçe acılarımızı bir bir geride bıraktığımızı hayal ediyordum. Her kahkahada yüreklerimizdeki kapanmaz sandığınız yaranın biraz daha küçüldüğüne inanmak istiyordum. Gülmenin iyileştirici bir gücü olduğuna...

"Yine kim çekyattan düştü?"

Meryem'in sesiyle gülmemiz ışık hızıyla kesildi. Sesimiz salona kadar gitmiş miydi? Doğukan'a kalkmasını söyleyerek ayaklandım. O da isteksizce peşimden kalktı. Hızla namazlıkları toplarken, "Sakın söylediğim şeyle içeride dalga geçme," diye uyardım. Bana tek kaşını kaldırarak meydan okurcasına baktı. "Dalga geçersem ne olur?"

"Sana üç kere bir şey söylerim."

Doğukan'ın yüzü bir anda ciddiyetle sertleşti. "Şakası bile hoş

değil," derken kaslı kollarını gözüme sokar gibi göğsümde bağladı. Artık helalim olduğu için ona bakarken düşündüğüm şeyler günah değildi, değil mi?

"Ayrıca ismini anmak istemediğim şeyin gerçekleşmesi için o üç cümleyi erkeğin söylemesi gerekiyor."

Beni bir anda fantezilerimden ayıran cümleyle kadınlık damarıma basmıştı. Bu sefer meydan okuyan taraf bendim. "Öyle mi Doğukan Karahanlı? Sen boşayabilirsin ama ben boşayamam yani?" Doğukan'ın gerginliği bariz bir hâl alırken, "O kelimeyi kullanma," diye uyardı. Gergin olduğunda benzersiz bir insana dönüşüyordu.

"O zaman koca karı arasındaki sırları koru. Beni din değiştirmek zorunda bırakma."

Söylediğim ilk cümleyle gülecek gibi oldu ama belli ki diğer cümlem onun da bak teline basmıştı. "Bak bak. Olaya da hâkim," dediğimde gururla başımı kaldırdım. "Müslümanız elhamdülillah. Biliriz bir şeyler."

"Nedense hep hinlikleri bil sen."

Gözlerimi tehditkâr bir şekilde kısarken, "Ne hinliğimi gördün?" diye sordum. Doğukan *sayayım mı* der gibi baktı. Bir an zararlı çıkabilme ihtimalini düşündüm. Çünkü bu adamın hafızası filleri bile sollardı.

"Neyse," diyerek saçımdaki tülbenti aldım. "Bu konuşmayı daha sonraya erteliyorum," derken dikkatlice katlayıp kenara koydum. Doğukan'ın bakışları bir anda gevşedi. "Bakıyorum da daha bir saat olmadan ipleri eline aldın," dediğinde üzerimi düzelttim.

"Hanımcılıkla ilgili bir sıkıntın olmadığını söylemiştin sanki."

Merhametsiz bir ses tonuyla, "Yıllar önce," dedi ya da içimdeki pişmanlıklar bana böyle hissettirmişti. Bir anda rüyadan uyanmış gibi hissettim. Kâbuslara fazlasıyla alışıktım ama mutlu rüyaların sona erebileceği düşüncesini hâlâ kaldıramıyordum. Maalesef haklıydı. O zaman yaraları benden gelmemişti ve söylediğim her söz onun için emirden farksızdı.

Doğukan yüzüme sessizce baktı. Konuşmayacağımı anlayınca

da, "Kemalleri daha fazla bekletmeyelim," dedi. Açıkçası bu teklif işime gelmişti. *Olur* anlamında başımı salladığımda uzanıp elimi tuttu. Şaşırmıştım. O da şaşırmama şaşırtmıştı.

"Bundan sonra ne kadar tartışırsak tartışalım ne yatağa küs gireceğiz ne de ellerimiz ayrılacak tamam mı?"

Gülümseyerek başımı *tamam* anlamında salladım. "Güzel," diyerek elimin üstüne uzun bir öpücük bıraktı. Sanki tüm yaşam, dudaklarının temas ettiği yerden vücuduma yayılıyordu.

Beraber odadan çıktık. Salona girmemizle üzerimize konfetilerin patlaması bir oldu. Her yer birkaç saniyeliğine rengârenk süslerle kaplanmıştı. "Tebrikleeer!" Meryem sevinçle zıplarken mutluluğuna katılmamak elde değildi.

"İmam nikâhına nasıl da uyan bir kutlama değil mi Dogi?"

Kocasını zorla olaya dâhil ettiğini anladığım kız, "Ne yapsaydım? Gül suyu ile zemzem mi verseydim?" diye sordu. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hayır da resmî nikâhları kıyıldığında ne yapacaksın, bilmiyorum."

"Dansöz oynatacağım."

Kemal'in gözleri parlarken, "Gerçekten mi?" dedi. Ardından Doğukan'a dönerek, "Tahminen ne zaman gün alırsınız?" diye sordu. Karısını sinir etmek için böyle hevesli davrandığını biliyordum ama açıkçası merak ettiğim bir konu için Meryem'in biraz sinir olmasına katlanabilirdim.

"Bakacağız devrem."

Ucu açık cevapla hafiften yüzüm düştü. Meryem eşine gıcık olmuş bakış atıp mutfağa gitti. Onun peşinden gitmek istedim. Fakat Kemal'in ciddi ifadesi bu olayı irdeleyecek gibi duruyordu. Bu yüzden gitmek yerine görünmezlik pelerini giymiş gibi yanlarında kalmaya karar verdim.

"Yalnız imamı hatır gönülle zor razı ettik. Bizi yalancı çıkarma sakın."

"Evlenmeyeceğiz mi dedim? Durumlara göre bakacağız dedim."

Durumlar? Hangi durumlardan bahsediyordu? Evlilik öncesindeki prosedürlerden mi yoksa aramızdaki sorunlardan mı? Belki de bambaşka şeylerden...

"Yakın zamanda evlenecekler, gün alamadılar henüz, dedim."

"İyi demişsin."

Doğukan'ın gamsızlığı Kemal'i de rahatsız etmiş olacak ki, "Yakın zamanda dedim, diyorum," diye tekrarladı. Doğukan anladığını belli etti. "Herkesin yakını farklıdır. Sana göre bir ay yakındır bana göre bir yıl." Dondum kaldım. Neden konunun ucunu sürekli açık bırakıyordu ki?

"Ne bir yılı lan?"

"Mesela diyorum. Merak etme, seni yalancı çıkarmam. Sen yine de bir süre cumaya başla camiye git."

"Oğlum," dedikten sonra sustu. Ağzına gelen tüm kelimeleri sanki yanlarında ben olduğum için susturmuştu. Birbirlerine anlamlı bir ifadeyle baktılar. Fakat ben hiçbir şey anlamadım.

"Neden hâlâ orada dikiliyorsunuz?"

Meryem elimde çay tepsisiyle yanımızdan geçti. Masanın üzerindeki pasta yeni dikkatimi çekmişti. Evde yapılmış gibi duruyordu ve yaklaştıkça üzerinde yazan cümle daha da okunaklı bir hâl aldı.

"Küllerinden doğan Kurşun Asker ve Balerin'e."

Şaşkın bir edayla Meryem'e baktım. Bunu nasıl bilebileceğini düşünürken bir an bizi duymuş olabileceğiyle panikledim ama bu imkânsız gibi bir şeydi. Akla en yatkın seçenek bunun da Doğukan'ın başının altından çıkmasıydı ve bıyık altından güldüğüne göre bu ihtimal gerçeğe daha yakındı.

"Umarım düğün pastanızı da yemek kısmet olur."

Doğukan'ın, "İnşallah," dediğini duymamla gözlerim büyüdü. Daha düne kadar düğün karşıtı olan adam bir anda nasıl bu kadar değişmiş olabilirdi?

Ona olan afallamış bakışlarımı yakaladı. Yüzündeki gülümseme daha görünür bir hâl aldı. Göz kırparken, "Yoksa Fıldır Fıldır Hayriye'de oynatma fikrinden vaz mı geçtin?" diye sormasıyla

dudaklarım yavaşça aralandı. Unutmamıştı. Bana dair, bize dair konuştuğumuz hiçbir detayı unutmamıştı.

"Oynayacak mısın gerçekten?"

Doğukan imalı bir şekilde gülümserken, "Harmandalında karşımda olursan, ben de seninle o şarkıda oynarım," dedi. Sürekli şartlı istekler vardı ama bu istek en hoşuma gidendi. Yavaşça Doğukan'a doğru sokuldum ve parmak ucunda yükselip kulağına doğru fısıldadım.

"Anlaştık kocacığım."

DOĞA

"Pastayı senin yaptığına inanamıyorum."

Kaçıncı dilimi yediğimi bilmiyordum. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir pasta gibi duruyordu ama bir lokma aldığım anda daha fazlasını istediğim bir lezzete dönüşmüştü. Meryem keyifli bir kıkırdamayla, "Evlenmeden önce pasta kursuna gitmenin faydaları," dedi. Kurs falan değildi, bu kesinlikle el lezzetiydi. O an artık yemek sorumluluğum olduğunu hatırladım. Yemek yapmayı seviyordum ama yemek kadar değildi. Elim lezzetliydi ama o kadar uzun zamandır yemek yemiyordum ki yapmayı da unutmuş olabilirdim. Şimdi söylesem bisiklete binmek gibi derlerdi ama ben bisiklete binmeyi de unutmuştum. İyi olmadığın bir şeyi unutmak çok kolaydı. Boğazımdaki lokmayı yutmakta zorlanınca hafifçe öksürdüm. Doğukan'ın bakışları üzerime çevrildi. Elimdeki tabağı alıp önümdeki sehpaya bıraktı. Ben de boğazımdaki hissi geçirmek için bardağımda kalan son çayı yudumladım.

"Kim bilir ne düşündün?"

Öksürme hissi henüz geçmemişken, "Nereden biliyorsun bir şey düşündüğümü?" diye sordum. Gülümseyerek hiç dokunmadığı pastasının yanına boşalan çay bardağını koydu. "Bir şey yiyip içer-

ken geri planda bir şey düşünürsen genzine kaçar." Durup düşündüm. Gerçekten de hatırladıklarımın hepsinde bir şeyler düşünüyordum.

"Çayları tazeliyorum."

Doğukan'ın bu teklifi tabii ki reddetmeyeceğini bildiğim için, "Ben koyarım," deyip ayaklandım. "Su da içsem iyi olacak." Kendi boş bardağımı da aldım. Arkamdaki adım seslerinin Meryem'e ait olduğunu terliklerinin çıkardığı şıpıdık sesinden anlıyordum.

"Sen bırak, ben doldururum."

Mutfağa girdiğim gibi beni sollayan Meryem elindeki bardakları tezgâha bıraktı. "Sen suyunu iç hadi," diyerek benim elimdekileri de aldı. Masanın üzerindeki sürahiye yöneldim. Büyük bir bardak suyu nefessiz bir şekilde içtim. Gözlerim bir yandan da mutfağı taradı. Artık tamamen bana ait bir mutfağım olacaktı ve içini nasıl dekore etmem gerektiğini, hangi aletlerin daha kullanışlı olduğunu bulmam gerekliydi. Meryem'in küçük ev aletlerinin markalarında gözlerimi gezdirdim.

"Aa, suyu bitmiş."

Meryem çaydanlığın altıyla musluğa yöneldi. "En azından birer bardaklık daha kaynatsak yeter." O an Doğukan'a bunun yetip yetmeyeceğini düşündüm. Sanırım en büyük çaydanlık ne ise onu almalıydık. "İyi misin?" Çaydanlığı ocağa koyan kız bana doğru döndü. Başımı onaylarca sallarken, "Daha önce bu kadar iyi olduğum zamanı hatırlamıyorum," dedim. "En azından çok uzun zamandır..."

"Ama gözlerin öyle söylemiyor."

Hafifçe kaşlarımı çattım. Bunu düşünmesini gerektirecek ne yapmıştım ki? "Ailen yanında değil diye mi buruksun," dediğinde kendince bir çıkarım yaptığını anladım. Belli belirsiz gülümserken, "Ailem yanımda," dedim. Bu saatten sonra benim ailem Doğukan'dı. Meryem gözlerini devirirken, "Annen ve babandan bahsediyorum," dedi. "Varsa kardeşlerinden." Sanırım beni ve özelimi öğrenmeden durmayacaktı.

"Babam da yanımda."

Elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. Öldü diyememiştim. Anneme katlandığı için cenneti hak ettiğine emindim ve yukarıdan bir yerden beni gülümseyerek izlediğine inanmak istiyordum. Meryem'in gözleri kırdığı potu fark ettirircesine büyüdü. "Doğa... Çok... Çok özür dilerim. Başın sağ olsun." Son zamanlarda bu sözü o kadar duymuştum ki cevap otomatik olarak dudaklarımdan döküldü.

"Allah razı olsun."

Bu cümleden sonra aramıza buzdolabının çıkardığı çalışma sesi ve çaydanlıktan gelen ufak ıslık sesi girdi. Meryem daha fazlasını merak ediyor ama yine yanlış bir şey söylemekten korkuyor gibi susuyordu. Annem konusuna değinmek istemediğim için konunun bu şekilde kapanmış olmasından memnundum.

"Mutfak aletlerinden memnun musun?"

Aramızdaki bu matem kokan sessizliği dağıtmak için sorduğum soruyla Meryem'in gözleri canlı bir hâl aldı. "Çok memnunum. Annem de hep Vestel kullanır." Benim annemin performanstan çok gösteriş takıntısı olduğu için marka tercihleri hep üst segmentlerdendi. "Sahi... Evi tuttunuz, şimdi sizin eşya alma telaşınız olacak." Meryem'in yüzü bir anda acıyormuş gibi buruştu.

"Yorgunluğunu geçtim. Artık her şey ateş pahası."

Fiyatlarla ilgili en ufak bir fikrim yoktu ama keşke bunu söylemeseydi. En kısa zamanda ikametgâhımı aldırmalı, baroya gidip adres değişikliğimi bildirmeli ve çalışacağım ofisi ayarlamalıydım. İlk etapta birinin yanında çalışmak mı mantıklı olurdu yoksa kurtlar sofrasına direkt dalmak mı buna da bir an önce karar versem iyi olacaktı.

"Hadi gidelim."

Meryem hangi ara çayları doldurmuştu da tepsiyi yüklenmişti bilmiyordum. Peşinden salona girdiğimizde Doğukan ve Kemal'in koyu bir sohbete daldığını gördük. Bizi gördükleri gibi konuşmayı kesmeleri işle ilgili olduğunu hissettiriyordu.

Doğukan yanına oturduğum anda beni kendine çekip şakaklarımı öptü. Bu his, o kadar huzurluydu ki sanki kafamın içindeki sesler de dâhil tüm gürültü bir anda susmuştu. Öpmeyi bıraksa bile dudaklarını çekmemişti. Üzerimdeki negatif akımın hepsi almak istiyordu sanki. Tabii ki o da fark etmişti geri planda düşündüklerimin yarattığı gerilimi. Belki de en çok o fark etmişti. Çünkü bazen, beni benden bile daha iyi tanıdığını hissettiriyordu.

"Yarın ne yapmak istersin?"

Sorunun bana yöneltildiğini bildiğim için Meryem'e baktım. Yarın günlerden neydi? Cumartesi... Kahretsin, o zaman tüm işlerim pazartesiyi bekleyecekti. "Sana şehri gezdirebilirim. İstersen ufaktan fiyat araştırması da yaparız." Cazip teklifleri neden iki kişilik planlıyordu? Doğukan'a doğru baktım. Karar senin der gibi bakınca, "Yarın çalışıyor musun?" diye sordum. Şakaklarıma düşen saçı kulağıma doğru iterken, "Maalesef," dedi. Hayretle havalanan kaşlarımla, "Sen kimsin ve Doğukan Karahanlı'ya ne yaptın?" diye sordum. İşi konu olduğunda pişmanlık içeren hiçbir kelime kullanmazdı çünkü.

Doğukan hafifçe kulağıma doğru yaklaştı ve, "Evlendirdim," diye fısıldadı. Kalbim gümbürderken bir anlık nefesini tuttum. Sanki o söyleyene kadar bu durum aklımdan çıkmış gibi heyecanlanmıştım. Yüzüme yayılan gülümsemeyi büyütmemek için yanağımı dişledim. Sadece imam nikâhında bu kadar değiştiyse, resmi nikahı kıydığımızda neler olacaktı kim bilir? Bilinmez bir serüvene çıkmak üzere olan birisinin hem kabına sığamayan hem de ürkek hâliyle Doğukan'a baktım. Değişmesini istiyor muydum? Hayır. Çünkü onun zaten adı aşktı. Daha fazlasını hayal etmek sadece masallarda olurdu. Özellikle de küllerinden doğan masallarda...

DOĞUKAN

Yaşam nefes aldığın zamanlarda saklı değildi, kalbinin iki atışı arasındaki geçen süreydi. Çok uzun zamandır ölüden farksız olduğumu bazen hızlı, bazen olabildiğince yavaş ama yine de yanımdaki kadın sayesinde çok güçlü bir şekilde atan kalbimle anlamıştım.

Fark ettim ki yaşamayı seviyordum.

Doğa'nın nefesinin nefesime karıştığı anların bağımlısıydım. Çok uzun zamandır ondan mahrum kalmanın etkisiyle gözüm dönmüş gibi hareket ediyordum. Fakat asıl dönen şey kaderimizdi. Tam bitti derken dönüp yeniden başlatmıştı her şeyi. Bize yeni bir hayat sunmuştu. Eskisi gibi tanıdık, yeni olan her şey gibi yabancı. İzler bakiydi. Tıpkı yaşadıklarımızdan öğrendiklerimizin hep bizimle kalması gibi. Yine de önümüze bakabilmek için onları geri planda bırakmamız gerekiyordu. Bizden çok şey çalmış olsalar bile...

"Hâlâ inanamıyorum."

Başını göğsümden kaldıran Doğa, pencereden içeri sızan sokak lambasının loşluğunda bana baktı. Gözleri gözlerime değdiği anda gülümsedim. Bir tek gözleri değişmemişti yüzünde. Onlar hâlâ aynı bakıyordu. Mutluysa kısılarak, hüzünlüyse dolarak, öfkeliyse dalgalanarak...

"Buradayım, ev tuttuk, evlendik."

Hevesle birkaç gün içinde yaşananları sıralarken duraksadı. Gözleri bir şeyler düşündüğünü belli edercesine dondu. Şu an zihnen yanımda değildi ve ben nerede olduğunun merakıyla ona bakmaya devam ettim. Saçlarında dolaşan ellerimle göz bebekleri canlı bir hâl aldı.

"Resmî nikâh için neyi bekliyoruz?"

Bu sorunun geleceğini, Kemal'le koridordaki münakaşamızdan beri biliyordum. Yalnız kaldığımız ilk anda dökmüştü merakını. Gözleri gözlerimi tarıyordu. Cevap vermeyecek olmamdan korkmuş, kendi cevabını bulmak isteyen birinin sabırsızlığıyla...

"Seni."

İfadesi önce şaşkınlıkla büyüdü, ardından kafa karışıklığıyla çatıldı. "Beni mi?" diye sorduğunda başımı bir kez onaylarcasına salladım. Saçlarını sevmeye devam ederken, "Ve beni," dedim. Kaşları daha da çatıldı. "Gecenin bu saatinden bilmece gibi konuşmasana," dedi sitemle. Onun bu huysuz hâliyle gülümsemem bir kat daha büyüdü.

"Ben olarak baktığın hayatı biz yapabilmek için yüreğinin ferah olması gerekiyor."

Sanırım yine onun şu an için anlayamayacağı şekilde konuşmuştum. "Yani," derken saçlarını bırakıp avucumun içini yanağına yerleştirdim. "Önce annenle aranda olanları çözmelisin." Başını elime doğru yaslarken "Aramızda olan," dedi. Başımı *hayır* anlamında salladım. "Bana, bize ne yaşatırsa yaşatsın, o senin annen Doğa. Eğer bir gün onu affetmek istersen yanında olurum. Tıpkı ona sırtını döndüğünde beni göreceğin gibi. Bu noktada benim yaşadıklarımın ya da şu anda hissettiklerimin hiçbir önemi yok. Senin," deyip parmağımla kalbini işaret ettim. "Burasının ferah," dedikten sonra parmağımı şakağına doğru hafifçe dokundurdum.

"Burasının rahat olabilmesi için hepsini sineye çekmeye hazırım. Sen hazır olduğunda... "

Doğa'nın gözlerinin sulanmaya başladığını parlamasıyla anladım. "Sen ciddi misin?" diye sorduğunda titreyen sesini bile sarmak istiyordum. "Hiç olmadığım kadar." Onu kendime doğru çektim ve bu sefer başını göğsüm kadar uzağa değil, boynumun hemen altına yasladım. Burnunu çektiğini duyduğumda benimkinin direği sızladı sanki. İçinde kördüğüm olan acıların yarattığı baskıyı her zaman gözleri çekiyordu. Şişip kızarmanın bile güzelliğinden bir şey götüremediği kahverengilikleri...

"Seni çok seviyorum."

Bu kulağa ne kadar cılız bir cümle gibi duyulsa da etkisi kalbimde çok güçlüydü. Derin bir iç çektim ve alnına uzun bir öpücük koydum.

"Seni sevmekten de öteyim Doğa Karahanlı."

DOĞA

Odada hâkim olan sessizlik, bir anda telefonun zayıf titreşimiyle bozuldu. Yastığımın hemen yanında olduğunu anladığım telefonum, sanki beni uyandırma görevini üstlenmiş gibi inatla titriyordu. Yavaşça artan bu titreşim, beni hafif bir uykunun derinliklerinden huzursuz bir farkındalığa doğru çekiyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken bilinçaltıma ulaşan bu titreşimle uyandığımın farkına vardım. Bir süre yerinden kıpırdamadan, telefonun ritmik titreşimlerini dinledim. Farkında olmadan alarm mı kurmuştum? Yoksa biri mi arıyordu? Titreşim düzensiz olduğuna göre ikisi de değildi. Uygulamalardan bildirim geliyordu ya da mesaj... Kendi kendime titreşimden neyin geldiğini çözmeye çalışırken elimi yavaşça uzatıp telefonun yerini bulmaya çalıştım. Parmağı sonunda cihazın soğuk yüzeyine dokunduğunda, titreşim bir anlığına kesildi. Ancak bu kısa süreli huzurun ardından bir başka titreşim daha geldi, bu kez daha ısrarcı ve kaçınılmazdı.

Derin bir iç çekişle gözlerimi araladım. Kapalı perdelere rağmen içeri sızan gün ışığına alışmaya çalışırken bir yandan da telefonun ekranına baktım.

"Günaydın güzelim.

Giderken uyandır dedin ama çok erken çıktık. Kıyamadım.
Umarım mesajımla uyanmazsın. Fakat görev emri geldi.
Bir süre bana ulaşamazsın diye haber vermek istedim."

Okuduklarımı iki kez kontrol ettim. İlk seferde gözlerimi kıstım, ekranda yazılı olanları anlamlandırmaya çalışıyordum. İçimde beliren tuhaf bir his, gözlerimi tekrar kontrol etmeye zorladı. İkinci seferde, bu sefer daha dikkatli ve daha odaklı bir şekilde okudum. Sözlerin ağırlığını iyice anlamıştım ve zihnimde artık daha fazla yer kaplamaya başlamışlardı. O an, üzerimdeki örtüyü bir kenara iterek hızlıca yataktan doğruldum. Göğsümde beliren o huzursuzluk, sanki uzun zamandır saklanmış bir hatıra gibi beni geçmişe çekiyordu.

Parmaklarım, bir tür refleksle telefonun tuşlarına hızla dokunmaya başladı. Her dokunuş hem içimdeki endişeyi hem de bir an önce bir tepki verme isteğini dışa vuruyordu. Kelimeler başımın içindeki karmaşadan daha hızlı oluşuyor, ekrana dökülüyordu.

"Günaydın kalbim.
Uyanmak sorun değil de bu haberle
uyanmasaydım keşke. Ne kadar bir süre?"
"Özür dilerim. Normalde günaydın yazmak için bekliyordum.
Haber gelince yazmak zorunda kaldım."
"İyi yaptın yoksa
Meryem'in başını yer, dururdum."
"Asma suratını. Sen yokluğumu
fark etmeden dönmüş olurum."
"İşte bu imkânsız."
"Şimdi gitmem lazım. Dışarıda dikkatli olun.
Tanımadıklarınızla konuşmayın."

Sahi bugün Meryem'le dışarı çıkacaktık. Tamamen aklımdan çıkan plan nedense zül gibi gelmeye başlamıştı. "Şeker uzatıp baban çağırıyor derlerse de gitmeyelim mi?" diye esprili bir mesaj attım. Cümlemle hem içimdeki bu garip hisse biraz hafiflik katmak istedim hem de Doğukan'ı güldürebileceğimi düşündüm. Yanıtı fazla

gecikmedi. Telefonun ekranında beliren kahkaha atan emoji beni hafifçe gülümsetti. "Özellikle onların yanına gitme." yazısını okuduğumda bir an için gülmekle kafamı kurcalayan düşünceler arasında kaldım. Doğukan'ın bu mesajı hem komik hem de sanki kendince bir uyarı gibi hissediliyordu. Hemen ardından gözlerimi devirdim, hafif bir hayal kırıklığını ve onun sözlerindeki alaycı tonu dengelercesine başımı iki yana salladım. "Bilemem," yazıp çapkın bir gülüş attıktan sonra, "Hangi şekeri vereceklerine göre değişir bu," diye devam ettim. Birkaç saniye Doğukan'ın mesaj yazdığını gösteren uyarıyla bakıştım. Ardından tam da ondan beklenen bir cevap ekranıma düştü.

"Doğa şehirdeki tüm şekerleri toplattırma bana.

Dikkatli ol.

Kimseyle gereksiz muhabbete girme.

Bu kadar."

"Hadi bana güvenmiyorsun anladım da

yanımdaki polis, ona neden güvenmiyorsun acaba?"

"Sorun size güvenip güvenmemem değil.

Çevreye güvenmiyorum."

"Klişe..."

"Klişeler güvenlidir."

"Klişeler sıkıcıdır."

"Hatırlat, gelince eğlendireyim seni."

"Uuu... Nasıl olacakmış o?"

"Yazamasam da beni habersiz bırakma."

"Bu hissi özlemişim. Samam samam, merak etme."

"Ben de bu kelimeyi özlemişim."

"O zaman bir samam da bu cümleye gelsin.

Samam samam."

"Gittim."

"Gitme...

Gitme kal, ne olursun. Gitme yalan söyledim.

Doğru değil, ayrılığa hiç hazır değilim..."

Doğukan bir anda çevrim dışı oldu. Telefonun ekranına boş boş bakarken, içimde beliren huzursuzluk dalgasını bastırmaya çalıştım. Gerçekten gitmiş miydi? Telefonun ekranına yeniden baktım, onun çevrim içi olmadığı o küçük an içimde büyük bir boşluk yaratıyordu. Durumu netleştirebilmek için bir mesaj yazmaya karar verdim. Parmaklarım hızla ekrana dokundu, cümleler düşündüklerimi biraz hafifletmek üzere döküldü. "Dualarım seninle. Ayağına taş değmesin kocacığımmm." Mesaj hem içimdeki belirsizliği yatıştırmak hem de onun çevrim içi olduğunda tepki vermesini sağlamak için bir denemeydi. Ama mesajımın gönderildiği an, beklediğim tepki gelmedi. Telefonun ekranındaki çevrim dışı durum hâlâ değişmemişti. Hareketsiz ve sessizdi.

"Bunda da çevrim içi olmadığına

göre gerçekten gitmişsin. Seni çok seviyorum."

Mesajı atıp telefonu kenara bıraktım. İçeriden en ufak bir ses gelmiyordu. Bölünmüş uykuma geri dönmek için gözlerimi yavaşça kapattım. Karanlık, huzur ve korkunun bir karışımı gibi beni içine çekmeye başladı. Kendimi tamamen karanlığa teslim ederken Doğukan'ın iyi olması, sağ salim dönmesi ve güvende kalması için kalbimden yükselen dualarımı ardı ardına sıraladım. Her sözcük onun iyiliği için içten bir çağrı gibiydi, belki de bu dualar benimle onun arasında görünmez bir köprü oluşturuyordu.

Yorgunluğun bedenime hâkim olmaya başladığını hissettim. Ama bu teslimiyet huzurlu bir uykuya değil, karmaşık ve endişeli bir bekleyişe benziyordu. Kendimi karanlığa bırakırken bile zihnimin bir kısmı Doğukan'ın olduğu yerde, onun yanında dolaşıyordu. Onu korumak için elimden gelen tek şey, bu küçük dualardı.

DOĞUKAN

Adrenalin, bedenin sessizce bağırdığı bir hayatta kalma çığlığıydı; korkuyu cesarete, karanlığı hızla alınan kararlara dönüştürürdü. İnsanı diri tutardı, düşünmeye fırsat vermezdi. Bir çatışmanın ortasında duvarlara sıçrayan seslerin yankısıyla birlikte hareket ederken adrenalin, tüm korkuların üzerini örterdi. Beyninizi keskinleştirir, kaslarınızı sertleştirir ve sizi hayatta tutan bir güç olurdu. Ama görev tamamlandığında o kuvvetli dalga yerini bir anda derin bir yorgunluğa bırakırdı. Bu, sadece fiziksel bir tükenmişlik değil; zihninizin, ruhunuzun her hücresine yayılan bir bitkinlikti.

Şubeye döndüğümüzde üzerimdeki üniforma hâlâ olay yerinin kokusunu taşıyordu. Silahımı kenara bırakırken ellerimin titrediğini fark etmem yalnızca birkaç saniyemi aldı. Başta ters bir hareket yaptığımı düşündürdü. Çünkü parmaklarım görev sırasında makine gibi çalışmış, hiçbir tereddüt göstermemişti. Fakat titremenin devam ettiğini görmem yaşadığım adrenalinin yavaşça etkisinden çıktığımı ve vücudumun kontrolü geri aldığımı hissettiriyordu. Nefesim daha derin ve düzensizdi. Göğsümde bir boşluk vardı, kalbim hızlı ama düzensiz atıyordu. Çok nadir böyle anlarım olurdu. Şu anki çok haklı nedenlerdendi...

Oturduğum sandalyede gözlerimi kapattım. Gittiğimiz bu kritik görevdeki sahneler bir film şeridi gibi tekrar tekrar zihnimden geçiyordu. Aldığım her nefes, sanki o anların izini ciğerlerime işliyordu.

Ekiptekilerin yüzleri... Sessiz bakışmalarımız... Birbirimize verdiğimiz o kısa ama hayati mesajlar...

Her biri, beynimin derinliklerinde hâlâ yankılanıyordu. O anlarda ayakta tutan adrenalin şimdi beni en savunmasız hâlimle baş başa bırakmıştı. Dinlenme odası sessizdi. Çatışma haberinin yarattığı karmaşa yerini boğucu bir sükûnete bırakmıştı. Belki de bu yüzden bir şeyleri düşünmek daha kolaydı. Bir anının daha detaylı şekilde zihnimde belirmesi kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Silah sesleri... Emrimdeki bağırışlar... Bir çocuğun korkulu gözleri...

Hepsi birden üzerime çullandı, geçmiş ve şimdiki zamanın çarpışması beynimi zonklatırken. Nefes almayı unuttum bir an için, odanın havası boğucu bir ağırlığa dönüştü. İrkilerek gözlerimi açtım. Ter damlaları alnımdan süzülüyordu, kalp atışlarım odanın sessizliğinde yankılanacak kadar şiddetliydi. Herkesin sessizce dinlenmesi, bu anlık tepkimi görmemelerini sağladı. Kemal yanımda, bana taban tabana zıt bir huzur içinde uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Göz kapaklarındaki sakinlik bana göre neredeyse bir alaydı, nasıl olur da bu kadar derin bir uykuya dalabilirdi? Çatışmanın ortasında kalan o çocuğu ilk gören oydu. Korkusuna en yakından şahitlik eden... Nasıl bu kadar gamsız olabilirdi? Parmaklarım hırçınlıkla dizlerime kenetlenirken kendi kendime, "Sakin ol," diye mırıldandım. "Geçti. Herkes iyi. Sakin ol." Yine de zihnim, geçmişin tortularından arınmakta zorlanıyordu. O sırada varlığını bile unuttuğum telefonumun titremesini hissettim. Cebimden çıkarırken Doğa'nın saatlerdir attığı mesajlara bir yenisinin daha eklendiğini gördüm.

"Seni özledim."

"Biraz uzun sürmedi mi sence de?

Meryem de bir şey söylemiyor.

Haberim yok diyor ama hissediyorum, alıyor

bir yerlerden haber."

"Kalbim biz şimdi çıkıyoruz.

Hiç istemiyorum aslında, Meryem biraz kafamız dağılsın dedi."

Cevap vermek ve vermemek arasında kaldım. Düşünceler beynimde hızla dolaşırken, mantık ve duygu arasında bir ipte yürüyormuş gibi hissettim. Kafam tam anlamıyla yerinde değildi; zihnimdeki karmaşa, her kelimenin ağırlığını katbekat artırıyordu. İçimdeki kaosun dışa yansıdığını biliyordum. O bunu fark ederdi çünkü her zaman fark ederdi. Benden daha iyi bir şekilde...

Yaşananları ona anlatmam imkânsızdı, kelimeler yetmezdi. İçimdeki her şey sanki tanımlanamayan bir dilde yazılmış gibiydi; çevrilemez, paylaşılmaz. Ama saklamam da şu an için zordu. Kalbim sıkışıyordu. Hem gerçeği saklamak hem de onun gözlerindeki endişeyi arttırmamak arasında gidip geliyordum.

Yine de sessiz kalırsam daha çok telaşlanacağını biliyordum. Şu an içinde bulunduğum durum, iki ucu keskin bir bıçak gibiydi; her hareketim, ince bir telin üstünden kayarken dengemi bozabilir, bizi daha da zora sokabilirdi.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Ellerim bu nefesle beraber bir titremeye kavuştu ama kararlılıkla gözlerimi araladım. Ekran kilidini açtım, soğuk parmak uçlarımın dokunuşunu hissettim. Konuşmayı akışa bırakmayı amaçlayarak mesajlara girdim. Parmaklarım ekrana dokunurken, operasyon haricindeki her şeyi konuşabileceğimi anladım. Saatler önceki mesajlarını tek tek cevaplamaya başladım.

"Güzelim, döndük biz.

Arayamıyorum. Ortam müsait değil.

Arkamdan ne ağıtlar yakmış. İyi ki gitmişim.

Şu an bunu okuyunca keşke biraz daha

gelmeseydim diyorum.

Ne kadar geç görürsem o kadar iyiydi.

Ayrıca ben seni sevmekten öteyim.

Ve özlemek kelimesi benim
hislerime yeterli gelmiyor artık."

"Ohh... Çok şükür, Allah'ım bismillah."

"Ben de 3 - 5 sene ne yaptın diye düşünüyordum.
Muhteşem Balerin seni."

"Hürrem'in Kanuni'yi mest etmesi gibi
raks yaparım sana bak.
Görürsün Muhteşem Balerin'i..."

"Lütfen yap."

"A ah. Yüzüme ipek mendil fırlatırsan olur."

"Ciddi ciddi izlemişsin."

"Hem de tüm sezonları, üç kere."

"Âlâ..."

"Sen de izlemişsin."

"Tarihi seviyorum. Unutmuşsun."

"Unutmadım.
Muhteşem Yüzyıl izleyecek kadar
seveceğini hesabı katamadım."

"İzlemedim ama bilirim."

Mesajı attığım an kafama dank eden bir durum oldu, sanki karanlık bir sis içinde kaybolmuş bir ipucu nihayet gözümün önüne serilmişti. Her yazdığıma, neredeyse dakikası dakikasına cevap veriyordu. Eski mesajları kontrol ettim, parmaklarım sanki kendi iradesiyle ekranda dolaşıyordu. Dışarı çıktıklarının üzerinden çok zaman geçmemişti. O an bir gerçeklik çarptı: Eğer dışarıdaysa ve araba kullanıyorsa... O zaman bu mesajları nasıl bu kadar hızlı yazabiliyordu? Yoksa arabayı almamış mıydı?

"Ayrıca sen bana nasıl bu kadar rahat yazıyorsun?"

"O ne demek?"

"Arabanın anahtarını gördün mü?"

"Senin arabanın mı? Gördüm, odada unutmuşsun.

Çantamın yanındaydı, çekyatın üzerine bıraktım."

"Öncelikle bizim arabamız.

Unutmadım. Dışarı çıkarken kullan diye sana bıraktım.

Biz Kemal'le geçtik işe.

Arabayı almadıysan ne ile gidiyorsunuz?"

"Ciddi misin sen?

Ee biz dolmuşa bindik hatta şu anda iniyoruz.

Ayrıca araba kullanmak konusunda artık

iyi olduğumu sana söylediğimi hatırlamıyorum."

"Allah aşkına.

Bu soğukta arabayı neden bırakmış olabilirim sizce?

Kemal, Meryem'e haber vermişti ayrıca.

O neden arabayı aldırtmadı?

Bana söylemediğin ama benim bildiğim çok şey var.

O kısımları karıştırmayalım."

"Ben teklif etmediğim için o da ısrar etmek istememiş."

"Hasbin Allah ya."

"Neyse ya, olan oldu kızma hemencecik.

Ayrıca arabayı verecek kadar şoförlüğüme

güvendiğin için teşekkür ederim."

"Ben sana hep güveniyordum.

Sorun senin kendine güvenmemendi."

"Mercedes için hâlâ güvenemeyebilirim."

"En çok onda güvenmelisin."

"Beyler!"

Uğurcan'ın sert bir şekilde kapıya vurması, dinlenme odasında yankılanarak herkesi yerinden sıçrattı. Kapıdaki tok ses, âdeta sessizlikle bir savaş başlatmıştı. Şokun ardından odada küfürler havada uçuşmaya başladı; birkaç kişi aceleyle oturuşlarını düzeltirken, gözlerini henüz tam anlamıyla açamamış, biri hâlâ uyuşuk bir hâldey-

di. Bu kargaşanın ortasında Uğurcan'ın alaycı sesi genel karmaşayı bastırdı.

"Şef beş dakikaya toplantı dedi. Küfredeceğinize şükredin, en azından dinlenebildiniz."

Odadaki sesler azaldı. Bir süre rahatsız edici bir uğultu çöktü. İnsanlar homurdanarak toparlanmaya başladı. Yarı uykulu bir şekilde kendini doğrultan Kemal, hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordu. "Ne oldu?" dedi, uykulu sesi hâlâ ağzından tam çıkmamış kelimelere dolanıyordu. Onun sorusunu duymamazlıktan geldim. Bakışlarımı ona çevirmeden Doğa'ya nerede olduklarını sorduğum bir mesaj attım. Kemal'in bana baktığını hissettim, gözlerim ona dönmese de varlığını ve bana odaklanmış olduğunu tüm hücrelerimde hissediyordum. Göz ucuyla ona baktığımda yüzünde hafifçe endişeyle karışık bir ifade gördüm ama bu ifadeyi okumak istemedim. İçimdeki huzursuzluk daha çok dikkatimi çekiyordu.

"Sinirli misin sen biraz?"

Ayağa kalkmış, başımda dikilirken derin bir nefes aldım. Ne olduğunu öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacağını bildiğim için, "Meryem arabayı aldırtmamış," diye sorusunu dolaylı yoldan cevapladım. Gözlerimi ekrandan çekerken farkında olmadan biraz sert çıkmış olabilirdim. Kemal'in kaşlarının çatıldığını fark ettim. Direkt bir suçlama yapmamak için, "Pardon, Doğa teklif etmediği için ısrar etmek istememiş," diye cümlemi düzelttim. Sesim düz bir çizgide ilerliyordu ama içimdeki gerilim her hecede yükseliyordu. Bu kez Kemal'in kaşlarının daha da çatıldığını gördüm. Onun mizaçlı Karadeniz aksanı daha belirgin bir tonla devreye girdi.

"Sen de bu yüzden bana bozuk ataysin, öyle midur?"

Cevap vermek istemedim çünkü bir şey söyleyemeyecek kadar doluydum. Oturduğum yerden kalkıp odadan çıkmaya yöneldim, toplantı odasına doğru sessiz ama hızlı adımlarla yürümeye başladım. Tam o sırada telefonumun ekranı ışıldadı. Bakışlarım, ekranda beliren kelimelere birkaç saniye kaydı. "Alışveriş merkezine geldik. Kahve içeceğiz. Sen ne yapıyorsun?" Toplantı odasına girerken hızlı bir mesaj attım.

"Dikkatli olun. Mesai bitimine kadar oyalanın.

Gelip sizi alacağız.

Toplantının başlamasını bekliyorum."

"Aa, ne toplantısı?

Aynı karakolda mısınız?"

"Hayır. Harekât şubedeyiz.

Operasyon sonrası klasik toplantılar."

"Dogi ne oluyor Allah aşkına?"

Kemal'in sesi, merak ve hafif bir endişeyle süslenmişti. Yanıma otururken yüzündeki karışıklık ifadesini gizleme gereği bile duymamıştı. Gözleri, yüzümde bir cevap ararcasına dolaştı. Söylediklerinin ardından, daha fazla detayı hak eder bir şekilde bakışlarını üzerimde sabitlemişti.

Tam ağzımı açacakken şefin güçlü ve otoriter adımları kapının girişinde yankılandı. Hepimizi bir anda susturdu. Kapıdan girer girmez, odadaki hava anında ciddiyetle doldu. Şefin varlığı, odanın tüm enerjisini ele geçirmişti. Gözlerim hızla telefonuma yöneldi; bu, bana gereksiz sorularla daha fazla dikkat çekmeden bir şeyleri halletme fırsatı yaratıyordu. "Yok bir şey," diye hızlıca fısıldadım. Gerçekten de düşününce onun yaptığı bir şey yoktu ama yapacağı vardı. Kemal'in yüzündeki ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak dikkatimi telefona verdim.

"Şef geldi güzelim. Haberleşiriz.

Dikkatli olun."

Kemal bir kez daha gözlerimi yakalamaya çalıştı ama bakışlarımı ekrandan kaldırmadım. Sessizliğim bir duvar gibiydi, sormak istediklerini dışarıda bırakıyordu. Şef arkasını döndüğü anda, parmaklarımın arasında tuttuğum telefon âdeta gerilimin bir sembolü hâline gelmişti. Gelen yanıtı okuduğum gibi ekranı kararttım ve telefonu cebimin derinliklerine gönderdim.

"Samam, merak etme.

Görüşürüz."

DOĞA

Hayat gerçekten çok pahalıydı. Bu gerçeği görmem için belli ki ev alışverişine çıkmam gerekiyordu. Gözlerim bir vitrinden diğerine kayarken, her fiyat etiketi zihnime bir tokat gibi çarpıyordu. İçimde büyüyen rahatsızlık, karalar bağlamama neden oldu. Daha önce sağdan soldan duyduğum bir fısıltı gibi zihnimin köşelerinde dolaşan bu gerçek, artık kulakları sağır edecek bir haykırışa dönüşmüştü. Sanırım bu devirde borçsuz evlenmek imkânsızdı.

"Bu nasıl?"

Meryem'in sesi beni düşüncelerimden çekip aldı. Küçük ev aletleri koridorunda, fark etmeden kendimi ona ayak uydurmuş buldum. Arkamı döndüğümde, bir kahve makinesi işaret ettiğini gördüm. Ama makineden önce gözüm doğal olarak altındaki fiyat etiketine kaydı. Etiketin üzerindeki rakam, beni bir süreliğine kilitledi.

"Influencerlar bu makineyi çok öneriyor."

Meryem'in sesinde hafif bir heves vardı. Gülümsemekle yetindim çünkü ne diyeceğimi bilemiyordum. İstanbul'da çalıştığım hukuk bürosunda da bu makineden vardı. Çalıştığım o yoğun günlerin arasında, bu makineden çıkan kahveyle enerji bulduğumu ha-

tırlıyordum. Gerçekten harika kahveler yapıyordu, bizzat deneyimlemiştim. O günlerde kendime de bir tane alacağımı söylemiştim. Tabii ki o zamanlar bu fiyatlardan haberim yoktu.

Telefonumu çıkardım, kahve makinesinin fotoğrafını çektim. Kısa bir tereddütten sonra görüntüyü Doğukan'a gönderdim. Altına bir şey yazmak istedim, fiyatın absürtlüğü üzerine bir yorum yapmak ya da biraz mizahi bir dille hislerimi paylaşmak. Ancak kelimeleri toparlamakta zorlandım. Derin bir nefes aldım ve ağlanacak hâlimize güldürmek için, "Evlenmeyin guzum," yazıp yüzüne şaplak atan bir kız emojisi ekledim. Yüzümde hafif bir tebessümle mesajı gönderdim ve ekranı kilitledim.

"Bu makine de çok iyi diyorlar."

Meryem'in gösterdiği bir başka küçük ev aletine baktım. Bu kadar küçük şeylerin bu denli pahalı olabilmesi hâlâ aklımın sınırlarını zorluyordu. Tam bu sırada telefonum titreşti. Gelen mesajla dikkatimi fiyat etiketlerinden Doğukan'ın cevabına çevirdim.

"Evlenmeyin?"

"Ev-lenmeyin. Fiyatları görmüyor musun?"

"Düşünme sen bunları.

O kahve makinesini mi beğendin?"

"Ne demek düşünme?

Gömü falan buldun da benden mi saklıyorsun?

Beğendim ama çok pahalı,

şu an alınacaklar arasında ilk sırada bile değil."

"Gömü bulmadım ama alacak gücüm var şükür.

Beğendiğin şeyler sıralamaya dâhil değil. Geldiğimde alırız."

"Allah aşkına erkeğin parası sorulmaz derler,

bunca senedir de sormadım ama dayanamayacağım.

Nereden geliyor bu değirmenin suyu?

Bildiğim, gördüğüm kadarıyla polis,

asker ya da memur hiç fark etmez,

senin altındaki arabaya ancak uzaktan bakar.
Yakından bakanların da sağlam bir gelir kaynağı vardır.
Ek iş falan mı yapıyorsun?
Kripto mripto falan işleri mi?"

"Geliyor bir yerden işte. Önemi var mı?
Alan alır. Gözünde büyütme.
Ek iş yapmak bizim gibiler için yasak.
Kripto tarzı şeylerle de işim olmaz."

"Yok ama bu tavırların fazlasıyla kışkırtıcı.
Gözümde büyütme mi?
Bildiğim kadarıyla Karahanlıların
Sabancılarla bağlantısı yok ama...
O zamaaaan nasıl naaasıl?"

"Güzelim bu konuları konuşmaktan hoşlanan biri değilim.
Belki Sabancıların Karahanlılarla bağlantısı vardır."

"Ben de değilim. Zaten ilk ve son kez konuşacağız.
Bir daha açmayacağım ağzımı. Söz."

"Ciddi ciddi öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet, cidden merak ediyorum.
Bir yola giriyoruz ve sen fiyatına bakmadan
istediğim her şeyi alabileceğimi söylüyorsun.
Beni kırmamak için düğünden
sonra birkaç sene borç ödeyeceksem
hiç gerek yok ekstra masraflara."

"Tamam o zaman. Yüz yüze konuşalım."

"Çatlarım...
Hem seninle mesajlaşmayı özledim.
Bu da bahanemiz olur."

"Bir yerlerde kayıtlı kalsın diyorsun yani."

Nadir attığı kahkaha atan emojiyi gönderdiğinde, nedense bozulmuştum. Bu kadar basit bir şeyin içimde böyle bir his uyandırmasına şaşırdım ama oradaydı işte, hafif bir sitem duygusu. "Aşk olsun," yazdım hemen, kendimi fazla düşünmeden cevap verirken buldum. Çok geçmeden Doğukan, "Oldu zaten," diyerek karşılık verdi. Sözleri, sanki yazımın ardındaki tonlamayı gayet iyi anlamış gibi rahat bir kendinden eminlikle yazılmıştı.

Konuyu kapatmak istercesine, "Samam, anlatma. Yan yanayken konuşuruz," diye yazdım. Cümlelerimi yazarken, onun bu kadar kolay pes etmeyeceğini içten içe biliyordum. Nitekim, "Bozuk mu atıyorsun bana?" mesajı geldi. "Hayır," dedim, bu kelimeyle yetinmek istememe rağmen konuyu uzatacak başka bir şey yazmak istemiyordum. Ama Doğukan, o kurnazlık dolu zekâsıyla beni susturmak yerine anında yeni bir iddiayla karşıma çıktı.

"Belli belli. Emoji bile atmıyorsun."

Ah, beni gafil avlamıştı. Gerçekten de bozuk olduğum zamanlarda mümkün olduğunca emoji kullanmıyordum. Fakat şu anda bunu kabullenmem, bozulduğumu da onun tabiriyle kayıtlı olarak kabullenmem demek anlamına geliyordu. "Hayır," demenin ardından, neden emoji göndermediğimi haklı çıkaracak bir şeyler düşünmeye başladım. "Belki artık eskisi gibi emoji kullanmıyorumdur," yazdım, basit ama yeterince savunmacı bir cevap. Elbette Doğukan bunu yemeyecekti. Mesajı okuduğumda, dediğimi çürüten bir yanıtla karşılaştım.

"Dedi üç mesaj öncesine kadar emojilerle konuşan kadın."

Gözlerimi devirdim ama o anda bunu sadece düşünmek yerine mesajla göstermek için bir göz devirme emojisi gönderdim. Doğukan'ın cevabı gecikmedi. Yeni bir gülümseyen emoji göndererek, "Bak," yazdı. Sanki söylediklerine yeni bir kanıt daha bulmuş gibi keyifliydi.

"Maşallah görmeyeli sen de emoji delisi olmuşsun."

"Sana deli, sana hasret."

"Yaa... Bu kalp bu ruh bu beden."

Bana mavi bir kalp gönderdiği anda, içimde beliren sakinlik ve yenik düşme hissi bir araya geldi. Yelkenlerim tamamen suya inmişti, bu ufak hareketiyle beni yine etkisi altına almayı başarmıştı. Ama içimdeki merak henüz dinmemişti. Pes etmeye niyetim yoktu. Tekrar şansımı denemeye karar verdim çünkü içimdeki bu belirsizlik daha fazla büyümeden çözülmeliydi. Parmaklarım hızla ekrana dokundu ve, "Ucundan azıcık çıtlat bari," yazdım. Gülümsemesi tekrar kahkaha moduna geçmişti. Ekranda beliren, "Tamam," kelimesiyle içimde tatlı bir telaş başladı. Ancak bu "tamam," hemen bir açıklamayı da beraberinde getirmedi. Bunun yerine ekranda uzunca bir süre, "Yazıyor..." ifadesi göründü. Zaman, o an donmuş gibiydi. Bu sürenin sadece bir dakika olmasına rağmen sanki bir ömür geçmiş gibi geldi.

Bakışlarımı telefondan kaldırdığımda Meryem'in çoktan televizyon bölümüne geçtiğini gördüm. Ya beni rahat konuşmam için yalnız bırakmıştı ya da arkasından gelmediğimin farkında bile değildi. Her zamanki enerjik hâliyle gözüne bir şey kestirmiş gibi bir televizyonu dikkatlice inceliyordu. Bir an duraksadım, düşüncelerimin hâlâ Doğukan'ın mesajında asılı kalmasına rağmen adımlarımı yavaşça ona doğru yönelttim.

Yanına vardığımda, incelediği televizyonun en pahalı markalardan biri olduğunu fark etmemle içimde hafif bir sıkıntı dalgası yükseldi. Etiket fiyatına gözüm kaydığında, rakamlar neredeyse abartılı bir şaka gibi görünüyordu. Ah, umarım *bunu alın* diye bir öneride bulunmazdı. Gözlerimi televizyondan ona çevirdiğimde, gözlerindeki heyecanı görmezden gelmek imkânsızdı. Sanki parlak ekranın yansıması sadece televizyonda değil, onun yüzünde de ışıldıyordu.

İçimdeki düşünceler bölünmüştü. Bir yandan bu televizyonun değil bizim bütçemiz için, birçok ailenin gelir düzeyinin çok üzerinde olduğunu bilmenin ağırlığını taşıyordum. Diğer yandan Meryem'in bu heyecanını kırmak istememenin karmaşık hissi vardı. Gözlerindeki coşku, sanki başka bir hikâye anlatıyor gibiydi. Evlenirken içinde ukde olan kendi alamadığı şeyleri bana aldırmaya mı çalışıyordu? Yoksa sadece tecrübe diyerek birlikte güzel bir şey mi seçmek istiyordu?

Bir anda elimde titreyen telefonumla dikkatimi tekrar gelen mesaja çevirdim. Doğukan fazlasıyla uzun bir mesaj atmıştı.

"Haklısın, memur maaşları çok değil.
Yani doğu ödenekleriyle bir tık yaşanabilir oluyor
ama dışarıdan bakıldığı gibi,
özellikle bu devirde evi rahat geçindirecek meblağlar değil.
Fakat ben bekârım ve çok uzun yıllar paraya ihtiyaç duymadım.
Doğudayken misafirhanede kaldım, Ankara'da annemin yanında.
Çok fazla masrafı olan biri de değilim.
Bu nedenle kendi kazandığım para kenarda birikti.
Arabayı nasıl aldığımı merak ediyorsan, birikmişlerimden aldım."

"O zaman şu anda paranın kalmaması lazım.
Nasıl bu kadar rahat al diyebiliyorsun?"

"Babamın her ay yatırılan şehit ödeneği,
bana ve Aygül'e bölünüyor.
Annem çalıştığı için parayı kendi almak istemedi.
Çocukları olarak bize bölüştürüyordu.
Abim şehit olunca hem babamdan onun payına düşen para
hem de kendi parası bize eklendi. Ben kabul etmek istemiyordum.
Aygül'e kalsın dedim ama annem vasiyetleri olduğunu,
harcamasam bile kenarda durmasını söyledi."

"Ow... Bu çok para eder."

Doğukan gülümseyen bir emoji attı. Ardından konuya virgül koymak ister gibi, "Güzelim şimdi çıkıyoruz. Gelince detaylı konuşuruz," yazdı. Sözcüklerin arasındaki tonlamayı neredeyse hissedebiliyordum. Bir şeyleri açıklamakta kararlı gibiydi ama aynı zamanda bir an için beni beklemeye zorluyordu. Mesajı okuduğum anda içimde karmaşık bir duygular zinciri başladı. Bu konunun detayları bende ufak bir eziklik psikolojisi yaratabilir diye düşündüm. Verdiği cevap beklediklerimden katbekat fazlası çıkmıştı. Bu nedenle onun

yazdığı mesaja doğrudan bir cevap vermek yerine konuyu hafifçe kapatmayı tercih ettim.

"Samam, biz bakınmaya devam ediyoruz."

Mesajı gönderdikten sonra ekranı kilitledim ve telefonu çantama koydum. Bir an için rahatlamak istedim ama zihnim hâlâ Doğukan'ın mesajının yarattığı düşüncelerle doluydu. Dikkatimi toparlamak için etrafa göz gezdirdim ve Meryem'i aramaya koyuldum. Bakışlarım mağazanın koridorlarında dolaşırken sonunda onu süpürgelerin olduğu tarafta buldum. Allah aşkına, bu kız pire gibi nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu?

DOĞUKAN

Üç buçuk yıl onsuz kalmıştım ama şunun şurasında on iki saate bile tahammülüm kalmamıştı. Şef bugünlük erken paydos yapmamıza izin verdiğinde cenneti kazanmış bir mümin gibiydim. Üzerimdekilerden hangi ara kurtulmuş, Kemal'in arabasının yanında ne zaman beklemeye başlamıştım, bilmiyordum. Heyecanımı fark ettirmek istemediğim için sigarama sarılmıştım. Fakat Kemal hazırlanıp çıkana kadar ardı ardına üçüncü sigarayı yakıyordum.

"Okul çıkışına gelen liseli ergenler gibi ne duruyorsun orada lan?"

Kemal yüzündeki oyunbaz gülümsemeyle üzerime doğru gelmeye başladı. Sigaramdan son bir nefes aldıktan sonra külü boş izmarit kalana kadar düşürdüm. "Kız gibi hazırlandığının farkında olman güzel," diyerek yaslandığım arabadan doğruldum. Kemal gür bir kahkahayla Özel Harekât Şube'nin bahçesini inletti.

"Bu iyiydi."

Arabasının kapısını açarken, "Yalnız seni Doğa'ya söyleyeceğim," dedi. "Kadınları aşağılaman hiç hoşuna gitmeyecek." Tek kaşımı kaldırarak şoför koltuğuna oturan devreme baktım. Kadınları

aşağılamam için kendimi yukarıda görmem gerekiyordu ve bu benim haddime olan bir şey değildi. Fakat erkeklere oranla daha uzun hazırlandıkları bir gerçekti. En azından çoğu erkeğe göre...

"Elinden geleni ardına koyma ama unutma, gün gelir, devran döner."

Yanındaki yerimi almamla arabayı çalıştıran Kemal'in kahkahası motor sesine karıştı. "Dönen devranı fırıldak yapacak konular var elimde," derken bana bakıp göz kırptı. "Sen dert etme." Gözlerim tehditkâr bir şekilde kısılsa da cevap vermedim. Çünkü nikâh olayının yayılmaması için onun Uğurcan üzerindeki otoritesine ihtiyacım vardı. Belli ki her olayda da bu detay karşıma çıkacaktı.

"Dost gibi dost be. Devrelerin hasısın."

Otopark kapısının açılmasını beklerken, "Eyvallah kardeşim," dedi. "Bu iltifatlarına layık olmaya çalışacağım." Hele bir kişiden nikâh olayını duyayım, ben onu birçok şeye layık edecektim. "Ne yapıyoruz şimdi?" Kapıyı açan polislere hafif bir selam vererek ana caddeye çıktık. "Kızlar AVM'de," dediğimde başını onaylarcasına salladı.

"Biliyorum. Önce arabanı mı alalım lojmandan, ne yapalım diye soruyorum."

Hah... Gelelim şu konuya. Oturduğum koltuğa daha da yayılarak, "Yok abi. Sen sür AVM'ye. Bugün şoförlüğümüzü yapacaksın," dedim. Kırmızı ışıkta dururken çatık kaşlarla bana döndü. "O ne demek lan?"

"Karına arabayı almalarını söylememişsin."

"Söyledim!" diye çıkıştı. "Hatta yanında aradım ya." Doğruluğunu bilmeme rağmen başımı *hayır* anlamında salladım. "Arabayı almalarını söylemek var, almadan çıkamayacaklarını söylemek, ima etmek var kardeşim. Ben Doğa'nın dolmuşa binmesini isteseydim, dolmuş alırdım, değil mi?"

"Siktir git," diye kahkaha atan Kemal yeşilin yanmasıyla gaza bastı. "Sen önce mehiri yap. Sonra dolmuşu düşünürsün." Yarım yamalak gülümserken, "Sen orasını dert etme," dedim. Doğa mehir

olarak boşanma ya da ölme durumundaki ödemeyi seçmişti. Ondan gitmeye niyetim olmadığı için bol keseden sallamasını istemiştim. Öldüğüm anda fazlasına sahip olacağını bildiğim için de rahattım.

"Ulan ben bile dert ediyorum. Sen etmiyor musun ciddi 60 kilo altını?"

Damağımı şaklattım. "Hiç mi?" diye sorduğunda gülümserken, "Hiç kardeşim," dedim. Kemal bana garipseyen bir bakış attı. "Allah bilir sen şehit paranı da Doğa'ya bırakmışsındır." Yüzümdeki gülümsemenin büyümesiyle gerekli cevabı alan devrem, "Hadi lan," dedi tepkisel olarak. Doğa'ya sarıldığım ilk 25 dakikadan sonra şehit aylığı formunu değiştirmiş, olası bir durumda benim için verilecek tüm maddi manevi desteği Doğa'nın üzerine geçirmiştim.

"Vay anasını satayım. Aşka bak."

"Sen kime bırakacaksın?" diye sorduğuma, "Anama," cevabını almak pek şaşılacak bir durum değildi. Ailesine fazlasıyla bağlı bir adamdı ama sanırım asıl ailesini karıştırıyordu.

"Meryem çalışıyor. Bana bir şey olursa kendi başının çaresine bakar. Bizim mehir olayı zaten daha nikâh kıyılmadan halloldu. O yüzden dert etmeye gerek yok. Çocuklarımız olana kadar annemde dursun." Cevap vermedim. Nedense kurcalarsam bu konunun altından başka bir durum çıkacakmış gibi hissediyordum ve belli ki Kemal'in de anlatası yoktu.

"Neyse. Gidelim de biraz silkelen sen."

Ev alışverişine laf çarpıtmasını güldüm geçtim. Beni böyle şeylerle kimse korkutamazdı. Ben imkânsızı yaşıyordum. Varsın en dibi göreyim, gökyüzüm Doğa'yken değerdi.

DOĞA

"Allah'ım iyi ki bu sene evlenmiyorum."

Meryem'in kendi kendine konuşur gibi verdiği tepkiyi duymazdan geldim. Küçük ev aletlerinden beyaz eşyalara kadar her şeyim fiyatına bakarken neden böyle bir şey dediğini anlayabiliyordum. O evlenirken tüm ev eşyalarını sadece beyaz eşya fiyatına aldıkları düşünülürse haklı bir isyandı.

Telefonumun titreşimi o anki sessizliği bozduğunda, cebimden çıkarıp ekrana baktım. Doğukan'ın ismini gördüğüm an, kalbim aniden bir düzensizlikle çarpmaya başladı. O kadar uzun zamandır bu ismi ekranda görmemiştim ki... Arayan fotoğrafı bile yıllar öncesine aitti - seneler önce Yüksekova'da çektiği, bana gönderdiği o yüzü yorgun ama gözleri umut dolu olan fotoğraf. Parmaklarım, belki biraz titreyerek, ekranın kenarını kavradı; gözlerim bir an geçmişe bir pencere gibi açılan bu görüntüde takılı kaldı.

Bir saniyeliğine, tam 21 yaşıma döndüm. İlk kez beni aradığı günü hatırladım. O anın heyecanı, sesini ilk kez duymanın verdiği o tarifsiz his... Ve işte, yıllar sonra, aynı heyecanı içimde taşıyordum. "Efendim?" diyerek telefonu açtım.

"Neredesiniz güzelim?"

Doğukan'ın sesi, geçmişin odalarını açan bir anahtar gibiydi; unutulmuş detaylar, gömülü hisler ve yaşanmış anlar birbiri ardına zihnime doluştu. Sesindeki sıcaklık, bir zamanlar beni sakinleştiren, koruyan, bana güç veren o tını, yılların ötesinden geri dönüyordu. Ama şimdi özlem, bu sesle daha keskin, daha derin bir hâl aldı. Daha birkaç saat olmuştu ama özlemin yoğunluğu, fiziksel bir acı gibi bedenime ve ruhuma işliyordu. O an, içimde bir soruyla yüzleşmek zorunda kaldım: Senelerce onsuz nasıl dayanabilmiştim? Bu uzun zaman boyunca, bir şekilde yaşamaya devam etmiştim ama şimdi geriye dönüp baktığımda her şey biraz eksik, biraz soluk görünüyordu. Gerçek şu ki o yokken bile onun varlığı, düşüncelerimin bir köşesinde hep saklı kalmıştı. Sanki yokluğu, sessiz bir bekleyişle doluydu. Her şey, bir gün tekrar var olacağı an için bir hazırlık gibi.

"Teknosa'dayız."

"Tamam güzelim. Otoparka yeni girdik. 10 dakikaya yanın-," dediği anda aniden kesilen çağrı, içimde bir tedirginlik bıraktı. Sanırım çekmemişti. Sesi tam olarak duyulduğu gibi bitmişti ve bu ani kopuş, birdenbire zamanın ağırlığını hissetmeme sebep oldu.

Telefondaki saate baktım. On dakika... Sadece birkaç saniye önce sıradan bir zaman dilimi gibi görünüyordu. Ancak şimdi bu bekleyiş o kadar uzun geldi ki sanki on saatlik bir boşlukla mücadele ediyormuşum gibi hissettim. Dakikaların saatlere dönüştüğü bu an, bir tür içsel mücadele gibiydi. Telefon elimde, o an onun varlığını, otoparka girişini, yürüyüşünü, belki adımlarının yankılarını bile hayal etmeye başladım.

"Gelmişler mi?"

Meryem'i onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra, "Otoparka giriyorlardı," dedim. Bu sırada Meryem, kararlı adımlarla airfry reyonundan çıkarken duraksadı ve bana doğru döndü, gözlerinde bir soru işaretiyle, "Çıkalım mı o zaman?" diye sordu. Her şeyin temposu, bu sıradan kararlarla birlikte hızlanıyor gibiydi.

"Önce yemek yeriz. Sonra bakmaya devam ederiz."

"Olur."

Meryem koluma girerken, "Benimki açken oynamaz da," diye

dipnot düştü. Gülmemek için çabaladım ama, "Gül, gül," diye eklemesiyle kendimi kasmayı bıraktım.

"Mal meydanda anam. Doğukan abi ile kıyaslayınca filizlerini törpüleyesim geliyor odunumun."

"Abartma," dediğimde, "Ciddiyim," dedi. "Görücü usulü olduğu için mi yoksa şahsına münhasırlığından mı bilmiyorum ama kolay kolay romantik şeyler duymazsın." Cevap vermedim. Açıkçası aralarımdaki ilişkiye yorum yapacak kadar tanımıyordum.

Teknosa'dan ayrılmamıza rağmen yakınından uzaklaşmamıştık, sanki bir çekim gücü bizi o noktada tutuyordu. Gözüm sürekli telefondaki saatteydi. Akrep ve yelkovanın her hareketi, zamanın ağır ilerleyişine işaret ediyordu. Neredeyse her geçen dakikanın farkındaydım, sanki saat bir ağırlık olmuş ve sabırsızlığımın üzerine çökmüştü.

Sonra Doğukan'ı gördüm. Kemal'le beraber yürüyen merdivenlerden yukarı doğru çıkıyordu. İlk bakışta yüz ifadesi beni ürküttü; sert çizgiler, keskin bakışlar... Eğer onu tanımıyor olsaydım, arkamı dönüp kaçmak isteyebilirdim. Bu hâli, tehditkâr bir yabancıyı andırıyordu; tanıdığım adam değildi. Fakat göz göze geldiğimiz an her şey değişti. Sertliği dağıldı, bakışları yumuşadı. Bir yabancıdan, tanıdık ve güven veren birine dönüşüverdi. İşte, bu adamı tanıyordum. Bu gözler, bu şefkatle dolu ifade benim Doğukan'ıma aitti.

Adımlarım beni istemsizce ona doğru çekti. O da Kemal'i geride bırakarak kalan basamakları tırmanmaya başladı. Yürüyen merdivenlerin önünde karşılaştığımız an bana sıkıca sarıldı. Ellerim sırtına dokunduğu anda, parmaklarımın altında metal bir soğukluk hissettim. Silahını fark ettiğimde içimde bir ürperti belirdi. Hiçbir zaman bu hisse tamamen alışamayacağımı biliyordum. "Buradasın," dediğinde kıkırdadım. Bu cümle, bir rüyada gibi olduğumuzu hissettirdi; birbirimizden uzak geçen onca zamandan sonra kavuşmanın ilk kelimesi böyle olmalıydı, sıradan ama anlamıyla özel.

"Buradayım."

İnsanların geçişini engellememek adına beni nazikçe geri geri yönlendirdi ama bunu yaparken bile bir milim bile uzaklaşmama

izin vermedi. Sanki tüm dünya dönse bile bizi birbirimize bağlayan bu mesafe değişmeyecekti. "Çok özledim," dediğinde, onu kollarımla daha sıkı sardım. Tüm özlemimi, tüm hasretimi sarılmanın içine sığdırdım.

"Ben hâlâ özlüyorum."

Hafifçe benden uzaklaşırken ellerini yanaklarıma koydu ve alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Gözlerim usulca kapandı.

"Ee, ne yiyoruz?"

Kemal'in sorusuyla gözlerim aralandı. Doğukan beni kolunun altına çekerken, "Ne yemek istersin?" diye sordu. Geç kahvaltı yaptığımız için pek acıktığım söylenemezdi ama Doğukan'ın aç olduğu gözlerinden okunuyordu.

"Fark etmez. Çoğunluğa uyarım."

"Hamburger yiyelim mi?"

Meryem'in teklifi cazipti. Kemal sorun çıkaracak gibi duruyordu. "İskender varken hamburgeri ne yapacağız ya," dediğinde Meryem gözlerini devirdi. Sanırım bu tarz muhabbetleri çok sık yapıyorlardı ve sözü geçen belliydi. Bir an kahramanca bir hisle, "Hamburger çok iyi fikir," dedim. Kemal'in bakışları önce bana çevrildi. Sanki aramızda ufak bir çekişme olacaktı. Sitemini fazlasıyla sezdiğim bakışları Doğukan'a döndüğünde ben de başımı sevdiğime doğru kaldırdım. Bu meydan okumayı kazanmak için her şeyi yapabilirdim.

Doğukan önce bana, sonra Kemal'e baktı. Aralarında garip bir bakışma oldu. Anlayamadığım mesajlar içeriyordu. "Sanırım benim canım," derken hâlâ Kemal'e bakması sinir bozucuydu. Bana baksa kesinlikle galip belliydi. Çimdirsem fikrini değiştirir miydi?

"Hamburger istiyor."

Ufak bir sevinç nidası istemsizce dudağımdan koptu; bu ses, içimde biriken tüm heyecan ve mutluluğun bir yansımasıydı. O an kendimi tutmakta zorlandım. Utanmasam olduğu yerde zıplayıp, tüm AVM'de yankılanacak zafer nidaları atabilirdim.

Doğukan bana bakarak hafifçe gülümsedi; o gülüşte, içimi ısı-

tan bir tanışıklık vardı. Eski günlerden gelen ama hâlâ geçerliliğini koruyan bir sıcaklık. Yavaşça eğilerek şakaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. O an dünya duruyormuş gibi hissettim. Tüm düşüncelerim bir anlığına sustu, sadece o dokunuşun sakinliği ve onun yanımda olduğu gerçeği zihnimi doldurdu. "Hanımköylü seni," diye söylenen Kemal'in Doğukan'a bakarken bakışlarıyla *sen görürsün* dediğini okuyabilmiştim. Fakat bana sıkı sıkı sarılan adamın zerre kadar umurunda olduğunu sanmıyordum. Hatta garip bir keyifle gülümsüyordu.

"Bir adamın en güzel aksesuarı hanımcılıktır Kemalciğim. En yakın zamanda takman dileğiyle."

Ayışığı Kitaplığı

DOĞA

Kalabalık AVM'nin sıkış tepiş yemek katında zorla da olsa bir masa bulmuştuk. Gürültü o kadar yoğundu ki konuşmalarımız bir uğultuya dönüşüyor, kelimelerimiz anlamını yitiriyordu. Bu yüzden, fazla oyalanmadan yemeğimizi yemeye koyulduk. Sessizliğe olan özlem, yemek boyunca daha da belirgin hâle gelmişti.

Kemal bu kaotik ortamda bile kendine özgü "insan sevmez" tavrıyla dikkat çekiyordu. Tüm yemek boyunca, çevresindeki insanlara ve duruma dair söylemleri bitmek bilmeyen bir fon gibi devam etti. Onun sık sık sertleşen tonunu dinlerken, bazı noktalarda haklı olduğunu kabul etmekten kendimi alamadım. Kalabalık, kaos, gürültü... Bunların hepsi gerçekten tahammül edilmesi zor şeylerdi. Ama haklı olduğu yerler olması, bu söylemlerin sürekli tekrar edilmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu durum, yemeğimizi daha hızlı bitirip kalkmamız gerektiğini fark ettirdi.

"Dogi biz eve geçelim. Siz rahatça bakın."

Doğukan'ın hayır denmeyecek bir teklife, "Hayır," demesi, dudaklarımdan istemsiz bir siteme dönüşen bir bakışı çekti. Onun gerçekten baş başa kalmak istemediğini sanmıyordum. Ama Kemal ve Meryem'i peşimize takmasının mantığını bir türlü çözemedim.

"Bugünkü görevini biliyorsun."

Kaşlarım biraz daha çatılınca Doğukan'ın bakışları bana çevrildi. Ne olduğunu sorgular gibi göz kırptı. Ne olduğu ortada değil miydi?

"Ya kardeşim, o konuda ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim."

Doğukan'ın bu gerginliğe alışık hâlleri bile Kemal'i durdurmaya yetmiyordu. "Ya..." diye başladı Kemal ama cümlesi havada asılı kaldı. Söylemek istediği şeyi son anda durdurmuş gibiydi. Bakışları Doğukan'a çevrildi, içinde ima ve biraz da çatışma taşıyan bir ifadenin izleri vardı. Bu durum beni rahatsız etmeye başlamıştı. Meryem

ise tüm bu sessiz ama yoğun bakışmaların arasında sabrını daha fazla tutamayarak, "Hangi konu?" diye sordu. İçimde yankılanan soruyu yüksek sesle dile getirdiği için ona minnettar bir bakış attım, o an iç sesime tercüman olmuştu.

Kemal yüzünde küçük bir rahatsızlık ifadesiyle Meryem'e döndü ve, "Boş ver hayatım," dedi, sesine dikkatlice ölçüp biçtiği bir sakinlik ekleyerek. Ancak eklediği cümle, bu özenle sakladığı duyguyu yeniden ortaya çıkardı. "Doğukan ve tatsız şakaları." Söylemi sırasında, yanımdaki Doğukan'a keskin bir bakış fırlatmayı ihmal etmedi. Bu bakış, aralarında geçenlerin hiçbir zaman tam olarak dışa dökülmediğini gösteren bir şifre gibiydi. Gerçekten, onların bu sözsüz iletişim dilini anlamak için bir tercümana ihtiyacım vardı. Ve anlaşılan o ki şu an o tercüman yoktu.

"Neyse Kemalciğim. Yorgunsan bizi arabada bekleyebilirsin."

"Dogi," dedi Kemal sinirli bir gülüşle, bu gülüşün içinde sakladığı keskinliği görmemek imkânsızdı. Sanki dilinin ucundaki küfürleri, bu gülüşe gizlemişti. "İstersen dolmuş durağında da bekleyebilirsin kardeşim. Seçim senin?" Söyledikleri kafamın içinde yankılanırken, bu sözler bir meydan okuma gibi geliyordu. Bu arabanı bırak git demek miydi? Adam arabasını bize neden bırakacaktı ki?

Ancak o an, birden kafama dank eden bir gerçekle gözlerim farkındalıkla büyüdü. Konu bizim arabamızla ilgili olmalıydı. Doğukan'ın bu kadar inatla diretişi ve Kemal'in söyleyeceklerini sürekli süzgeçten geçirişi kesinlikle bu durumun benimle bağlantılı olduğunu işaret ediyordu.

Ah, kahretsin! Yoksa arabayı almamış olmam yüzünden Meryem'i, dolayısıyla Kemal'i mi suçluyordu? Düşüncelerim hızla birbirine karışırken, içimde bir huzursuzluk dalgası yükselmeye başladı.

Tam bu gerilimin ortasında Doğukan'a dönerek, "Kalbim," dedim, sesimin tonu hem bir rahatlatma çabası hem de bir tür talep taşıyordu. Kemal'le arasında geçen sessiz ama yoğun bakışmaları kesebilmek için adımlarımı hızlandırarak Doğukan'ın önüne geçtim.

"Efendim güzelim?"

Bana doğru hafifçe yaklaşmasını istedikten sonra parmak ucuma çıkarak aramızdaki mesafeyi en aza indirdim. Doğukan belimden tutarak beni dengede durmam konusunda destekledi. Fakat onun bu teması ve aramızdaki bir nefeslik uzaklık ne için yakınlaştığımı unutturmuştu. Doğukan'ın gözleri gözlerimi tararken dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Dinliyorum."

"Ha?"

Kulağıma doğru yaklaşarak, "Sanırım gizli bir şey söyleyecektin," diye fısıldadı. O an hatırladığım konuyla yüzümün ısınmasını görmezden geldim. "Arabayı almadığım için mi böyle davranıyorsun?" diye sordum fısıltıyla. Genelden özele giderek ağzından laf almayı düşünüyordum. Fakat Doğukan bana tek bir soruda gerekli cevabı verdi.

"Arabayı almanı söylemedikleri için."

Gerçekten de benim yüzümden insanlara bedel ödetiyordu. Üstelik hiçbir zorundalıkları yokken bize evlerini açmış insanlara... "Söyleseler bile almazdım ki," dediğimde yarasının olduğu taraftaki kaşı hafifçe havalandı. "O da ayrı bir günün hesaplaşması olurdu." Gözümü korkutmaya mı çalışıyordu? Meydan okuyan tavrına karşılık gayet profesyonel bir ses tonuyla, "Tamam ama şimdi insanları bizimle gelmeleri için zorlamayı bırak," dedim. Ayaklarımın üzerine tekrar bastıktan sonra, "Ha, baş başa kalmak istemiyorsan orası ayrı," diye ekledim. "Biz de onlarla beraber eve dönebiliriz." Elimdeki en büyük kozu kullanmam Doğukan'ın oyunbaz şekilde gözlerini kıstı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dediğinde onunkine benzer gıcıklıkta gülümsedim.

"Seni bu yüzden daha çok seviyorum zaten."

Doğukan bir süre daha gözlerimin içine baktı. Söylediklerimin arkasında olduğumu fark edince sıkıntı dolu bir şekilde nefesini yüzüme üfledi. "Tamam," derken bakışları Kemal'e kaydı. "Azat ediyorum seni. Evde görüşürüz." Doğukan'ın uyarı niteliğinde göğsüne vurdum. O ise elimi yakalayıp dudaklarının önüne doğru götürdü. "Seninle de bu konuyu evde konuşacağız," diye fısıldadıktan

sonra avuç içimi öptü. Hem de gözlerindeki gamzeleri üzerimden çekmeden.

Kahretsin. Mantık mekanizmamı tek hamlede yok etmişti.

"O zaman biz gidiyoruz. Siz de çok geç kalmayın."

Doğukan'ın gözleri sabır diler gibi kapandı. Tam bir şey söylemek için elimi dudaklarından çekiyordu ki daha çok bastırdım. Böyle bir şey yapmamı beklemediği için ilk anda direnemedi. Gözleri şaşkın bir ifadeyle kaplanırken, "Sus," diye uyardım. Cevap vermedi. Fakat gerginliği avucumun içini yakmak üzereydi. Hanımcılığı kabul etse de sanırım her işine müdahale ediyor olmam onu zorluyordu.

"Rahat rahat bakının, siz bu oyunbozana bakmayın."

Meryem kocasını kolundan çekiştirirken, "Evde görüşürüz," dedi. Kemal'in karısına olan bakışlarından hoşlanmasam da, "Görüşürüz," dedim. Onlar yanımızdan ayrılırken ben de Doğukan'ın elini tuttum. "İlk nereden başlayalım?" diye sorduğumda *fark etmez* der gibi omuz silkti. Trip mi atıyordu? Daha doğrusu atamıyordu?

"Aşağıda bir mobilyacı gördüm. Oraya bakmak ister misin?"

"Sen istiyorsan olur."

"Doğukan!"

"Doğa?"

"Çok basit bir konuyu içinden çıkılmaz hâle getirmeye çalışıyorsun, farkında mısın?" diye sorduğumda başını *hayır* anlamında salladı. "Sana göre basit gelen bir şey, benim için önem arz edebilir." Kaşlarım çatılırken arabayı almayıp dolmuşla gelmenin nasıl bir önem arz edebileceğini düşündüm. Onun gördüğü benim atladığım ne olabilirdi ki?

"Neyse. Hadi gidip mobilya bakalım."

Bir süredir çakıldığımız yerde hareketlenmişti ki kenetlenmiş ellerimizi daha sıkı tuttum. Adım attığı sırada omzunun üzerinden bana baktı. "Ne olduğunu anlatmadan şuradan şuraya gitmem," dediğimde iki kaşı da havalandı. "İstersem seni kucaklar götürürüm, farkındasın değil mi?" Düşüncesi bile içimde bir yerleri ateşe ver-

mişti. Yanaklarımın ısındığını hissederken, "Farkındayım. Böyle bir şey yapmanı gerektirecek bir şey yaşamayacağımızı düşünüyorum ve dinliyorum," dedim. Doğukan'ın gözleri benimkileri tararken resmen bakışlarımla yalvardığımı hissediyordum. Sorun neyse çözmeliydik yoksa baktığımız hiçbir şeyden zevk alamayacaktık.

"Yıllar önce kendime bir söz verdim."

Sorgular bir ifadeyle kaşlarımı çattım. "Belki anlattığımda hatırlamayacaksın ama ben hiç unutmadım. Hatta ayrı olduğumuz o yıllar içinde gerçekleştiremeyeceğim için dertlendiğim ikinci sözümdü," dediğinde merakım kırbaçlanmış gibi sıçramıştı.

"İkinci söz mü?"

Başını onaylarcasına salladı. "İlki," dediğinde sanki yutkunamadığını hissettim. "İlki harmandalı sözümü tutamayacak olmamdı," dediğinde zihnime dolan rüya kalbimi gümbür gümbür çarpıyordu. "Seni beyazlar içinde ne kadar görmek istesem de başka birinin kolunda olman intiharıma neden olurdu. O yüzden o söz içimde hep ukde olarak kalacaktı." Gözlerim acımaya başladığı an birazdan yaşaracağını anladım. Burnumdan derin nefesler alarak bu hissi durdurmaya çalıştım. Pek başarılı olduğum söylenemezdi. Çünkü karşımdaki adamın göz bebekleri acıyla titremeye başlamıştı.

"İkinci söz neydi peki?"

İlk sözden daha az ıstırap vermesini umarak sormuştum bunu. İkimizin üzerindeki etkiden uzaklaştırmak istercesine çıkmıştı kelimeler dudaklarımdan. Doğukan göğüs kafesinde oksijene biraz daha yer vermek istercesine derin bir nefes aldı.

"İkincisi," derken buruk bir şekilde gülümsüyordu. "Sana ilk araba almayı teklif ettiğim zamanı hatırlıyor musun bilmiyorum ama," diye cümlesine başlamıştı ki, "Hatırlıyorum," dedim. "Sıkışık bir dolmuşa bindiğim için bana araba alacağını söylemiştin."

"Sen de evlenene kadar böyle bir şeyi kabul edemeyeceğini söylemiştin."

"Kendimi bir kez daha tebrik diyorum," derken birazdan gelecek olan cümleden kendimi savunmak istercesine kollarımı göğsü-

mün üzerinde bağladım. Doğukan bu hareketimi izlerken belli belirsiz gülümsemişti. "İşte o gün kendime bir söz verdim ben. Sözüm için de ağzından sürekli laf aldım. Fark ettin mi bilmiyorum ama o arabadaki her detay senin bilmeden söylediğin şeylerle dolu."

Arabayı gözümün önüne getirirken kaşlarım seğirdi. Gerçekten de markasından rengine, içindeki koltukların kumaşından dikiz aynasına astığı kokuya kadar her şey benim zevkimdi. Bunların hepsini nasıl aklında tutabilmişti ki?

"Hiçbir mesajını silmedim."

Sesli düşünmeme değil de Doğukan'ın verdiği cevapla donup kaldım. Gözlerim şaşkınlığımı ele vermek istercesine açılırken, "Nasıl yani?" diye sordum. Ellerim bile iki yanıma düşmüştü. "İlk günden beri olan tüm konuşmalarımızı tutuyor musun?" Gözleri kırgın bir ifadeye bürünse de gülümsemeye çalıştı.

"O saçma uygulamadaki attığın ilk mesaja kadar hepsini."

Kalakaldım. Ne düşünmem, ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Mesajları düzenli aralıklarla silen biriydim ve Doğukan'ın böyle bir şey yapacağını aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Şu an utançtan yerin dibine girmem bile kurtarmazdı beni. "Şimdi asıl soruna gelirsek, ikinci sözüm şuydu," derken yüzümü elleri arasına alan adam usul usul yanaklarımı okşadı.

"Evlendiğimiz gün. Sana eşim dediğim ilk gün istediğin arabayı düğün hediyesi olarak vereceğime dair kendime söz verdim."

"Ama... ama sen onu ayrıldığımızda almışsın."

Doğukan'ın gözleri buruk da olsa gülümsemesinden dolayı kısıldı. "Ben senden ayrılamadım ki. Sadece sana ayrıldığımızı düşünmen için zaman verdim. Seni sevmekten vazgeçmedim, bunu sana göstermekten vazgeçtim. Bu uğurda kendimden bile geçtim ama senden bir adım öteye gidemedim." Yanaklarımın ıslandığını hissedemeden Doğukan'ın parmaklarının yüzümde dolaştığını hissediyordum.

"Kendime verdiğim ve attığın o son mesajla tutabileceğime olan inancımı kaybettiğim sözüm buydu. Senin için basit bir neden

gelen şey, aslında benim yıllardır ilmek ilmek istediğim hevesimdi. Bilmem anlatabildim mi?"

DOĞUKAN

Ne kadar unutmak istesem de bazı yaraların izini ömrümün sonuna kadar taşıyacağımı biliyordum. Kaşımın üzerindeki gibi vücudumu kaplayanlar misali ve kalbe işleyenler... Hepsi, geçmişin sessiz tanıkları olarak benimleydi. Kabullenmek zorunda olduğum bir gerçek vardı: Yaşamak için bu izlerle barışmayı öğrenmeliydim. Ancak benim isteklerimin neden kabul görmediğini anlamak, bu kabullenmenin yükünü daha da ağırlaştırıyordu.

Doğa'dan bilmediği şeyleri anlamasını beklemiyordum. Empati kuramayacağı konularda bana tamamen hak vermesini istemek haksızlık olurdu. Ama benim bildiklerime saygı duymasını bekliyordum. Bu, çok mu fazlaydı? Karışmamasını, üzerime bir yük gibi zorlamamasını, kanatırcasına o eski yaraları yeniden açmamasını... Beni dinlemek yerine kendi doğrularını bir kılıç gibi üzerime savurması, kabuk bağlayan yerleri yeniden kanatıyordu.

Her defasında aynı döngüye düşüyorduk. Ben sakin bir akış ararken, o kontrolü ele geçirme çabasıyla bu akışı durduruyordu. O, benim içimde taşıdığım fırtınayı göremiyor olabilir ama neden kendi rüzgârıyla bu fırtınayı daha da şiddetlendirmek zorundaydı?

"Kalbim, ne yapıyorsun orada?"

İşin yorgunluğu yemeğin hararetiyle birleşmişti ve ben kendimi mobilyacının koltuklarından birine âdeta gömülmüş bir şekilde buldum. Yarı oturur vaziyetteyken gözlerimi kapalı tutmayı tercih ettim, bir tür kaçış gibiydi, bu anın rahatlığına tamamen kapılmıştım. "Rahatlığına bakıyorum," dedim, gözlerimi açmaya hiç gerek görmeden. Sözlerim, kendimi bu koltukta daha fazla haklı çıkarmak için küçük bir bahaneydi.

Fakat Doğa'nın bacaklarımın arasındaki açıklığa doğru hareket ettiğini fark ettim. Onun yaklaşmasının getirdiği sıcaklığı ve dikkatimi çekme çabasını hissetmek, bir anda rahatlığımı farklı bir enerjiyle doldurdu. "Sen bu çekyat olayını sevdin sanırım," dedi, sesi neşeyle doluydu. Gözlerim kapalı olsa bile onun tonlamasından yüzündeki hafif alaycı gülümsemeyi görebiliyordum. Bu sesin verdiği hafif mutluluğu gözlerimle görmekse tamamen başka bir seviyedeydi.

Tek gözümü aralayarak ona baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi yüzündeki ifade güldüğünü açıkça belli ediyordu ama bu sadece sesiyle değil, o anın getirdiği sıcak enerjiyle birlikte bir dalga gibi üzerime vuruyordu. Kendi kaşınmıştı, bunu çok iyi biliyordum. "Sevdim ama," dedim, onunla aynı neşeyi paylaşır bir tonda. Bu sırada Doğa'nın bileğini hızla yakalayıp onu kendime doğru çektim. Onun beklemediği bu hareket, sessizliği bir anda değiştirdi. Çığlık atmamıştı ama dudaklarından şaşkınlıkla dökülen bir nida, aramızdaki bağın anlık bir yansıması gibiydi.

Doğa'nın, aniden kucağıma oturduğu anda, bakışları değişti; onun bu şok anını yakalamış olmak içimde küçük bir zafer hissi uyandırdı. "Seninleyken," diye devam ettim. Sözlerim durumu daha da anlamlı hâle getirirken, onun yüzündeki kırmızı tonlar hızla belirginleşti. Bu ton, en tatlı hâliyle gözlerimin önünde âdeta bir tablo gibi duruyordu. Normalde bu tür bir hareketi yapmazdım ama sırf şu manzarayı izleyebilmek için onu kendime çekmiştim ve şimdi bu anın tadını çıkarıyordum. Gözlerim Doğa'ya çevriliydi, her bir ifade değişimini, bu şok ve mutluluğun birleşimini büyük bir dikkatle izliyordum.

"Doğukan ne yapıyorsun?"

İçimden, "İnsan öyle değil, böyle utandırılır," demek geçse de sadece gülümsedim. Sessizliğimin altında gizlediğim alaycı keyif, durumu daha da anlamlı kılıyordu. Kollarımın arasından kurtulmaya çalışırken Doğa'nın huysuzca, "İnsanlar bakıyor," demesi, beklenilen bir tepkiydi. Bu açıklama beni şaşırtmadı, aksine onun bu durumdan rahatsız olmasını sevimli buluyordum. Hafifçe gülümseyerek gözlerimi kısmadan, "Güzele bakmak sevaptır," dedim. Sözle-

rimin altında saklanan şakacı tonu hemen fark ettiğini biliyordum çünkü hareketleri daha da telaşlı bir hâl aldı.

Doğa, hâlâ kucağımdan kalkmak için çabalıyordu. Onun fark etmediği şey, ben istemediğim sürece asla kollarımdan kurtulamayacağıydı. Her kıpırdanışı beni daha da eğlendiriyordu. "Bize bakıyorlar," dedi bu kez. Bu sözlerle sanki daha ciddi bir vurgu yapmak istiyordu ama benim için durum değişmemişti. Sözlerini sanki ilk kez duymuşum gibi ciddiyetle ele almamı bekliyordu ama suratımda beliren belli belirsiz gülümseme, bu beklentiyi boşa çıkarıyordu.

Gözlerimdeki şakacı kıvılcımı fark ettiğinde, sanki sözlerinin etkisini artırmak için ekledi. "Biz çirkin miyiz?" Bu soru, onun hafif bir tedirginlikle pes etmeye başladığını gösteriyordu. Tam bu anda, onun gerçekten kurtulma çabasını bırakacağını anladım. Pes eden bir nefesle duraksadı, hareket etmeyi bıraktı. Gözlerinde beliren ifade hem çaresizlik hem de yüzleşmek zorunda kalınan sevimli bir sinirle doluydu.

"Onu mu dedim ben şimdi?" diye çıkıştı, kendini bir savunmaya çekilmiş gibi hissederek. Başımı yavaşça, düşünceli ve biraz da onaylayıcı bir şekilde salladım. "Tam olarak onu dedin aslında," dedim. Sözlerim, durumu daha da komik hâle getirirken yüzündeki ifadenin değişimini izlemekten büyük keyif alıyordum. Doğa, gözlerini abartılı bir şekilde devirdi - bu tepkisi, onun bu durumda nasıl sıkışmış hissettiğini sessizce anlatıyordu.

En sonunda kendini kucağımdan koltuğa bırakmasına izin verdim. Ancak bu durumdan galip çıkan tarafın ben olduğumu hissederek, hafif bir zafer duygusuyla onun yüzündeki kızgın ama tatlı bakışı izledim.

"Sen bana göz mü devirdin?"

Doğa yaptığı şeyi fark ettiğinde yüzüne muzır bir gülümseme yayıldı. Bu gülüş, onun sınırları nasıl test ettiğini açıkça belli ediyordu. "Bilmem, öyle mi yaptım?" dedi, sesindeki şakacı ton, durumun ciddiyetinden çok uzaktaydı. Cevabını beklemeye tahammül edemeden burnunu sıkarak, "Kocaya göz devrilmez," dedim. Yüzüm-

deki hafif gerginlik alayı gizlemeye yetmezdi ama onun bunu nasıl ciddiye alacağını görmek daha ilginçti.

Doğa'nın kaşları, keyifle havalanarak bir meydan okuma havasına büründü. "Kim demiş?" diye sordu, sesindeki hafif meydan okuyuş belirgindi. Kendimi göstermekten çekinmeden, elimle göğsüme dokunarak, "Ben," dedim, kelimelerime hafif bir otorite katarak ekledim. "Kocan."

Bir anlık sessizliği, "Ah, özür dilerim kocacığım," diye gelen cevap böldü. Bu sözlerin ağzından çıkışıyla birlikte yüzüm istemsiz bir şekilde iğrenir gibi buruştu. Gözlerimdeki ifade ona açıkça verdiğim bir mesajdı. Bu kelime bana inanılmaz derecede itici geliyordu.

Doğa, dudaklarındaki kıkırdama dolu bir tınıyla bana yaklaştı. Hareketleri hem eğlenceli hem de dikkat çekici bir ciddiyetle doluydu. Neredeyse burunlarımız birbirine değecek kadar yaklaştığında durdu. Gözlerindeki eğlenceli pırıltı tüm sahneyi aydınlatıyordu. Sanki bana meydan okuyordu, kelimeleriyle ne kadar ileri gidebileceğini test ediyordu.

"Kocacığım," diye fısıldadı, sesi bilinçli bir şekilde ağırlaşmıştı. Bu kelimenin üzerimde yaratacağı etkiyi biliyordu, her harfini içten bir alaycılıkla telaffuz etti. Sakin kalmak için derin bir nefes aldım çünkü tepkimin onun için tam da beklediği türden bir zafer olacağını biliyordum.

"Bir kere daha söylersen-"

"Kocacığım."

"Doğa ciddiyim. Hiç hoş değil."

"Kocacığım."

"Bana bu yakınlıkta durmaya devam edersen, sırf bu kelimenin etkisini üzerimden atmak için yataklarının rahatlığını kontrol ederiz."

Az önce eğleniyormuş gibi duran ifadesi bir anda dondu. Bunu yapabileceğimi bildiği için gözleri panikle büyüdü ve yakınlığının bana bıraktığı uyuşturucu etki geçmeden yanımdan kalktı. Üzerini düzeltiyor, elleri kıyafetindeki görünmez kırışıklıkları düzeltmeye

çalışırken, bakışları etrafı kolaçan ediyordu. Utandığı bütün hareketlerinden ve çabasından o kadar belliydi ki istemsizce bir gülümseme yüzüme yerleşti. Tam o sırada bir ses bizi böldü.

"Koltuk takımıyla ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Bu cümlenin sahibini fark ettiğimde, resmî kıyafetler içinde, taş çatlasın bizim yaşlarımızda sarışın bir kadını karşımızda buldum. Onun hangi ara yanımıza belirdiğini kesinlikle anlamamıştım. Yakasındaki kimlik kartından, mobilya mağazasının yetkililerinden biri olduğunu çıkarabildim.

Usulca oturduğum koltuktan kalkarken sesimi mümkün olduğunca nazik ve kibar bir tona büründürdüm. "Ah, Handan Hanım, kusura bakmayın lütfen." Henüz adını yeni öğrendiğim kadının ismini kullanmam, kendime şaşırmama neden olsa da bu hamle durumu düzeltmek için etkili bir yoldu. Ancak Doğa'nın ani bir hareketle aramıza geçip kadını yarım adım geriletmesi, tüm kontrolü yeniden ele geçirdiğini açıkça gösterdi.

"Evet, kusura bakmayın gerçekten. Eşimle konuşmaya dalınca sizin geldiğinizi görmemişiz," dedi, sözlerinde hafif bir mahcubiyet ama daha belirgin bir sahiplenme vardı. "Eşim" kelimesini öyle bir vurguyla söyledi ki o an gülmemek benim için neredeyse imkânsız hâle geldi. Yine de sesimin duyulmasına engel olamadım, hafif bir gülüş omzumun sallanmasına sebep oldu. Doğa omzunun üzerinden geriye dönüp bana sert bir bakış attığında, bu bakışın içinde saklı bir tehdit sezdim.

"Ben de yeni geldim zaten. Ürünlerimizle ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Doğa bana son bir uyarı dolu bakış fırlattı. Bunun susmam gerektiğine dair net bir işaret olduğunu anladım ve ağzımı kapalı tutmak için çaba gösterdim. Ardından tüm dikkatini yeniden kadına çevirdi. "Hepsi çok güzel. Fiyatları da uygun. Sadece biz nasıl bir tarz seçmeliyiz, onu konuşmadık."

"Anladım," diyen kadının gözleri üzerime çevrildi. Baştan aşağı süzüldüğümü hissetmek yüzümdeki ifadenin ciddileşmesine neden oldu. "Askersiniz sanırım," dediğinde saç tıraşımın beni ele verdiğini

anladım. Cevap vermedim ama Doğa benim yerime sözü devralmış gibi, "Aslında polis," dedi. Bir an devamını getireceğini düşünerek panikledim ama o bana doğru yandan çarklı bir bakış attı. Ona ne zaman güveneceğimi sorgulayan bir bakıştı.

"Çok fazla asker ve polis müşterimiz oldu. Genelde geleneksel ve modern karşımı olan ürünlerimizi tercih ettiler."

"Ne güzel," diyen Doğa'nın sesindeki gıcık olmuşluk hissi bariz belliydi. "Ama biz bohem tarzlardan hoşlanıyoruz. Gördüğüm kadarıyla sizin mağazanızda yok." Kadının bakışları tekrar Doğa'ya kaydı. Bozulmuş ama bunu belli etmemek için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmişti. "Az önce tarzınızı belirlemediğinizi söylediğiniz için öneride bulunmuştum."

"Çok teşekkür ederiz."

Doğa'nın cümlesinden sonra aramıza rahatsız edici bir sessizlik yerleşti. Konuyu devralma ihtiyacı hissederken, "Yine de ilginiz için teşekkürler," dedim. O an ışık hızından farksız bir şekilde bana dönen Doğa'ya bakmasam da gözlerinden çıkan ateşin ısısını hissedebiliyordum. "İyi akşamlar," diyerek elini tuttuğum Doğa'yı çıkışa doğru çekiştirmeye başladım. Önce ayak diredi. Ardından adımlarını benimkilere yetiştirdi.

"İlginiz için teşekkürler mi?"

"Bohem tarz, ha?"

Mağazadan çıktığımız gibi Doğa'ya baktım. "Geleneksel ve modern karışımı mobilyalar mı tercih ederdiniz beyefendi?" diye sorduğunda belli belirsiz gülümsedim. "İlginiz için teşekkürlermiş," diye kendi kendine söylenmesi yüzümdeki gülümsemeyi genişletmişti. Sanırım bu eşya meselesi sandığımdan uzun süreceğe benziyordu.

DOĞA

AVM kapanana kadar dolaşmış, mağazaların ışıkları birer birer sönerken hâlâ son birkaç dükkânın vitrinine göz atmayı sürdürmüştük. Yorulmuştuk ama garip bir şekilde bu his yüzümüzde tatlı bir tebessüm bırakmıştı ve sonunda, saatlerce gezip dolaşmanın ardından sadece fotoğrafını attığım kahve makinesini alıp çıkmıştık. İronik bir şekilde, evimizin ilk eşyası -ne bir masa ne bir sandalye- aciliyeti olmayan, üstelik fiyatıyla dudak uçuklatan bir kahve makinesiydi.

Doğukan ödeme yaparken, o paranın miktarına en ufak bir tereddüt bile göstermemişti. Kartını uzatırken eli bile titrememişti ki bu sahneyi izlerken herhâlde daha da rahat davranamazdı diye düşündüm. Gözleri hep bana çevriliydi ve yüzündeki gülümseme, bu pahalı kararı ona çok daha hafif ve kolay gösteriyordu. Beni mutlu etmek için yaptığı barizdi ama bir sorun vardı. O kadar paradan sonra benim yüzümün güldüğü pek söylenemezdi. İçimde tatlı bir suçluluk ve hafif bir telaş birleşiyordu çünkü bu, önümüzdeki büyük bir sürecin sadece başlangıcıydı.

Eve doğru yürürken ya da belki kafamda geleceği tartarken, düşüncelerim kendi karmaşasında dönmeye başladı. Pazartesi günü

yapmam gereken o "resmî işler" bir türlü zihin perdemden kaybolmuyordu. Önümüzde uzanan hayatın temelini oluşturacak o işler için hâlâ net bir planım yoktu. Aklımın köşelerinde hep aynı soru dolanıyordu: Sıfırdan mı başlamalıyım yoksa birinin yanında çalışarak bir süre kendimi garantiye mi almalıyım? İkisinin de artılarını ve eksilerini hızla gözden geçirmeye çalışıyordum. Ama karar vermek, yürüdüğümüz bu gecenin karanlığı kadar belirsiz ve uzak görünüyordu.

Doğukan'ın hafif rahat tavırlarını izlerken, onun bu kaygılarımı sezip sezmediğini düşündüm. Benden çok daha sakin ve emin görünüyordu. Belki de yeni bir başlangıcın heyecanı onu bu kadar sakin yapıyordu. Bense hâlâ bütün bu yeni düzeni nasıl kuracağımıza dair içimde hafif bir panikle mücadele ediyordum. Evimizin ilk eşyası bile bu kadar plansız ve ani alınmışken, gerisinin nasıl bir yol izleyeceği sorusu içimde daha da büyüyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Doğukan kahve makinesinin büyük kutusunu hiç zorlanmadan, kararlılık dolu adımlarla yüklenip çıkışa yöneldi. Kutunun ağırlığına rağmen yürüyüşünde bir an bile tereddüt yoktu, sanki bu yük onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Aynı kararlılıkla taksiye binmiş ve lojmana doğru yola çıkmıştık. Taksideki sessizlik, yan yana oturmuş olsak bile aramızdaki görünmez mesafeyi daha da belirginleştiriyordu. Düşüncelere dalmıştım, gözlerim dışarıda geçip giden sokak ışıklarına takılmıştı. Fakat sessizliğim Doğukan'ın dikkatini çekmiş olmalı ki taksiden iner inmez sorgulamaya başlamıştı. Aklımdan geçenleri baş başa, enine boyuna rahatça düşüneceğimiz zamanda konuşmak istiyordum. Bu yüzden odağını başka bir yere çekmeye karar verdim.

"Önce americano mu içsek yoksa white chocolate mocha mı?"

Yüzüne farklı bir tebessüm yerleşti. Gözleri hafif kısılmış, dudaklarının kenarı milim kıvrılmış ne tam bir gülme ne de somurtma gibiydi. Mona Lisa'yı kıskandıracak bir tebessümdü. Soruma cevap niteliği taşıyordu. Fakat asıl sorun kafamdaki hangi soruma bu cevabı verdiğiydi. Öyle bir bakıyordu ki hâlihazırda düşüncelerimi

duymuş ve ona söylemeyip kahveleri bahane ettiğim için bozulmuş gibiydi ya da ben bu gerçeği bildiğim için öyle hissediyordum.

"Ah, bir dakika."

Meryemlerin apartmana girmek üzereyken koştum ve Doğukan için kapıyı açık tuttum. Başını teşekkür eder gibi salladı. Neden bu sessizliği her zaman bana fırtınadan önce gelen o derin sükûnet gibi geliyordu. Merdivenleri tırmanırken öne geçtim. Kapıda oyalanmasını istemediğim için ondan birkaç adım önde koşturdum. Hoş, zili çalana kadar aramızdaki mesafeyi kapattı.

Meryem kapıyı açtığında gözleri önce bizi ardından Doğukan'ın elindeki kutuyu taradı. "Hoş geldiniz"den bile önce dediği şey, "Almışsınız," oldu. Şaşkınlığı ve imrendiği yüzünün her hâlinden okunuyordu ama kötü bir kıskançlık değildi bu. Kırık bir ifadeydi. "Elimiz boş dönmeyelim dedik," derken ayakkabılarımı çıkardım. Meryem önümüzden çekilince önce ben içeri girdim.

"Hadi hayırlı olsun. Böyle her gün bir eşya ile bir senede evi döşersiniz."

Doğukan adımını atar atmaz tereddütte düştü. Yanlış bir zamanda gelmişiz gibi hissettiren cümlenin ardından birbirimize baktık. Yalnızca birkaç saniye... Fakat o sürede bile kafasından geçen tonlarca seçeneği görebiliyordum. Tek başına olsa çoktan dönüp gidecekmiş gibi duran ifadesi, sadece ben olduğum için katlanmak zorunda kalınan bir rahatsızlığa dönüşmüştü. Meryem'in gülümsemiyor oluşu buna en büyük etkendi. "Yok," diyerek aramızda oluşan garip sessizliği doldurma ihtiyacı hissettim.

"Gezerek bir sonuca varamadık. Önce internetten araştıracağız. Belki oradan bile alabiliriz. Birkaç günü bulmaz."

Bunu AVM'de gezerken konuştuğumuz için rahatça söylemiştim. Benim konuşmamla harekete geçen Doğukan birkaç saniye sonra gözden kayboldu. Fakat peşinden gitmek yerine Meryem'in neyi olduğunu kontrol etmek istemiştim.

Kapıyı arkamızdan kapatan kadın bana doğru döndüğünde hâlâ orada olmamı beklemiyor olacak ki irkildi. "Ay Doğa," diyerek başparmağıyla damağını ittikten sonra elini kalbine koydu. "Ödüm

koptu." Abartılacak bir korku olmamalıydı bu ama kafası ne kadar doluysa artık benim bile varlığımı unutmuştu.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim iyiyim. Boş bulundum sadece."

"Hayır, genel anlamda iyi misin?" Sorumla kaşları sorgularcasına hafifçe çatıldı. "İyiyim de neden böyle bir şey sordun?"

"Keyfin yok gibi geldi."

Meryem'in bu seferde şaşkınlıkla kaşları havalanmıştı. Sanırım duygu durumunu okuyor olmam ona garip gelmişti. Karşısında seneler geçmesine rağmen hâkimlik sevdasından vazgeçmemiş bir avukat duruyordu. Tabii ki de her şeyi en ince ayrıntısına kadar fark edecek dikkate sahiptim. "Kayınvalidemler geliyormuş," dediğinde ne demem gerektiğini bilemedim. "Onlar geldiğinde ev biraz çekilmez oluyor." Tanıdığım tüm gelinlerden bu cümleleri duyduğum için yadırgamamıştım.

"Ne zaman geleceklermiş?"

"Pazartesi."

"Bu pazartesi mi?"

Meryem başını hafifçe *evet* anlamında sallayınca, onun bu hâline bakarak neden böyle bir ruh hâlinde olduğunu anlamıştım. Evinin küçüklüğü, fazladan misafir ağırlayacak bir odasının olmaması, zaten başlı başına bir endişe kaynağıydı. Kayınvalideleri nasıl insanlar bilmiyordum ama yetiştirdikleri oğula bakarsak, çok da uzlaşmacı bireyler olduklarını düşünmek zordu. Bu tür durumlarla başa çıkmayı öğrenmiş gibi görünüyordu ama yaşadığı yük omuzlarına açıkça yansıyordu.

"Ne kadar kalacaklarmış peki?" diye sordum. Sözlerimle biraz da onun sıkışmışlığını hafifletmeye çalışıyordum. Ama Meryem omuzlarını hafifçe silkti; bu hareket, belirsizliğin verdiği çaresizliği açıkça gösteriyordu. "Geleceklerini haber vermeleri bile bir lütufken," dedi yavaşça, sesi hafif bir öfke ve kabullenişle doluydu. "Dönecekleri zamanı öğrenmek hayattaki tüm şansını kullanmak demek oluyor." Bu sözler, bir anda kafamda büyük bir karışıklık oluşturdu.

Kaşlarımı hafifçe çattım, bu düşüncelerimin yüzümdeki ifadeye yansımış olduğunu fark ettiğimde Meryem söylediklerini açıklama ihtiyacı hissetti.

"Kayınvalidemler geleceğini söylemezler. Sadece gelirler. Onlara göre geleceğini önden haber vermek ayıp. Fakat ne için ayıp, onu çözemedim. Kemal, 'Önden hazırlık yapıp yormamak için,' diyor ama ben altında art niyet olduğunu hissediyorum. Baskın yapar gibi gelmelerinin nedeni o kadar masum olamaz."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Ama bu sefer haber vermişler," dediğime başını *hayır* anlamında salladı. "Kemal konuşurken sizin adınız geçti. O zaman lütfedip, 'Ee, biz de pazartesi size geliyoruz,' dediler. Mutlu olmamıza tahammülleri yok sanki." Dokunsam ağlayacak gibi duruyordu.

"Tamam, sakin ol," diyerek yavaşça kolunu sıvazladım. "Gelsinler. Biz zaten pazartesi kendi evimize geçeceğiz." Bana doğru o kadar buruk bir bakış attı ki. "Gitmeniz için söylemedim." Biliyorum demekle yetindim. "Hatta kalsanız bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz." Gülümsemeye çalıştım. Bunu Doğukan'ın kabul edeceğini sanmıyordum. Ayrıca annelerinin yanında rahat edeceğimi de düşünmüyordum. Tonla soru sorup, özellikle beni ecdadıma kadar tanımaya çalışacağına emindim.

"Çok isterdik ama en baştan böyle konuştuk zaten."

"Sırf kayınvalidemlerin geldiğini söylediğim için bunu söylüyorsun," dedi Meryem, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. Bir anda yüzü bir çocuğun ağlamak üzereyken aldığı ifadeye büründü, dudakları titredi ve gözleri doldu. "Daha eşyanız bile yok," diye ekledi, bu sefer gözünden bir damla yaş süzüldü. Yavaşça ona yaklaşıp sarıldım, sözlerimle değil, hareketlerimle onu teselli etmeye çalıştım.

"Çok özür dilerim sizi arada bıraktığım için," dedi ve o an, bir anda gözyaşlarına hâkim olamayarak ağlamaya başladı. Sesi derin bir üzüntüyle titriyor, sanki içindeki tüm birikmiş yükü dışarıya döküyordu. Sırtını nazikçe sıvazlayarak sakinleştirici bir tonla, "Senin ne suçun var," dedim. "Benim suçum, ailesini bilmeme rağmen Kemal'i kabul etmem."

Bu sözler, bir anlığına beni duraklattı. Ellerim sırtını sıvazlarken, bilinçsizce hareket etmeyi kesti. Onun bu açıklamasındaki içsel pişmanlık, aniden ortamın ağırlığını daha da derinleştirdi. Yavaşça Meryem'den uzaklaştığımda, başını yere eğdiğini gördüm. Bu, onun utancını ve yorgunluğunu ele veren bir hareketti.

"Annelerine hayır diyememesinden yoruldum," dedi, sesinde yorgun ama dürüst bir kabulleniş vardı. Sözleri onun ne kadar sıkışmış hissettiğini ortaya koyarken, durumu daha iyi anlamama neden oldu. Fakat arkamda hissettiğim adım sesleri, o anki düşüncelerimi böldü. Başımı hafifçe geriye çevirdiğimde, Doğukan'ın kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Bize doğru bakıyordu; bakışları ciddiyetle doluydu, sanki sahneyi sorguluyordu. Onun bu hâlini fark edince bakışlarımla içeri girmesi gerektiğini işaret ettim. Doğukan bu sessiz mesajımı anlamış gibi hafif bir baş hareketiyle onayladı ve ağır adımlarla salona doğru geri döndü.

Doğukan gözden kaybolunca, tekrar Meryem'e doğru döndüm. "Biraz hava almak ister misin?" diye sordum, sesimde onun rahatlayabileceği bir teklifin tonunu taşımaya çalışarak. Başını iki yana salladı, bu hareketin bir tür nazik ret olduğunu anlamıştım. "Daha yeni geldin. Çıkmayalım," dedi, sesi biraz daha kararlı ama hâlâ o kırılgan dokuyu taşıyordu. Balkona çıkmayı önerdiğimde neyse ki bu sefer diretmedi.

O üzerine hırkasını almak için dolaba yönelirken, ben bir an durup ona baktım. İçimde yükselen hafif bir huzursuzluk, Doğukan'a mesaj atmak için elime telefonu almama sebep oldu. Hızlıca birkaç kelime yazıp gönderdim.

"Kalbim biz balkona çıkıyoruz.
Kemal'i bu tarafa getirme."

"İyi misiniz? Ne oldu?"

"Önemli bir şey yok. Biraz konuşacağız.
Bu tarafa gelmeyin yeter."

"Tamam güzelim. Hava soğuk.
Montsuz çıkma."

"Anlaşıldı, samam."

"Anlaşıldı. Samam."

"Çay içer misin?"

Dışarıdaki soğuğu düşününce ısınacak her türlü destek işimize yarardı. "Olur," dediğimde Meryem'le mutfağa girdik. O bize çayları doldururken, ben de Doğukan'a tekrar bir mesaj attım.

"Çay var içersen..."

"Devamını söyleme."

"Getireyim mi?"

"Alırım ben sonra."

"Samam."

"Sen iç ama ısınırsın."

"Samam samam."

:)

"Gülücüğüne kurban."

"Hadi gel."

Meryem iki büyük kupayı eline alarak önüme düştü. Sanırım konuşmamız uzun sürecekti ya da o da havanın soğukluğunun farkındaydı. Balkondaki masada yerimizi alırken mabadıma değen soğukla kaskatı kesildim. Kahretsin. Oturma fikri kesinlikle doğru bir karar değildi. "Afiyet olsun." Meryem elindeki kupalardan birini bana doğru uzattı. Cam simidine tutunur gibi sıcak bardağı ellerimin arasına aldım. Ellerimden popoma kadar ısının yayılmasını umdum.

"Üşüdüysen içeri girelim."

İnkâr edemeyeceğim kadar üşüyordum. "Sen biraz toparlan, gireriz," diyerek sıcak çaydan bir yudum aldım. Meryem lojmandaki diğer evleri gören manzaraya bakarken burnunu çekti. "Keşke lojmanda otursaydınız," dediğinde gülümsemekle yetindim. Tuttuğumuz evin enerjisini çok sevdiğim için, "Keşke," diyerek haksızlık yapmak istemiyordum. Bir süre sessizce Meryem'i izledim. Her zaman gülümseyen ifadesinin aslında takındığı bir maske olduğunu

hissettirecek kadar yorgun olduğunu fark ettim. Özellikle de aile konularında...

"Meryem," diyerek elimdeki kupanın üzerinde parmaklarımı kıpırdatmaya başladım. Kendi çayından büyük bir yudum alan kadın başını bana doğru çevirdi. "Yani bunu sormak haddime mi bilmiyorum ama. Görücü usulü evlendik, birbirimizi tanıdıkça sevdik ve âşık olduk demiştiniz. Şu an sanki bir şeylere zorlanmışsın gibi hissediyorum." Buruk da olsa gülümseyen Meryem kupasını masanın üzerine bıraktı.

"Aşk her şeyi çözmüyor."

Bir an zihnimde "Aşk her şeyi affeder mi?" şarkısı çalmaya başladı. Fakat Meryem'in konuşmaya başlamasıyla anında sesini kıstım.

"Sen Doğukan abinin her hareketini onaylıyor musun?"

Bu durumda kıyaslama yapmak yersizdi. Kemal ve Doğukan zıt kutuplar gibiydi. Birbirine benzeyen tek ortak noktaları meslekleriydi. Cevap vermeyince kendini haklı görmüş olacak ki, "Bak. Gördün mü? Ne kadar âşık olursan ol, mutlaka rahatsız olduğun konular çıkıyor," diye devam etti.

"Bizim ailelerimizin arası çok iyidir. Zaten o yüzden bizi evlendirmek istediler. Aslında kafa yapım Kemal'e pek uymuyordu başlarda. Ben evliliğimiz için uydurmak için gayret gösterdim hep."

Bunu ilk yediğimiz akşam yemeğinde anlamıştım. Kapalı olması ve içmemesine rağmen eşine eşlik etmek için kadehini tokuşturmak adına kaldırıp durmuştu. Doğukan da içmiyordu ve ortama ayak uydurmak için bu tarz hareketlere girmiyordu.

"Bundan şikâyetçi değilim. Kemal de benim ısrarıma dayanamayıp namaza başladı. Sonra da bunu kendi ve Allah için zevkle sürdürdü. Yani bir noktada ikimiz de evliliğimizin dengesini oturttuk."

İlişki dinamikleri bizimkinden çok farklıydı. "Kemal'in ailesi de mi onun gibi?" diye sorduğumda hafifçe kaşları çatıldı. Açıklama ihtiyacı hissederek, "Yani ailelerimizin arası çok iyi dediğin için soruyorum. Kemal gibiler mi senin gibiler mi?" diye ekledim. Kafamın karışıklığı cümlelerime de yansımıştı sanki. Çocuklarını ev-

lendirmeye karar veren aileler birbiri ile iyi anlaşıyorsa ya Meryem uçtu ya da Kemal.

"Ailesi beş vakit namazındadır. İçki nedir bilmezler."

Ortamın kasvetini dağıtmak için, "Kemal'i çöpten mi bulmuşlar o zaman," dedim. Meryem birkaç saniyelik algılama sürecinden sonra kahkaha atmaya başladı. Biraz olsun neşesini yerine getirmiş olmam benim de yüzüme tatlı bir tebessüm yerleştirmişti. Çayımdan bir yudum alırken bunu gizleme gereği duymadım.

"Fiziken babasına benzemese olabilir derdim," diyerek kahkahalarını dizginleyen kadın bu sefer mutluluktan yaşaran gözlerini eliyle sildi. "Ailesinin alkol kullandığını bildiğini sanmıyorum."

"Ciddi misin?"

"Ani baskınlardan dolayı evde alkol tutmayız. Zaten içtiğine bakma, özel zamanlar haricinde pek ağzına sürmez."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım. "Neyse," derken derin bir iç çeken Meryem çayından bir yudum aldı. "Bizim dengemizi bozan şey anne babası. Hâlâ bir aile kurduğunu kabul edemiyorlar. Beni kendi ailelerinin içine dâhil ediyorlar, Allah razı olsun ama bizim çekirdek ailemizin dışında kalmaya tahammül edemiyorlar. Kemal de onlara yerini bildirmiyor."

"Bildirmiyor mu? Bildiremiyor mu?"

"Bildirmiyor Doğa. Belki de bildirmek istemiyor."

"Neden?"

"Ah bir bilsem..."

"Sormadın mı hiç?" Meryem elini çok sordum der gibi salladı. "Konuşturmaz ki," dediğinde kaşlarım çatılmıştı. "Anne ve babasına, özellikle annesine laf söyletmez." Tamam bu olması gerekendi. Kimse kimsenin anne ve babasını yargılayamazdı ama bir noktada bu tavırlar kendi aile dengesini bozuyordu işte. Belki konuşsalar Meryem bu kadar üzülmezdi.

"Sana nasıl davranıyorlar?"

"Hiçbir kötülüklerini görmedim. Sadece özgürlüğümüzü ve kişisel alanlarımızı kısıtlıyorlar."

"Bu bir kötülük Meryem," dediğimde alaycı bir tavırla gülümsedi. "Sen kötülük görmemişsin." Bunu öyle bir ifadeyle söylemişti ki beni eziklediğini hissettim. Sorun şu ki ben kötülüğün ana vatanından geliyordum.

"Neyse. 'Pazartesi geleceğiz,' dediklerinde, 'misafirlerimiz var,' demedi ve bu yüzden ona çok kızgınım."

"Yani gelene, 'Gelme,' denmez bizim oralarda da."

"Doğru. Gelenin düşünmesi lazım ama o düşünmüyorsa da bazı zamanlarda zorla düşündürtmek lazım, değil mi?"

Cevap vermedim. Aile meselelerinde taraf olmak, Meryem'i daha fazla doldurmak istemiyordum. Yeterinde patlamaya hazır pimi çekilmiş bir bomba gibi duruyordu.

"Canını sıkma. Dediğim gibi biz pazartesi günü zaten eve geçecektik."

Meryem'in itiraz edeceği yüzünden belliydi. Çayından aldığı yudumu hızla yutarken, "Hayır. Lütfen. Siz gidin diye anlatmadım," dedi. Bunu biliyordum ama zor durumda kalmasına gerek yoktu.

"Zaten kayınvalidem ve kayınpederim gelecek. Sığarız bir şekilde."

Gülümseyerek, "Ondan şüphem yok," dedim. "Ev ev üstüne zaten olmaz Meryem. Biz evimizi tuttuk. Pazartesi günü anahtarları almış olacağız. Doğukan'ın kayınvalidenler gelmese de burada kalmaya devam edeceğimi sanmam."

Suratı düşen kadın, "Rahat edemediniz mi?" diye sordu. Ah... Rahat edememek ne kelime Meryem az daha çekyatınızı kıracaktık diyemediğim için, "Olur mu öyle şey," dedim. "Çok rahat ettik. Kendi evimiz gibi hissettik ama ikimiz de ev konusunda heyecanlıyız."

"Daha eşya bile almadınız."

"Alırız birkaç güne. En azından tarz konusunda hemfikiriz."

Hemfikirdik değil mi? Doğukan karşı çıkmadığına göre o da bohem tarzını seviyordu. "Alsanız bile gelmesi bir ay sürer," dediğinde daha önce düşünmediğim bir konuya parmak bastı. Doğruydu.

Nakliyesi en az bir ay sürer demişti mağazadaki kadın. Eve geçersek ne yapacaktık o zaman?

"En azından eşyalar gelene kadar bizde kalın. Hem siz varken özgürlüğümüzü de kısıtlayamazlar. Belki rahatsız olup erken giderler."

Meryem'in hain planlarına beni de dâhil etmesine kıkırdayarak karşılık verdim. O da bana eşlik ederken, "Fakirin ekmeği umut," dedi. Açıkçası bu Doğukan'la konuşmadan cevap verebileceğim bir konu değildi. Hoş, konuştuğumda da büyük ihtimalle benim dediğime çıkacaktık ama...

"Sen o kısımları düşünme şimdi. Biraz daha iyi misin?"

Meryem başını *evet* anlamında sallayarak, "Soğuk hava, sıcak çay ve samimi sohbet iyi geldi. Teşekkür ederim," dedi. "Rica ederim," diye karşılık verdim. "O zaman içeri girsek iyi olur. Çayın kokusunu uzaktan almış olan kocama daha fazla işkence etmeyelim."

"Sahi... Onlar neden mutfağa hiç gelmedi?"

İmalı bir gülümsemeyle göz kırptım. Anında mesajı alan kadın, "Sen," dedi gülümseyerek. "Sen daha önce neredeydin?" Derin bir iç çektim.

Cehennemde...

DOĞUKAN

"İyi misin?"

Geldiğimden beri yüzüme bakmayan devrem gözlerini televizyondan ayırmadı. Sürekli değiştirdiği haber kanallarına odaklanmış gibiydi. Yine de yaşam belirtisi verir gibi başını *evet* anlamında salladı. En azından beni duyuyordu. "İyi miyiz?" diye sorumu yineleyince nihayet başını bana doğru çevirdi. Yüzünde imalı bir ifade vardı. Tek kaşını arşa kadar kaldırırken beni baştan aşağı süzdü.

"Kötü olmamızı gerektirecek bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

Laf cambazlığıyla gözlerim meydan okuyan biri gibi kısıldı. "Suratını görene kadar hayır," dediğimde *bak sen* dercesine iki kaşı da havalanmıştı. Televizyon kumandasına işkence yapmayı bıraktı ve tamamen bana doğru döndü.

"Ne varmış suratımda da?"

Aklıma Gora'dan bir replik geldi ama belli ki Kemal'in gerginliği onu kaldıramayacaktı. "Sadece iskender meselesi olmayan bir durum var sanırım," dediğimde nokta atışı yapmışım gibi dondu. Birkaç saniye sürdü. Ona bakmıyor olsaydım bu tepkisini büyük ihtimalle kaçırırdım.

"Anamlar geliyormuş. Meryem'le atıştık biraz."

Erkekler olarak bu kıvrandırmadan dökülmek sanırım Allah'ın kadınlardan alıp bize verdiği en büyük lütuftu. Çat diye söylemişti canının sıkkınlığını. Uğraştırmadan dümdüz dökmüştü içini. Eğer Doğalar da bu konuyu konuşmak için balkona çıktılarsa emindim ki Meryem henüz evliliklerine bile gelememişti.

"İskender yüzünden sana tavır alacak değilim yani."

Kendi kendime çıkarımlarımı zihnimde bir kenara itip konuya odaklandım. "Neden atıştınız?" diye sordum. Sorduğum gibi de pişman oldum. Aile meselelerine burnumu sokuyormuşum gibi hissettirmek istemiyordum. "Her zamanku meseleler," dedi bıkmış bir tavırla.

"Geleceez deduler. Vay nağbayusun? Nasu cel dersun."

Kemal'in sinirlendikçe şivesi köklerine doğru kaymaya başlamıştı. Açıkçası bu hâliyle o kadar sevimliydi ki öfkesini ciddiye alamıyordum.

"Ne güleysun?"

"Hiç," deyip gülümsememi bastırmak için yanağımın içini dişlemeye başlarım. "Ne zaman geleceklermiş?" Sorumla dikkatini tekrar konuya çektim.

"Pazartesu."

"Bu pazartesi mi?"

Başını *evet* anlamında salladı. "Ha bura celeceezlerse haber ve-

receklermuş önden. Verdular ya da. Daha ne yapsunlar?" Sanırım Meryem'in neden tartıştığını anlamıştım.

"Anladım," demekle yetindim. Musti haricindeki hiçbir devremin aile meselelerine karışmazdım. Kemal'in anne ve babasıyla birkaç kez görüşmek zorunda kalmıştım. İkisi de tam bir Karadeniz insanıydı. Sert, kuralcı ama bir yandan da zeki ve eğlenceli... Kendi aralarındaki konuşmaları bile espri konusuydu. Tabii anlarsanız.

Emrivakiyi sevdiklerini anlamam için bu görüşmeler yetmişti. Annesi her seferinde beni başka bir tanıdığının kızıyla baş göz etmeye çalışmıştı. İstemediğimi söylemem inatçılığını körüklemiş olacak ki buraya tayinimin çıktığını duyduğunda bile hâlâ telefondan birilerini öneriyordu.

"Doğukan?"

Kulağıma dolan ses, sanki zihnimin gardiyanıydı. Düşüncelerimin saptığı istikameti hissetmiş gibi beni ana çekmişti. Salonun kapısından görünen Doğa, "Biraz gelir misin?" diye sordu. Yüzü gülüyordu ama gözlerinde rahatsız olduğu bir şey olduğunu fark etmiştim.

Oturduğum yerden kalktım. Doğa bunu gördüğü anda görüşümden çıktı. Odaya gittiğini fark edince peşinden ilerledim. İçeri girer girmez, "Bir sorun yok değil mi?" diye sordum.

"Kapıyı kapat," diye fısıldadı. Tam da onu yapmak üzere olduğumu görmesine rağmen. Kapıyı kapatmamla, "Yanıma gel," dedi eliyle gelmemi işaret ederek. Zaten ona doğru adım atmıştım. Komutla çalıştığımı falan mı sanıyordu? Bu sabırsızlığını söyleyeceği şeyin heyecanına vererek yanına gittim.

"Neler olmuş, duydun mu?"

Dibinde olmama rağmen hâlâ fısıldayan Doğa belli ki söyleyeceklerinin dışarıdan duyulmasını istemiyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak, "Ciddi ciddi benimle dedikodu mu yapacaksın?" diye sordum. Yüzündeki o meraklı ifade bir anda silindi. "Of," diyerek nefesini sitemle dışarı üfledi. "Çok oyunbozansın."

"İnsanların tartışmalarını anlatmak senin için oyun mu?"

Doğa'nın bir anda gözleri parlarken, "Biliyorsun," dedi. Başımı onaylarcasına salladım. Aynı benim gibi kollarını göğsünün üzerinde bağlarken, "Demek ki siz de dedikodu yapmışsınız," dedi. Bilmiş tavrının tadını çıkarması için ona biraz süre verdim.

"Dedikodu başkasının özel konularını çekiştirme ya da kınamaya verilen isimdir. Kemal bana sadece neden keyfinin olmadığını açıkladı."

"Bazen ikinci iş olarak Türk Dil Kurumu sözlüğü olduğunu düşünüyorum."

"Ne?" derken gülmeden edemedim. "Maşallah, kavram açıklama desen var, noktalama işaretleri desen var. Yakında -de -da ayracını konuşurken de ayırmamı istersen şaşırmayacağım."

Doğa'nın bozulmuş tepkisiyle kahkaha attım. "Hiç fena fikir değilmiş," dediğimde gözleri usulca kısıldı.

"Madem olayları biliyorsun. Pazartesiden itibaren nerede kalacağımızı da söyle."

Az önceki eğlenen tavrı silinmişti. Kemal annelerinin pazartesi geleceğini söylediğinde bu durumu düşünmemiştim. Gerçi düşünmeme de gerek yoktu.

"Evimizde."

Doğa'nın kaşları hafifçe çatılırken, "Ben de Meryem bizi düşünmesin diye bunu söyledim ama daha hiçbir eşyamız yok," dedi. "Nasıl kalacağız?"

Üzerindeki sinir gittikçe telaşa dönüşürken ellerimi beline yerleştirirken, "Bu kız beni sever,"[22] dedim melodik bir şekilde.

"Bu kız beni öldürür,

Bu kız bana güzel hayaller gördürür."[23]

Şarkının sözlerini bilen Doğa üzerimdeki kıyafeti avuçladığı gibi beni kendine çekti. Gücünden etkilendiğimi bakışlarımla vur-

22. Son Feci Bisiklet – Bu Kız.

23. Son Feci Bisiklet – Bu Kız.

gularken, "Bu kız beni tutar ve kendine çeker,"[24] diye devam ettim. Burnunu burnuma sürttüm.

"Bu kızla bana bir oda, bir yatak, bir kütüphane yeter."[25]

Sözlerimi noktalar gibi dudaklarını keşfe çıktım. Derin bir iç çekerek karşılık verdi. Saatlerin açlığını doyurmaya çalışır gibi karşılık veriyordu. Onun aşkına kapılmak benim için çok kolaydı. Fakat içeride bekleyenleri düşündükçe kendimi frenledim. Usulca öpüşmeyi bırakıp alnını alnına yasladım. Islak dudaklarını aralık bir şekilde bıraktığım kadını tekrar öpmemek için irademe sarılmak zorundaydım.

"O zaman pazartesi evimize çıkıyoruz."

Başımı onaylarcasına salladım ve ardından Doğa'yı kollarımın arasına aldım. "Biz birlikte olalım da varsın eşyamız olmasın. Ben sana yatak da olurum, ocak da." Doğa başını kaldırıp bana baktı. Dudağını ısırdığını konuşana kadar fark etmedim. "Yalnız aklıma masum şeyler gelmiyor," dediğinde derin bir iç çektim ve dişlerimi sıka sıka az önceki şarkıyı söyledim.

"Bu kız beni sever. Bu kız beni öldürür."[26]

---

24. Son Feci Bisiklet – Bu Kız.

25. Son Feci Bisiklet – Bu Kız.

26. Son Feci Bisiklet – Bu Kız.

DOĞUKAN

Zihnimin arkasında yankılanan ses, bilincimin gittikçe açılmasını sağlıyordu. Algım arttığı anda o sesin bir telefona ait olduğunu anladım. Ardından bir aramaya. En son olarak bana ait olduğuna...

Gözümü açtığım gibi göğsümde uyuyan Doğa'nın uyanıp uyanmadığını kontrol ettim. Rahatsızca kıpırdandığını fark edince telefonumu bıraktığım yerden aldım. Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede gerçekleşmişti.

El yordamıyla telefonu yerde buldum. Annemin aradığını görmek kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Saat onun araması için o kadar erkendi ki yüreğime ilk dolan his başına bir şey gelmiş olabilme korkusuydu. Daha fazla oyalanmadan telefonu açtım.

"İyi misin?"

Doğa konuşmamla kirpiklerini araladı. Ses tonumdan bir terslik olduğunu anlamış olacak ki uyku sersemi bir telaşla başını göğsümden kaldırdı. Saçlarını severek sorun olmadığını belli etmeye çalıştım. Benim gibi o da telefonun ucundaki sesi bekliyordu.

"Günaydın oğlum. Uyandırdım mı?"

Ses tonunu analiz eden beynim, "her şey normal" sinyali aldığı

anda gözlerimi kapattım ve iç rahatlatıcı bir nefes aldım. "Günaydın anne. Biraz öyle oldu," derken tekrar kirpiklerimi araladım. Fakat karşımdaki kızı aynı bulmamıştım. Şu anda telaşına, merak ve şaşkınlık eklenmişti. Belki biraz da korku...

"Ah! Bugün gündüzde değil miydin? Özür dilerim."

"Gececiyim. Sen iyi misin?"

Annem sorumu onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra, "Seni özledim," dedi. "Ne zamandır konuşamıyoruz. Ben aramasam arayacağın da yok." Bu doğruydu. Bana Doğa ile ilgili daha fazla soru sormasın ve ben de ona yalan söylemek zorunda kalmayayım diye çok uzun zamandır muhabbetimizi ve görüşmelerimizi sınırlandırmıştım. Fakat şu anda gönül rahatlığıyla konuşabilirdim.

Doğa'nın dağınık topuzundan fırlayan saçları kulağının arkasına sıkıştırdım ve avucumu yanağına yerleştirerek sevdim. "Ben de seni özledim anne. Bu sıralar biraz yoğunum," derken avucumun içini öpen Doğa, "Gelininle evimizi kurmaya çalışıyoruz da," diye devam ettiğim an donakaldı. Ciddi anlamda ruhu bedenini terk etmiş ve onu cansız bir mankene dönüştürmüş gibi duruyordu. İlk şoku üzerinden attığı anda bakışları beni buldu. Zihninden geçen paniği dillendirmese bile gözleri haykırıyordu ve şu anda seneler önceki annemle tanışan acemi prensesten farkı yoktu.

"Ne gelini? Ne saçmalı- Bir dakika. Yoksa..."

Annem tam sitem edeceği sırada ufak bir aydınlanma yaşamış gibi, "Doğukan!" diye bağırdı. "Barıştınız mı?" Sesi az önceye kıyasla fazla şen şakrak çıkmıştı. "Doğa mı orada? Barıştınız mı? Allah'ım, sana şükürler olsun!" Annemin sesi telefonun dışından da duyulmuş olmalıydı. Başka birinin aklının ucundan bile geçmemiş olması yanaklarını kızartmıştı. Fakat mutlu muydu, emin olamamıştım.

"Sınavı bitmiş mi? Oraya mı geldi yoksa hâkim olarak? Ne zaman barıştınız?"

Doğa annemin söylediklerinden sonra başını öne doğru eğmeye çalıştı. Utanıyordu ve bu iyi anlamda değildi. Yaptıklarından, ona rağmen hâlâ sevilmekten ve benden... Bizim aramızda ne yaşanırsa yaşansın, kimsenin karşısında başını eğmesini istemiyordum. Benim bile.

Bu yüzden yanağından sıkı sıkı tutarak izin vermedim. Fakat gözlerinin dolmasını engelleyememiştim. Annemle konuşmayı kısa tutmaya çalışarak, "Hepsini daha sonra yüz yüze konuşuruz anne," dedim. Puslu gözleri bir anda irileşti. Sanırım böyle bir şey söylememi beklemiyordu. Gülümseyerek burnunu sıktım. Annem ne zaman geleceğimizi çoktan sorgulamaya başlamıştı.

"El öpmeye gelir herhâlde."

Doğa'nın kahvelikleri biraz daha açıldı. Ciddi olup olmadığımı sorguluyordu. Evlenen insanlar böyle yapmaz mıydı?

"Ne zaman isterseniz gelin. Burası sizin de eviniz."

Doğa'nın kirpiklerinin kenarında biriken yaş, bu cümleyle düştü. Yanaklarından süzülmesine izin vermeden yakaladım. Bundan sonra sadece mutluluktan ağlamasına izin verecektim ve biliyordum ki bu yaş, mutluluğa ait değildi. Annesini düşünmüştü. Onun yaptıklarından sonra benim annemin tavrı ağır gelmişti. Taşıyamadığı için dökülmüştü gözyaşı.

"Haberleşiriz anne. Söyleyeceğin başka bir şey yoksa kapatmak zorundayım."

"Tamam oğlum. Doğa yanında mı cevap vermedin ama selam söyle. En yakın zamanda bekliyorum."

Doğa başını iki yana salladı. Sanırım yanımda olduğunun bilinmesini istemiyordu. "Aleyküm selam, gördüğüm anda iletirim," dediğimde derin bir nefes aldı ve gözlerini teşekkür eder gibi kapatıp açtı. Telefonu kapattığımda, "Neden saklamamı istedin?" diye sordum. Başını tekrar göğsüme koydu ve kollarını bana sıkıca doladı.

"Belli ki hâlâ beni, Ankara'daki evinde misafir ettiği kız gibi düşünüyor. Hayallerini yıkmak istemedim."

Söylediğiyle kafamın içinde bir bağlantı kuramadım. "Ankara'daki kız nasıldı ki?" diye sorarken kulağa fazlasıyla yanlış gelmişti. "Yani sana böyle hissettiren şey ne?" Doğa cevap vermedi. Yüzüme bakması için çenesinden tutup başını bana doğru kaldırdım. Gözleri hâlâ buğuluydu. Şakaklarına dokunurken, "Buradan ne geçiyor Doğa Karahanlı?" diye sordum.

"Ben eskisi gibi masum değilim. Seneler önceki o kız, el öpmeye gitmekten çekinmezdi."

Gözlerim imalı bir şekilde büyürken kaşlarım havalanmıştı. "Geçmişi hatırladığına emin misin?" diye sorduğumda bana şaşkınca baktı.

"Hayır, benim hatırladığım o kız, annemle tanışma muhabbeti olduğunda bile benimle köşe kapmaca oynuyordu da."

Doğa o anlarımızı hatırlamış gibi gülümsedi. Fakat hissettiklerinin etkisiyle fazlasıyla buruktu. "Onun telaşı heyecanındandı. Benim çekingenliğim korkumdan."

Bir süre gözlerinin içine baktığım kızı bu şekilde rahatlatamayacağımı anladım. Tekrar başını göğsüme yaslarken kollarımı sıkı sıkı bedenine sardım. "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok," dediğimde, "Var!" dedi. "Ayrılık ve ara vermenin hiçbir farkı yok."

"Haklısın, yok."

"Ve belli ki annen ara verme fikrini benim isteğim sanıyor."

Ortak bir karar olduğunu söylemiştim ama yaşadıklarımı az çok bilen biri için bu çıkarımı yapmak çok da zor olmamalıydı.

"Onun tanıdığı kız bunu asla istemezdi."

Cevap vermedim. Başını kaldırdı, çenesini göğsüme dayayarak bana baktı. Bir cevap vermemi istiyordu. Fakat ben ne demem gerektiğini bilmiyordum. Söyleyeceğim her şey onu kırardı. Bu yüzden susma hakkımı kullandım. Fakat belli ki sustuğum yerde de onda bir şeyler kırılıyordu...

DOĞA

"Ne hatasız kul olur ne dikensiz gül."

Doğukan'ın cümlesiyle yüzüme yerleştirmediğim gülümsemeyi gözlerime taşıdım. Topuzumdan kaçan arsız tutamları dizginle-

meye çalışırken, "Gülü nasıl dikenleriyle seviyorsan, insanları da hatalarıyla kabul etmek zorundasın," dedi.

"Senin gibi."

Ağlamaklı ifademe bakarken hafifçe gülümsedi. "Kusursuz bir insan arasaydım, kusurlu bir yalnızlığım olurdu. 'Ben seni kusurlarınla sevdim,' diye boşuna demiyorum."

Gözlerime dolan yaşlar sanki çıkış yolu arar gibi burnumu zorluyordu. Sesli bir şekilde burnumu çekip, "Ama..." diyordum ki telefonum çalmaya başladı. Önce sesin geldiği yeri bulmaya çalıştım. Sanırım karşıdaki çekyatın üzerinde duran pantolonumun cebinde kalmıştı. Doğukan'ın yanındayken telefonumun varlığını o kadar unutuyordum ki bu son günlerde alıştığım bir durumdu.

Hoş, pek de kimse aramıyordu ya...

Doğukan'ın üzerinden atlayıp ayaklandım. Kimin aradığına olan merak içindeyken pantolonumun ceplerini karıştırıyordum. Nihayet bulduğumda aramanın sonlandığını gördüm. Arayan ablamdı. Kalbim bir an için teklerken hâlâ Bursa'da olup olmadığını düşündüm. Beni zor durumda bırakacak bir şey yapmayacağını bilsem de içimden bir ses geri dönüş yapmamam gerektiğini söylüyordu ama bir yanım da deli gibi merak içerisindeydi. Dayanamayıp mesaj attım.

"Abla her şey yolunda mı?"

Doğukan'ın bakışlarındaki yakıcı hissin endişeden kaynaklandığını anlayabiliyordum. Ona bakarak, "Ablam aradı," dedim. Tekrar aramamı söyledi. Cesaretimin olmadığını dillendiremeyeceğim için mesaj attığımı söyledim. Tam da onun üzerine ablamdan uzun bir ses kaydı geldi. Kulağıma dayayarak dinlemeye başladım. Arabadan konuşuyormuş gibi sesi geriden geliyordu. Fakat odamın sessizliği sayesinde her şeyi kolayca anlayabilmiştim.

"Daha fazla dayanamadım. İstanbul'a dönüyorum. Annem ararsa açma."

Yüzüm nasıl bir şekil aldı bilmiyordum ama Doğukan yattığı yerden doğruldu. "İyi misin?" diye sorduğunda bir dakika müsaade istedim ve ablama hızla mesaj attım.

"İyi misin? Ne oldu? Ne yaptı? Öğrendi mi her şeyi? Eşyalarımı ne yaptın?"

Arabadaysa aramak daha mantıklıydı ama annemle olan olayları Doğukan'ın duymasını istemiyordum. Ablam yeni bir ses kaydı atmaya başladı.

"Sakin olur musun biraz?"

Çekyata oturdum. Stresten bacağımı sallarken tırnaklarımı yemeye başladığımı Doğukan söyleyene kadar fark etmemiştim. Ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başlaması daha da gerilmeme neden oldu. Yanıma otururşa ses kaydını duyması kaçınılmazdı.

"Annenle ilgili sanırım."

Yanıma oturup tırnaklarını yediğim elimi tuttu. O sırada ablam es kaydını gönderdi. Kalbim gümbür gümbür atarken Doğukan'a aktım. Sanırım ne düşündüğümü anlamıştı ve elimin üzerine ufak bir buse bıraktıktan sonra ayaklandı.

"Lavabodayım."

Gülümsedi. Konu annem olduğunda anlayışlı olmasından nefret ediyordum. "Gitmene gerek yok," dediğimde, "Biliyorum," dedi. "Birazdan gelirim." Doğukan gülümseyerek bana göz kırptı. Ardından oyalanmadan odadan çıktı. Ablamın attığı sesi dinlemek yerine aramaya karar verdim.

Telefonun arama sesiyle odanın içinde volta atmaya başladım. Ablamın, "Alo?" deyişini duymamla, "İyi misin?" diye sordum.

"Seste anlattım ya."

"Dinlemeden aradım. Çok fazla vaktim yok."

"Doğukan yok mu?"

"Rahat konuşalım diye beni yalnız bıraktı ama birazdan gelir."

"Anladım," diyen ablam sıkıntılı bir nefes aldı. "Ben iyiyim ama annem çığırından çıktı. Dayanılacak gibi değildi, özellikle sen gittikten sonra her şeyin dozunu arttırdı. Sanırım senin Doğukan'la olduğunu biliyor. Nereden biliyor, nasıl öğrendi, inan hiçbir fikrim yok ama sürekli dilinde 'Benim Doğa diye bir kızım yok. Benim zaten

kızlarımdan hayır yok,' sözü dolaşıyor. Tüm öfkesini benden çıkarmaya başlayınca vurdum kapıyı çıktım."

Eğer ablam söylemediyse benim Doğukan'la olduğumu bilen tek bir kişi vardı. Yoksa Bilal sağ gösterirken sol vuranlardan mıydı?

"Eşyalarını da aldım, merak etme. Tek bir çöpünü bırakmadım evde. Adres verdiğin gibi yollayacağım ya da istersen ben gitmeden gelip alabilirsin."

Gideceğini söylediği an yine boğazıma bir yumru oturdu. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sorduğumda haftaya olduğunu öğrenmek yüreğimi sıkıştırmıştı. Haftaya... maksimum 7 gün sonra... Çok erkendi.

"Gelmeye çalışacağım."

"Kendimi zorlama. İstanbul'a gelemezsen gittiğim yerde buluşuruz."

Sesinin gideceğini söylerken keyiflenmesine içim kanayarak gülümsedim. Gerçekten heyecanlıydı ve ben uzun zamandır onun bir şeye bu kadar heveslendiğini görmemiştim.

"Neyse, soracağın bir şey yoksa kapatıyorum."

Araba kullandığını hatırlayınca daha fazla zorlamadım. "Canını sıkma ve yeni hayatının tadını çıkar," dediğinde, "Sen de," dedim. "Emin ol çıkaracağım," deyip kıkırdadı. Sanırım Bursa'dan uzaklaştıkça keyfi yerine geliyordu.

"Seni seviyorum abla."

"Ben de seni seviyorum can parçam. Dikkatli ol."

Telefonu kapattık. Doğukan'ı çağırmak için ayağa kalktığımda kapının çalındığını duydum. Doğukan kapıyı aralayıp başını hafifçe uzattı. Bir şey söylemesine izin vermeden, "Konuşmam bitti. Gel," dedim ve minnettar bir şekilde gülümsedim.

"Her şey yolunda mıymış?"

Kapıyı arkasından kapatırken başımı *evet* anlamında salladım. "Haftaya gidiyormuş," cümlemi buruk bir tebessümle sonlandırdım. "İyi misin?" diye sorduğunda başımı *evet* anlamında salladım. Fakat dokunsa büyük ihtimal hüngür hüngür ağlardım.

"Sanırım Ankara'dan önce İstanbul'a gitmemiz gerek ha?"

Gözlerim bir anda umut ışığıyla parladı. "Gider miyiz?" diye sorduğumda, "Elimden geleni yaparım. İzin alamazsam sen gidersin," dedi ama bunu fazlasıyla isteksiz söylemişti. Açıkçası bunca yıldan sonra ben de ondan ayrılmak istemiyordum.

DOĞUKAN

Aile bir ocaktı. Sıcacık, koruyucu bir yuva olma umuduyla kurulan bu ocak, üzerindeki yemekleri bazen şifa, bazen ise zehir olarak sunardı. Aile fertleri, bu ocağın hem nimetlerinden hem de acılarından nasibini alırdı; kimileri bu ocakta güçlenip hayata tutunmayı öğrenirken kimileri ise içten içe yanıp tükenirdi. Doğa'nın ailesiyle tanışana kadar kendi ailemin verdiği yemeklerin tadını fazla sorgulamamıştım. Kendimi bu konuda şanslı görecek kadar iyimser değildim fakat gerçek bir şifa arayışında olmadığımı da fark edememiştim.

Küçük yaşta babasını kaybetmiş bir çocuğun gözleriyle dünyaya bakmıştım. Bir anda ne olduğunu anlamadan hayatın tüm yükleri omuzlarıma binerken, ailemle kurduğum bağların bu yükü daha hafif mi yoksa daha ağır mı yaptığını tam olarak anlayamamıştım. Abimin ölümünü izlemek zorunda kalışım ruhumda bir yara olarak kalmıştı; bu yara öyle derindi ki bazen içimdeki tüm gücü tükettiğini hissederdim. Dul bir kadın olan annem, kalan iki çocuğuyla hayatta kalmaya çalışırken kendi acılarını hep gömmek zorunda kalmıştı. Çırpınışlarına tanık olmuştum ama onun bu çabasına gerçek anlamda destek olabileceğime hiç inanmamıştım. O, kendi yasını bile

yaşayamadan bizi toparlamayı görev edinmişti. Ve ben onun sessiz mücadelesini çaresizce izlerken, hayatta kalmanın ne kadar ağır bir sorumluluk olduğunu anlamıştım.

Küçük kız kardeşime umut vermeye çalışmıştım, ona her şeyin güzel olacağına dair inanç aşılamaya çabaladım. Ancak içimde bu inancı yaşatacak bir ışık kalmamıştı. Ona söyleyebileceğim güzel sözler tükenmişti çünkü kendim artık bu sözlere inanmıyordum. İçimde taşıdığım bu yüklerle hem bir evlat hem bir kardeş hem de bir abi olarak hayatı sırtlanmaya çalıştım. Bazen bu rollerin arasında sıkışıp kaldım, bazen ise bu roller beni ben yapan tek şey oldu.

Şans bu manzaradan çok uzaktı ama Doğa'nın ailesi, yani en azından annesi bana ölmüşlerime bile şükrettirecek bir insandı. Nasıl bir anne kendi mutluluğunu evlatlarından önde tutabilirdi, aklım almıyordu. Eleştirmek benim vazifem değildi ama kendi içimde sorgulamadan duramıyordum. Hele de Doğa'nın gözlerinde o pusu gördükçe içimde şahlanan koruma iç güdüsüyle delice düşüncelere esir oluyordum. Fakat yine o gözlere bakınca duruluyordum.

Zaman geçerdi, yaralar sarılırdı ama kalpte anıların bıraktığı iz silinmezdi. Sonsuza dek saklı kalacak bir hüzünle lanetlenmişken ben, Doğa için onu bile görmezden gelebilirdim. Çünkü attığım her adım bizeydi, esip gürlemem bizi yıkardı, sarıp sarmalamam bizi toparlardı.

Tabağa dikkat çekmek için vurulan bir çatal sesiyle düşüncelerimin arasından çıktım. Kızlar kendi aralarında muhabbet ederlerken dalgınlığım Kemal'in gözünden kaçmamıştı. Gözlerim ona çevrildiğinde göz kırparak hafifçe başını *hayırdır* der gibi salladı. Bir şey olmadığını belli edercesine kaşlarımı kıpırdattıktan sonra çayımdan son yudumumu aldım.

"Doldurayım mı abi?"

"Yeterli," dememle masadaki tüm gözler üzerime çevrildi. Çaya hiçbir zaman hayır demediğimi bildiklerindendi bu merak. Doğa şaşkın bir edayla, "Doydun mu?" diye sordu. "Ama pek bir şey yemedin ki." Demek ki onun da bir gözü bendeydi. Ne olduğunu sorgulamaması için işi şakaya vurmaya çalıştım.

"Yediklerimi mi sayıyorsun?"

Gülümsediğimde bana kinayeli bir bakış attı. "Yesen sayardım," dediğindeki inceyle kaşlarım memnuniyetle havalandı. Onun hazırcevaplığı özlediğim şeylerden biriydi. "Sen doydun mu?" diye sorduğumda başını *evet* anlamında salladı.

"O zaman ben de doydum."

Doğa şaşkın bir tebessümle önüne döndü. Meryem'in hayran bakışlarına karşı Kemal fazlasıyla tepkisel duruyordu. Kocasının bakışlarını fark etmiş olacak ki dirseğini hafifçe koluna doğru vurdu. Kemal abartılı bir tepkiyle kolunu tuttu. Fakat bana attığı kaçamak bakıştan tamamen Meryem'le uğraştığını biliyordum.

"Abartma. Sadece dokundum."

"Neden dokunduğunu bir de anlasam..."

"Adam karısıyla romantik bir an yaşıyor. Berbat edecek gibi duruyordun."

"Nesi romantikti söylediğinin?"

"Karısının yedikleriyle bile doydu, farkında mısın Kemal?"

"Ben de o söylediğiyle doydum. Bizim aramızda da romantik bir an mı yaşandı yani?"

Meryem gözlerini abartılı bir şekilde devirirken, "Pardon. Romantiklik geninin sende doğuştan olmadığını unutmuşum," dedi. Kemal gücenmiş bir edayla, "Olmayan genime mi küfrettin sen?" diye sordu. Onlar kendi aralarındaki tartışmalarına devam ederken Doğa'nın parmaklarının benimkilere kenetlendiğini hissettim. Bakışlarımı ona çevirirken elimi daha sıkı tuttu. "İyi misin?" diye fısıldadığında elinin üzerini öptüm.

"İyiyim."

"Durgunsun."

Gülümseyerek kısalığına rağmen az da olsa omzuna düşen saçlarını geriye doğru ittim. "Yapacaklarımızı düşünüyorum sadece." Sanırım söylediğim şey ilgisini çekmişti. Bana doğru tamamen dönerken, "Bugün bir şey yapacak mıyız?" diye sordu.

"Yapmamamız için bir durum mu var?"

"Şey... Meryem temizlik yapacakmış. Malum yarın kayınvalideleri gelecek ya, ben de yardım edeyim diyordum."

"Siz planlarınızı bozmayın," diyerek araya giren Meryem kocasıyla atışmayı bitirmiş gibi duruyordu. "Ben hallederim. Hem mesaiye gidene kadar Kemal de bana yardım eder."

"Ben mi?"

"Sonuçta senin annenler geliyor, değil mi hayatım?"

Kemal dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi, "Akşam yoğun geçecekmiş ama," dedi. Meryem de yüzüne küfretmiş gibi bakarken, "Benim yoğunluğumun kaç gün süreceği bile belli değil," dedi. Onlar kendilerine yeni bir atışma konusu bulurken Doğa'ya doğru döndüm.

"Polisevinden eşyalarımı alıp çıkış yapmam gerekiyor. Yarın onları toparlamakla zaman kaybetmeyelim. Sabah mesaiden çıkar çıkmaz eve geçeriz."

"Ne evi?"

Bu sefer aramıza giren Kemal'di. "Nereye?" diye sorduğunda benim yerime Meryem cevap verdi. "Çok sevgili annenlere misafirlerimiz olduğunu söylemediğin için onlar da bize rahatsızlık vermemek adına kendi evlerinde kalmaya başlayacaklarmış." Bakışlarımı *bunları hangi ara konuştunuz* der gibi Doğa'ya çevirdim. Şaşkın bir edayla karşısında duran ikiliye bakıyordu.

"Olmaz öyle şey."

"Bak bakalım nasıl oluyormuş. Belki bundan sonra annenlere müsait olmadığımızı söylersin."

"Doğukan'ın bizde olduğunu söyledim zaten. 'O da bizim oğlumuz,' dediler."

"Doğa'yı söyleseydin o zaman," dediğinde Kemal bir şey düşünür gibi oldu. Ardından bakışları beni buldu. Bana sormadan bu konuyu annelerine bile açmak istememişti belli ki. Bana bakarken kaşları sertçe çatıldı.

"Hiçbir yere gidemezsiniz lan."

Elini de göz korkutur gibi bana doğru savurdu. "Zaten pazartesi geçecektik," dediğimde ufak bir küfür mırıldanır gibi oldu. Bakışlarımla uyarınca kelimeyi ağzında dolandırdı. "Daha eşyanız bile yok," dediğinde Meryem eşine katılarak, "Ben de aynısını dedim. Şimdi alsalar bile en iyi ihtimalle bir ay sonra gelecektir," dedi. İkisi de bu fikirden bizi vazgeçirmeye çalışıyordu ama biz kararımızı çoktan vermiştik. Dün geceden beri ne yapabileceğimizi düşünüp durmuştum. Aklımda birkaç plan vardı. Doğa'yı rahat ettirecek bir yol mutlaka bulurdum.

"Annemler de çok bozulur."

"Ay lütfen, annenler bir konuda da rol çalmasın," diyen Meryem bize doğru döndü. "En çok ben bozuluyorum," dedi. Kemal yine Karadeniz lehçesine geçerek bir şeyler söylemeye başladı. Doğa buna ilk kez şahit olduğu için fazlasıyla şaşkın bir edayla konuşmasını dinliyordu. Yüzünde ise gülmekle gülmemek arasında bir şey ifade asılı kalmıştı. Bu sefer elini sıkarak dikkatini üzerime çeken ben oldum.

"Sen istersen kal, Meryem'e yardım et. Ben eşyaları toparlar, oradan işe geçerim."

Doğa'nın yüzündeki gülümseme azalırken, "Ama bu daha uzun süre ayrı kalmak demek," dedi. Sanki bir anlığına göz bebekleri acıyla titremişti. Usulca yanağını severken, "O zaman beraber gidelim. Sonra sen beni işe bırakır, buraya dönersin," dedim. Elimin altındaki kızın kaskatı kesildiğini hissettim.

"Arabayı ben mi kullanacağım? Tek başıma?"

"Yanında ben de olacağım. Sadece akşam tek başına döneceksin."

"Doğukan ben yapam-"

"Yaparsın," diyerek sözünü kestim. "Sen istediğinde her şeyi yaparsın." Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Anlaştık mı?" diye sorduğumda sıkıntılı bir nefes alsa da başını *evet* anlamında salladı.

"Bir şeye anlaşmadık. Salmıyoruz sizi."

Kemal'in itirazına ters bir bakış attım. "Kardeşim senden izin

isteyen oldu mu?" Kemal'in ifadesi daha da çatık bir hâl alırken, "Planımız bu şekilde değildi. Düzeninizi kurana kadar bizdeydiniz," dedi. Bildiğimi belli edercesine başımı salladım.

"Planlar değişir."

"Annen gibiler yüzünden."

Meryem hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Kemal sabır dileyen bir nefes aldıktan sonra, "Hay anam gadar başına daş düşsun!" dedi. Masanın altından ayağına tekme savurmamla acıyla inledi. "Ne vuraysun da?" Bacağını tuta tuta beni ifşalamasına bir tekme daha savurdum. Bu seferkine hazırlıklıymış gibi sandalyesini gürültülü bir şekilde geriye savurdu ve ayaklandı.

"Sizunla uğraşamam. Gideyrum salona. Cel falan demeyun."

"Kaçma!" diyerek kocasının peşinden ayaklanan Meryem'in mutfaktan çıkmasıyla ortama bir anda sessizlik yayıldı. Doğa ile birbirimize bakarken, "Sofrayı toplayıp çıkalım mı?" diye sordu. Saati kontrol ettim. Ulan Kemal... Sırf bize zaman kaybettirmek için bunu yapmadıysan, ben de Doğukan Karahanlı değilim.

"Tamam. İstersen sen hazırlan. Ben toplayayım."

Doğa elinde tabaklarla ayaklanırken, "Ee sen?" diye sordu. Kaç gündür üzerime yapışan kıyafetleri gösterircesine ellerimi iki yana açtım.

"Ben zaten hazırım. Hadi git sen."

DOĞA

Ortalığı toplayıp evden çıkmamız neredeyse bir saatimizi almıştı. Apartmandan çıkarken yaklaşık on metre önümde duran beyaz Mercedes'e canavar görmüşüm gibi bakıyordum. Araba kullanmasını bilsem de böyle bir arabayı ilk kez sürecektim. Doğruyu söylemek gerekirse fazlasıyla korkuyordum. Bacaklarım her adımımda biraz daha titriyordu. Korkunun soğuk bir nefes varmış da boğazıma sarılmış gibi ürperip duruyordum. Bilinmezliğin ninnisi zihnimde yankılanırken düşündüğüm tek şey bir çıkış yolu bulma ihtiyacıydı.

Ama yoktu.

Doğukan kararlıydı, inatçıydı ve garip bir şekilde bana güveniyordu. Onun güvenini boşa çıkarmak istemiyordum ama bir yandan da arabaya zarar verirsem altından nasıl kalkarım diye de düşünüyordum. O an iş konusunu da Doğukan'la konuşmadığımızı hatırladım.

"Kapıları açsana."

Anahtarı elimde tuttuğumu bile unutmuştum. "Ha... Samam," diyerek anahtarı elimde döndürmeye başladım. Kapıları açtığım gibi yolcu koltuğunda yerini alan Doğukan'a inat, ağır hareket ediyor-

dum. Kapıyı açmam, koltuğa oturmam, kapıyı kapatmam resmen dakikalarımı almıştı. Doğukan kemerini takarken gözlerini benden ayırmıyordu. Ben ise mümkün olduğunca onunla göz teması kurmamaya çalışıyordum. Koltuğu kendime göre ayarlamaya, aynaları görüşüme göre düzeltmeye, daha da önemlisi bildiklerimi kendime hatırlatmaya çalışırken Doğukan, "Çalıştırsana biraz motor ısınsın," dedi. Evet... Bunu yapabilirdim. Ayağımı frene dayayarak kontağın düğmesine bastım. Motor güçlü bir sesle uyandı. Araç içi tüm ışıklar yanarken kemerimi taktım. En son bu heyecanı ehliyet sınavında hissetmiştim. Avuç içlerim ter içinde kalmıştı, bunu direksiyondaki izlerden fark etmiştim. Utanarak ellerimi pantolonuma sildim. Ardından tekrar direksiyonu tuttum.

"İyi misin?"

Gözlerimi önümdeki arabadan ayırmazken başımı *evet* anlamında salladım. "Gergin misin?" diye sorusunu düzelttiğinde, "Biraz," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Daha çok heyecanlıyım aslında. İlk kez bu tarz bir araba kullanacağım."

"Diğer arabalardan bir farkı yok. Hadi gidelim."

Vardı. Kullandığım diğer arabalara kıyasla çok farklıydı. Tek tek saymaya kalksam büyük ihtimalle yola çıkamazdık. Bu yüzden sessiz kaldım ve içimden bildiğim duaları okuyarak vitesi attım. Daha doğrusu o kendi kendini attı. Ne kadar yumuşaktı.

Usul usul hareketlenen arabaya karşılık kalbim saatte 300 km hızla çarpıyordu sanki. Lojmanın nizamiyesinden dikkatli bir şekilde çıktık. Başlangıç için fena sayılmazdım.

"Ne taraftan gideceğiz?"

Ana yola çıkmadan önce durdum. Yolu kontrol ederken, "Sağa doğru çık ama orta şeride geçme," dedi. Dediğini yaptım. Fakat gaz mı çok hassastı, heyecanla ben mi biraz fazla dokunmuştum bilmiyordum ama araba kükreyerek kendini öne doğru attı. Paniklesem bile direksiyon hâkimiyetini kaybetmedim. Soldan gelen arabanın önünden kıl payıyla şeride girdim. Korna sesleri rahatsız edici bir hâl aldı. Göz ucuyla Doğukan'a baktığımda koltuğuna rahat bir şekilde yayılmış olduğunu gördüm. En baştan beri tedirginliğini gös-

terecek en ufak bir harekette bulunmamıştı. İtiraf etmem gerekirse, bu yaptığı ciddi anlamda cesaret veriyordu.

"İlerideki sapaktan döneceğiz."

Odağımı tekrar yola çevirdim. Bahsettiği sapağa yaklaşırken sinyalimi verdim. Doğukan'ın gülümsediğini hissedince göz ucuyla ona baktım. "Ne oldu?" diye sorduğumda başını iki yana sallarken, "Hiç," dedi. Bence vardı bir şey...

"Söyle ya ne oldu?"

"Hoşuma gitti."

"Sinyal vermem mi?" diye sorarken sapağı dönmeye başladım. Doğukan damağını şaklatarak, "Araba kullanman," dedi. "Ve prenses koltuğunda oturmam." Duyduklarım karşısında kıkırdarken, "Prenses koltuğu mu?" diye sordum.

"Öyle demiyor musunuz?"

Bir anda kahkaham boğazıma kaçmış gibi öksürdüm. Genelleme mi yapmıştı o? "Öyle mi diyormuşuz?" diye sorarken Doğukan'a mayın tarlasında yürüdüğünü belli eden bir bakış attım. Tek bir yanlış adım onu havaya uçurabilirdi. "Aygül ne zaman arabada yanında otursam, 'Bugün prenses koltuğumuzdaki konuğumuz Doğukan Karahanlı,' diyor da o yüzden dedim." Zihnim anında cümleleri Aygül'le eşleştirmişti. Böyle bir cümle kurabilirdi, evet.

"Anladım."

"Sen başka kadınlardan duyduğumu mu sandın?"

Tabii ki neyi kastettiğimi anlamıştı. Cevap vermeyince, "Öyle sandın tabii," dedi kendini onaylayarak. Tam bir şey daha söyleyecek gibi dudaklarını aralamıştı ki telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığı sırada, "İlerideki adanın üçüncü çıkışından çıkacaksın," dedi. "Sol şeride geç istersen." Navigasyon dilini bildiğim için, "Üçüncü çıkış tam olarak neresi oluyor?" diye sordum. O sırada yolu kontrol ederek kendime sol şeritte uygun bir yer bakıyordum.

"Sen dön, ben sana söyleyeceğim. Efendim Uğurcan?"

Sol şerit neden bu kadar hızlı akmak zorundaydı ki? "Evet. Odada mısın diye merak ettim." Adaya gittikçe yaklaşıyordum ve

sol aynalara baktığım her an geçemeyeceğim kadar hızlı arabaların geldiğini görüyordum. Kalbim panikle gümbürderken gözümü kararttım ve bir arabanın önüne atladım. Korna sesiyle sarsılırken Doğukan telefonla konuşmasına ara verip arkayı kontrol etti. Ardından bana dönerek, "On dakikaya gelmiş oluruz," dedi. "Tamam. Sağ ol kardeşim." Telefonu kapatırken bile gözlerini benden ayırmıyordu. "İyi misin?" Sesi endişeli çıkmıştı. Başımı *evet* anlamında salladım. Fakat betimin benzimin attığına emindim. Neden bu kadar paniklediğimi anlamıyordum. Ben İstanbul'da araba kullanmış insandım ama sanki ehliyetsiz yola çıkmışım gibi acemi davranıyordum.

"Tamam, adadan dön," derken aldığım komutu yerine getirdim. "Tam karşıdaki yola gir." Başımı *tamam* anlamında salladım. "Düz devam et. Ben sana duracağın yeri söyleyeceğim."

"Samam."

"İyi olduğuna emin misin?"

"Biraz utandım."

"Neden?"

"Aslında bu kadar acemi değilim," dediğinde, "Biliyorum ama olsa da sorun değil," dedi. Kaşlarımı çatarak Doğukan'a baktım. "Hiç mi korkmuyorsun?" diye sorduğumda, "Neyden?" diye sordu. Bir yandan da yolu kontrol ediyordu.

"Arabaya zarar vermemden."

Doğukan içten bir edayla gülümsedi. "Korkmuyorum," derken gözlerinin beni bulduğunu hissettim. "Ama sana bir şey olmasından korkarım. O yüzden dikkatli olman gerekli." Korku şefkatin sarılmasıyla sakinlerken Doğukan yola doğru baktı. "Müsait bir yere park et istersen, geldik." Etrafa bakma fırsatım olmadan sağda boş bulduğum en geniş yere birkaç manevrada da olsa park ettim. En azından arabayı yamuk yumuk bırakmamıştım. Doğukan gururlu bir ifadeyle, "İşte benim kızım," dedi. "Ah bir de benim sana güvendiğim kadar sen kendine güvensen..."

Araba istop ederken gülümsemekle yetindim. Doğukan ben kemerimi çözene kadar arabadan indi. Tam eli sigaraya gitmişti ki

görüş alanına girdim. Sanırım bundan dolayı vazgeçip sigara tablasını tekrar göğüs cebine koydu. "İstiyorsan iç," dediğimde başını *hayır* anlamında salladı. "Sana bir söz verdim."

Söz mü? Ne sözü? Zihnimi yokladım. Ardından seneler önce, ilk konuşmaya başladığımızda yanımda sigara içmeyeceğine dair verdiği sözü hatırladım. Kalbim acı ve mutluluk karışımı bir hisle sızladı. Benim aksime verdiği en ufak söze bile namusu gibi sahip çıkan adam tutmak için elini uzattı. Parmaklarımı parmaklarına kenetledim. Beraber polisevine girdik. Resepsiyon kısmına geldiğimizde kimliklerimizi isteyen polis memurlarına ikimiz de uzattık.

"Çıkış için geldik kardeşim. Eşyalarımı toplayıp çıkacağız."

Çocuk kimliklerle işlem yaparken, "Hanımefendi?" diye sordu. Doğukan bana bakarken bir şey düşünmüş olacak ki, "Nişanlım," dedi. Neden *eşim* dememişti ki? Adam itiraz edecek gibi oldu. "Eşyalarımı toplayıp çıkacağız kardeşim. Yap bir güzellik," dediğinde adam bir süre düşündü. Etrafına bakındı ve, "Çok fazla oyalanmayın şefim," dedi alçak sesle. Doğukan güvence verircesine başını salladı.

"Merak etme, yarım saat içinde inmiş oluruz."

Bankonun üzerinde duran kimliklerimizi aldı. Adam başını *tamam* anlamında sallayınca, "Eyvallah," deyip beni asansörlere doğru çekiştirmeye başladı. "Sistemde evli olup olmadığım gözüküyor. O yüzden öyle söyledim." Ben daha bir şey söylemeden, sadece suratımın asıklığından ne olduğunu anlamıştı. Beni, benden bile iyi tanıyan bir tek o vardı. Nasıl büyük bir eksikliğin içinde yaşadığımı, sanırım her hareketiyle yüzüme çarpacaktı.

"Oda arkadaşın içeride mi?"

"Hayır, evden çıkmadan geleceğimizi söylemiştim. Onun da işleri varmış, çıktı."

"Çıktı mı? Çıkarıldı mı?"

Doğukan belli belirsiz bir tebessümle kat koridorunda yürümeye devam etti. Fakat cevap vermedi. Sessizliği bozmaya yanaşmamış, adımlarını sakin bir ritimde sürdürmüştü. Odalarına vardığımızda cebinden anahtarını çıkardı ve kapıyı açarken hafifçe kenara

çekilip önden geçmem için bana yer açtı. Bakışlarıyla nazik bir davet sunarken, çekinerek gülümsedim ve içeriye doğru bir adım attım. Henüz ilk adımımı atar atmaz odanın atmosferi, geçmişin ağırlığıyla üzerime çöreklendi. Ayrı olduğumuz dönemde o burada nefes almıştı ama ben daha ilk saniyeden nefes alamaz olmuştum. Bu dört duvarın, onun içsel mücadelesine nasıl tanık olduğunu düşünmeden edemedim. Kim bilir bu odada ne acılara şahitlik etmişti?

Kapı eşiğini geçtiğimde beni ufak bir koridor karşıladı. Sol yanımda boydan boya bir giysi dolabı sıralanmıştı, sağda ise bir banyo kapısı olabileceğini düşündüğüm bir açıklık vardı. Koridoru bitirip kare şeklinde küçük bir odaya girdiğimde gözlerim hızla çevredeki detayları taradı. Bir duvar kenarında, diğeri pencereye yaslanmış iki tek kişilik yatak vardı. Yatakların yanı başında duran iki komodin, duvara monte edilmiş küçük bir televizyon ve onun altında bir başka dolap odaya sığdırılmıştı.

Duvar kenarındaki yatak ve çevresi fazlasıyla dağınıktı. Bu karmaşayı gördüğümde içimden geçen tek düşünce, tanıdığım Doğukan'ın bunu asla yapamayacağı oldu. Onu nasıl böyle bir düzensizliğe tahammül eder hâlde bulduğumu anlamakta zorlanıyordum. "Pencere kenarındaki yatak benim," dediğinde istemsizce gülümsedim. Bunu düzeninden anlamıştım zaten. Ama asıl merak ettiğim, neden pencere kenarını tercih ettiğiydi. Bir sebebi olmalıydı; belki dışarıyı izlemek, belki de o boşluktan gelen ferahlığa tutunmak istemişti.

Yavaşça yatağa doğru ilerledim. Doğukan, nereden çıkardığını anlamadığım bir bavulu iki yatağın arasına açmıştı. "Ben kıyafetleri toplarken, sen de çekmecedekileri bavula koyar mısın?" dedi. Sözleriyle bir anda zihnimi toparladı ve beni harekete geçirdi. O dolabından kıyafetlerini toplamaya gitmişken, yatağın kenarına ilişip başucundaki çekmeceyi açtım. İçindekiler, onun bu küçük alanda yaşamının izleriydi: sigara paketleri, yedek çakmaklar, birkaç şiir kitabı, tarçın kokusuyla tanıdık gelen kolonyası, bitmiş bir parfüm şişesi... ve sonra...

Altlarda duran fotoğraf çerçevesini elime aldım. En son Anka-

ra'daki evinde gördüğüm çerçeveye bakarken gözlerim doldu. Tek tel saçımın yanına birkaç tane daha eklenmişti, üç kurumuş papatyanın saplarını sarmıştı sanki. Sinemaya gittiğimiz biletlerin, benim ona, onun da bana geldiği uçak biletlerinin arasına son kez sarıldığımız günkü otobüs biletini de eklemişti. Ellerim titremeye başladı. Bunu neden yanında getirmişti ki?

Gözlerim çekmecenin içine geri döndüğünde bitmiş parfüm şişesinin üzerindeki "Jasmine" yazısına takıldım. Kaşlarım çatılırken şişeyi elime aldım. Bu benim kokumdu. O şişe, zihnimin tozlu köşelerinden bir anı çıkarıp getirdi ve yüreğime oturttu. Paramparça olan kalbimin parçaları, ruhuma batmaya başladı. Gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde çerçevenin camına damlayınca, başımı hızlıca yana çevirdim; Doğukan'ın beni bu hâlde görmesini istemiyordum.

O sırada yastığının altından gözüken ufak bir kumaş parçası dikkatimi çekti. Ne olduğunu çoktan anlayan kalbime karşılık beynim kanıt istermiş gibi elimi çoktan yastığın altına sokmuştu. Yumuşaklığı bile o olduğunu kanıtlıyordu aslında. Yine de çekip çıkardım. Bir zamanlar benim boynumda olan, kanının bulandığı fular ellerimdeydi. Hatırladığım gibiydi ve yaydığı koku Doğukan'la kokularımızın karışımı gibiydi.

"Sen bizi bitirdin ama ben bizden vazgeçemedim."

Gözyaşlarım kim bilir ne zaman yanaklarımdan süzülmeye başlamıştı. Doğukan'a doğru döndüğümde kucakladığı eşyalarla bavulun önünde dikildiğini gördüm. "Sensiz geçen her an, ölümsüz bir dert gibiydi. Ben de şifayı yine sende aradım işte."

"Doğukan."

Sesim, bedenim, ruhum zangır zangır titremeye başladı. İç çekişlerimin arasında gözlerimi kapattım ve saniyeler içerisinde tarçın kokusu bedenimin her yerini kapladı. Kollarını Doğukan'a dolarken ayrılığın acısı sessiz bir çığlık gibi haykırdı yüreğimde. Bir gün geçer miydi bu sancı, diner miydi hüzün, bilmiyordum. Zaman derman olurdu elbet, yaralar kabuk bağlardı ama belli ki çok uzun süre kanayacaktı.

DOĞUKAN

Acı dolu bir yürek; tıpkı bir volkan gibiydi, içindeki öfkeyi ve çaresizliği bir anda patlatarak etrafını cayır cayır yakar, sonra ise bir anlık durulmayla sükûnete bürünürdü. Ancak bu sükûnet, tamamen huzur dolu değildi. Anıları küllerinden yeniden doğururken, yüreğin içinde yanan o ateş hâlâ külleri ısıtıyordu. Bu hüzün, yıpratıcı olduğu kadar tatlı bir melodiyi de içinde barındırıyordu. Kalbinin en derinlerinde hissettiği bu hüzün, geçmişle bir bağ kurar ama aynı zamanda pişmanlıkların gölgesinde yaşamaya zorlayabilirdi insanı.

Sonu nasıl biterse bitsin, sevdanın izlerini taşıyan bir şey ne kadar kötü olabilirdi ki? Sevda, bazen bir yara, bazen de bir ilaç gibiydi; izi her zaman kalıyordu ama o iz bazen bir hatıraya dönüp insanı gülümsetebiliyordu. Ne var ki pişmanlıkla kuşatılmış bir yürek... İşte o başka bir hikâyeydi. Pişmanlık, ateşiyle hazırdaki yangına tuz basmaktan başka bir şey yapmazdı. Alevlerin arasında bir an durup dinlenmek mümkün olmaz, her bir kıvılcım daha da güçlenirdi. Pişmanlık, yüreğin durulmasına asla izin vermezdi. O yangın, yakar kavurur, sonunda küllere çevirirdi. Ancak bu küllerde yeniden hayat bulması gereken şey yaşanmışlıklar değil, sen olurdun.

"Biraz daha iyi misin?"

Eşyaları topladıktan sonra çıkış işlemlerini yapıp neyim var neyim yoksa arabaya doldurmuştum. Doğa, ona ait olan şeyleri gördükten sonra sadece kendini toparlamakla uğraşmıştı. Sanırım pek fazla başarılı da olamamıştı. Arabayı kullanmak istemeyecek kadar keyifsizdi. Arabaya bindiğimiz gibi de sessizliğini korumaya devam etmişti. O kadar uzun zaman susmuştu ki sabrıma bu konuda güvenemiyordum.

"İyiyim."

Söylediğine inanmamı istercesine gülümsedi. "O zaman neden hiç konuşmuyorsun?" Yolu kontrol ettikten sonra tekrar Doğa'ya baktım. Bir şey düşünüyor gibiydi. Umarım gerçek düşüncelerini saklayacak bir kılıf değildir diye düşünürken, "İş konusunu düşünüyorum," dedi. İşte böyle bir şey duymayı beklemiyordum. Kaşlarım çatılırken, "İş mi?" diye sordum. Başını *tamam* anlamında salladığını hayal meyal görerek başımı yola çevirdim.

"Baroya yer değişikliği bildirmem gerekiyor ama ofis mi açmalıyım yoksa hâlihazırda aktif olan bir ofiste çalışmaya mı başlamalıyım, karar veremiyorum."

Bilmediği bir şehirde onun için hangisi rahat ve güvenli olurdu? Sanırım en önemli soru buydu. Kırmızı ışık için yavaşlarken, "Hâkim olmaktan vaz mı geçtin?" diye sordum. Durduğum anda başımı ona doğru çevirdim.

"Hayır. Boş vakitlerimde ona da çalışacağım ama mesleğimi de yapmak istiyorum."

Anladığımı belli eden bir ifadeyle başımı salladım. Işığı kontrol ettikten sonra tekrar Doğa'ya baktım. "Hangisi seni daha mutlu eder?" Sorumla düşünceli bir ses çıkardı. Yeşil ışık yandığını gördüğüm anda gazı kökledim. "Yani yeni bir şehirde sıfırdan başlamak biraz göz korkutucu ama öte yandan birinin boyunduruğuna girmek de aslında kendini gösterememek anlamına geliyor. Çok kararsızım. Sence hangisi bizi mutlu eder?"

Sorusuyla bakışlarım Doğa'yı buldu. İster istemez gülümsemiştim. O da bana bakarken minik bir göz kırptı. "Senin düşüncene

önem vermeyeceğimi düşünmüş olamazsın," dediğinde kısa bir an düşündüğümü itiraf ettim.

"Aşk olsun. Kaç gündür aklımda. Sadece günler çok hızlı geçtiği için bir türlü bu konuya fırsat gelmedi."

"Aşk oldu. Hem de en vazgeçilmezi."

Doğa yüreğinin kıpırtısını belli eden bir ses çıkardı. "Gerçekten ne düşündüğümü merak ediyor musun?" diye sorduğumda başını yukarı aşağı sallayarak cevap verdi. Yolu kontrol edip lojmana giden yol sapağından dönmeye başladım.

"Bu şehirde tanıdığım bir hukuk bürosu yok. Sen nasıl bir yer bulmayı düşünüyorsun bilmiyorum ama," derken baronun yardımcı olduğunu söylemek için araya girdi. Baronun aracı olması bürodaki insanlara kefil olması demek miydi?

"Peki baro müvekkil konusunda yardımcı oluyor mu?"

"Hıhım oluyor."

"O zaman seni ofis açmaktan uzaklaştıran şey ne?"

Cevap vermedi. Hatta uzun süredir üzerinde olan bakışlarını da kaçırdı. Nedense bu hareketi işin sonunun maddiyata dayandığını hissettirmişti. Şu anda ne söylersem söyleyeyim geri tepeceğini bildiğimden bu konuda yorum yapmamaya karar verdim.

Lojman nizamiyesine girerken, "Senin mutluluğun, rahatın ve güvenin her şeyden önemli," dedim. Meryemlerin apartmanının önünde durdum. "Ne karar verirsen de yanındayım. Tek ricam, eğer birinin yanında çalışmaya karar verirsen seçenekleri beraber değerlendirelim."

"Ya ofis açmaya karar verirsem?" derken kemerini çözdü. Umursamaz bir tavırla omuz silktim. "O zaman da yerini ve yanına alacağın kişileri beraber seçeriz." Doğa kıkırdarken, "Daha bütçemize katkı sağlayıp sağlayamayacağımı bile bilmiyorum. Yanıma kimi alacağım. Allah aşkına," dedi. Onun alaycı üslubuna karşı güven dolu bir tebessümle, "Büyük resme odaklan," dedim. "Orada seni hayal edemeyeceğin güzellikler bekliyor."

Bana doğru uzanarak neredeyse burunlarımızın değeceği me-

safede durdu. Gözleri benimkileri tararken, "Söz mü?" diye sordu. Kendine olan güveninde bile benim sözümü tutacağımın inancına ihtiyacı vardı.

"Söz."

Doğa cevabımı noktalarcasına dudaklarıma yapıştı. Kahretsin. İçimde fırtınalar kopuyordu. Ellerim onun tenine muhtaçmış gibi teninde dolaşıyordu. Fakat beni frenleyen mantığım sayesinde onun şehvetli öpüşüne daha sakin bir karşılık vermeye çalışıyordum ve bunu fark ettiği anda benden yavaşça uzaklaştı. Biraz utanmış görünüyordu. Kapıyı açarken, "Bu gece neredesiniz?" diye sordu.

Konuyu dağıtma şekline gülümsedim. "Şubeye gitmeden bilemem." Anladığını belli eden bir ifadeyle başını salladı. "Konuşuruz ama değil mi?" diye sorduğunda, "Bulduğum her fırsatta," diye cevap verdim. Utanmışlığına minik bir tebessüm ekledi.

"O zaman hayırlı işler."

Teşekkür etmemle inmesi bir oldu. Apartmana girene kadar bekledim. Her baktığında gülümsedim. Fakat benden uzaklaştığı için mi bilmiyordum, içime ufak ufak bir huzursuzluk çökmeye başladı. Umarım sadece benim hüsnükuruntumdu.

DOĞA

Doğukan apartmana girene kadar gitmemişti, ben de o gözden kaybolana kadar olduğum yerden ayrılmamıştım. İkimiz de birkaç dakikayı bile kâr görüyorduk sanki.

Yavaş yavaş merdivenleri tırmanmaya başladım. Zihnimde çalan hüzünlü melodi büyük ihtimalle tüm gece bana eşlik edecekti. Nasıl yapabilmiştim, nasıl onun yokluğuma alışabileceğine inanmıştım, anlamıyordum. Onun yokluğunda neler yapmıştım, o ise benim vedama çakılıp kalmıştı. Senelerce... Senelerce yine bana sığınmıştı ve ben...

Allah kahretsin.

Onu hak etmeyen en baştan beri bendim.

Meryemlerin kapısının önüne yaklaşırken duraksadım. Kapının önündeki ayakkabılardan dolayı yanlış katta olabileceğimi düşündüm. Etrafa bakındığımda daire numaralarının doğru olduğunu gördüm. Misafirleri mi vardı?

Biraz daha yaklaştığımda ayakkabılardan ikisinin yaşlı insanların giyebileceği tarzda olduğunu fark ettim. Fakat bir tanesi topuklu bir çizmeydi ve fazla... kokoştu.

Tam zili çalmakla çalmamak arasında kaldığım sırada bir anda kapı açıldı. Önce Kemal zehir gibi bir suratla görüşüme girdi. Arkasından fısıltılı da olsa Meryem'in sesi duyuluyordu ve neden böyle göründüğü anlaşılıyordu.

"Doğa?"

Kemal beni orada görmeyi beklemediğini ifadesine de sesine de yansıtmıştı. Gülümsemeye çalışırken arkasından, "Doğa mı?" diye soran Meryem kafasını uzattı. Göz göze geldiğimiz anda rahatlamış bir ifadeyle, "Allah'ım, sana şükürler olsun," dedi ve kocasını koridora doğru itti.

"Hadi şimdi sana hayırlı işler."

Kemal sendeleyerek ayakkabıların üzerinden atladı. Ne olduğunu şaşırmış gibi karısına baktı. Fakat Meryem hiç oralı değildi. Topuklu çizmelerin üzerine basarak bana doğru uzandı ve elimi tuttuğu gibi içeri çekti. Az daha ben de ayakkabılara takılıp düşecektim. "Meryem dur," derken zorla ayakkabılarımı çıkardım.

"Bu havayı bir dakika daha yalnız soluyamam."

Kaşlarım sorgular gibi çatılırken, "Ben neydim acaba?" diye sorduğunda Kemal'e ters bir bakış attı. "Dış minnak." Duyduğum şeyin ne anlama geldiğini bildiğimden kıkırdadım.

"Ne?"

Belli ki Kemal anlamamıştı. "O dış mihraklar olmasın?" dediğinde kocasını öldürücü bir darbe indirir gibi baktı.

"O ülkemizin kötülüğünü isteyenlere deniyor. Bu ailesinin kötülüğünü isteyenlere söylenen bir söz. Hadi güle güle."

Çat diye kocasının yüzüne kapıyı kapattı. Şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan Meryem'e baktım. O ise pis bir şeyi atmış gibi elleri silkelemeye başladı. Bu kadar sinirlendiğine göre misafirleri davetli ama erken gelenlerdendi.

"Kayınvalidenler mi geldi?"

Meryem huzursuz bir edayla başını salladı. "Nisanur izinden dönüyormuş. 'Boş araba geliyordu, biz de peşine takıldık,' dediler." Kaşlarım çatılırken "Nisa kim? Kemal'in kardeşi mi?" diye sordum. Meryem'in yüz ifadesi daha da hoşnutsuz bir hâl aldı.

"Kuzeni."

Sanırım sevmiyordu ya da anlaşamıyordu. "Zamanlamana bayıldım yalnız. Beni bu sinirle yalnız bıraksaydınız neler olacağını tahmin bile edemezdiniz. Hadi gel." Sözlerindeki hafif alay ve kırgınlık karışımını hissetmiştim ama sesi hâlâ yumuşaktı. Önden yürümemi beklediğini fark ettim. Ancak bir an duraksayıp, "Elimi yüzümü yıkayıp gelsem olur mu?" diye sordum.

"Tamam. Ben mutfaktayım."

Başımı *tamam* anlamında salladım. Koridorun sonunda iki farklı yöne ayrıldık. Adımlarımı hızlandırarak odaya girdim, hemen o an tanıdık ve güven veren bir kokuyla çevrelendiğimi hissettim. Doğukan'ın kokusu sanki odadaki tüm duvarlara işlemişti. Derin bir nefes alarak tarçınlı kolonyasının o hoş kokusunu ciğerlerime çektim, sanki onun varlığını yeniden içime hapsetmek ister gibi. Daha yarım saat oldu ya da olmamıştı ondan ayrılalı. Zaman bu kadar kısa olmasına rağmen özlemin içimde büyümesi beni şaşırtıyordu. Onu böylesine hızlı ve yoğun özlemenin mantığını aklım bir türlü alamıyordu. Ama kalbim, mantığa aldırış etmiyordu.

Üzerimi değiştirmeden önce telefonuma uzanıp Doğukan'a eve geldiğimi haber verdim. Parmaklarım ekrana dokunduğu anda bile onun yanımda olmadığı düşüncesi içimde küçük bir ağırlık gibi hissediliyordu. Mesajımı gönderdikten sonra hızlıca banyoya geçtim. Saatlerdir üzerimde taşıdığım hüznün izlerini, yüzüme serin su

çarparak silmek istiyordum. Ellerimi ve yüzümü durularken, suyun yüzüme çarpışı bana kısa bir rahatlık hissi verdi. Bir anlık huzur... ama yüreğimdeki doluluk hâlâ benimleydi.

Tam banyodan çıkmak üzereydim ki telefonum titredi. Duyduğum kısa titreşim, beni bulunduğum o anın içine çekti. Kalbim, bu küçük sesle birlikte bir anlığına hızlandı. Mesajın kimden geldiğini biliyordum fakat bu bildiğim şey bile içimde ani bir merak uyandırdı.

DOĞUKAN

İçimde huzursuz bir yoğunluk vardı. Bu his hafif bir rüzgâr gibi gelip geçici değil, aksine sabit ve ağır bir yük gibiydi. Sanki tüm düşüncelerim bir yumak gibi dolaşıp duruyor, bir noktada düğümleniyordu. Bu huzursuzluğun nedeni, Doğa'yı arkamda bırakmış olmamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Doğa'ya dair özlem ve onun yanında olamayacak olmam bu hislerimi şekillendiriyor gibiydi ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Daha derin, daha belirsiz.

"Kalbim evdeyim ben."

Telefonuma gelen titreşimle dikkatim dağıldı. Direksiyonun başında, gözüm bir an için telefon ekranına kaydı. Doğa'nın mesaj attığını gördüm. Sol elim direksiyonun sağlam kontrolünü sürdürürken, sağ elim telefonu kavramak için yan koltuğa doğru hareket etti. Parmaklarım cihazın soğuk yüzeyine temas ettiğinde, ekranın aydınlanışı anında dikkatimi çekti. Gelen mesajı okuduğumda hafifçe kaşlarım çatıldı. Onu bırakalı neredeyse on dakika olacaktı. Bu mesaj için biraz geç kalmamış mıydı?

İçimdeki huzursuzluk bir kat daha büyüdü. Bir yandan yolu kontrol ederken diğer yandan Doğa'nın mesajına cevap yazmaya başladım.

"Tamam güzelim. Her şey yolunda mı?"

"Olmaması gereken bir durum mu var?"

"Onu sen söyleyeceksin."

"Neden geç yazdığımı soruyorsan,
kapının önünde biraz oyalanmak zorunda kaldım."

"Hayırdır? Bir şey mi oldu?"

"Evet," yazmasının ardından göndermiş olduğu gülücük, içimdeki komplo teorilerinin hiçbiri için rahatlatıcı bir etki yaratmamıştı. Aksine, bu kısa cevap zihnimde daha fazla şüphe uyandırmıştı. Parmaklarım hızla cevap yazmak isterken duraksadım, düşüncelerimden tam anlamıyla kurtulamamıştım. "Kemal evde mi?" diye sordum. Bu soru, içimdeki belirsizliği aydınlatmak için atılmış hızlı bir hamleydi. Gözüm ekrana odaklanmışken, telefonun yeni bir titreşimle yanıtı verdiğini gördüm. Mesaj kutusunda beliren kelimeler, tedirginliğimi kat kat artırdı.

"Yok. Yaklaşık on dakika önce yaka paça dışarı atıldı."

Bu sözler ekranda belirdiği anda, önümdeki aracın kırmızı ışıkta durduğunu fark etmem bir oldu. Ani bir fren yaptım, reflekslerim devreye girerken lastiklerin asfaltta çıkardığı acı sesi kulaklarıma doldu. Ama o ses, o an için yalnızca bir arka plan gürültüsü gibiydi. Neyse ki arabanın fren sistemi ödüllüydü ve ben az önce kaza yapmayacakmışım gibi Doğa'ya, "Neden? Ne oluyor? İyi misin?" diye yazarken buldum kendimi.

"Sakin ol, ben iyiyim. Anneleri erken gelmiş.
Meryem de delirip onu evden
atıyordu ki kapıda karşılaştık."

"Desene bu gece bana uzun."

"Valla bize de pek kısa görünmüyor."

"Tanıştınız mı?"

"Yok. Ben elimi yüzümü yıkamak istedim.
Banyodayım şu an. Tam
yanlarına gidecekken sen mesaj attın."

"Selam söylersin."

"Nisanur'a da söyleyeyim mi?"

Bir an için mesajda beliren bu isim bana hiçbir şey çağrıştırmadı. Zihnimde, boşlukta dolanıp duran bir kelime gibiydi. Telefonun ekranına bakarak hızlıca cevap yazdım. "Nisanur?" Bu mesajı göndermemle birlikte, gözlerim yanan yeşil ışığa odaklandı. Diğer araçlarla beraber yavaşça harekete geçtik. Şubenin olduğu sapağa doğru yöneldiğimde, telefonun ekranı bir kez daha aydınlandı. Doğa'nın mesajına kısa bir göz attım.

"Kemal'in kuzeniymiş. Tanımıyorsan iyi."

Bu cümle, zihnimi bir an için duraksattı. Kemal'in kuzeni Nisanur... Bu ismi tanıyor olmam gerektiğini hissettiren bir düşünce, kafamın bir köşesine yerleşti. Ancak bu ismi nereye yerleştireceğime dair bir çözüm bulamıyordum. Kısa bir sorgulamanın ardından düğünlerinde tanıştığım kuzeni olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Hemşire olan mı?"

"Tanıyorsun."

"Düğünlerinde tanışmıştık."

"Ee?"

"Eesi kızın samimiyetinden hoşlanmayınca bir yolunu bulup ortamdan uzaklaşmıştım."

Mesajı yazdıktan sonra başımı kaldırıp bir an için önümü kontrol ettim. Nizamiyenin girişine yaklaşırken elim hâlâ telefonun üzerinde geziniyordu. Parmaklarım, "Bir dakika güzelim. Kimlik okutacağım," mesajını hızlıca yazdı ve gönder tuşuna dokunduktan sonra ekranı kararttı.

Telefonu dikkatli bir şekilde kucağıma bıraktım. Cüzdanıma uzanırken, düşüncelerim kısa bir süre için dağılmıştı. İçinden polis kimliğimi çıkarttım ve camı araladım. Soğuk hava içeri sızarken derin bir nefes aldım.

"Hoş geldiniz amirim."

Aracın yanında duran adama kimliği uzatırken, "Hoş bulduk kardeşim," diye cevap verdim. Tam o sırada, telefonuma yeni bir mesajın geldiğini hissettim. Mesajı okumadan önce kartı geri aldım ve sıradaki aracı bekleyen polise, "İyi nöbetler," deme nezaketini

gösterdim. Arabanın önünden kaldırılan bariyerden içeri yavaşça girdim. Kimliği el yordamıyla cüzdanın içine sıkıştırıp, aradaki bölmeye bıraktım. Ardından telefonu tekrar elime aldım ve gelen mesajı okudum.

"Okut okut, ben de imamı arıyorum son duası için."

"Saçmalama."

"Buraya gelmiş, hem de senin olduğunu
Kemal'in ailesi bilirken..."

"Rastlantıdır."

"Dünya küçük de dersin sen şimdi."

"Büyük sayılmaz."

"Bu işin içinde bir iş var. Ben bu oyunu bozarım."

"Doğa."

"Hislerinde yanılmayan sadece sen değilsin."

"Sen genelde yanılırsın ama."

"Göreceğiz..."

"Doğa mesaiye geldim,
aklımı sende bırakma."

"Ne oldu? Bir korktun sanki?"

"Bir Allah'tan korkarım ben. Artık
bir de senden. Başka da korkum yok şükür."

"Benden ha?"

"Yokluğundan."

"Yapacaklarımdan kork bence."

"Doğa."

Bir anda çevrim dışı oldu. Mesajımı görmemişti ya da görmüş olsa bile cevap vermemeye karar vermişti. Bu düşünce, kafamda soruların birbiriyle yarışmasına neden oldu. Arabayı park ederken yeniden onun dikkatini çekmek için, "Doğa," yazdım. Kelimeler ekranda belirdiği anda, bir tür çaresizlik hissi içime yerleşti. Mesajı gönderdim ama sonuç değişmedi. Telefonun ekranı sessiz ve hare-

ketsiz kalmıştı. İçimde, onun aklından neler geçtiğini anlamaya dair yoğun bir istek vardı. *Allah aşkına* diye geçirdim içimden. Ne düşünüyordu? Neden cevap vermiyordu?

Gözlerim hâlâ telefondan ayrılmamışken, parmaklarım bir an Kemal'i aramayı düşündü. Fakat şu andaki asabiyetini aramızda mesafeler olmasına rağmen hissedebiliyordum. Nasılsa buraya geldiğinde sormama gerek kalmadan içini dökeceği için onu aramaktan vazgeçtim ve ekranı karartıp telefonu cebime sıkıştırdım. Ardından mesaiye hazırlanmak için arabadan indim. Bu gecenin gerçekten uzun olacağı girişinden belli olmuştu.

DOĞA

Yanılmak, alışkın olduğum bir şeydi ama bu sefer içimdeki ses daha güçlüydü. Bu olayın sıradan bir rastlantı olduğunu kabul etmek neredeyse imkânsızdı. Sanki havada bir tür geçmiş kokusu vardı, yaşanmışlıkların ve unutulmuş anıların kokusu.

İki genç düğünde tanıştırılmış, sonra aylarca yolları ayrılmıştı. Ve şimdi, bunca zaman sonra karşılaşmaları... Bunun masum olduğuna nasıl inanabilirdim? Kader olamazdı. Olsa olsa Meryem'in söylediği gibi, "Dış minnakların oyunu," olurdu. Allah'ın işine karışmaktı hatta şirk koşmaktı.

Rastlantıymış.

Onu benim pabucuma anlatmalıydılar. Hoş, onun bile inanacağını sanmıyordum. Hayatımda bu tür sahneler o kadar çok yer etmişti ki artık rastlantıların masumiyetine inanmıyordum.

Telefonumu cebime koyup aynada üstümü başımı düzelttim. Banyodan çıkarken mutfak kapısında onu gördüm.

Nisanur... İsmi ilk duyduğumda zihnimde kapalı ve sade biri canlanmıştı ama bu kız açıktı. Hatta fazla açıktı. O giydiği elbise mevsime hiç uygun değildi. Sarı saçları doğaldı. Kahretsin, tıpkı

eski saçlarım gibi uzun ve dalgalıydı. Fiziği kusursuz derecede orantılıydı. Kıyafetlerinin açık yerlerinden süt beyazı bir tene sahip olduğu belli oluyordu. Yüzü bana dönük değildi ama bu kadarı bile yüzünün de güzel olduğuna beni inandırmıştı.

Az önceki cesaretim kısa bir an dalgalanır gibi oldu. Omuzlarım düştü. Doğukan'ın böyle birini reddetmiş olduğunu, en azından Doğukan'ın gözünde ondan daha güzel olduğumu hatırlatmaya çalıştım ama nafileydi. Yine de sevdiğimi kurtlar sofrasında sahipsiz bırakacak değildim.

Cesareti oksijende arıyormuşum gibi derin bir nefes aldım. Duruşumu dikleştirerek mutfak kapısında duran kıza doğru yürüdüm. Adımlarımın sesini duymuş olacak ki omzunun üstünden bana doğru baktı. Gözleri de mi renkliydi?

Allah'ım, bu nasıl bir kuzendi? Hangi tarafın geni bu kadar güzeldi?

Beni görmeyi beklemediği her hâlinden belliydi. Kapıda donup kalmıştı, âdeta bir hata yapmış gibi bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlık ve hoşnutsuzluğun iç içe geçtiği garip bir ifade vardı. Doğukan'ın burada olmadığını biliyor olmalıydı ama beni görünce aklı hızla bir bağlantı kurmuş gibiydi. Yüzünde beliren kısa bir tereddüt, Doğukan'la alakalı olduğumu düşündürdüğünü açıkça ele veriyordu.

Hafifçe nefesimi toparladım ve Allah'ın selamını veren taraf oldum. Ağzının içinden zar zor, neredeyse duyulmayacak bir şekilde, "Merhaba," kelimesi döküldü. Sesinde isteksizlik hatta belki biraz gerginlik vardı.

Mutfak kapısından bir adım atıp içeriye ilerlediğimde, Meryem'in görüş alanına girdim. Beni baştan aşağı süzerken gözlerinde rahatsız edici bir his belirginleşti. Bu bakışlar yabancı değildi bana, sanki Meryem de olan bitenin farkındaydı. İçimde bir huzursuzluk kıpırtısı yükseldi ama dışarı yansıtmamayı tercih ettim. Gözlerimi Meryem'den kaçırarak Nisanur'a çevirdim. Tokalaşmak için elimi uzatırken yavaş ve net bir şekilde, "Ben Aygül," dedim.

O an Meryem'in boğazına bir şey kaçmış gibi bir ses çıkardığını duydum. Tükürüğü genzine mi kaçtı yoksa durumun şaşkınlığı mı

onu böyle yaptı bilmiyordum ama kısa ve uyarıcı bir bakışla kendisini toparlamasını sağladım. İçimden, *"Umarım gelmeden beni tanıtmamıştır,"* diye geçirdim.

Tam bu düşüncelere dalmışken, Nisanur'un o keyifli, şuh bir tınıya sahip sesi kulaklarımı tırmaladı. Sesindeki kendinden emin ton, sinirlerimi germekten başka bir işe yaramıyordu. "Doğukan'ın kardeşi olan mı?"

Bak sen aşüfteye... Doğukan'ın hayatındaki kişilere de ne kadar hâkim! Bu, belli ki yüzeysel bir tanışıklık değildi. Aralarındaki muhabbetin boyutu, burada olmalarının sebebini daha fazla merak etmeme neden oldu. Yavaşça derin bir nefes aldım. Bu yolların beni nereye götüreceğini bilmiyordum ama çok şey öğreneceğim kesindi.

"Evet," dedim ve zoraki bir gülümseme takındım. Nihayet, tereddütle de olsa, bakımlı elini tokalaşmak için uzattı. Elleri manikürlü, soğuk bir kusursuzluk sergiliyordu. "Ben de Nisa," dedi, sesi ahaf bir şekilde kendinden emin ve mesafeli.

"Memnun oldum."

Güldüğünde, dudaklarındaki belirgin dolgunluk dikkatimi çekti. Doğal olamazdı, aynı burnundaki ince müdahaleler gibi. Kusursuz görünebilirdi belki ama bu, insana garip bir yapaylık hissi uyandırıyordu. "Ben de," diyerek, tokalaşmayı hızlıca sonlandırdım ve elimle elimi ovuşturdum, sanki o dokunuştan kurtulmak ister gibi.

"Yardım edilecek bir şey var mı Meryem?"

Dikkatimi üzerine çevirdiğim kadın hâlâ söylediğim küçük yalanın etkisinden çıkamamıştı. Şaşkın bakışlarını üzerimde dolaşıyordu. Hatta bu biraz rahatsız ediciydi. Ona anlamlı bir şekilde bakarak toparlanmasını işaret ettim. Gözleri anlayışla buluşamadığında, nazik bir tebessümle boğazımı temizledim ve bu jestle daha güçlü bir mesaj verdim.

"Meryem, iyi misin?"

"Ha... Ha. İyiyim," dedi nihayet, sanki derin bir uykudan uyanmış gibi. "Dalmışım bir an." Sözleri boştu ama bu kadarını bile toparlaması iyi bir işaretti. Aygül bu duruma nasıl bir yorum

yapardı, düşünmeden edemedim. Gözümün önünde gelen hâliyle dudaklarımdan, "Misafir gelecek derler bizim orada," cümlesi çıktı. Nisanur'a bakarken yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşturdu ve tamamen kontrolsüzce, abartılı bir kahkaha attım.

"Sahi, geldiler ya."

Nisanur'da dikkatimi çeken ilk değişiklik gözlerindeki belli belirsiz öfkeydi. Sessiz ama ezici bir şekilde sanki "misafir sensin" bakışları atıyordu. Teknik olarak kuzeninin evinde olduğu için bu doğruydu. Fakat hepimiz bu küçük dünyada misafir değil miyiz bacımsu?

"Hoş geldiniz."

Bakışlarına misilleme yaptığım sırada o da cümleme meydan okudu ve, "Siz de hoş geldiniz," diye ekledi. Gülümserken bile bakışlarıyla insanın bam teline basıyordu. Meryem aramızdaki gerilimi fark etmiş olacak ki, "Yemek birazdan hazır olur. Nisanur sen çağır istersen annemleri," dedi. "Nur" ismine öyle bir vurgu yapmıştı ki sesi âdeta bu kelimenin önemini vurgulamak ister gibiydi. Nisanur'un yüzündeki ani bir değişimi, ironi ile karışık bir hoşnutsuzluk olarak algıladım. Gözlerinde beliren kıpırtı, beni güldürmek için bir fırsat yaratmış gibiydi. Ancak kendimi zapt etmek zorundaydım; bu ortamda kahkaha basit bir tepki olmayacaktı, daha çok bir meydan okuma gibi algılanırdı.

Nisanur, "Tamam," diyerek mutfaktan çıktı. Ayak sesleri hızla uzaklaşırken, Meryem'in yalnız kalmaya çalıştığını fark ettim. Gözle görülür bir gerginlik vardı, bu kısa süreli yalnızlık anını doğru soruları sorarak değerlendirmek istiyordu, bundan emindim. Zamanımızın sınırlı olduğunu bilmek, içimde bir acelecilik hissi uyandırıyordu.

"Aygül mü?"

Sesi fısıltılı bir siteme dönüştü; bir parça merak, bir parça öfkeyle karışmıştı. Bana yaklaştığında bakışları sorgulayıcıydı, keskin ve dikkatli bir gözlemle üzerimde dolaşıyordu. "O nereden çıktı?" dedi, sesi daha net bir serzeniş taşıyordu. Kaşlarımı hafifçe kaldırıp bilmiş bir ifadeyle, "Sen nereden çıktığını biliyorsun bence," dedim.

Sözlerimle onun üzerindeki kontrolümü yeniden sağlamak ister gibiydim. Gözlerini benimkilerde kısa bir an gezdirdi. Blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu, beni çözmeye uğraşıyordu ama yüzümdeki kendinden emin ifade ona bir ipucu vermiyordu.

"Buraya neden geldiklerini ikimiz de biliyoruz," dedim sakin bir kesinlikle. Sesimdeki kararlılık, onun şüphelerini alevlendirmiş gibiydi. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama hemen ardından duraksadı.

"Doğa-" dedi ama ben hemen müdahale ederek, "Aygül," diye düzelttim. Sesimdeki soğukkanlılık, biraz da meydan okuma içeriyordu. "Bu gece adım bu."

"Tamam Aygül," dedi ve gözlerini yere indirip derin bir nefes aldı. Ardından, "İnan bana, Nisanur'u görene kadar bu yüzden geldiklerini düşünmemiştim," diye ekledi. Sözleriyle kendini savunmaya çalışıyordu ama sesindeki hafif bir çatlak, onun da olan bitenin gerçekliğinden emin olmadığını ele veriyordu.

"O kızın Doğukan'da gözü var, değil mi?"

Sesime mümkün olduğunca nötr bir ton yerleştirmeye çalıştım. Ancak sorumun etkisiyle odadaki hava bir anda yoğunlaştı. Meryem'in sessizliği, kelimelerden çok daha büyük bir cevap taşıyordu. Başını hafifçe yana çevirdi, gözleri huzursuz bir şekilde kaçacak bir yer aradı. Bu kadarı yetmişti. İçimden yükselen öfke, bakışlarımda bir süreliğine gölgelenmiş olsa gerek. "Ben o gözü çıkarmasını bilirim..." diye mırıldandım. Sözlerimin soğukluğu, odanın sıcaklığını anında alıp götürmüştü.

"Yani ben eşi olduğunu öğrendikleri gibi bir daha açılma-"

"Yok öyle kolayca konuyu kapatmak. Madem buraya kadar benim olan için güle oynaya geldiler. Son gülen olmak için biraz oynayalım bakalım."

Meryem'in yüzünde beliren şaşkınlık, o anki durumun ne kadar beklenmedik olduğunun açık bir göstergesiydi. Ancak işin eğlencesi ona da cazip gelmiş olacak ki kısık bir ses tonuyla, "Tamam," dedi. "Madem kendileri kaşındı. Biz de kaşıyalım." Cümlesinin sonuna doğru sesi iyice düşerken, gözleri arkamdaki bir noktaya kay-

dı. Yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirmesi, onların geldiğini fark ettiğini açıkça belli ediyordu.

Meryem'i taklit etmekten başka çarem yoktu. Hızla yüzüme benzer bir yapmacık gülümseme kondurup arkamı döndüm.

Tipik bir Karadeniz kadını görüş alanıma girdi. On kişinin içinde, onun Karadenizli olduğunu bir bakışta ayırt edebilirdim. Duruşu, yüz hatlarının sertliği ve bakışlarındaki kararlılık bu bölgenin insanlarına özgüydü. Hafifçe bastırarak yürüyen ayakları, yılların ona yüklediği yorgunluğu taşıyor gibiydi. Ancak bu yorgunluk fiziksel olduğu kadar ruhsal da görünüyordu. Çevresine yayılan otoriter aura, onun sadece yaşam tecrübelerine değil, bu tecrübelerle başa çıkma şekline de işaret ediyordu.

Kemal'in yaşıyla kıyasladığımda, fazlaca yaşlı görünüyordu. Yüzündeki derin çizgiler sadece zamanın değil, yaşadıklarının yarattığı izlerdi. Belki de bu kadar yaşlı görünmesi hayatın ona taşıttığı ağır yüklerdendi. Zor geçen yılların, belirsizliklerin ve belki de onarılamayan kırgınlıkların izleri. Bu sadece bir yaşlanma değil, hayatın insanın ruhunu ve bedenini nasıl şekillendirdiğini açıkça gösteren bir durumdu.

Kadının bakışlarında hem otorite hem de derin bir keder vardı. Yüzü, aynı anda hem mücadeleci hem de kırılgan bir hikâye anlatıyordu. Her şey bu insanın yaşanmışlıklarını âdeta taşıdığı bir kalkan gibiydi.

"Uy bizum uşagun garundaşu bu müdur?"

"Bu" demesine değil de Nisanur'un beni yetiştirme hızına kaşlarım şapka kaldırır gibi havalanmıştı. Yaşlı teyze beni baştan aşağı süzerken gözlerindeki merak ve değerlendirme beni bir anda huzursuz etmeye yetti. "Dadduk," dedi. Kadının dudaklarından dökülen kelime tıpkı bir bilmece gibiydi, anlamını kavrayamadığım bir ifadeyle yüzüne bakarken Meryem'e dönüp sorgulayan bakışlarımı sabitledim. Meryem'in rahatlamamı amaçlayan hafif bir göz kırpışı her ne kadar sorunun olmadığını ima etse de içimdeki huzursuzluk bu güvenceyle hafiflemedi. Teyzenin bakışlarında fazlasıyla açık olan bir şey vardı: Beni kafasında biriyle çoktan eşleştirmişti.

Meryem bu gergin anı fark etmiş olmalıydı ki yine duruma hemen el attı ve hepimizi sofraya davet etti. Yüzündeki yapmacık gülümseme, bu sahneyi bir parça da olsa dengelemişti. Ancak konuşma tarzı ve diksiyonu, bir anda hafiften yöresel şivesine kaymaya başlamıştı. Sanki bir dil farkı, Meryem'in bu durumla baş etme mekanizması olmuştu.

Bir tek Nisanur... O kelimelerine fazlasıyla dikkat ederek konuşuyordu, ağırlıklı bir kontrol çabası sergiliyordu. Her bir kelimesi seçilmiş, dikkatlice yerleştirilmiş gibiydi. Fakat bu kontrollü duruş, onun damarına basıldığında değişecekti, bundan emindim.

Ayışığı Kitaplığı

DOĞA

Herkes masadaki yerini almıştı. Benim şansıma ise karşıma Nisanur geçmişti. Gözlerim istemsizce ona takılırken, bu durum bana onu daha yakından inceleme fırsatı vermişti. Yüzü, her detayında titizlikle tasarlanmış bir tabloyu andırıyordu. İlk dikkatimi çeken burnuydu. Kesinlikle estetik olduğunu anlamak zor değildi. Ciddi anlamda para dökmüş ve doğal bir görünüm yaptırmıştı ama bu işlerden anlayan birinden asla o burun ucunun kalkıklığı kaçmazdı. Kirpikleri doğal görünmüyordu. Belki bir dokunuş, belki de kalıcı bir uygulama... Fakat gözlerindeki açık tondaki maviyi o kadar güzel çevrelemişti ki bunun umursanacağını bile sanmıyordum.

Dudaklarında ise şüphesiz bir işlem vardı. Kalınlıkları doğal olamayacak kadar belirgindi ama yine de onun yüzüne bir bütünlük katıyordu. Tenine geldiğimde ise kusursuzluk karşısında hayret etmekten kendimi alamadım. Cildi, pürüzsüzlüğün zirvesindeydi; âdeta kaymak gibi. Bu makyajın bir hilesi olabilir miydi? Muhtemelen öyleydi. Ama makyajın bile böylesine mükemmel bir ciltte iz bırakacağını sanmıyordum. Neden bu kadar güzel olmak zorundaydı ki? İnsan böyle bir güzelliğe bakarken, her bir detayın kusursuzluğunu sorgularken, kendini kıyaslamaktan alıkoyamıyordu.

"Aygül."

Meryem'in sabırsız ses tonu kulağıma çalındığında fark ettim ki onun ne zamandır bana seslendiğini bile bilmiyordum. Başımı kaldırıp, bir kepçeyle önündeki tencereyi tutan kıza çevirdim. Görüntü, bir anlığına alışılmadık bir titizlikle çekilen bir fotoğraf karesi gibi dondurulmuştu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı, sanki içinden, "Şükürler olsun," diyordu. Ardından gözlerini yeniden açarak hafif bir sitemle, "Çorba içer misin?" diye sordu.

Etrafıma bakındım ve masadaki herkesin çoktan çorbalarını aldığını fark ettim. Yeniden Meryem'e döndüm, kepçesini dikkatle tutmaya devam ediyordu. Burnuma dolan kokunun kaynağını hâlâ tam olarak çıkaramamıştım.

"Ne çorbası o?"

"Karalahana çorbası," dedi hafifçe gülümseyerek. "Annem gelmeden yapmış." Bu sözler üzerine yüzüm istemsizce buruştu. Lahana kelimesi, zihnimde hiç de cezbedici olmayan bir çağrışım yaptı. Zihnimin bir köşesinde, bu çorbaya içinde lahana geçtiği için sevinecek birini tanıyordum. Derin bir iç çekişle düşündüm, çok şükür o da burada değildi. Ama bu düşünce zihnimde bir soruyu kıvılcımlandırdı. Acaba bu çorba özellikle Doğukan için mi yapılmıştı? İçimde oluşan kötü hisle, "Yok, ben içmeyeyim," dedim. Meryem diğer yemeklerden koymaya yönelince herkesle beraber alacağımı söyledim.

"Biri yer bir bakar, kıyamet ondan kopar."

Meryem'e bakarken utanmasam gözlerimi devirecektim. Kıyametin kopması için aç kalmama gerek yoktu ki karşımdaki kızın Doğukan'ın adını ağzına alması yeterliydi. Yine de onu kırmamak için göz ucuyla ocağın üzerindeki yemeklere baktım. İçimden bir ses onların da Karadeniz'e özgü yemekler olduğunu söylüyordu.

"Karalahana sarması, turşu kavurması, hamsili pilav var."

Bunları hangi ara yaptın der gibi bakınca, "Annem sağ olsun. Sürpriz yaptığı için yemek olmama ihtimalini düşünmüş." Kinayeli tavrını sanki bir tek ben anlamıştım ya da yanımda oturan teyze anlamamazlığa gelmişti. Gelininin söylediğine takılmadan hemen

Karadeniz yemeklerini sevip sevmediğimi sordu. "Abin severudur," demeyi de ihmal etmedi. Bu alt metinde *onun için yaptım* demek değildi de neydi? Büyülü falan olabilir miydi acaba? Ayrıca Allah'ın göçmeni, Karadeniz yemeklerini neden severdi ki?

"Biz abimle pek benzemeyiz."

"Görünüşte de pek benzemiyorsunuz."

Nisanur'un aniden söze karışmasıyla bakışlarımı ona kısarak çevirdim. İçimde yankılanan düşünce netti: Sen kimsin ki Doğukan'la beni benzetmeye cüret ediyorsun? Ama bunu dile getirmek yerine, yüzümde sakin bir maske oluşturarak, "O babama çok benzer, ben ise anneme," demek zorunda kaldım. Sesim sakin ve ölçülüydü ama bu sözlerin altında yatan yalan, içimde bir huzursuzluk kıpırtısı bıraktı. Yalanlar bir gün ortaya çıktığında yüzlerindeki şaşkınlığı görmek için sabırsızlanıyordum. O anın hayali bile beni garip bir şekilde memnun ediyordu. "Bence Doğukan abiyle çok benziyorsunuz."

Meryem sinirlendiğimi anlamış olacak ki aramızdaki ufak sessizliği doldurdu. Ona bakarken minnet dolu bir ifadeyle gülümsedim. O da bana kaçamak bir göz kırpması ile karşılık verdi.

"Sen hâlâ Doğukan'a abi mi diyorsun?"

Nisanur'un cümlesi bam telimi sızlatacak cinstendi. Duyduklarım, sabrımı sınayan bir tını taşırken içimde yükselen rahatsızlığı bastırmak için derin bir nefes aldım. Meryem önce bana bakıp sakin olmamı belli eden bir bakış attı. Ardından karşımdaki meraklı fedaiye dönerek sesi kontrollü ama durumu netleştiren bir tonda, "Eşimin arkadaşı da olsa yaşım gereği abi demem uygun düşer," dedi.

O an, Nisanur'un kaç yaşında olduğunu düşünmeye başladım. Bu düşünce içimde büyüyüp dilime ulaştığında, kelimelerimi fazla düşünmeden dile getirdim. "Sen kaç yaşındasın?" Ses tonumda hafifçe yükselen gerginlik, sözlerimi kavgaya gidiyormuş gibi hissettirmişti. Hemen ardından bu sertliği bastırmaya çalışarak ekledim. "Yani... Abime abi demeyecek bir yaşta değilsin sanırım." Ama bu ekleme bile içimdeki rahatsızlığı tam olarak kapatmamıştı. Doğu-

kan'a abi demek, kelimenin ağırlığını zihnimde taşırken ağzımda garip bir tat bırakmıştı.

"26 yaşındayım. Fakat bu abi dememi gerektirmiyor."

Nisanur'un sesi net ve kararlıydı. İfadesinde meydan okuma seziliyordu, bu kesinlik beni daha da rahatsız etti. Basbayağı da gerektiriyordu aslında ama bunun farkında mıydı? Doğukan'ın yaşından haberi var mıydı acaba?

Tam bu sırada Meryem yine ustaca bir müdahale yaptı. "Bence demelisin," dedi Nisanur'a bakarak. Sesindeki ton ne çok sertti ne de çok yumuşak, tam yerinde bir dokunuştu. Ona döndüğümde yüzüne minnet dolu bir ifadeyle baktım. Bu sözü beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ardından ekledi, "Aranızdaki yaş farkını önemsemesen bile Kemal abinin arkadaşı olduğu için demen gerekiyor." Hay ağzını sevdiğim! Lafı öyle ince bir şekilde sokmuştu ki bu müdahalenin zarifliği karşısında içimden alkışlamak geldi.

"Valla biz o abilik meselesini düğünde yanıma gelmesiyle kapattığımıza inanıyorum."

Meryem ana yemekleri koymak için masadan kalktığı sırada, ağzından çıkan her kelime, bana doğrudan bir mesaj gibi geliyordu. Söyledikleri, açıkça düşündürmek istediği şeyin ne olduğunu işaret ediyordu: Abimle -hayır, Doğukan'la- aralarında bir bağ olduğuna inanmamı istiyordu. Kahretsin, bunu başarıyordu da. Düşüncelerim, bu ima üzerinde dönüp dururken içimde istemsiz bir rahatsızlık büyüyordu.

"Abimle düğünde mi tanıştınız?"

Nisanur'un başı hafifçe sallandı. Hiç dokunmadığı çorba kâsesini Meryem'e uzatırken yumuşak ve biraz da yapmacık bir ses tonuyla, "Ben turşu kavurması alayım canım," dedi. Bu sözler dudaklarından döküldüğünde, düşüncelerim daha da yoğunlaştı. *Turşu suratlı...* diye geçirdim içimden. Bu küçümseyici isim, zihnimde onun davranışlarına uyumlu bir şekilde yer bulmuştu. Meryem'in suratının da benim düşündüklerimi duyduğunu ima edercesine buruştuğunu fark ettim. Tepkisi sessiz ama oldukça anlamlıydı. Tabağını alıp tezgâha doğru yürümeye başladığında, kısa bir an için or-

tamın gerilimi hafifledi. Ancak bu geçici sessizlik Nisanur'un, "Hah, ne diyordum," diyerek dikkatimi üzerine çekmesiyle dağıldı.

"Abinle Kemal abilerin düğününde tanıştık. O kadar dikkatli bakıyordu ki bir an birine benzettiğini düşündüm."

Beynimden vurulmuşa dönmüş gibiydim. İçimde büyüyen bu düşünce, zihnimi yavaşça sarıyor ve kalbime ağır bir taş gibi oturuyordu. Tepki vermemek için tüm gücümle kendimi kasıyordum. Ama Doğukan'ın başka bir kadına bakma ihtimali bile o kadar uzaktı ki bu ihtimalin varlığı beni içine çektiği derin kuyudan çıkarmıyordu. Düşüncelerim suç işleme duygusunun sınırına yaklaşacak kadar yoğun bir öfkeyle dolup taşıyordu. Bu öfke, kontrol edilmezse beni aşacak bir dalga gibiydi.

Nisanur, Meryem masaya geldiğinde sustu. Verdiği tabağı kibarca aldı ve teşekkür etti. Ses tonu, biraz fazla dikkatlice ölçülmüş gibiydi. Ardından diğerlerinin tabaklarının da Meryem'e ulaşmasına yardım etti. Her hareketi, sahte bir nezaketle örtülmüş gibi görünüyordu. Meryem tekrar masadan uzaklaştığı anda konuşmasına devam etti.

"Hatta konuşmak için yanıma geldiğinde, 'Seni tanıyor muyum?' diye sormuştu. 'Hayır,' dediğimde, 'O zaman tanışalım,' deyip oturmuştu."

Aynı kişiden bahsettiğimize emin miydik? Çünkü benim tanıdığım adamın, ben olmadığımda bile kurmayacağı kadar keko bir tanışma stiliydi.

"Abimle konuştuğuna emin misin?"

Nisanur hafif bir şaşkınlıkla, "Doğukan Karahanlı'dan bahsetmiyor muyuz?" diye sordu. Ben ondan bahsediyordum ama seninkinden pek emin değildim.

"Ağzunuz gonusmasun. Yemeğunuzu yeyun."

Geldiğinden beri ilk kez ağzını açan amcaya şaşkınca baktım. Karısının aksine ağzı var dili yok gibi gözüküyordu ama belli ki az konuşup öz konuşanlardandı. Çünkü masadaki herkes yemeğine odaklanmıştı. Meryem benim tabağımı da yemeklerden az az koya-

rak şenlendirdikten sonra yanıma oturdu. Bacağıyla bacağımı dürtene kadar salladığımın farkında bile değildim.

"Dene bir, seversin."

Boğazıma kadar doymuştum. Ayrıca üzerimdeki siniri atmam gerekiyordu. Bir çuval inciri berbat etmemek için cebimde titreyen telefonu elime aldım. Bu titreyen ekranın, bir an için dünyadan kopmamı sağlayabileceğini düşündüm. Masanın altından telefonuma göz atarken, sinirimi Doğukan'a boşaltma düşüncesi kafamda netleşiyordu. En azından bu gerginliği ona yönlendirirsem, gecenin ilerleyen saatlerinde yeni şeyler öğrenebilecek sabrı sağlayabilirdim.

"Doğa."

"Doğa, güzelim cevap verir misin?"

"Allah aşkına..."

"Şu an yaptığın hiç hoş değil."

"Doğa!"

"Yemek yememin nesi hoş değil?
Ayrıca ne bu telaş?"

"Afiyet olsun.
Telaşlı değilim.
Ne olduğunu anlamadan çektin gittin."

"Ne olduğunu anlamaya gittim zaten.
Baktım senden bir şey çıkacağı yok."

"Benden ne çıkmasını bekliyorsun?
Neyse, yemeğini ye sonra konuşuruz."

"Mesela Aygül'ü nereden bildiğini
anlatmakla başlayabilirsin.
Kaç tabii..."

"Bir yere kaçtığım yok.
Aygül'ü mü biliyormuş?"

"Belli.
Soruma soruyla karşılık vermen

bile kaçtığının göstergesi..."

"Gerçekten haberim yok.

Ayrıca konu hangi ara Aygül'e geldi?"

Ups... Bu duruma verecek hiçbir cevabım yoktu. İçimde büyüyen panik hissini bastırmak için hızla düşünmeye çalıştım. Sonunda, "Orasını karıştırma. Nereden bildiğini söyle," yazarak üste çıkmaya çalıştım. Yazdığım kelimelerin kontrolü yeniden ele geçirme çabası olduğunu fark etsem de sonuçlar konusunda emin olamıyordum. Telefon ekranına bakarken, başımı kaldırıp masadakileri kontrol etmek istedim. Yavaşça göz gezdirdiğimde, herkesin sessizce yemeğine odaklandığını gördüm. Çatal sesleri dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Bu sahne nedense beni germişti. Yemek yerken hiç mi kendi aralarında konuşmuyorlardı bu insanlar?

Elimdeki telefonun hafifçe titremesiyle dikkatimi tekrar masanın altına çevirdim. Bu titreme, beni sessizliğin içine hapseden düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ekrana yeniden odaklanırken, içimde hem bir tür heyecan hem de tedirginlik hissettim.

"Gerçekten bilmiyorum.

Ben o kızla adamakıllı konuşmadım bile.

Kemal söylemiştir belki."

"Konuşmadığın hâl buysa konuşsan

nikâhına alacaktı seni, belli.

O Kemal'in de en yakın

zamanda sesi büzüşsün inşallah."

"Saçmalama.

Ne konuşuyorsunuz üstelik siz?

Evli olduğumu bile bile seninle benim

hakkımda konuşmuyordur herhâlde.

Ayrıca o nasıl bir beddua."

"Senden, benden ama bizden değil.

Evli olduğunu bilmiyor.

Dua etsin başka yerleri büzüşsün diye dua etmedim."

"O ne demek?

Neden?

Çirkinleştik mi biraz?"

"O demek...

Söylemedim çünkü buraya neden

geldiklerini kulaklarımla duymak istiyorum.

Cinnet için kanıt lazım bana, kanıt...

Onun yaptığı çirkinliklerin yanında benimkiler hiçbir şey!"

"Ne cinneti Doğa, abartma.

Boşu boşuna canını sıkıyorsun.

Ya sabır..."

"Boşu boşuna olduğunu hiç sanmıyorum.

Sofradaki tek konu sendin.

Sürekli seni sordular, hâlâ da soruyorlar.

Doğukan aşağı, Doğukan yukarı.

Bizum uşak edamun hassudur da.

Buradaki bizim uşak kim bakalım bil.

Tek kelime, 7 harf."

"Sana mı soruyorlar?

Evli olarak tanıtmadın, tamam.

Belli ki sevgilim olarak da tanıtmadın kendini.

Beni sana sorabilecekleri kadar yakın

gördüklerine göre kendini kim olarak tanıttım insanlara?

Ah...

Aygül, değil mi?"

Nokta atışıyla kaşlarım havalandı. Onun beni nasıl anlayabildiğini gerçekten bilmiyordum. İçimde bir anlığına hem hayret hem de gizlenemez bir rahatsızlık dalgası yükseldi. Bu kadar hızlı mı yakalanmıştım? Emin olamadığım bir hisle yüzüme hafif bir sıcaklık

yayıldı. Yakalandığımı belli eden, gözleri yukarıda bir emoji attıktan sonra, "Sana inanamıyorum," dedi. İçimdeki karışıklık yerini hafif bir öfkeye bırakıyordu. Yavuz hırsız ev sahibini bastırır, atasözü zihnimde yankılandı. Ama hayır, bu sefer buna izin vermeyecektim. Kendime olan kızgınlığımı bir kenara bırakıp, ona meydan okuyan bir tavır takındım.

"Ben de duyduklarıma inanamıyorum."

"Ne duymuş olabilirsin?"

"Düğünde sürekli bakışmışsınız,
göz hapsine almışsın kızı."

"Ne yapmışım, ne yapmışım?
Sen de buna inandın mı?"

"Neden inanmayayım? Bekâr adamsın.
Aşk acısı da çekiyormuşsun, gayet de bakabilirsin.
Kız zaten afet. Benim bile baktıkça bakasım geliyor.
Çok normal gözlerini alamaman."

"Bu söylediklerini görmezden geleceğim."

"Ohoo, sen daha bunları görmezden geliyorsan.
Kızla muhabbete ilk senin gittiğini
söylediğimde kör numarası yaparsın sanırım."

"Meryem neredeydi bu konuşmalar yapılırken?"

"Yanımdaydı."

"O da yalanlara çanak tuttu yani?
Aferin."

"O yemek servisi yapmaktan
konuşmalara dâhil olmadı."

"O zaman şimdi bana yazdığın bu şeyleri ona sor.
Özür dilemen için bekliyorum."

"Özür dileyeceğimden eminsin yani."

"Adımın Doğukan olduğundan emin olduğum kadar.

Yazdığında hemen cevap
veremezsem şefin yanındayımdır."

Doğukan'ın mesajını beklerken, yan tarafımdan gelen hafif bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekti. Ses, kısa ama mutfaktaki sessizliği bölecek kadar belirgindi. Başımı hafifçe kaldırdım ve kaynağını aradım. Gördüğüm şey, yaşlı amcanın sert bir ifadeyle yemeğini yemekte oluşuydu. Yüzünde açıkça tasdik etmeyen bir iz vardı; gözlerini masadan ayırmadan, hareketlerimdeki rahatsızlığı hissettiriyor gibiydi. Bu an, içimde bir tür utanç hissi uyandırdı. Çevresindeki huzursuzluğu fark etmemek elde değildi.

Bakışlarım Meryem'e kaydı. Onun yüzündeki sakin ama huzursuz ifade, düşüncelerimi açıkça yansıtıyordu. Gözleriyle bana telefonu bırakmam gerektiğini işaret ettiğini anlamak zor değildi. Sanki masanın altında uzun süre oyalanmam bu ortamın düzenini ve inceliğini rahatsız etmişti. Telefonun ekranını hemen kararttım, bu hareketimle durumu biraz daha görünmez hâle getirmeye çalıştım. Ama o an, hareketlerimin bile dikkat çektiğini hissediyordum.

Ellerimi masanın üzerine çıkarırken, içerideki rahatsızlık dalgasını bir nebze olsun dindirmek niyetindeydim. Ayıp olmasın diye önümdeki yemekten ufak ufak alarak yemeye başladım ve bir yandan Doğukan'ın yazdıklarını düşünmeye devam ettim. Kendinden o kadar emindi ki... Sanırım gerçekten de ava giderken avlanmıştım.

DOĞUKAN

Bunca yaşanandan sonra aramızdaki güveni pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissetmek, dünyadaki en berbat hislerden biriydi. Güvenin böylesine ince bir ip üzerinde olduğunu bilmek, her konuşmayı, her bakışı ve her sessizliği sorgulamama neden oluyordu. Yanlış bir kelime, düşüncesizce atılmış bir adım veya gözden kaçan bir detay, bu ipi tamamen koparacak gibi geliyordu. Bu durum, yalnızca ilişkimizi değil, kendi öz saygımı da sorgulamama yol açıyordu. Sonra bir anda o ince iplikler bir düğüm oluyor, ne kendini çözdürüyor ne de hayata normal devam etmene yardımcı oluyordu. Daha da kötüsü, bu kırılgan güven en mutlu anlarımızı bile gölgeliyor gibiydi. Kahkahalarımızı, paylaştığımız küçük mutlulukları hatta en sıradan sohbetleri bile bu hisle yoğrulmuş bir şekilde yaşıyordum. Bu yük, bizim hak ettiğimiz o sıcaklığı ve samimiyeti tüketiyor gibi geliyordu.

Ama yine de bir yandan bu ipi korumak için elimden geleni yapıyordum. İçimde bir yer, bu bağı tamamen kaybetmenin daha büyük bir acı olacağını biliyordu. Belki de bu nedenle her şeye rağmen o ipi sıkı sıkı tutmaya çalışıyor, kopmasını engellemek için kendi içimde savaşıyordum. Ama bu çaba, ne yazık ki kendimi her seferinde daha da yorgun hissetmeme neden oluyordu.

"Hadu benu hanim evden kovdi. Senun neyun var da?"

Geldiğinden beri barut fıçısından hâllice gezen Kemal, ilçedeki görev emri gelince nihayet kendini toparlamıştı. Gergin adımları yerini keskin ve kararlı hareketlere bırakmıştı fakat gözlerinin altında beliren derin çizgiler, hâlâ içinde kopan fırtınaları ele veriyordu. Çantamın hazırlığını yaparken yanıma oturdu. Sessizliği bozmamak adına konuşmamıştım ama nefes alışlarının düzensizliği dikkatimden kaçmadı. Gözüme bakabilmek için başını eğerek görüş alanıma girmeye çalıştı.

"Dogi?"

Göz ucuyla baktığım adamın ifadesindeki ciddiyet dikkatimi çekti. O an, her ne kadar saklamaya çalışsa da bir şeyler daha söylemek için kelimeleri tarttığını sezdim. Belli ki bu sefer barut fıçısı gibi duran bendim. Çantamın fermuarını çekerken aramızdaki sükuneti bozarak, "Nisanur'a benim özelimden sen mi bahsettin?" diye sordum. Sesim gereğinden fazla sakin çıkmıştı ama içimdeki bir iğne ucu kadar acıtan rahatsızlık hissediliyordu. Kemal böyle bir soru beklemediğini abartılı bir yüz ifadesiyle ele verdi ve arkasına yaslanarak, "Nisanur nereden çıkmışudur?" diye sordu.

Bakışlarımı ondan ayırmadan Doğa'yla olan konuşmamızdan bahsettim. Kemal'in yüzü düşünceli bir hâl aldı ve çenesini sıvazlamaya başladı. Bu, hep yaptığı bir şeydi; düşünceli ya da rahatsız hissettiğinde, sessizliği elleriyle doldururdu. "Yani bana birkaç soru sorduğu doğru," dedi sonunda.

"Ama bunu yengenin üzerinde koz olarak kullanacağını düşünmemiştim. Konuşurum ben onunla."

Sözleri samimi bir pişmanlık taşısa da içinde bulunduğumuz durumu düzeltmek için yetersizdi. Kemal'in Nisanur ile konuşması, yalnızca Doğa'nın gözlerindeki küçülmeye ve ona duyduğu güvenin bir parça daha kırılmasına neden olurdu. Bu düşünce içimde bir ağırlık oluştururken, "Gerek yok, olan olmuş zaten," dedim. Sesim kararlı ama tedirgin bir ton taşıyordu, işin ciddiyetini ve geri dönüşsüzlüğünü vurgulamaya çalışıyordum. Kemal'in ciddi ifadesine

suçluluk kırıntıları serpildi ama bu kırıntılar o anki durumun zedelenmiş bütününü onarmak için pek azdı.

"Doğa ile konuşayım o zaman," dedi, sanki durumu tamir edebileceği umudunu yeniden bulmuş gibi. Ancak gözlerimi ona diktiğimde, yüzümdeki ifade onun sözlerini reddettiğimi açıkça belli ediyordu. Asıl konuşması gereken kişinin Kemal değil, ben olduğumu bir anda kavramıştım. Kemal'in çabaları, Doğa'nın kafasındaki soru işaretlerini gidermeye yetmeyecekti çünkü bu soruların merkezinde onun değil, benim aldığım kararlar vardı.

Zihnim tamamen başka bir yere sabitlenmişti. Gelecek göreve odaklanmamın mümkün olabilmesi için önce Doğa ile yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Eğer kafasındaki tereddütleri ortadan kaldırmadan yola çıkarsam, arkamda onu canı sıkkın bir şekilde bıraktığımı bilerek görevde zihnimi tamamen işime vermem imkânsızdı. Bu belirsizlik içinde bir plan yapmaya başladım, cesaret isteyen ama işleri düzeltmek adına gerekli olan bir plan.

Kemal'in yüzüne yeniden baktım, sessizliğim onu daha da sabırsızlandırmış gibiydi. Kafasının içindeki sorular yüzüne yansıyordu ama konuşmadan önce beklemeyi tercih etti. Bu duraklama beni daha da kararlı bir hâle getirdi. İçimdeki çılgınca planı açıklamaya karar verdim. Soğukkanlılıkla ama keskin bir ses tonuyla, "Konuşmaktan daha önemli bir görevin var," dedim. Kemal'in göz bebekleri genişledi, sanki söylediklerimin anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi.

"Bana yardım edeceksin," diye ekledim. Sesimdeki soğuk ve net tını onun itiraz etme ihtimalini ortadan kaldırdı. Şimdi gözleri dikkatle yüzümü tarıyordu, niyetimi ve planımı çözmek istiyordu. Onun yardımı olmadan kafamdakileri gerçekleştirmem imkânsızdı.

"Hangi konuda?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sesindeki ton hem sabırsız hem de meraklıydı, yüzünde bir anlam arayışı belirmişti. Gözleri sözlerimde gizlediğim niyeti anlamak için dikkatle yüzümü tararken, altında yatan güvensizlik ve endişe net bir şekilde görülüyordu.

Cevap vermedim. Sessizlik ikimizin arasında asılı kaldı, bir sü-

reliğine kelimelerin yerini sessiz bir anlaşmazlık aldı. Zaten zamanın baskısı üzerimdeydi ve herhangi bir açıklamanın işleri hızlandırmak yerine yavaşlatacağına emindim. Ama ona açıklayacağım konu, ikimizin de tahmin ettiğinden daha derindi.

Ayağa kalktım ve hazırladığım çantamı sırtıma taktım. Çantamın kayışlarını sıkarken Kemal'in merakla beni izlediğini hissediyordum. Silahımı elime aldığımda, metalin soğukluğu avucuma yayıldı. Parmaklarımı tetik koruyucusunun üzerine yerleştirirken nihayet Kemal'e baktım.

"Yolda öğrenirsin. Geç kalıyoruz."

DOĞA

Kıskançlık kör bir kuyuydu. İçine düşenler mantıklı görme yetilerini kaybediyordu. Kalplerinin sesi ise o derinlikten asla onlara ulaşamıyordu. Bir gazla Doğukan'a yüklenmiştim ama o verebileceği en sakin tepkiyi göstererek beni ilk dakikadan pişman etmişti. Nasıl gözüm bu kadar dönmüştü de ufacık ihtimallerin gerçekliğini sorgular olmuştum, aklım almıyordu.

Özür dilemem için beni beklediğini söylemesinin üzerinden yarım saatten fazla geçmişti ve ben uygun bir vakit bulana kadar ağzımı bıçak açmamıştı. En azından direkt bana soru yöneltilmediği anlarda sessizliğimi koruyordum.

Yemekler yendikten sonra büyükler salona geçmişti. Masanın toparlanması gençlerin sorumluluğuna kalmıştı. Meryem, Nisanur'a hafif bir zorbalıkla misafirliğini hatırlatarak onu içeri göndermişti. El birliğiyle masayı toplamıştık ama ben bir türlü kafamdaki meseleye giremiyordum. Zaman geçtikçe, içimdeki rahatsızlık büyüyordu.

"Hiçbir şey yemedin sen."

Sesi hem meraklı hem de biraz sitem doluydu ama içinde yu-

muşak bir samimiyet hissi taşıyordu. Kalan yemekleri buzdolabına yerleştirirken duraksadı ve bana döndü. "Sana sevdiğin bir şeyi yapmamı ister misin?" diye sordu. Gülümseyerek teşekkür ettim. "Biz gelmeden önce bir şeyler atıştırmıştık." Duyduklarımdan sonra gırtlağıma kadar tok olduğumu sorgulatmayacak tek şey buydu.

"Yine de acıkırsan söyle. Hatta söyleme, direkt gir, istediğin bir şeyi yap. Ev senin."

Sözleri, içimde bir kıpırdama oluşturdu. Gülümsemem biraz daha genişledi. Bu kelimeler, beni bir anlığına yabancı gibi hissettirmemeye çalışıyordu. Eşinin kuzenine misafirliğini hatırlatırken, daha birkaç gün önce tanıştığı bana ev sahipliğini yakıştırması içimde garip bir huzurla karışık bir rahatlık uyandırmıştı.

Meryem çay servisi yapmak için hazırlanırken sessizce yanına gidip tezgâha dayandım. Tezgâhın soğuk yüzeyi, avuçlarımın içindeki gerginliği biraz olsun hafifletir gibi oldu. İçeriden gelen seslere kulak kabarttım. Sanırım televizyon seyrediyorlardı. Çıkardıkları küçük kahkahalar ve arada yükselen konuşma tonları, dışarıdan bakıldığında sıcak ve huzurlu bir ortam izlenimi veriyordu. Ama burada, mutfakta, gerilimin ipince bir teli vardı; âdeta birisinin o teli germesiyle kopacak gibiydi.

Mutfakta yalnız kalmış olmamızın verdiği fırsatla bu sessizliği bozdum. Gözlerim Meryem'e odaklanmıştı. "Yalan söyledi, değil mi?" diye sordum, sesim hem meraklı hem de sorgulayıcı bir tını taşıyordu. Meryem uzandığı dolaptan bardakları teker teker çıkarıp tepsiye yerleştirirken, yüzündeki ifadede hafif bir rahatsızlık sezdim. Gözlerini benden kaçırıp alttan alır bir edayla, "Kim?" diye sordu. Ama ardından kimden bahsettiğimi bildiğini belli edercesine suratını buruşturdu. "Yani hangi konuda?" dedi, sesi biraz daha dikkatli ve temkinli çıkmıştı. Doğrudan söylemekten çekinmedim.

"Düğünde onun masasına Doğukan mı gitti?"

Meryem bir an için donup kaldı, sanki bu soruyla tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Gözlerini kaçırarak elindeki bardağı çay tabağının içine bıraktı; bardak tabakla buluşurken çıkardığı ses, mutfaktaki sessizliği bir anda doldurdu. Ardından derin bir nefes

alarak bana döndü. Yavaşça konuştu, her kelimesini tartar gibiydi.

"Bunu nereden çıkardın?"

Sesi sakin ve ölçülüydü ama arkasında bir tür gerginlik hissettim. Gerçekten masadaki hiçbir muhabbeti duymamış olabilir miydi? Ama o anda aklıma geldi; Nisanur, özellikle Meryem'in duymaması için fazlasıyla dikkatli hareket etmişti, âdeta kelimelerini seçerek konuşmuştu. Bu düşünce kafamda dolaşırken, Meryem'in bakışları bir an için beni sorgularcasına taradı. Cevap bekliyordu ama aynı zamanda bu konuşmanın derinleşmesini istemiyor gibiydi.

"Nisanur sen yemek servisi yaparken söyledi. Tüm gece ona bakmış da sonra tanışmak için yanına gitmiş."

"Sen de buna inandın yani?"

"İnanmadım," dersem yalan olurdu ama inandığımı kendime yediremiyordum. İçimde, mantık ve duygular arasında gidip gelen bir mücadele vardı. Meryem durumun ciddiyetini fark etmiş olacak ki elindeki işi bir kenara bıraktı ve yüzünü bana çevirdi. Bakışları, ne kadar dürüst olması gerektiğine dair kısa bir kararsızlık taşıyor gibiydi. "Doğukan abi tüm gece ekipteki birkaç arkadaşıylaydı," dedi sonunda. Sesi sakin bir kararlılıkla çıkıyordu. "Bakıp bakmadığını bilemem ama biri birinin yanına gittiyse, o Nisanur'dur."

"Emin misin?" diyesim gelmişti ama bunun için bile kendime kızdım. Allah aşkına, neyim vardı benim böyle?

"O da burada mı çalışıyor?"

"İlçede o. Ama Rize'ye gidip gelirken merkezden geçiyor mutlaka."

Bu biraz olsun içimi rahatlatmıştı. "Ne zamandır burada?" diye sorduğumda, Meryem birkaç saniye durakladı. Gözlerini hafifçe yukarı kaldırarak bir şeyleri hesap eder gibi göründü. Sonunda, "Mezun olur olmaz buraya atandı. Bir buçuk iki sene falandır," dedi. Bu söz, Nisanur'un zekâsına dair kafamda yeni bir düşünce dalgası oluşturdu. *Vay be* diye geçirdim içimden. İlk atamada yerleşecek kadar zeki miydi?

"Babasının siyasi bağlantıları var."

Duyduklarım karşısında hafifçe kaşlarım havalandı. Düşüncelerimi dile getirmemin şaşkınlığını bile sollamıştı. "Ama senin asıl merak ettiğin şey bu değil, değil mi?" Zihnimi okumayı görev bilmiş, Meryem'e başımı onaylarcasına salladım.

"Doğukan'la hiç burada görüşmüşler mi? Biliyor musun?"

Meryem bana çok saçma bir şey sormuşum gibi bakarken, "Hayatında sen varken mi?" diye sordu. Kahretsin... O bizim hikâyemizi tam anlamıyla bilmiyordu ki. "Yani ben Doğukan abinin öyle bir şey yapacağını sanmam ama istersen Nisanur'a çaktırmadan sorayım." Ona tam anlamıyla her şeyden bahsetmeli miydim? Yeni hayatımızdaki kimsenin geçmişimizdeki kara lekeyi bilmesini istemiyorken bu çok çabuk pes etmek olurdu.

"Yok yok, sorma. Zaten o kıza güvenilmeyeceğini anladım. Ben uygun bir vakitte Doğukan'a sorarım."

Meryem tepside eksik bir şey var mı diye dikkatle kontrol ediyordu. Bu kontrol anı, sessizlikle dolu bir kısa sürenin ardından geldi ve ortamın biraz daha derinleşmesine neden oldu. Ardından gözleri bana çevrildi ve açıkça bir tavsiye niteliği taşıyan bir ifadeyle, "Bence sorma," dedi. Sesi sakin ama aynı zamanda uyarıcı bir tını taşıyordu. Kelimeleri havada asılı kalırken, gözlerinin bana verdiği mesaj bir tür şefkatle karışık kesinlik hissi uyandırdı.

Sonra tekrar tepsiyi düzenlemeye döndü ancak konuşması bitmemişti. Bana doğru yeniden döndü ve bir an için duraksayarak ekledi. "Yani bu biraz kırıcı olabilir. Kemal bana böyle bir şey sorsa, 'Benim sevgime güvenmiyor musun?' diyerek sağlam bir kavga çıkarabilirdim." Kelimeleriyle ortamda samimi bir tür dalgalanma yarattı. Onun bu yorumunu dinlerken, konuşmasındaki doğallığı ve haklılığını içimde tarttım. Haklıydı. Ancak bu haklılığı kabullenmek bile içimde bir tür sıkıntı yarattı.

Bu sırada çay bardaklarını doldurmaya başlamıştı. Dikkatli ve sakin hareketlerle her bir bardağı doldururken yüzünde odaklanmış bir ifade vardı. Ben ise başımı ona doğru yavaşça sallayarak haklı olduğunu belli etmeye çalıştım. Ama o an çay doldurmanın detaylarına kendini kaptırdığı için büyük ihtimalle bunu fark etmemişti.

"Ama çok aklıma takılıyor dersen sor. Doğukan abinin içini rahatlatmadan konuyu kapatmayacağına eminim. Herkes Kemal değil."

Doğukan'ın şu anda çıkarmamış olması bile mucizeydi ve yeni bir şey sormam kavganın üzerine gitmek anlamındaydı. Kışkırtmaya gerek var mıydı? Özellikle de bunca zamandan sonra...

"Ayrıca Nisanur'a takılma. Belli ki Doğukan abi bekârlar masasında oturduğu için onu da bekâr sandı. Aklı sıra *abinin de bende gönlü var, sen yanımızda dur* mesajı vermeye çalışmış. Fakat Doğukan abinin gönlü kimde, ikimiz de iyi biliyoruz."

Sıkıntılı bir iç çektikten sonra gülümsemeye çalıştım ama bu pek mümkün olmadı. Kendinden emin olan sevdiğimin özür için beni beklediğini hatırlamak daha da surat asmama neden oluyordu. Söylediği her şeyde sonuna kadar haklı olan Meryem kadar düşünceli olamamıştım. Ah kıskançlık... Sen nasıl bir şeytansın...

"Meryem, ben odamda takılsam sorun olur mu?"

Tepsiyi eline alan kız bana iyi olup olmadığımı sorgularcasına bakıyordu. Açıkçası suçluluk psikolojisi yüzünden kendimi pek iyi hissettiğim söylenemezdi. Belli ki içerideki kız beni sinir edecek daha fazla şey söyleyecekti ve ben bu sefer çok fazla sessiz kalabileceğimi sanmıyordum. Bize iyiliği dokunmuş insanların ailesine saygısızlık yapmak istemiyordum. Öte yandan gönlünü almam gereken biri de vardı.

"İyiyim, merak etme. Sadece Doğukan'la ilgili bir soru daha duymak istemiyorum."

"İyiysen sorun yok. Hatta git, benim için de yat, yuvarlan. Keşke benim de kaçıp gitme şansım olsa," diyerek kıkırdayan kız önüme geçti. O çayları ikram ederken ben de erken yatacağımı haber vermek için salonun girişinde bekledim.

"Müsaadenizle ben yatıyorum."

Sesim, ne kadar sakin olmaya çalışsam da içinde bir tür yorgunluk ve bastırılmış huzursuzluk taşıyordu. Odanın havası anında değişti, herkesin bakışları bana çevrildi. "Erken degul mudur?" diye

soran teyzenin sesi, sessizliği delip geçen bir sorgulamayla doluydu. Yorgun olduğumu söyleyerek konuyu geçiştirmeye çalıştım ama bu yeterli olmadı. "Sevdasuz calmussun sen," dedi teyze, sesi daha ağır bir ifadeyle dolup taştı. Bu kelimeler, içimde tuhaf bir huzursuzluk yarattı. Bir an için Doğukan'la aramızda olanları biliyormuş da buna tepki vermiş gibi hissettim. Fakat bu imkânsızdı, değil mi?

Kaşlarımın bu söylediğini sorguladığımı belli edercesine çatıldığını fark ettim. "Galbunda sevda olsa uyku tutmaz senu da," diye ekledi teyze, gözlerini üzerime sabitlerken. Sözleri, içimde bir şeyleri yerinden oynattı. Hızla düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, bir anda telefonunu nereden çıkardığını bile anlayamadığım bir şekilde ekledi, "Cel hele sen yanuma yamacuma." Bu davetin üzerine, içimde anlık bir kararsızlık belirdi. Meryem'e baktım. Gözlerinde ne olduğunu anladığını belli eden bir ifade vardı ve bakışlarıyla bana açıkça *gelme* der gibi işaret ediyordu. Yine de yaşına hürmeten saygısızlık yapmak istemediğim için ağır adımlarla teyzenin yanına gittim.

Teyze, telefonu gözlerimin önüne soktu. Sarışın bir erkek fotoğrafını göstererek beğenip beğenmediğimi sordu. O an içimdeki rahatsızlık iyice yükseldi. "Babaanne, Aygül sanırım nişanlı," diyerek konuşmaya dâhil olan Nisanur, kendinden emin bir tonda bu cümleyi kurmuştu. Ona bunu nereden çıkardığını soracağım sırada gözlerinin ellerime çevrilmiş olduğunu fark ettim. Tektaşımın hâlâ parmağımda olduğunu o söyleyene kadar hatırlamamıştım. *Aman hiçbir şeyi de kaçırma uzun paçağuna sıçtugum* diye içimden geçirirken, Nisanur'un bakışlarındaki keskinliği daha da yoğun bir şekilde hissettim.

"Nuşan yuzugu deguludur," dedi teyze, bakışlarını benim parmaklarıma indirerek. Bu anın gerginliği içimde bir yük gibi büyürken, elimi saklama ihtiyacı hissettim. Sanki biraz daha bakarlarsa, tektaşım nazardan paramparça olacaktı. Teyzenin odaklanan bakışları altında, "Ben evliyim," dedim. Sözlerim odanın havasını bir anda değiştirdi. Bakışların odak noktası yine yüzüme çevrilmişti. Böyle bir şey söylememi beklemiyorlardı. Nişanlı olduğuma bile ihtimal vermeyen bu insanlar, evlilik haberini duyduklarında şoklarını gizleyemedi. Bu geceki en büyük sürpriz buydu.

"Kocan nerededur?" diye sorgu suale saniyesinde başlayan teyze, düşüncelerimde yeni bir kararsızlık yarattı. Ne söylemem gerektiğini bir an için tartmaya çalıştım. Yalan yalanı doğururdu ve ilk yalandan sonrasına asla güvenilmezdi. Ama gerçeğe ilişen bir açıklama yapmaya karar verdim, inanmak ya da inanmamak onlara kalmıştı. "Şu an işi var. İnşallah yarın gelecek," dedim, sesimde ölçülü bir sakinlikle. Daha fazla sorunun gelmesini engellemek için, "Şimdi izninizle yatmaya gidiyorum," diyerek kalktım. Yüzümde beni tanımayan insanların anlayamayacağı yapmacık bir tebessümle odayı terk etmeye hazırlık yaptım.

"Cümleten iyi akşamlar."

Duyduğum tanıdık ama bir o kadar da şu anda bu ortamda bulunmaması gereken sesle ani bir refleksle arkamı döndüm. İçimde yükselen şaşkınlık dalgası, bakışlarıma yansımış olmalıydı. Gördüğüm kişilerin doğruluğunu kendime kanıtlamak ister gibi gözlerimi açıp kapattım. Bir rüyanın içindeymişim gibi görüntü bir an silikleşti ama gerçeklik geri geldiğinde her şey yerli yerindeydi. Oradaydı. Salon kapısından sadece bir adım geçmişti, varlığı tüm dikkatleri üzerine çekecek kadar güçlüydü.

Kemal eşiğin hemen üzerinde, her an oradan çıkıp gidecekmiş gibi hareketsizdi. Sanki bu sahneye ait değilmiş gibi duruyordu ama bir o kadar da buradaydı. Kamuflajları üzerindeydi; keskin hatlarını belirginleştiriyor, duruşuna bir disiplin ve ağırlık katıyordu. Kahretsin, bu ortamda olmaması gerektiği kadar yakışıklıydı. Bir an için nefes almakta zorlandığımı fark ettim. İçimde bir sıcaklık yükseldi ama bu sıcaklık bir hoşnutluk değil, aksine kontrol edilemeyen bir karışıklık hissiydi.

"Siz nereden çıktınız?"

Meryem'in hiçbir şeyden haberi olmadığını anlamak için ses tonunu duymak yetmişti. Onun şaşkınlığı ortamdaki belirsizliği biraz daha belirginleştiriyordu. Tam o sırada, arkamda hissettiğim başka bir hareket beni yerimde dondurdu. Bu hareketin sahibi cilveli bir ses tonuyla, "Hoş geldiniz," dedi. Ses odada yankılanırken, hafif bir meydan okuma hissi taşıyordu. Başımı hafifçe çevirip göz

ucuyla baktığımda, Nisanur'un kalktığını ve yüzünde tokatlamak isteyeceğim bir gülümsemeyle Doğukan'a doğru baktığını fark ettim. Saçlarını mı düzeltmişti? Uzun saçlarını... Gösteriş yapmak için mi ayaklanmıştı yoksa bu hareketi tamamen bir tesadüf müydü? İçimden geçen bu düşünceler, rahatsız edici bir yumru gibi boğazıma oturdu.

Gözlerim, Doğukan'ın buna cevap verip vermeyeceğini anlamak için ona döndü. Sadece ufak bir baş selamı vermişti. İşte o an, içimdeki sıkıntı daha da büyüdü. *Başı kopasıca!* diye geçirdim içimden. Hemen ardından düşüncelerimin fazlasıyla etkisinde kaldığımı fark edip durdum. Çok mu fazla Meryem'le takılmaya başlamıştım yoksa?

Doğukan birden bana doğru yürümeye başladı. İçimdeki tansiyon yükseldi. Bir anlığına sanki sarılacakmış gibi göründü ve o an nefesimi tuttum. Ama bu his, arkamdaki insanların nefeslerini sırtımda hissetmemle birleşince, gereksiz yere kendimi telaşlandırdığımı fark ettim. Doğukan yanımdan geçip gitmişti. Adımlarını takip ederken, Kemal'in babası ve annesine doğru ilerlediğini gördüm. Saygılı bir şekilde onların ellerini öptü. Bu sahne beni hem şaşırtıyor hem de içten içe rahatsız ediyordu. Bu kadar hürmet ederse tabii ki uşakları olur, diye düşündüm ama gözümü Nisanur'dan ayırmadım.

Nisanur'un dikkatini Doğukan'dan ayırmadığını fark ettim. Resmen Doğukan'ın kendisine yönelmesini bekler gibiydi. Gözleri, âdeta o anın sırasını kovalıyordu. Bu sahneyi izlemek, içimdeki gerginliği daha da artırdı. Derken, benim ona baktığımı fark etti. Bakışları bir an için bana kaydı. Ona baktığımı fark edince bakışları kısa bir an bana kaydı. Göz mü kırpmıştı o?

Bana.

İçimdeki vahşet isteği sinsice gülümsememe kaydı. Nisanur'un gözleri tekrar Doğukan'a kaydığı anda ifadem bir seri katilin soğukluğuna döndü. Ben de bakışlarımı sevdiğime çevirdim.

Kemal'in annesi, Doğukan'ı bırakmaya niyetli görünmüyordu. Ellerini yanaklarına şefkatle yerleştirmiş, uzun süre sevgi dolu bir

şekilde yüzünü okşuyordu. Gözlerindeki ifadede, yılların biriktirdiği bir bağlılık ve içtenlik vardı. Sevgi dolu bu an, sadece dışarıdan bir nezaket değil, gerçekten derin bir sevginin yansımasıydı. Doğukan'ın yanaklarını sevmekle yetinmeyen kadın, bir yandan da dua olduğunu hissettiğim kelimelerle yumuşak bir tonda bir şeyler fısıldıyordu. Fısıltıların sonunda, tüm yüzüne doğru bir nefes üfledi. Bu hareket, aralarındaki bağın gerçekliğini daha da görünür kılmıştı. Doğukan ise yüzünde hafif bir gülümsemeyle bu sevgi dolu jesti karşılıksız bırakmamış gibi duruyordu.

"Nasu cuzel supruz yaptun da. Hele cel otur bakayum," dedi yaşlı kadın, Doğukan'a doğru sevgi dolu bir davetle. Sesi, şefkatin içinde gizlenmiş bir memnuniyetle doluydu. Bu sözlerin ardından Doğukan hafif bir gülümseme eşliğinde kadının yanından ayrıldı. "Çok vaktim yok." Sözlerindeki telaş o anın sıcaklığını hafifçe gölgelerken, kadının yüzündeki ifade bir an için ince bir hayal kırıklığıyla dalgalandı. Yaşlı kadın, hızlı bir şekilde toparlanarak bakışlarını sabırsız bir şekilde ayakta dikilen kıza çevirdi. Bakışları Nisanur'un bulunduğu yere odaklanırken, bu sessizlikte bir ima vardı. Nisanur'un, bu bakışın içinde bir mesaj hissettiğinden emindim.

"Nusanur'u görmeye mu celdun yoksa?"

Gözlerimi devirdiğim o anı Doğukan yakalamıştı. Yüzünde en ufak bir mimik bile kıpırdamamıştı ama bakışları her şeyi ele veriyordu. Âdeta, *bu işi başıma sen açtın* der gibi bana doğru ateş ediyordu. Tam kadına cevap vereceği sırada, kadının sesi o anı yarıda kesti. "Garundasundan korkmayasun. O da sevdu, o da." Teyzenin civelek civelek gülen sesi odanın havasına yayıldı ama söylediklerinin altındaki ima kanımı kaynattı. *Ah teyzem...* diye içimden geçirdim. *O kadar sevdim ki severken öldürürüm diye pek yaklaşmıyorum* diyemediğim için sahte bir gülümseme ile karşılık verdim. Bu gülümseme tamamen yapmacıktı ve bunu sadece Doğukan anlardı. Tabii o sırada bana bakıyor olsaydı...

Doğukan'ın aldığı derin nefes, yalanın sonuna geldiğimizi hissettirdi. Bu konuşmanın ardından söylediklerimi daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordum. Her kelimesi, yaşanan garipliğin ağırlığı-

nı biraz daha üzerime yıkıyordu. Sırf beni bozmak için mi buraya gelmişti? Bu düşünce zihnimde yankılanırken, bunun için sabahı bekleyebileceğini de içimden geçirdim. Rahatsızlık büyüyordu.

Bir anda Nisanur'a gözünü bile değdirmeden yanıma geldi. Hareketlerinde bir kesinlik vardı, bir karar verilmişti. Bana öyle bir bakış attı ki bu bakış resmen *şu anda olacakları hak ettin* der gibiydi. İfadesindeki meydan okuma, yüzümdeki sakinliği tehdit ediyordu. Yanıma geçip elimi tuttu, bir an için hareketinin beklenmedik sıcaklığı beni dondurdu. Parmaklarını benimkilerle sıkı sıkıya kenetlediğini hissettiğimde, odadaki herkesin gözleri ellerimize odaklanmıştı. Sanki bakışlarıyla bu hareketi çözmeye çalışıyorlar, yaşadıkları şaşkınlığı doğru bir yere oturtmaya çabalıyorlardı.

Utancım o kadar büyümüştü ki onlara daha fazla bakamayıp başımı çevirdim. Gözlerim istemsizce Doğukan'a yöneldi. Yandan görünüşünü izlerken, yüz hatlarının kusursuzluğu dikkatimi çekti. İçimdeki utanç duygusu bu görüntü karşısında eriyip gitmeye başlamıştı. Yerine, onu öpme isteğiyle arsızlaşan bir dürtü yükseliyordu.

"Çok şükür Allah'tan ve karımdan başka kimseden korkum yok."

Söylemişti. Ciddi ciddi tüm oyunu bozmuştu. Hem de *karım* kelimesini öyle bir vurgulamıştı ki insanların bakışları benim için yerin dibini kazmaya başladığına adım kadar emindim. "Ne deysun? Garun nerededur?" Ah teyzem... Beyni gördüklerini de kabul etmiyordu. Teyzenin şok olmuş sesiyle yönelttiği sorusunu düzelten Doğukan, "Karım," derken bana baktı ve geldiğinden beri ilk kez yüzüne içimi sıcacık yapan gülümsemesini yerleştirdi. O kadar yakındı ki şuracıkta öpsem ne olurdu ki sanki...

"Buradadur."

Diline yakışmayan ağız yüzünden, içimde yükselen gülme isteğini bastırmak için çaba sarf ettim. Ancak dudaklarımın kenarındaki bu kıpırdanmayı kontrol etmek bir mücadeleydi. O ise başını iki yana salladı, yüzündeki ifade açıkça *seninle ne yapacağım ben* der gibiydi. Düşüncelerim hızla onun bakışına odaklandı. Valla, asıl ben

bu gerçeklerden sonra bu ortamda ne yapacaktım? Her hareket zihnimde bir karmaşa yaratırken, Kemal'in sabırsız nefesleri salonun sessizliğini böldü. Bu nefesler, bekleyişin gerilimini açık bir şekilde yansıtıyordu.

Doğukan bakışlarını üzerimden çekti ve dumur olmuş şaşkınlığa doğru döndü. Kemal'in annesine hafifçe eğilerek kendine özgü bir tonda, "Bu arada karıma bir şey söylemek için geldim teyzeciğim. İnşallah daha uzun bir vakitte hep beraber oturur, konuşuruz. Tekrar iyi akşamlar," dedi. Resmen salonun ortasına bir bomba bırakmış ve patlamasından zarar görmeyeyim diye beni de elimden çekerek salondan çıkarmıştı.

Doğukan koridorda hızlı adımlarla ilerlerken, peşimizden gelen sesler bu gerginliği daha da arttırdı. "Doğukan, beş dakika! Yoksa seni almadan gideriz," sitemi arkamızdan yükseldi. Ses, sanki bir baskının yoğunluğunu artırmak istercesine odaya doğru yayılmıştı. Bu sitem, Doğukan'ın bir anlık duraksamasına neden oldu. Tam odaya gireceği sırada adımlarını yavaşlatıp Kemal'e baktı. O an, yüzünde ciddi bir düşüncenin izlerini görmek mümkündü. Kemal ise sabırsızlığını artık daha fazla saklayamayarak sıkıntılı bir nefes aldı ve bulunduğu yerde söylenmeye başladı. Sanırım Meryem de onun içini yiyeceği için bir an önce gitmek istiyordu.

Doğukan beni hızlıca odaya çekti ve kapıyı arkamdan sertçe kapattı. Bu hareket, içimde yükselen gerginliği iyice artırdı. Daha ne olduğunu anlamadan, bakışlarım ona çevrilmişti. Ağzımı açıp, "Burada ne arıyorsun?" diyeceğim sırada beni cümlemi bitirmemden mahrum etti. "Keyfini," dedi. Tek kelimeyle söylediklerinin ağırlığını üzerime bıraktı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Fazlasıyla kaçtığının farkındayım ve gecenin zehir olmasını istemedim."

Sözleri odaya dolan gerilimi biraz yumuşatmaya çalışıyordu ama aynı zamanda içinde bir tür sitem vardı. Gözlerimi kısarak ona bakarken, kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Bu hareketim hem savunmacı hem de sorgulayıcı bir tavır taşıyordu. "Gecemin mi gecenin mi zehir olmasını istemedin? Duyacaklarımdan korktun

sanırım," dedim. Sesimdeki tonda açık bir meydan okuma vardı. Gerçekten de korkmuş olabilir miydi?

Doğukan bir anlık duraksamanın ardından karşılık verdi. "Özür dileyeceğin yerde," dedi. Ardından sustu. O anın sessizliği, sözcüklerden daha fazla şey söyledi. Evet, haklıydı. Ama beni bu kadar zor durumda bırakan, yalancı konumuna düşüren kişi şu anda oydu. Utancımı bir an için onun üzerinde yoğunlaştırdım. Bu gece odadan çıkamayacağımı biliyordum. Bu yükle burada kalmak, bir tür mahkûmiyet gibiydi. Ne vardı yarın sabah, *şaka yaptık deyip kaçsak* diye içimden geçirdim ama bu düşüncenin anlamsızlığı beni iyice boğuyordu.

Doğukan içindeki düşünceleri toparlamış gibi göründü. "Neyse. Belli ki senin biraz daha düşünmeye ihtiyacın var. Odada kalmak belki mantığına ve kalbine iyi gelir," dedi, sesi keskin ama temkinliydi. Odadan çıkmayacağımı çok iyi biliyordu ve beni bu kadar iyi bilmesi sinirimi bozuyordu.

Doğukan kapının kolunu tuttu. "Bir şey diyor musun?" diye sorduğunda cevap vermedim. Gözümün içine baktı. Bakışlarımı kaçırdım. Sıkıntılı bir nefes aldığını duydum. Dışarıdan kapris yapıyor gibi göründüğüme emindim ama beni mahcup ettiği için ona çok kızgındım.

Kapının kapanma sesiyle irkildim. Gitmişti. Sessizlikte yalnız kaldığımı fark ettim. Kapıya doğru birkaç adım attım, düşüncelerim kafamda dolaşıyordu. Daha bir dakika bile geçmeden dış kapının kapandığını duydum. O gitmişti. Bu kadar kararlı bir şekilde, nazımı çekmeyeceğini vurgularcasına çekip gitmişti. Arkasında bıraktığı bu boşluk, beni derin bir ikilemde bıraktı. Salona gidip mi yoksa Doğukan'ı arayıp mı her şey için özür dilemeliydim?

DOĞUKAN

Şu an hissettiğim baskı öfkeden mi yoksa hayal kırıklığından mı kaynaklanıyordu, çözemiyordum. Belki de her ikisi de... Duygularımın ağırlığı, bedenimde taşıması zor bir yük hâline gelmişti. İçimdeki huzursuzluk, âdeta kendi içinde bir savaş yürütüyordu. Derin bir nefes aldım fakat bu basit hareket bile göğsümdeki sıkışıklığı hafifletmeye yetmedi.

O hayatımda yokken yaşadıklarım, yine onun canını sıkmasın diyeydi tüm çabam. Yaşanabilecek tüm riskleri göze alıp görev güzergâhını değiştirtmiştim. Bu karar, beni hem fiziksel hem de duygusal olarak sınırlarıma yaklaştırmıştı. Fakat karşılığında aldığım şey, sadece daha fazla can sıkıntısı olmuştu. Özür dilemesi gereken yerde, yaptığı hataların arkasında durmayı seçmişti. Bu kararlı yapısı takdire şayandı ama bu takdir yerini içimde büyüyen bir kırgınlığa bırakıyordu. Durduğu yer, bir yanlışın gölgesine ilişmiş gibiydi; bu gölge, bizim üzerimize de karanlığını düşürüyordu.

Yola koyulduğumuzda araçta bekleyen arkadaşlara teşekkür etmek dışında ağzımı bıçak açmamıştım. Kemal'in konuşmak istediğinin farkındaydım, hareketlerindeki hafif tereddüt ve arada bana yönelttiği bakışlar bunu açıkça gösteriyordu. Ama onunla göz göze gelmemek adına odağımı tek bir noktada tutmaya çalışmıştım. Bakışlarım, aracın ön camında beliren yol çizgilerinde sabitlenmişti.

Bir anda telefonumun titremesiyle düşüncelerim dağıldı, zihnimdeki karmaşa yerini somut bir harekete bıraktı. Doğa'nın mesaj attığını hemen tahmin etmiştim. Telefonu cebimden çıkarıp mesaja bakmak yerine bir an duraksadım, içimde cevap vermek isteği kaybolmuş gibiydi. Bu duruma şaşırmıştım ve hissettiğim şeyin yeniliği, beni kısa bir süre boyunca hareketsiz bıraktı.

Görev için yola çıkmış olmam ve geri dönmeme ihtimalim, bu duraksamayı hareketlendiren tek şeydi. Ne olursa olsun, böyle hatırlanmak onun canını daha çok yakardı. Derin bir nefes alarak telefonu cebimden çıkarıp açtım. Parmaklarım ekrana dokunurken, içimde gram kadar keyif kalmamıştı.

"Gerçekten gittin mi?"

"Gittim."

"Naz da mı yapamayacağız?"

"Doğru zaman değildi.
Oraya ne şartlarda geldiğimi bilsen inan bana değil naz,
beni orada daha fazla tutmamak
için elinden geleni yapardın."

"Ne şartlarda geldin? İzin almışsın işte."

Ne kadar basit görüyordu bir şeyleri. Bu düşünce, içimde büyüyen hayal kırıklığını iyice perçinledi. Sadece gülümseyen bir emoji gönderdiğimde, "İzin almadın mı?" diye sordu. Neyse ki hâlâ ufak tepkilerimden bir şeylerin ters gittiğini çözebiliyordu.

"Almadım."

"Nasıl?
Neden izin almadın? Nasıl gelebildin?
Kemal buna nasıl izin verdi?"

"İzin vermezlerdi.
Henüz görev yerimize bile geçmemişken
nasıl izin almamı bekliyorsun ki?
Görev yerimizin rotasını biraz değiştirttim.
Rica minnet geldim işte.
İnan bana, hiç kolay olmadı."

"Ciddi misin?
Yine benim için kendimi riske attın."

"Değerdi demek istiyorum ama
aldığım cevaplar dilimi düğümlüyor."

"Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bu gecenin tümü için."

"Bunu yürekten mi söyledin yoksa

sadece konunun kapanması için mi?"

"Tüm kalbimle..."

"O zaman özrün kabul edildi.
Umarım tekrarı yaşanmaz."

"Söz veremem."

"Güzel.
En azından artık tutma ihtimaline daha yakınız."

Gözlerini deviren emoji attığında, "Hiç göz devirme," dedim. "Söz verdiğin tüm zamanlar aklımda." Sanki aksini söylemişim gibi yine gözünü devirdi. "Aman iyi. Unutma." Cümlesindeki tonu zihnimde canlandırmak zor değildi, bir yandan bozulan diğer yandan da bozuntuya vermemeye çalışan bir tavrı olduğuna emindim. Ekrana bakarken istemsizce hafifçe gülümsedim. Bu gülümseme sinir olmuş yüzünü hayal ettiğim anda biraz daha belirgin hâle geldi.

"O zaman şu anda görev yerine mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Lojmana yakın mı?"

"Pek sayılmaz. İlçeye geçiyoruz."

"Hangi ilçeye?"

"Açık adres vermemi ister misin?"

Gözlerini devirerek, "Kaç harfli onu söyle bari," dedi. Resmen öğrenmek için bulmaca çözmeye başlayacaktı.

"Altı."

"Harf alayım."

"Doğa.

"Oo... Ben istedim bir harf,
kalbim verdi dört harf bir nokta."

Yüzüme yerleşen saçma gülümsemeyi durduramıyordum. Kemal'in bakışlarını üzerimde hissedince mümkün olduğunca kendimi frenlemeye çalıştım.

"Ben seninle ne yapacağım gerçekten?"

"Sevebilirsin.
Hata yapsam da sev, olur mu?
Bir gün yine yanlış yola saparsam, labirent ol bana, olur mu?
Kaybolursam da sende, yolumu bulursam da seninle,
çıkmaz sokağa girersem de sadece sana çıkayım."

"Bende biz o aşamayı çoktan geçtik.
Yanında şiir kitabı mı var?"

"Seviyorum demedin.
Aşk olsun, sana benzemiş olamaz mıyım?"

Etrafıma bakındım. Aracın içindeki loşluk, bir an için bana bir fırsat gibi göründü. Yanımdakilere çaktırmadan ufak bir fotoğraf çekmek istedim. Telefonu dikkatlice kaldırdım, parmaklarım titrek bir kararlılıkla deklanşöre dokundu. Fakat flaşın patlamasıyla bir an neye uğradığımı şaşırdım. Loş ışık yerini anlık bir parlaklığa bırakırken, yüzümdeki şaşkınlık ifadesi kontrolsüz bir şekilde ortaya çıktı. Telefonu hızla bacaklarımın arasına gizledim ama iş işten geçmişti. Tüm dikkat üzerime çevrilmişti. Özellikle de Kemal'in.

Kemal'in bakışları hem sorgulayıcı hem de alaycı bir ifadeyle üzerimde sabitlenmişti. Fotoğraf çektiğim ayan beyan ortadaydı ve bu, daha sonra dile düşeceğim anlamına geliyordu. Açıklama yapmam gerektiğini biliyordum ama kelimeler boğazımda düğümlenmiş gibiydi. Sadece, "Kusura bakmayın," diyebildim. Sesim hem mahcup hem de biraz gergin bir tını taşıyordu. Herkes önüne dönerken yüzlerinde beliren imalı gülümsemeler, bu anın hafif bir eğlenceye dönüştüğünü gösteriyordu.

Kemal bana doğru hafifçe eğildi. Gözlerinde beliren kıvılcımlar, bu durumu fırsata çevirmek istediğini açıkça gösteriyordu. "Allah için nasıl çıktın, bakayım mı?" diye sordu, sesi alaycı bir sıcaklık taşıyordu. Bu sorunun ardından yüzümde beliren hafif kızarıklığı bastırmaya çalışarak elimin tersiyle onu itekledim. Birkaç küfür mırıldandım ama bu tepkim onu kızdırmak yerine keyiflendirmişti. Kemal keyifli bir gülüşle arkasına yaslandı, sanki bu anın tadını çıkarıyordu.

Telefonu tekrar elime aldım. Çektiğim fotoğraf kayık bir ışık süzmesinden oluşuyordu, loşluk ve parlaklık arasında sıkışmış bir görüntüydü. Az önceki olaydan akıllanmamış gibi flaşı kapattım ve tekrar bir fotoğraf çektim. Bu kez daha dikkatliydim ama içimdeki heyecan aynı şekilde devam ediyordu. Fotoğrafı hızlıca Doğa'ya attım. Altına, "Sevmekten de öteyim," yazdım. Bir an duraksayıp ekledim. "Ve Aşk oldu."

"Hoşuna gitti değil mi yazdıklarım?"

"Yüzümden belli olmuyor mu?"

"Söylesen ne olur be adam."

"Hoşuma gitmekten de öte şu an hissettiklerim.
Sanki bir anda tüm gecenin kırgınlığı geçti gitti.
Sen yazmış olsan da, bir yerden bakmış
olsan da benim için çok değerli."

"Yapay zekâya yazdırdım.
Ama bir nevi ben yazdım diyebilirim.
Ben komutları girdim, o da şiirsel bir yazıya dönüştürdü."

Bir an nerede olduğumu unutup ufak bir kahkaha attım. Kahkaha aracın içinde yankılanırken, birkaç dakika önce dikkatleri üzerime çekmemişim gibi şimdi de çıkardığım seslerle odak noktası olmuştum. Gözler üzerimdeydi ama bu kez kimseyle göz teması kurmaya niyetli değildim. Yüzümdeki ifadeyi ciddileştirmeye çalıştım ama dudaklarımın kenarındaki hafif gülümseme çabalarımı boşa çıkarıyordu.

Kemal'in alaycı bir cıkcıklama ile beni kınadığını hissediyordum. Onun bu tepkisi, her zamanki gibi beni hafifçe rahatsız etse de aynı zamanda alışılmış bir rahatlık hissi veriyordu. Onu da duymazdan gelerek telefonuma döndüm. Doğa'nın mesajına kahkaha attığımı belli eden bir emoji gönderdim. Bu basit hareket, içimdeki karmaşayı bir anlığına hafifletmişti. Ardından, "Ne?" yazdım ama bu tek kelime, mesajın taşıdığı anlamı tam olarak ifade etmeye yetmiyordu.

Bir süre bekledim ama içimdeki düşünceler beni rahat bırak-

madı. Telefon ekranına tekrar baktım ve ekledim. "Romantizm katili olduğunu daha önce söylemiş miydim?" Bu cümle hem alaycı hem de biraz sitem doluydu. Doğa'nın bu mesajı nasıl karşılayacağını tahmin etmek zor değildi; muhtemelen yüzünde beliren hafif bir gülümsemeyle ama aynı zamanda biraz da kızgınlıkla cevap verecekti.

"Birçok kez. Kabul et ama zekiceydi."

"Yapay zekâca..."

Kendimce yaptığım esprili iğnelemeye gülümserken, ilçeye girdiğimizi fark ettim. Aracın hafifçe yavaşladığı o an, dışarıdaki manzaradan çok telefon ekranına odaklanmıştım. Doğa'nın bir şeyler yazdığını görmek, içimdeki karmaşık duyguları biraz olsun yatıştırmıştı. Ancak konuşmamızın aniden kesilmesini istemiyordum, bu yüzden hızlıca, "Neyse güzelim. Görev yerine geldik," yazdım. Mesajı gönderirken parmaklarımın hafifçe titrediğini fark ettim, belki de görev yerinde bizi bekleyen bilinmezliklerin yarattığı baskıdan kaynaklanıyordu.

Doğa'nın cevabı neredeyse eş zamanlı olarak geldi. "Benim zekâmla oldu diyorum, ben komut vermesem nasıl yazacak," diye yazdı. Mesajındaki sitemi o kadar canlı bir şekilde hissettim ki bu cümle zihnimde onun ses tonu ve yüz ifadesiyle birlikte canlandı. Bir an için bunu ne kadar doğal bir şekilde yapabildiğimi düşündüm, Doğa'nın her kelimesi onunla olan bağımın derinliğini tekrar hatırlatıyordu.

Gülümseyerek cevap verdim. "Haberleşiriz," yazdım ve telefonun ekranını kararttım. İçimde bu kısa konuşmanın bıraktığı bir rahatlık vardı. Ancak aynı anda, birkaç yeni mesaj ekranıma düştü.

"Samam, dikkatli ol.

Seni çok seviyorum.

Tüm kalbimle bu gece için özür dilerim."

Bir an mesajları cevaplamayı düşünsem de aracın içi birden hareketlenmişti. Görev yerinin yaklaşmasıyla birlikte herkes daha dikkatli bir hâl almıştı. Bu yoğunluk içinde mesajlara cevap verecek

fırsatı bulmak bir yana, kafamdaki düşüncelerle bile baş başa kalamıyordum.

Başımı hafifçe kaldırıp etrafıma bakındım. Araç içindeki hareketlilik, atmosferi daha da ciddi bir hâle getirmişti. Bazıları sessizce hazırlıklarını kontrol ederken, diğerleri sanki sözsüz bir anlaşmayla aynı duygusal yoğunluğu paylaşıyordu. Bu enerji hem gerginlik hem de görev bilinciyle doluydu, insanlar yalnızca kendi düşüncelerine odaklanmış gibiydi. Ben ise telefonun kararan ekranına kısa bir bakış atarak derin bir nefes aldım. Mesajlara dönmeyi istediğim kadar şu an her şeyin kontrol altında olması gerektiğini biliyordum. Doğa'yla konuşmanın bıraktığı hafif gülümseme yüzümdeki yerini korurken, içimde daha büyük bir ciddiyet hissi yükselmeye başlamıştı.

Görev, artık her şeyden daha önemliydi.

DOĞA

Kıskançlık, aklın düşmanıydı; fütursuzluk ise kalbin. Biri seni zehirlerken, diğeri etrafındakileri harcardı. Kıskançlık, içine sinsi bir şekilde sızardı; onun etkisi altında olmaktan hoşlanmasan da ondan kaçınmak imkânsızdı. Fütursuzluk ise kıskançlığın yanı başında yer alan başka bir düşmandı; kontrolsüzce hareket eden, duyguları daha da karmaşık hâle getiren bir yoldaş gibiydi. Bu iki duygunun ortak bir savaşta birleştiği şu an, içimdeki huzurun son kırıntıları da yok olmuş gibiydi. İçim içimi yiyordu. Kıskançlıkla kurduğum fütursuzca cümlelerin yankısı, etrafımda kırılan ve dağılmış olan parçaların izlerini taşıyordu. Bu cümleler yalnızca beni değil, başkalarını da harcamıştı ve işte bu yüzden, kıskançlığıma da düşüncesizliğime de duyduğum nefret her geçen saniye daha da büyüyordu.

Yaptıklarımın ardından bırakıldığım sessizlik, zihnimde tüm anları yeniden yaşamama neden oluyordu. Kelimelerimin yarattığı etkileri düşünürken kalbim sıkışıyor, yüzümde beliren pişmanlık ifadesi bile bu duyguyu hafifletmeye yetmiyordu. Kime dokunduğumu, kimin canını yaktığımı hesaplamak için geçtiğim anılar arasında kendi yüzleşmem de vardı. Herkesin gözünde beliren şaş-

kınlık veya kırgınlık ifadeleri aklımdan çıkmıyordu. Onların hafızalarından da silinmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Sıkıntılı bir iç çekerken bir kez daha telefonuma baktım. Doğukan'ın son attığım mesajı okuyup okumadığını kontrol ediyordum; bu, neredeyse kendiliğinden bir refleks hâline gelmişti. 98. kez ekranı kaydırıp ismine baktım ama sonuç hâlâ aynıydı: mesaj okunmamıştı. İçimde büyüyen hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken, gözlerim telefon ekranındaki son görülme yazısına takıldı. Bir an için bu yazıyı zihnimden silmeyi ister gibi ekrana baktım ama gerçek ortadaydı.

Suratım asılmaya başlamıştı. İçimden geçen tüm küçük senaryolar, Doğukan'ın mesajımı görmezden geldiği düşüncesine odaklanıyordu. Bu düşünce beni rahatsız etse de ona kızmaktan çok buna sebep olan davranışlarımı sorgulamaya başlamıştım. Tam kendime kızma aşamasına gelmek üzereyken telefon ekranındaki durum değişti.

Doğukan çevrim içi olmuştu.

Kalbim bir anlığına hızlandı, sanki yıllardır beklediğim an gerçekleşmiş gibiydi. Mesajım anında okundu. Bu bana üst üste iki mutluluk yaşatmıştı: hem onun çevrim içi olduğunu görmek hem de mesajımı girer girmez okunması. Kalbimin içinde bu anın verdiği heyecanla kendimi yeniden canlı hissettim. Hatta o kadar canlıydım ki yatağın üzerindeki ölü hâlden sıyrılmış, resmen zıplayarak oturur pozisyona gelmiştim.

Artık yazacağı şeyi bekliyordum. Heyecanla parmaklarımın ekranın köşelerinde dolaştığını fark ettim. Bekleyiş, saniyeler içinde yoğun bir anlam kazanmıştı; zaman, sanki daha yavaş ilerliyordu. Telefon ekranına sabitlenen gözlerimde beliren küçük bir gülümseme, içimdeki beklentinin ve heyecanın yansımasıydı.

"Ben seni sevmekten de öteyim.

Ne yapıyorsun?"

"Odadayım.

Sayende tuvalete bile gidemiyorum.

Uykum da yok
Ablamı aradım. Onun da işi başından
aşkınmış, konuşmadı pek.
Sosyal medyada gezindim biraz.
Şimdi de müzik dinliyorum."

"Sayemde?
Gelmesem yalanını devam ettirecektin yani?"

"Hayır, odama gidiyordum tam ama
en azından yüz yüze bakabilirdim.
Şu anda biriyle karşılaşırım
korkusundan odadan çıkamıyorum.
Altıma yaptım yapacağım."

"Yalan söylerken bunları düşünemedin mi?
Abartma ve gidip tuvaletini yap."

"Bu kadar erken ortaya çıkacağını düşünmedim sadece.
Yapamam. Sürekli kapının önünden birileri geçiyor.
Çişimin son damlasına kadar dayaniciğim."

"Sabah güneşi kime vurur bilir misin?"

"Sensin sidikli."

"Valla beni tuvaletim geldiğinde tutan bir şey yok."

"İnşallah çişin geldiğinde görevin çok kritik
bir yerinde olursun da tuvalete gidemezsin.
İnşallah sabah güneşini birlikte karşılarız da
soyadımızı Sidiklihanlı olarak
değiştirmek zorunda kalırsın."

Gülen emojiler eşliğinde, "Doğa. Bunlar nasıl dualar güzelim?" yazdı. Telefon ekranındaki mesaj bir anlığına beni duraksattı. Ah... Neden bilmiyorum ama bu basit cümle içimde bir şeyleri daha fazla tersine çevirmişti. Sinirim, kontrolsüz bir şekilde kabarıyor gibiydi. Hızla, "Beddua," yazıp gönderdim. Parmaklarım, bu cevabı biraz

daha sert bir şekilde ekrana dokundurmuş gibi hissettirdi. Ardından gözlerimi ekrandan ayırmadan ekledim. "Nasıl? En az sözlerim kadar yaratıcı, değil mi?"

Doğukan yine gülen bir emoji gönderdi; bu ufak simge, aramızdaki sohbetin yüzeyinde bir hafiflik yaratsa da benim içimde bambaşka bir karmaşa yaratıyordu. Peşine, "Sakın bana bunları da yapay zekâya yazdırdığını söyleme," diye ekledi. Bu sözleri okuduğum anda, bir kahkaha atmayı hayal ettiği yüz ifadesini düşündüm. Ama ne yazık ki bu tebessüm, benim yüzümde yer bulamıyordu. Gözlerimi devirdim, tepki göstermek için biraz daha çaba harcamam gerektiğini hissettim. "Çok şükür, sövebilecek kadar zekâm var," diye cevap verdim.

Doğukan bu cevaba yine kahkaha atan bir emoji gönderdi. Ve işte o anda bir şey fark ettim. Bu, Doğukan için ciddi bir farklılıktı. Gerçekten eğleniyor olmalıydı ama benim için aynı şeyleri söylemek mümkün değildi. İçimdeki karmaşayı bastırmaya çalışırken, onun neşesiyle yüzleşmek garip bir şekilde daha da zorlaşmıştı.

Telefonu elimde tutarken, bir an onun bu mesajları ne kadar samimi bir şekilde yazdığını düşündüm. Sohbetimiz neşeli görünebilirdi ama bu neşenin benim ruh hâlime dokunan bir yanı yoktu.

"Bilmem mi? Neydi o? Eşekli küfür."

"Eşoleşeksikbok. Bence yapay zekânın bile üretemeyeceği kadar zekice."

"Ona ne şüphe."

Mesajlarımı geciktirmeden cevap vermesi, içimde hem bir şaşkınlık hem de hafif bir memnuniyet duygusu yaratmıştı. Sanki normalin dışında bir durum yaşanıyormuş gibi, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum. Basit bir soru gibi görünse de her kelimesinde, aslında nasıl bu kadar hızlı cevap verebildiğini sorgulayan bir ton saklıydı.

"İşimi," diye cevap verdi. Telefon ekranında beliren bu kısa kelime, gözlerimi kısarak ekrana bakmama neden oldu. İnanılmaz derecede sade ve kesin bir yanıt olmuştu fakat o kadar sıradan bir ton taşıyordu ki aslında tam da Doğukan'a özgü bir şeydi. Bu durum bir

yandan beni güldürse de diğer yandan aramızdaki dinamiğin hafif alaycı havasını da koruyordu.

"Şaka?" diye yazdım hemen ardından. Cümlenin etkisini artırmak için abartılı bir şaşırma emojisi eklemeyi de ihmal etmedim. Bu küçük simge, söylediklerime biraz daha renk katıyormuş gibi geldi. Doğukan'ın mesajı bu kadar sıradan yazarken bu sefer bir şeylerin peşindeydim.

"İnanmıyorum ya. Ben de altı harfli ilçeye oynamaya gittiğinizi sanıyordum."

Bu, kelimelerin arasında gizlediğim hafif bir iğneleme taşıyordu ama aynı zamanda onun tepkisini merak ediyordum. Mesajı yazarken yüzümde beliren hafif bir gülümseme, ekranın karşısında Doğukan'ın muhtemelen kendi ciddiyetini koruyarak cevap vermeye çalıştığını hayal etmemle daha belirgin hâle geldi.

Telefon ekranına baktığım her saniye, onun ne diyeceğini tahmin etmeye çalıştığım bir oyuna dönüşmüştü. Doğukan'ın bu oyunu ne kadar ciddiye aldığını ya da almadığını bilmemek, bu anın cazibesini artırıyordu. Kendi içimde gülümseyerek beklemeye devam ettim hem onun vereceği cevaptan doğacak yeni bir alaycılığa hem de bu diyaloğun getirdiği hafif eğlenceye tutunuyordum.

"Bir nevi oynuyoruz. Yazacağım."

Fakat işler düşündüğüm gibi devam etmedi. Konuşmanın akıcı ilerleyişi bir anda kesilince içime düşen korku yıldırım gibi ruhuma çaktı. Bu ani boşluk, zihnimde binlerce olasılığı bir anda devreye sokmuştu; en kötüsünü düşünmekten kendimi alamıyordum. Telefon elimde, sıkıca kavranmış bir şekilde, sanki bir mesajla her şeyi çözebilecekmişim gibi bekliyordum. Parmaklarımın hafifçe terlediğini hissediyordum, endişem bedensel bir tepkiyle yüzeye çıkmış gibiydi.

Hızla, "Ne oldu? Bir şey mi oldu?" diye sordum. Mesajı gönderirken hissettiğim aciliyet, kelimelerime yansımıştı. Sanki anında bir cevap almayı bekliyordum. Ancak bu bekleyiş, saniyelerin birer saat gibi hissedilmesine neden oldu. Gözlerim telefon ekranına sabitlenmiş bir hâlde, yanıtın gelmesini umarak beklemeye devam etti.

Zihnim olasılıklarla savaşırken, içimdeki korku daha da büyüyordu.

Sonunda ekranın üst köşesinde beliren bildirimle nefesimi tuttum. "Şef çağırdı güzelim. Sakin." Mesajın her kelimesini dikkatle okudum. Önce bir kez, sonra bir kez daha. Hatta inanmayan tarafımı ikna edebilmek için birkaç kez daha okuyarak mesajın doğruluğunu sorguladım. İyi olduğuna dair bir kanıt elimdeydi ama bu yine de içimdeki huzursuzluğu tamamen yok etmeye yetmedi. Rahatlamak istiyordum ama zihnim her kelimenin ardında gizlenmiş başka bir anlam arıyordu.

Bu durumda hissettiklerimin mantıksız olduğunu biliyordum fakat duygularım mantığın ötesinde hüküm sürüyordu. Kalbimdeki endişe, bana şefin çağırmasının basit bir şey olmadığını düşündürüyordu; sanki bu olayın ardında daha büyük bir hikâye yatıyormuş gibi hissediyordum. Mesajı tekrar tekrar okurken içimdeki gerginliği bastırmaya çalıştım. Fakat bir türlü rahatlayamadım. Sanki bir sonraki mesaj beni tamamen ikna edebilecekmiş gibi umutla telefonun başında beklemeye başladım.

"Tedirgin olmanı gerektirecek bir durum yok.

Birazdan yazarım."

"Samam," deyip beklemekten başka çarem yoktu ama bu bekleyiş, içimde giderek büyüyen huzursuzluğu daha da derinleştirmişti. Dakikalar birer birer geçerken sanki saatler olmuş gibi geliyordu. Bir gözüm sürekli telefondaydı, ekranın aniden bir bildirimle aydınlanacağı o anı bekliyordum. Bu bekleyişin yarattığı gerginlik, zihnimi ele geçirmişti hatta vücudumun ihtiyaçlarını bile unutturmuştu. Bana olan tuvaletimi bile hissettirmeyecek kadar güçlü bir gerilim, bedenimde ve ruhumda kök salmıştı.

Bekleyişin dayanılmaz olduğu bir anda kendimi tutamayarak, "Kalbim, merak ediyorum," yazıp gönderdim. Bu cümlenin yalın ama derin anlamı, içimdeki tüm telaşı yansıtır gibiydi. Gönder tuşuna bastığım anda, içimde bir nebze rahatlama olsa da beklemenin verdiği ağırlık tam anlamıyla hafiflemedi. Gözlerim hâlâ ekranın bir bildirimle aydınlanmasını bekliyordu. Her saniye, gerilimi daha da yoğunlaştırıyordu.

Hemen olmasa da birkaç dakika içerisinde ekranıma bir fotoğraf düştü. Parmaklarım titrek bir hareketle fotoğrafı açtığında, karşıma çıkan görüntüyle içimde karmaşık bir duygu seli başladı. Tavşan kanı bir çayı elinde tutan Doğukan'ın fotoğrafı... Bir yandan rahatlamıştım. En azından iyi olduğunu görmek içimdeki korkuyu biraz yatıştırmıştı. Ama diğer yandan, bu manzara içimde hafif bir öfke kıvılcımı da yaratmıştı. Kızsam mı küssem mi bilemeden ekrana bakakaldım. Fotoğraf onun ne kadar sakin ve keyifli olduğunu gösteriyordu ama benim duygu fırtınamla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bir süre fotoğrafa bakmaya devam ettim, içimdeki hislerin neye evrileceğini anlamaya çalışıyordum. Sonunda kendi kendime mırıldanır gibi telefonuma, "Ben adamın başına bir şey mi geldi diye dertleniyorum. Adam çay içiyor," diye yazdım. Gözlerimi devirdim; bu tepki, içimdeki hem sitemin hem de çaresizliğin bir yansımasıydı.

"Dertlenmeni gerektirecek bir şey
yazdığımı düşünmüyorum."

"Yalnız mısın?"

"Ekipten arkadaşlarlayım."

"Hım...
Kimlerlesin mesela?"

"Kemal, Uğurcan, Zeynep, Ahmetcan ve Kaan."

Zeynep... Gözüm o isimde takılı kalmıştı, sanki mesajın geri kalanının bir önemi yokmuş gibi. O iki hece zihnimde yankılanırken, içimde yükselen hisleri kontrol etmekte zorlanıyordum. Ben onun için endişelenirken, o ekip arkadaşı Zeynep'le karşılıklı çay içiyordu. Tavşan kanı çayın sıcaklığı, benim içimdekilerin yanında hiçbir şeydi. Zeynep'in adını mesajda görmek, yüreğimdeki kıskançlık kıvılcımını tekrar ateşlemişti. Fakat bu kıvılcım, anında bir yangına dönüşmeden önce kontrol altına alınmalıydı.

Kendi hislerimle boğuşurken, o an dilimin fütursuzca harekete geçmek için sabırsızlandığını hissettim. Bir an patlayıcı bir şeyler yazmayı düşündüm. Düşüncelerim, bu adil olmayan durumu sorgulamak

istiyordu. Ama tekrar kıskançlık yüzünden kavga etmek istemiyordum. Üstelik daha diğerinin etkileri üzerimizden silinmemişken...

Derin bir nefes aldım, ellerim telefon ekranında beklerken zihnimdeki kaosu susturmaya çalıştım. İçimdeki hisleri bastırarak, daha sakin bir şekilde yazmaya karar verdim. "Zeynep demek. Hım..." yazdım sonunda. Her bir kelimeyi dikkatle seçmiştim, sakin ve sıradan bir hava yaratmaya çalışıyordum. Ama aslında bu basit cümlenin ardında, içimde fırtınalar koptuğunu yalnızca ben biliyordum. Gönder tuşuna bastığımda, içimdeki kıpırtıyı biraz olsun dindirdiğimi düşündüm. Fakat gerçek şu ki bu mesaj yalnızca hislerimi kontrol altına alma çabamdı, başarıp başaramadığımı ise henüz bilmiyordum.

"Hep sizinle mi takılır?

"Hepten kastın görevlerse evet.
Görev dışıysa benim onlarla takıldığım zamanlar sayılıdır."

"Takıldığın zamanlar oluyor yani."

"Nereye varmaya çalıştığının farkındayım.
Bugünkü kıskançlık kotanı doldurdun küçük hanım."

"Yarın tekrar denerim o zaman."

"Doğa."

"Ne Doğa, ne?
Seni bıraktığımda etrafında bu kadar kız yoktu.
Maşallah, ayağımı sürümüşüm belli ki."

"Beni bıraktığında. Çok güzel."

"Yani ayrılmadan önceki
dönemden bahsetmeye çalışmıştım."

"Yıllardan demek istedin sanırım."

"Bir önemi var mı?"

"Senin için yoksa yok."

"Kıskanıyorum sadece."

"Hakkındır.

Fakat beni suçlayıcı tarzdaki imalarını hak etmiyorum.
Ne duymayı bekliyorsun?
Senin yokluğunda gerçekten hayatıma birini
almadığıma inanmak senin için neden bu kadar zor?"

"Suçlamak değildi niyetim.
Sadece senin hayatında kadınlara alışık değilim ve
bir anda sayılarının artması rahatsız edici.
Belli ki senin baktığın gözlerle bakmıyorlar sana.
Bu da kıskançlık damarımı pıtı pıtı attırıyor."

"Bu insanlar bir anda artmadı yalnız.
Önemi var mı?
Yargısız infaz yapmadığın sürece sorun yok."

"Sen bir anda geldin bu ortama
diyorsun yani. Anladım.
Senin için yoksa yok. Samam."

"Ne oldu şimdi?"

"Bir şey olduğu yok.
Saat geç oldu, yatacağım."

"Bu şekilde mi? Küs?"

"Çocuk muyum ben?
Küsmedim. Küsseydim yatacağımı söylemezdim."

Aslında içten içe küsmüştüm. Bu durumu ona söylemek yerine kendi sessizliğime sığınmayı tercih etmiştim. Bu nedenle yatıp uyumak istiyordum. Bilmiyorum, belki de bazen dilinin benden bile acımasız olmasını hak etsem de bu gerçeği kaldırmakta zorlanıyordum. Onun kelimelerindeki keskinlik, benim yüreğime batıyordu. Acısı gözlerimi sulandırıyordu.

Bir anda telefonum titremeye başladığında ekrana baktım. Doğukan görüntülü arıyordu. Çatılan kaşlarımla aramayı meşgule atmam bir oldu. Ne sesini duymaya ne de yüzünü görmeye hazırdım.

Kırgındım, kızgındım, küskündüm ve tüm bu duygular iç içe geçmişken ona hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım.

Anında ekranıma, "Açar mısın?" diye mesaj düştü. Şu anda nerede ve kimlerle olduğunun farkında mıydı?

"Ne yapıyorsun?"

"Buradan yanına gelemem güzelim ama keyfini yerine getirmek için burada yanında olabilirim."

İçim mutlulukla titrerken burukça gülümsedim. Yaşadığımız her şeye rağmen hâlâ benim iyi olmam için çabalaması, içimde bir yerleri ısıtırken aynı zamanda gözlerimin daha da dolmasına neden oldu. Kendimi toparlayarak, "Buna gerek yok," yazdım. Ama ondan gelen cevap, her zamanki gibi itiraz eden ve kesin bir tondaydı.

"Var. Aç hadi."

Sözlerinin ardındaki kararlılık, beni bir anlık tereddüde düşürdü. Ekranda tekrar beliren görüntülü arama bildirimiyle kalbim gümbürdemeye başladı. Derin bir nefes alarak titreyen parmaklarımla aramayı kabul ettim.

Karşıma gelen adam, gecenin karanlığına rağmen aydınlık bir yerde duruyordu. Sanırım hâlâ bana fotoğraf attığı yerdeydi. Gözlerim anında etrafını taradı, yanındakilerin hâlâ orada olup olmadığını anlamaya çalıştım. Telefonu kucağında duruyordu ve yanındakilere bir şeyler anlatıyordu. Belki görüntüye geldiğimin farkında bile değildi. Fakat ben tüm gerçekliğimizle oradaydım. Bu manzara beni seneler öncesine götürmüştü. Görevde olduğu zamanlarda beni aradığı anları anımsadım ve bu anıları unutmamış olmak içimde çocuksu bir heyecan yarattı. Hep bu pozisyonda konuşuyorduk. Aynı tutum, aynı rahatlık. Hatta onunla ilk görüntülü konuşmamızı yaptığımızdaki manzaram da buydu. Bu görüntü, bir an için geçmişteki hislerimi tekrar yüzeye çıkarırken, içimde beliren sevgi ve kırılganlık garip bir karışım oluşturdu.

Bakışlarım, âşık olduğum çenesindeki gamzesinin altından onun yüzünü izliyordu. Tam o sırada gözlerini bana çevirdi. İlk birkaç saniye tek kelime etmeden, ciddi bir ifadeyle beni taradı; sanki

ruhumdaki çatlakları görmeye çalışıyordu. Ardından dudaklarını sadece hafifçe kıpırdatarak bana ağlayıp ağlamadığımı sordu. Burun çekişimin aksine başımı *hayır* anlamında salladım. Fakat bu hareketin onun için yeterli olmadığını biliyordum, gözlerinden cevabımı sorgulayan bir bakış yayıldı. Daha fazla sorgulamasını istemediğim için yatağın içine kıvrıldım. Yalancı çıkmamak adına uyumak için hazırlandım.

Doğukan'ın dikkati kısa bir an yanındakilere kaydı. Dışarıda oldukları için ortam oldukça gürültülüydü. Sesler havada karışırken, ne konuştuklarını anlamam zordu. Ama yine de kulak kabartmaya çalıştım. Daha doğrusu, Zeynep'in konuşup konuşmadığını anlamak için çaba gösterdim. Kendi içimde bu düşünceye verdiğim tepki beni rahatsız ediyordu ama yine de kendimi durduramıyordum. Tam bu sırada Doğukan'ın bakışları tekrar bana döndü. Onun gözleriyle karşılaştığım anda, yakalanmışım gibi irkildim. Bu ani tepkimi hissetmemesi için hemen gözlerimi kapattım.

Hareketlerimi mümkün olduğunca yavaşlatarak uyuduğumu düşündürmek istiyordum. Bir süre sonra zihnim açık olsa da tamamen hareket etmeyi kestim. Doğukan'ın hâlâ bana baktığını hissederken yavaş yavaş zihnimi de uykunun kollarına teslim ettim.

DOĞA

Zihnimdeki karanlığı yelpaze sallar gibi dağıtan şey, kuş tüyü hafifliğindeki saçlarımda dolaşan parmaklardı. İlk başta ne olduğunu anlamaya çalıştım, yavaşça gözlerimi açmaya başladım, kirpiklerim gün ışığına alışmaya çalışırken birkaç kez kırpıldım. Beni karşılayan şey beyaz bir duvardı. Fakat saç tellerim hâlâ hareketleniyordu. Sırtımı yatağa bıraktığımda Doğukan'ın baş ucumda olduğunu gördüm. Çekyatın yanına çömelmişti. Göz göze geldiğimiz anda yüzünde belirmesini sevdiğim gülümsemesi eşliğinde, "Günaydın," dedi. Sesi tüm gece uyanık olan birine göre fazlasıyla dinç geliyordu.

"Günaydın. Saat kaç?"

Telefonuma bakındım. Uyumadan önce nereye koyduğumu hatırlayana kadar Doğukan kolundaki saate baktı. "13.48." Duyduğum şeyle gözlerim fal taşı gibi açılırken ciddi olup olmadığını sorguladım. Kol saatini gözümün önüne çekti. Akrep ve yelkovan tam da söylediği şekilde konumlanmıştı.

"Çok uyumuşum!"

Telaşlanarak yattığım yerden doğruldum. Yüzüme düşen saçlarımı ellerimle geriye itmeye çalışırken, "Sen ne zaman geldin?" diye sordum. Doğukan çömeldiği yerden kalkıp çekyata oturdu. "Yarım

saat önce," dediğinde kaşlarım hafifçe çatıldı. Mesaisi sabah sekiz gibi bitmeyecek miydi?

"Mesai çıkışı uğramam gereken yerler vardı."

Kaşlarım sorgular bir şekilde daha da çatıldı. Doğukan parmaklarıyla tam çatılan yere dokundu ve gevşetmemi istercesine okşadı. Garip bir şekilde onun dokunuşuyla gevşemişti de. "Önce evimize gittim," deyip cebinden şıngırdayan birkaç anahtar çıkardı. Kalbim heyecanımı vuruşlarıyla gösteriyor gibiydi.

"Söylenen şeyler yapıldı mı diye kontrol ettikten sonra anahtarları aldım."

İki çift olduğunu anladığım anahtar demetini avucumun içine bıraktı. "Sonra," derken cebinden bir anahtar grubu daha çıkardı. Şimdi istese de istemese de kaşlarım çatılacaktı. "Aynı emlakçıydı, birkaç yer gezdim ve sana en uygun olan ofisi kiraladım."

"Ne yaptım dedin?"

Doğukan'ın şaşkınlığıma karşılık yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. "Karar yine senin ama olur da kendi ofisinde çalışmayı seçersen diye işleri biraz hızlandırmak istedim." Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Ofis anahtarını da avucuma bırakırken, "Şehrin merkezinde, adliyeye yakın, birçok avukatlık ofislerinin olduğu plazada, temiz, bakımlı ve en önemlisi güvenli, bir tek bu yer içime sindi," dedi. "Gider, bakarız. Beğenmezsen başka yerlere de-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden boynuna sarıldım. O kadar zevkliydi ki beğenmeme ihtimalim yoktu. Öte yandan sırf onun içine sindiği için bile o ofis benim için üst noktadaydı. "Çok teşekkür ederim," derken sesim çatallaşmaya başlamıştı. "Çok, çok, çok teşekkür ederim."

Doğukan'ın ellerini sırtımda hissettim. Saçlarımın arasından gülümsediğini duyabiliyordum. Aslında beni nasıl bir çıkmazdan kurtardığını kendinin bile bildiğini sanmıyordum.

"Şimdi birkaç teklifim var," diyerek yavaşça beni kendinden ayırdı. "Kahvaltımızı burada mı yapalı-"

"İkinci teklif."

Sözünü kesmemle birkaç saniye afallayan Doğukan'ın kahkaha atmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum. Söylediğim şeyi desteklemek adına, "Üç ve dört, artık ne kadar teklif varsa onlar da olur ama biri direkt eleyelim," dedim. Yalvaran bakışlarım yüzünden başını iki yana sallayarak başını öne eğdi. Ne kadar saklamaya çalışsa da gülümsediğini görebiliyordum.

"Emin misin?"

"Valla, hayatımda bir şeye hiç bu kadar emin olmamıştım."

Doğukan düşünceli bir ifadeyle yüzüme bakarken, "Herkesi alıp kahvaltıya mı gidelimi seçtin yani," dedi. Yüz ifadesi birkaç saniye önceye göre fazlasıyla mimiksizdi. Ciddi olup olmadığını çözmeye çalışırken nasıl bir ruh hâline büründüğümü ancak yüzüme patlayan kahkaha ile anlamış oldum.

"Şaka şaka."

Rahat bir nefes almadan önce, "Eşşşeek şakası," dedim. Ardından ben soluklanırken Doğukan'ın ciddileştiğini gördüm. "Eşeklere garezin ne anlamasam da ağzını doldura doldura küfretme bir daha."

"Küfür mü bu?"

"Söylediğin amaca göre değişir. Şu anda küfre ucundan değiyor."

"Alıngan mıyız acaba?"

"Yorgunuzdur belki."

Tüm gece uyumadığını hatırlayınca ona hak verdim. Sessizleştiğimi görünce cümlesini tamamlamaya karar verdi. "Kahvaltıyı dışarıda yapıp ofisine bakabiliriz ya da direkt evimize de gidebiliriz. Hangisini istersen." Yorgun değil miydi? Bunları yaparsak nasıl dinlenecekti? Acaba ilk seçeneği ondan dolayı mı söylemişti?

"Sen hangisini istiyorsun?"

Doğukan tereddütsüz bir şekilde, "Eve gitsek fena olmaz," dedi. O an hiçbir eşyamızın olmadığını hatırladım. Öte yandan henüz elektriği, suyu falan da açtırmamıştık ve bu mevsimde bomboş bir evin soğukluğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken yapmıştı.

"Hallettim."

"Ha?"

"Elektrik, su vs dert etme diyorum. Gelmeden hepsini halletti̇m." O kadar uyumuş muydum ben? Düşüncelerimin hepsini seslendirmemiş olacağım ki diğer sorunumuza cevap alamamıştım. "Eşyamız yok," diye hatırlatırken gözüm arkadaki kapalı olan kutuya takıldı. "Ah, pardon, kahve makinemiz dışında eşyamız yok. Bu gece de orada kalacağız. Önce bu problemi mi çözsek?" Doğukan bana imalı bir şekilde baktı. Anladığım şeyden emin olamadığım için, "Halletmiş olamazsın, değil mi?" diye sordum. Bir ay boyunca uyumuş olamazdım sonuçta, değil mi?

"Geçici bir çözüm buldum diyelim."

Kaşları havalanırken yüzüne havalı bir tebessüm yerleşti. Kendiyle mi yoksa bulduğu çözümle mi gururlanıyordu, tam emin olamıyordum. Ama bu an, onun kendine özgü rahatlığının bir yansımasıydı. Bu merakımı bastırmak yerine daha da körükleyerek, "Tamam... O zaman eve geçelim. Bakalım geçici çözümün neymiş," dedim. Sesime hafif bir meydan okuma eklemeye çalıştım ama aslında içimdeki belirsizliği dizginlemeye çalışıyordum. O ise memnun bir ifadeyle başını salladı, yüzünde sakin bir güven vardı.

"O zaman sen toparlanırken ben de içeridekilere selam vereyim," dedi bir anda. Bu söz, beni bir anlığına yerimde dondurdu. Tabii ya... İçeridekiler. Bir anlığına da olsa onları unutmuştum. Gece boyunca odadan çıkmadığım için içeride kim var, kim yok bilmiyordum. Doğukan oturduğu yerden ayaklanırken bileğine yapıştım ve ben ondan daha hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Yolunu keser gibi önüne geçtim ve onun yüzündeki hafif şaşkınlık, bu ani hareketimi garipsemesine neden olmuştu. Gözleri, sessiz bir sorgulama ile üzerimdeydi.

"Kemal nerede?"

Bunu sorduğum için çatık olan kaşları daha da çatıldı. "Uyuyacağım, demişti eve girerken," dedi ama aslında ses tonu *sen neden Kemal'in ne yaptığını merak ediyorsun* sitemiyle kaplıydı. Kıskançlığının hiç sırası değildi Doğukan Karahanlı. Sıra hâlâ bendeydi. "Meryem içeride mi?" diye sorduğumda, "Olmaması lazım," diye cevap

verdi. Neyse ki nereye varacağımı anlamış gibi ifadesi rahatlamıştı.

"Selam vereceğim dediğin için içeridekilerle henüz görüşmediğini var sayıyorum."

Kuşkulu ifademe karşılık net ve ciddi bir tavırla başını salladı. O zaman içeride kimlerin olduğunu bilmiyordu. Nisanur hâlâ evde miydi? Gerçi dünkü durumdan sonra bu evde kalmasının daha fazla anlamı yoktu. Yine de işimi şansa bırakamazdım.

"Biraz bekle. Hemen hazırlanırım. Sonra beraber selam verir, çıkarız."

Doğukan'ın imasını görmezden gelerek arkamı döndüm. Yatağı toparlamaya başlarken, "Sen tuvalete gittin mi?" diye sordu. Kahretsin! Bu soruya kadar bir çişim olduğunu bile unutmuştum ve şu anda hatırlamam daha güçlü bir baskı hâlinde gelmişti. Hareket etmeyi kestiğimi fark ettiği için mi yoksa dün geceden beri odadan çıkmadığımı anladığı için mi bilmiyorum, arkamda sitemli bir nefes duydum.

"Hadi sen tuvalete git. Ben burayı toplarım."

Elimdeki yorganı bırakmadan Doğukan'a doğru döndüm. Sözleri yetmiyormuş gibi bana başıyla da gitmemi işaret etti. İtiraz edecek konumda olmadığım için, "Tamam. Hemen gelirim," dedim. Doğukan elimdeki yorganı alırken, "Rahatına bak," dedi. Ah... Rahatlayacağıma emindim.

DOĞA

Meryemlerden ayrılmak, düşündüğüm kadar sancılı olmamıştı. Bu kadar kolay hissetmemin nedeni, belki de Nisanur'un evde olmamasıydı. Ya da Kemal'in ailesinin büyüklük yaparak, söylediğim yalanı yüzüme çarpmaya tenezzül etmemeleri olabilirdi. Her ne kadar içimde bununla ilgili bir endişe taşısam da yüzeyde bir rahatlık vardı. Yine de teyzeden gelen birkaç ince dokunuş, sözün dün geceye getirilmek istendiğini açıkça hissettirmişti. Fakat Doğukan... Onun varlığı sayesinde bu imaların hiçbiri amacına ulaşamamıştı. Kendisinin farkında bile olmadan, ortamı dağıtmadaki becerisiyle gerilimi benden uzak tutmuştu.

Nihayet evimizin yolundaydık. Aracın içinde ağır bir sessizlik hâkimdi. Bu sessizliği Doğukan'ın yorgunluğuna bağlamıştım, gözlerinin altındaki hafif morluklar uzun gecenin izlerini taşıyordu. Fakat benim içim kıpır kıpırdı, sanki her hücrem aynı anda hareket ediyordu. İçimde biriken duyguları kelimelere dökmemeye çalıştıkça, yerimde durmakta daha çok zorlanıyordum. Ayağımı sabit tutmaya çalışırken ellerimi koltuğun kenarına sıkıca bastırıyordum. Fakat bu kıpırtılı hâlim, Doğukan'ın dikkatini çekmiş olmalıydı.

Birkaç kez göz ucuyla bana baktığını hissettim. Yanağıma düşen kaçamak bakışlarını yakaladığımda, onun beni anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Sanki sessiz bir soru sormak istiyordu ama bir süre kendisini tuttu. En sonunda dayanamayıp direksiyonu tutan ellerini hafifçe gevşetti ve kısa bir sessizlik sonrası sordu.

"İyi misin?"

Sesindeki yumuşaklık bir yandan beni rahatlatırken, bir yandan da içimde büyüyen heyecanın daha fazla fark edilmesine neden oldu. Anlamazlıktan gelmek istedim ama bakışlarındaki samimiyet beni durdurdu. Bu sorunun altında yatan başka bir merak vardı, bunu biliyordum. Kendimi toparlamaya çalışırken, ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Ancak bu derin nefes bile yerimde duramayan kıpırtılarımı dizginlemeye yetmedi.

"Çok... Aşırı... Heyecanlıyım!"

Son kelime, bu heyecanı vurgulamak istercesine coşkuyla çıkmıştı dudaklarımdan. Sesimdeki enerji, içimde biriken kıpırtıyı ele veriyordu. Doğukan'ın dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı; bu, onun her zamanki sakin ama alaycı tavrının bir yansımasıydı. "Ben de," dedi, kısa ve öz bir şekilde. Bu iki hece, onun duygularını saklama konusundaki ustalığını bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Abartılı bir göz devirme hareketiyle, "İçine içine yaşıyorsun sanırım," dedim. Sesimdeki hafif alay, onun bu sakinliğini sorgulayan bir tondaydı. "Dışarıdan hiç belli olmuyor da," diye ekledim, sanki onu biraz daha dürtmeye çalışıyormuş gibi. Doğukan kaşlarını hafifçe kaldırarak bana doğru baktı. Gözlerindeki ifade hem şaşkınlık hem de hafif bir meydan okuma taşıyordu. Ama bu bakış uzun sürmedi, hemen ardından bakışlarını tekrar yola çevirdi. Fakat bu kez, oturduğu koltukta kıpırdanmaya başlamıştı.

Onun bu hareketleri, dikkatimi daha da çekti. Direksiyonu ara ara sert hareketlerle sağa sola çeviriyordu. Kontrollü olduğunu biliyordum, ama bu ani değişiklik, içimde hafif bir tedirginlik yaratmıştı. Ellerim refleks olarak koltuğun kenarına sıkıca tutundu. Gülmek ve korkmak arasında gidip gelirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesimdeki karışık duygular hem merak hem de hafif bir endişe taşıyordu.

Neyse ki sorumu bekliyormuş gibi Doğukan anında eski hâline döndü. Direksiyonu tekrar sabit bir şekilde tutarken, yüzünde muzır bir gülümseme belirdi. "Heyecanımı görmek istemiştin," dedi, sesi hafif bir meydan okuma tonuyla. Bu sözlerin ardından bana doğru attığı muzır bakış içimdeki tedirginliği bir anda hafifletirken, yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşturdu.

"Dışarıdan gözüktüğünde böyle oluyor."

Gözlerimi devirmeme ramak kala, "Ha ha. Gerçekten çok komik," dedim. Benim yerime Doğukan gülmeye başladı ve bu fazlasıyla sinir bozucuydu. Gerçekten o kadar komik gözüküyor olamazdım. Kollarımı göğsümün üzerimde bağladım ve kalan yol boyunca kendimi bu şekilde dizginlemeye çalıştım. Doğukan bu hâlime daha çok gülmüştü ama hiçbir şey söylemedi.

Sitenin otoparkına girerken, kapıdaki güvenliğe selam veren Doğukan'ın rahat tavırlarına şaştım kaldım. Öylesine samimi bir şekilde selamlaşmıştı ki gören benim haricimde bir kez değil, her gün buraya gelip gidiyormuş sanırdı.

"Sana yakın olabilmek için güvenlik olmak yeterli sanırım."

Sözlerim, onun bu tavırlarını biraz sorgulamak ister gibi bir ton taşıyordu.

Doğukan arabayı park etmeye çalışırken, neyi kastettiğimi anlamış gibi hafifçe gülümsedi. "Senin güvenliğini sağlayacaksa evet." Yıllar önce kampüsün güvenliğini neden kafaladığını düşününce bu söylediği mantıklıydı. Fakat artık benim yanımdaydı. Yani hayatımda korunmadığım kadar güvendeydim.

"Gece vardiyalarım olacak, nöbetlerim, bazen günlerce sürecek görevlerim... İyi olduğuna emin olmam gerek."

Düşüncelerimi mi duymuştu yoksa az önceki cümlesini mi devam ettirmişti, çözememiştim. Arabayı durdurduktan sonra bana doğru döndü. "Yolları ezberleyebildin mi?" Ah... Araba kullanmamak için söylediğim bahane akla ne kadar yakın olsa da yola çıktığımız gibi aklımdan uçup gitmişti. Bozuntuya vermemek için, "Eh işte," dedim. "Birkaç sefer sonra tam kavramış olurum."

"Tekrar söylüyorum. Kullansan daha çabuk öğrenirsin."

"Tekrar söylüyorum. Haklısın ama hazır olmam gerekiyor."

Bu inatlaşmayı arabaya binmeden önce fazlaca yaptığımız için kısa kestik ve arabadan indik. Doğukan bagaja doğru yönelince durup ona baktım. Birkaç ağzına kadar dolu poşeti yüklendiğini gördüğümde unuttuğum bir şey daha aklıma geldi.

"Alışverişi ne zaman yaptın?"

Bagajı kapatıp yanıma gelirken, "Alışveriş sayılmaz. Her ihtimale karşı kahvaltı için bir şeyler almıştım. Ha bir de su," dedi. "Alışverişe çıkarız." Saate bakılırsa kahvaltıyı çoktan kaçırmıştık. Yine de yiyecek bir şeyler düşünmüş olmasına minnettardım. Poşetlere yardım etmeyi teklif ettim. Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Anladık, güçlüydü ama aramızda gövde gösterisine ihtiyaç yoktu.

"Sen kapımızı aç, yeter."

Verdiği anahtarları çantamdan çıkarırken apartmanın girişine doğru yürüdük. Kapıya yaklaştığımdan ondan birkaç adım öne geçtim ve o gelene kadar kapıyı açık tuttum. Asansöre binerken sadece birbirimize bakıp gülümsedik. Heyecanım her katta biraz daha artarken olduğum yerde kıpırdanıyordum. Doğukan'ın güldüğünü duyunca ona doğru baktım.

"Ne?"

"Şu an heyecanlı değil de tuvaleti gelmiş biri gibi duruyorsun."

Gözlerimi kısarken, "Heves kaçırmakta Doğukan Karahanlı gibi olun," dedim. Bozulduğum her hâlimden belliydi ama bu durum daha da hoşuna gitmiş gibi gülümsüyordu. Belki de onun da heyecanını atma şekli şu an buydu.

Dairemizin bulunduğu kata geldiğimizde yine Doğukan'ın önüne geçtim. İçimden besmele çekerken kapıyı açtım. İçeride kolilerin olmaması giriş holünü daha da büyütmüştü sanki. Kırık beyaz rengine boyanmış duvarlar da ferahlaştırmıştı. İçerisinin temizlendiğini fark edince ayakkabılarımı girişte çıkardım ve içeri girdim.

"Es-selâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi's-sâlihîn."

Doğukan poşetleri bırakmadan peşimden içeri girdi. Kapıyı kapatırken o da poşetleri mutfağa taşıdı. "Neden selam verdin?" Mutfağa yönelmişken kapısında karşılaştığım adam ellerini yanaklarıma yerleştirdi. "Selam, bereketin, hayrın ve rahmetin vesilesidir. Evde biri olsa da olmasa da girerken selam vermelisin." Kaşlarım şaşkınlıkla havalanırken, "Daha önce verdiğini duymamıştım," dedim. Gülümsedikten sonra alnımı öptü.

"İçimden söylediğim her duayı duysaydın..."

Zihnim garip bir hızla ilk kez Ankara'ya gittiğim zamana ışınlandı. Doğukan'a cilve yaptığım ve sarıldığımız ana... Ardından her sarıldığımızda ettiği duaları duymasam da hissettirdiği tüm o anlar hızla aklıma doldu. Gözlerim de aynı hızla puslanmaya başladı.

"Hayır hayır, ağlaman için söylemedim. Lütfen."

Doğukan bana sıkıca sarıldı. Aslında ağlamam için her şey uy-

gundu. "Bir şeyler yemeden önce şöyle rahat rahat evimizi gezmek ister misin?" Doğukan'ın göğsünde başımı *evet* anlamında salladım. Az önceki heyecanıma sarılarak kollarının arasından çıktım.

"Önce nereden başlamak istersin?" diye sorduğunda, gözlerimdeki merakı fark etmiş gibiydi. "Bulduğun geçici çözümden," dedim, sesimde hafif bir meydan okuma tonuyla. Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi elimi tuttu ve beni ufak koridora doğru çekiştirmeye başladı. Adımlarımızın yankısı, koridorun dar duvarlarında hafifçe çınlıyordu. Diğerine göre daha büyük olduğunu hatırladığım yatak odasına girdiğimizde, gördüğüm manzara karşısında şaşkınlığımı gizleme gereği bile duymadım.

Pencere, basit ve düz beyaz bir güneşlikle örtülmüştü. Güneşliğin altındaki şişme yatak, iki yastık ve bir yorganla tamamlanmıştı. Hepsine mavi bir nevresim serilmişti; bu detay, onun bu geçici çözümü bile özenle düşündüğünü gösteriyordu. Gözlerim bu düzenlemeyi incelerken, içimde hem bir şaşkınlık hem de hafif bir hayranlık oluştu.

"Bunları hangi ara aldın?" diye sordum, sesimdeki merak açıkça hissediliyordu. Gözlerim onun yüzündeki hafif gülümsemeye takıldı.

"Üzümünü ye," dedi, arkamdan beni sıkıca sarmalayarak. Sesi, her zamanki gibi sakin ama bir o kadar da sıcak bir tondaydı. "Bağını sorma," diye eklerken, boynuma ufak bir öpücük bıraktı. Sıcak nefesi tenime bu kadar yakınken, kelimelerim aklıma gelmekte zorlanıyordu. İçimdeki heyecan, onun bu yakınlığıyla daha da yoğunlaşmıştı.

"Ee şey..." diye başladım ama cümlemi tamamlayamadım. Sanki kelimeler, onun varlığının ağırlığı altında kaybolmuştu. "Ney?" diye sordu, sesi hafif bir alayla karışık bir merak taşıyordu. Gözlerindeki ifade, beni daha da konuşmaya teşvik ediyordu. "Hım... Peki sığacak mıyız?" dedim sonunda mantığımın kırıntılarına tutunarak.

Doğukan bana sarılmayı bırakarak yatağa oturdu. Ardından neredeyse tamamını kaplayarak uzandı. Yatağın üzerinde rahatça yayı-

lırken, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Bence sığarız," dedi, sesindeki güvenle. Onun bu rahat tavrı içimdeki gerginliği hafifletirken, yüzümde istemsiz bir gülümseme oluşturdu. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak ona hafifçe meydan okur bir bakış attım.

"Düşeriz."

"Çekyattan düşmekten iyidir," dediğinde aklıma gelen anıyla kıkırdadım. Doğukan, bu boş anımdan yararlandı. Şişme yatak üzerinden kalkmakta ustalaşmış gibi görünen bir hızla ayaklandı. Göğsümde bağlı olan kollarımdan birini tuttu. Beni kendine doğru çekerken, kendini de tekrar yatağa doğru bıraktı. Saniyelerle yarışan bu hareketi yüzünden çığlık attım ve kendimi Doğukan'ın üzerinde hissedene kadar da susmadım. Su yatağı gibi bir hissiyatla sarsılırken çığlığım kıkırtıya döndü.

"Ne yapıyorsun deli?"

"Sığdığımızı sana kanıtlamaya çalışıyorum."

Dudaklarımda durduramadığım bir gülümseme belirmişti. Belki de bunun nedeni bana gözlerindeki gamzelerle bakmasıydı. "Bu şekilde uyumamız biraz zor olabilir," dediğimde başını kaldırdı ve aramızdaki birkaç santimi de kapattı. Şimdi burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındık. Kahretsin. Nefesi bu pozisyondayken benimkine karışıyordu ve bu zapt etmeye çalıştığım arzularım için hiç iyi değildi.

"Güzel olabilir," derken dudaklarımı derin bir nefes ve iniltiyle yakaladı. Kendimi dengelemeyi bırakıp tüm ağırlığını ona verdim. Bundan hiç rahatsızlık duymuyormuş gibi beni öpmeye devam etti. Kalbinin her atışını kendi kalbimmiş gibi hissediyordum. Bu beni tüketecek gibi hissettiğimde bacaklarımı kalçalarının iki yanına yerleştirdim. Ellerimi başının yanlarına koydum. Yatak o kadar hareketliydi ki dengemi sağlamak için dirseklerime yüklenmeye karar verdim. Ellerim kısa tıraşlı saçlarında dolaşmaya başladı. Doğukan'ın parmak uçları ise saçlarımdan sırtıma, kaburgalarımdan aşağıya, kalçalarıma kadar vücudum boyunca gezindi. Baldırlarımı sıktığı an hafifçe inledim. Vücudum ona aitmiş gibi, sanki elinde hassas noktalarımı gösteren detaylı bir harita ya da pusula varmış

gibi bana dokunuyordu ve ben bu ustalık karşısında sadece daha fazlasını istercesine kıvranıyordum.

Elleri baldırlarımdayken kalçalarımı hareket ettirdim. Aramızdaki kıyafetlere rağmen onu hissetmenin tadını çıkarmak istiyordum. İçimdeki bir dürtü ona hayvani bir açlıkla saldırmak, ikimiz de çıplak kalana kadar kıyafetlerimizi yırtıp atmak istiyordu. Fakat Doğukan bu anı aceleye getirmek istemiyor gibiydi. Kalçamı sabit bir ritimde tutan elleriyle hareketlerimi yavaşlatmaktan başka bir şey yapmıyordu. Öpücüğü yavaş ve derin, dudakları yumuşak ve şefkatliydi. Dili hem coşkulu hem de telaşsız bir şekilde benim dilimi okşuyordu. Her anın tadını çıkarmak isteyen hâline karşı, anın her tadını almak isteyen hâlim yarışırdı.

Uyarı zilleri beynimin içinde çıngıraklı yılanın kuyruğunu misali sallanıyordu. Hâlâ bir yanım, kırılmaktan nasırlaşmış tarafım, onun zıddı bir karşılık verdiğim anda durdurulacağımı haykırıyordu. Yine de beni daha sıkı kavradıkça, daha çok öptükçe ve bacaklarımın arasındaki sertliği daha da fazla hissettikçe içime girmesi arzusundan başka bir şeye tutunamaz hâle gelmiştim.

"Eğer yine beni durduraca-"

Dudaklarından fırsat bulduğum anda söylemeye çalıştığım cümlem derin bir öpücükle mühürlendi. Cümlemi tamamlamama izin vermediği yetmiyormuş gibi hızlı bir hareketle yerlerimizi de değiştirdi. Şimdi üstte olan oydu ve bana yeterli cevabı vermiş gibi hissettiriyordu. Öpüşmesi daha derin ve tutkulu bir hâl aldı. Bacaklarım arasındaki temasımız karşısında inledim ve dudağını dişledim. Canını acıtmış olmalıydım ama o bunu zerre kadar önemsememişti.

Sahiplenici dudakları çenemden aşağı süzüldü ve boynumu esir almıştı. Daha fazlası için sessizce yalvarıp sırtımı bir yay gibi gerene kadar çenem ve köprücük kemiğim arasında dolaştı. Bu çok fazlaydı. Çok. Fazla. Ateşliydi. Yüzümün kızardığına adım kadar emindim. Tenim alev almıştı sanki ve derinlerimde korkutucu bir baskı oluşurken kanım patlamış bir volkan misali kaynıyordu. Dudaklarının tenime dokunuşu yüzünden odanın sessizliği sığ nefesler

ve inlemelerden oluşan bir senfoniye dönüşmüştü. Çok tahrik ediciydi. Sanki daha fazlasına ihtiyacımız varmış gibi...

Tekrar dudaklarıma yöneldiğimde öpüşü sertleşti. Dudakları benimkileri yakalayıp bir sonraki nefesi almaya dair tüm umutlarımı çalarken talepkârlardı. Sanki yıllardır su altında kalmış da ben de onun yüzeyiymişim gibi nefeslerimi içine çekiyordu. Boğmak mı istiyordu, tapmak mı, çözemiyordum. Pek de umursadığımı söyleyemezdim. Onu böylesine hissederken ölümle dans edebilecek kadar cüretkâr hissediyordum.

Bacaklarımı beline doğru doladığımda hafifçe alt dudağımı dişledi. İniltili bir iç çektim ve o da çıkardığım sesi yuttu. Sanki bu onun için gelmesi gereken bir işaretti. Elleri kalçalarımın üzerinden kazağımı toplayarak yukarı çıktı. Öpüşmemize sadece onu çıkaracak kadar ara verdi ama bu saniyelik uzaklık benim için çok fazlaydı. Bu sefer ondan önce ben dudaklarımızı birbirine kenetlemek istedim. Fakat fazla aceleci davranmıştım. Acemi biri gibi dişlerimizin birbirine çarpmasıyla belli belirsiz gülümsedi. Bense utançla kendimi geri çekmeye çalıştım. İzin vermedi. Dudakları boynuma doğru kaydı. Tükürüklerimi bile yutamayacak kadar nefes nefeseydim. Elleri dantelli sütyenimin üzerinde dolaşmaya başladı. Meme uçlarım dokunuşunun altında sertleşiyordu. İncecik kumaş parçası yaşadığım şehveti ele veriyordu. Bunu fark ettiği için mi bilmiyorum, boynuma doğru gülümsediğini hissettim. Ardından dudakları, dili hatta ara ara hissettiğim dişleri bedenimin her miliminde hissetmeye başladım.

Alevler içindeydim.

Ayak parmaklarımdan kulaklarıma kadar yanıp tutuşurken benden geriye sadece küllerimin kalacağını hissediyordum. Dalga dalga yayılan zevk beni tüketmeden önce uyuşmuştum. O sakin okşamaların, hangi ara kıyafetlerimizin çıkarılmasına dönüştüğünü ayırt edemiyordum. Rüyadaydım sanki. Bu anı çok kez hayal etmiştim ama şu anda yaşadıklarım hiçbirinin yanından geçemeyecek bir güzellikteydi.

Hem panik hem de hayranlık karışımı bir duyguyla Doğukan'ın

soyunmasını izledim. Kaslarını, yara izlerini, kusursuzluğunu... Tekrar üzerime eğildiğinde üstümde kalan tek şey beni ona doğru yakınlaştıran elleriydi. Teninin sıcaklığı, hâlihazırdaki yangınımı harlıyordu. Ellerimi üzerimde durmaktan iyice gerilmiş olan kaslarında dolaştırırken duraksadı. Alnı benimkiyle birleşti. Bir sonraki nefesi yakıcı ve kısaydı.

"Emin misin?"

Kafasının içindeki tereddütleri geçirmemi istiyordu. Bu sefer ben ona cevaben daha derin ve tutkulu bir öpücük verdim. Bunu bekliyormuş gibi bacaklarımın arasına tamamen yerleşti. Sadece temas etmiştik ama ucu açıkta kalan iki kabloymuşuz gibi sıcak bir elektrik dalgası omurgamı yalayıp geçmişti. Doğukan'ın da benimle aynı şeyi hissettiği dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken savurduğu küfürden belliydi. İlk kez küfrüne katılmıştım ve bunu ona yalnızca inleyerek gösterebilmiştim.

İkimiz de nefes nefeseydik.

"Bir terslik hissedersen söy-"

Dudaklarından kısa ve sıcak bir nefes kopunca cümlesini devam ettiremedi. Bu dakikadan sonra olabilecek tek terslik onu hissetmemi geciktirmesiydi. "Seni seviyorum," diyerek ayrı kalmaya tahammül edemeyen dudaklarımızı birleştirdim. O da bedenlerimizi...

Bir an... Derinlerde tuhaf bir çimdiklenme hissi duyarak güçlü bir sesle inledim. Sanki son nefesimi de bu inlemeyle tüketmişim gibi hissediyordum. Vücudumun en derin, en karanlık, en bilinmez yerlerindeki kaslar, tarif edemeyeceğim şekilde kasılmıştı. Doğukan'ın içimi tamamen doldurduğunu hissettim. Acı o kadar keskin ve tatlıydı ki gözlerimi yummak istedim ama tutkuyla harmanlanmış siyah gözlere büyülenmiş gibi bakıyordum.

Doğukan bir yere dayandığını hissettiren bir sızıdan sonra hareket etmeyi kesti. Şişme yatakta denge sağlamak zorlaşınca bir eliyle duvardan destek aldı. Kıpırdamadan durarak içimde uyandırdığı bu zorlayıcı ve karşı konulmaz hisse uyum sağlamamı bekledi ya da kendi adapte olmaya çalışıyordu.

"Güzelim."

Seslenişi yumuşacık, talepkâr, sanırım biraz da endişeliydi. "İyi misin?" Nasıl bu kadar kontrollü olabiliyordu, aklım almıyordu. Benim mantıklı iki kelimeyi yan yana getirmeyi düşünmem bile şu anda mucizeydi. Konuşursam bir kez daha inlerim korkusuyla başımı *evet* anlamında salladım. Gözlerime inanmak istercesine baktı. "Bir terslik hissedersen söyleyeceksin, değil mi?" diye sorduğunda tekrar başımı *evet* anlamında salladım.

"Şu an o anlardan biri mi?"

Bu hissin bir terslik olup olmadığını bilmediğim için cevap vermekte oyalandım. Herkes böyle mi hissediyordu? Sanki içimde bir yerde yara varmış ve üzerine kolonya basmışım gibi yanıyordu. Aynı zamanda mazoşist gibi bu durumdan zevk alıyordum. Hatta daha ilerisini, çok daha fazlasını istiyordum.

Doğukan tam kendini geri çekeceği sırada onu kalçalarından tutup durdurdum. Yakıcı bakışları yüzümü okumaya çalışırken, "İyiyim," dedim. Sesim tanıyamayacağım kadar boğuklaşmıştı. "Sakın çıkma." Bana bakarken birkaç saniye daha oyalandı.

Ellerimi terin saç diplerinden süzülerek çehresinde yer yaptığı yolda dolaştırdım. Ona iyi olduğumun güvencesini vermek ister gibi gülümsedim. Yavaş, çok yavaş bir şekilde hareket ettiğini hissediyordum. Gözleri saniyelik de olsa kapandı ve derin bir nefes aldı. Benim acıyla karışık zevkim onda saf zevkten oluşuyor gibiydi.

Ellerim boynuna, âdemelmasına doğru kayınca gözlerini açtı. Sanki bu temasımla şahlanmıştı. Hareketleri biraz hızlanınca çığlığı andıran inleyişim tekrar odayı doldurdu. Doğukan tekrar duracak gibi yavaşladı. Ne soracağını çok iyi bildiğim için, "Sakın, iyi misin, diye sorma," dedim nefes nefese.

"Ve sakın tekrar durayım deme."

Verdiğim emri sorgulamadı. Belli ki o da artık duracak gibi hissetmiyordu. Hareketleri az önceye göre biraz daha sertleşti. Bedenim her darbede biraz daha onu içine aldı. Kalçalarım onunkilerle daha çok buluşmak için ürkek bir şekilde kıpırdanıyordu.

Hızını arttırdı. İniltilerimiz birbirine karıştı. Ayak parmak uçlarıma kadar kasılıyordum. Bu diğer her şeyden çok farklıydı. Vücudum başka birinin kontrolündeymiş gibi benden bağımsız hareket ediyordu. Bedenim titreyip sırtım yay gibi gerildi. Bu pozisyon her şeyi daha da fazla hissetmeme neden oldu. Tenim kendimin mi yoksa ağırlığını hissettiğim adamın mı olduğunu ayırt edemediğim ter tabakasıyla kaplanmıştı. Ayırt etmeye, düşünmeye de çalışmıyordum. Sadece hissediyordum.

Onu, beni, bizi...

Böyle hissettireceğini tahmin etmemiştim. Bu kadar iyi olabileceğini. Acının zevke böylesine güçlü bir şekilde dönüşebileceğini...

Gözlerim kısılmıştı. Yine de kirpiklerimin arasındaki manzara Doğukan'a aitti. Tek kelimeyle muazzam bir sanat eseri hayranlığında kızaran terli yüz hatlarını izledim. Ona doyamıyordum. Hiçbir anlamda.

Gergin damarları bile enfes bir şölen sunuyordu ruhuma.

Fakat öyle bir an geldi ki değil gözlerimi açık tutmak, bedenimin bile kontrolünü tamamen kaybettim.

Gözlerim kapandı.

Soluklarım kesildi.

Doruk noktasına ulaşırken tırnaklarımı aldığım acı ve zevk karışımıyla Doğukan'ın tenine sapladığımı fark etmeye başladığım an nefesim geri geldi. Adını haykırırken milyonlarca parçaya bölünmüş gibi hissediyordum.

Bedenim kendini salmaya başladığı an Doğukan benimkine benzer bir inlemeyle içimden çıktı ve kendi doruk noktasını benden uzağa taşıdı. İradesine ve benim hesaplamadığım küçük ama aslında çok önemli olan detayı düşünmesine hayran kaldım.

Hâlâ nefes nefeseydim. Soluğumu, gümbür gümbür çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. İçimde bir nokta cayır cayır yanıyordu ve hâlâ Doğukan'ı orada hissetmeme neden oluyordu.

Karşımda duran adam da benimle aynı şeyleri hissediyormuşçasına dizlerinin üzerine çöktü. Elinin tersiyle çenesinden damla-

mak üzere duran teri sildi. Daha sonra da alnındaki terleri sırılsıklam duran saçlarına doğru itti. Gözlerini bir an için bile olsa üzerimden çekmek istemeyen bir hâli vardı. İfadesinde karanlık gölgeler dolaşsa da bakışları yumuşaktı. Hayranlık doluydu.

"İyi misin?"

Bu soruyu son birkaç dakikadır ne kadar çok duymuştum. Şu anda hissettiklerim iyiden çok öteydi. Sorusunun ardından yanıma uzandı. Şişme yatağın içindeki hava yüzünden sarsılmış hatta Doğukan'ın kollarına doğru ister istemez savrulmuştum. Yuvama kavuşmamın rahatlığıyla bir nefes aldım. Fakat o kadar bitkin hâldeydim ki bu nefes titrek çıkmıştı. Gözleri vermediğim cevabın merakıyla beni tararken gittikçe kaygılı bir hâl alıyordu.

"İyiyim."

Boğazım kurumuştu. O an onun boğazındaki terlerin benim susuzluğuma iyi gelmesini umarak boynuna doğru uzandım. Minik öpücüklerimin arasından canımı acıtıp acıtmadığını sorduğunu duydum. Bahsettiğimiz acı kelimesinin az önceki hislere uyup uymayacağından emin değildim. Canı acıyan biri aynı zamanda zevk alamazdı, değil mi?

"Acıtmadın."

Sırtımı okşayan elleri bir an durdu. Ne olduğunun merakıyla başımı kaldırıp Doğukan'a baktım. Kaygı, gözlerinin siyahını tamamen esir almıştı. O an saçma bir düşünce durduramadan dilimden döküldü.

"Ben senin canını acıttım mı?"

Böyle bir soruya o da hazırlıksız yakalanmış olacak ki, "Ne?" deyip gülmeye başladı. Utançla suratımı buruşturdum. "Acıtmadın tabii ki, o nereden çıktı?" Saçmalığımdaki tek tesellim saniyelik de olsa kaçan keyfinin yerine gelmiş olmasıydı.

"O zaman zihninde dolaşan şey ne?"

Konuyu kendi lehime çevirmek amacıyla sorduğum sorunun ardından parmaklarımı alnıyla şakakları arasında kalan yara izinin üzerinde değdi değecek şekilde dolaştırdım. Hafifçe bileğimi öptü.

O noktadan tekrar alevlenmişim gibi ürperdim. Sanki dakikalar önce ulaşmamışım gibi yeni bir doruk noktasının hayalini kurmaya başlamıştım.

"Sensin."

Duyduğum şey şehvetimden beni sıyırıp aldı. Bu kadar ciddi bir ifadeyle beni düşünüyor olması kaşlarımı çatmama neden oldu. O ise yüzüne asmadığı gülümsemesini gözlerinde taşırken çatık kaşlarımın arasından öptü.

"Bundan sonra istesen de benden kaçamazsın Doğa Karahanlı. Artık buna izin vermem."

Cümlesi biter bitmez beni göğsüne doğru çekerek sırtüstü uzandı. Kulağımın altındaki kalp benimki gibi henüz sakinlememişti. Derin nefesleriyle başım yukarı aşağı hareket ediyordu. Parmak uçları çıplak tenimde dolaşıyordu. Her zamanki gibi yine beni bir tuval olarak gördüğünü hissettiren dokunuşlarının yarattığı huzurla gözlerimi kapattım.

DOĞUKAN

İlkler unutulmazdı ve ben Doğa ile yaşadığım her an olduğu gibi az önceki yakınlaşmamızı da ilkim olarak kabul ediyordum. Ondan öncesi yoktu. Sonrasının da olmayacağını acı bir şekilde tecrübe etmiştim. Her şey onunlaydı. Ona aitti ve o benimdi. Her şeyiyle...

Ama içimde bir yer, bu anı mahvetmek için elinden geleni yapıyordu. Sessiz bir savaşın ortasında gibiydim, yıllardır onun boyunduruğu altında olduğum için bu sesi duymazdan gelmek zordu. Bu ses, yanlışı yüzüme çarpmaya fazlasıyla hevesliydi. Her kelimesi, içimdeki huzuru sarsmaya çalışıyordu. Ama bu kez, ilk kez yaptığım yanlıştan pişmanlık duymuyordum. Hatta hayatımda yine olsa yine yapardım diyebileceğim ilk ve tek yanlıştı.

"Karnım acıktı."

Doğa uyku nefesine ramak kala kurduğu cümlesinin ardından gözlerini yarım bir şekilde açıp bana baktı. Bitkin bir hâli vardı. Fakat gördüğüm kadarıyla fazlasıyla mutluydu.

Çok güzeldi. Terden yapışmış saçlarına, öpüşmekten şişmiş dudaklarına, tenindeki yer yer olan kırmızı izlere ve akan göz makyajına rağmen görüp görebileceğim en güzel kadındı. Kusur sayılan

şeyler onun bedeninde kusursuz bir şahesere dönüşüyordu. Şu görüntüsüne ömrümün sonuna kadar bıkmadan bakabilirdim.

"Ama ayağa kalkamayacak kadar yorgun hissediyorum," dediğinde hafifçe gülümsedim ve büyük ihtimalle yeni çıkmaya çalışan sakallarımın sürtünmekten kızarttığı burnunu öptüm. "Sen nasıl hissediyorsun?" Nedense bunun tuzaklı bir soru olduğunu hissettim. Yorgunluğumu ölçmeyi değil de onunla olduğum andaki düşüncelerimi merak ediyor olmalıydı ya da bana öyle geliyordu. Hangisine cevap vermem konusunda kısa bir an düşündüm. Tuzağa düşmeli miydim yoksa oyunu onun kurallarına göre mi oynamalıydım? Terden alnına yapışmış saçlarımı geri iterken, "Harikayım," dedim. Doğa'nın bakışları hafifçe büyüdü. O an istediği cevabı aldığını fark ettim.

"O zaman yatağa kahvaltı getirmek ister misin?"

Bingo! Duyduğum şeyle kaşlarım havalandı. Sanırım tuzağa düşmüştüm. Doğa kıkırdayarak çenemdeki gamzeye ufak bir öpücük bıraktı. "Şaka şaka. Hadi kalkalım. Gerçekten çok acıktım," dedikten sonra nevresimi üzerine çekerek şişme yataktan kalkmak çin çabaladı. Hem kendini kapatmaya çalıştığı örtünün bir ucunda benim yatmamdan hem de şişme yatağın lanet olasıca hareketinden dolayı resmen olduğu yerde debeleniyordu.

Bir milim bile kıpırdayamamış olması gülmemek için kendimi tutmama neden oldu. Fakat başarılı olamadığımı Doğa'nın aniden omzunun üzerinden bana sitemli bir bakış atmasıyla anladım. Dudaklarımdaki kıvrıklığı gidermek istercesine yaladım. Doğa'nın gözleri daha da kısıldı. Ardından altımda kalan nevresimi sertçe çekiştirerek, "Şu örtünün üzerinden kalkarsan eğer kalkacağım," dedi. Yalancı bir şaşkınlık ifadesi takındım.

"Tek sorun benim yani?"

"Evet," dediğimde gülümsememi saklama gereği duymadım. Onun aksine tek bir zıplama hareketiyle ayağa kalktım. Şişmiş dudakları hafifçe aralandı. Bunun nedeni tamamen çıplak olmam da olabilirdi. Çünkü yanakları saniyeler içinde kıpkırmızı bir hâl almıştı. Onu daha fazla utandırmamak için odanın bir ucuna fırlattığım

kıyafetlerimin arasından iç çamaşırımı alıp giydim. Doğa bakışlarını kaçırsa da az önce ne yapmaya çalıştığını unutmuş gibiydi. Sonra bir şey oldu. Donup kalmasına neden olan bir şey...

"Güzelim?"

Başını aynı donuklukla bana doğru kaldırdı. Göz bebekleri canlı bir utançla doluydu. Bu az önceki yakınlaşmamızın ya da beni çıplak görmesinin getirdiği bir durum değildi. Sanki ne yapacağını bilmiyordu. O an aklıma gelen şey bakışlarımı çarşafa kaydırma dürtüsünü de beraberinde getirmişti ama buna direndim. Orada ne olduğu ya da olmadığı beni ilgilendirmezdi. İlgilendirmemeliydi.

Yavaşça önünde diz çöktüm. Nevresimi çekiştirerek ya kendini ya da oturduğu alanı ya da her ikisini de kapatmayı amaçladı. Yüzüne düşen birkaç tutam saçı kulağının arkasına ittim. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı. Fakat hiçbir ses çıkmamıştı. Ne diyeceğini bilemediğini fark ettiğim için uzanıp alnını öptüm. Kokumu onun teninde duymak garip bir huzur hissettirmişti. Bunu söylemek için doğru bir zaman mıydı, emin değildim. Titrek bir nefes aldığını hissedince daha fazla burada durmamam gerektiğini anladım.

"Şimdi ben mutfağa gidiyorum. Sen de banyoya."

Doğa'nın yüzünü göreceğim kadar başımı eğdim. Bakışlarını yakaladığımda gülümsedim. O ise karşılık verip vermeme konusunda kararsız kalmış gibiydi. Elimi çenesine koyarken, "İşin bitince seslenirsin, tamam mı?" dedim.

"Doğukan ben-"

Daha fazla konuşmasına izin vermemek için dudaklarını öptüm. Neyse ki öpücüğüme karşılık vermesi uzun sürmedi. Sorun olmadığına onu inandıracak kadar öptükten sonra hafifçe geri çekildim.

"Mutfaktayım."

Başını *tamam* anlamında salladı. "Banyoda ihtiyacın olan her şey var," dediğimde yine başını salladı. Tekrar alnını öptükten sonra ayaklandım.

"Umarım aynı şampuanı kullanıyorsundur. Bir şey olursa seslenmen yeter."

DOĞA

Doğukan'ın odadan çıkmasıyla ayaklandım. Bacaklarım, güçsüzlüğünü ayağa kalkmamla belli etti. Titremelerinin arasında hissettiğim ağrı, dakikalar önce yaşadığım patlamanın yansımasıydı. Bir ucu yerde, kalan kısmı hâlâ yatakta karman çorman duran örtüyü çekip çıplak vücuduma sardım. Görmem gereken manzarayı bulamamıştım. Kafa karışıklığıyla şişme yatağın altını üstüne getirdim. Gözden kaçırdığım bir yer var mı diye dikkatlice baktım. Bu yaşıma kadar söylenen her şeyin bir yalandan ibaret olduğu düşüncesiyle tekrar kendimi yatağın üzerine bıraktım.

İçime ateş düşüren bir hayal kırıklığı, bir umutsuzluk dalgası gözlerimde dolmaktaydı. Ağlamak istiyordum. Doğukan fark etmiş miydi? Fark ettiyse şu anda ne düşünüyordu? İlkim olduğunu anlaması için illa o şeye ihtiyacım var mıydı? Acemiliğimden anlamış mıydı? Yoksa beni yalnız bırakmasının altındaki amaç, aslında benden kaçmak istemesi olabilir miydi?

Görüşüm gittikçe buğulanırken sıkıntılı bir iç çektim ve dirseklerimi dizlerime bastırarak başımı ellerimin arasına aldım. Böyle olmamalıydı, bu şekilde öğretilmemişti. Eğer hiçliği Doğukan da gördüyse ne söyleyecektim? Daha doğrusu söylediklerime inanır mıydı? Engin'den neden ayrıldığımı biliyordu ama birden çok kez onu bu nedenle zorlamıştım. Yani düşününce hiç birliktelik yaşamamış bir kız gibi davranmıyordum. Öte yandan nişanlanmıştım ve gereksiz ayrıntılara girerek açıklamalar yapmıştım. Olmayacak kafa karışıklığını bile ben yaşatmış olabilirdim ve şu an...

Sanki tüm yaşananları desteklemiştim.

Ağlamaklı bir nefesle başımı bacaklarımın arasına gömdüm. Birkaç iç çekişin sonunun neye varacağını biliyordum. Açıkçası şu anda bunu önemsemiyordum. Korkuyordum. Olmayan bir şeyden

yargılanmaktan, Doğukan'ın bana farklı gözle bakmasından, aklında ufacık bir şüphe kırıntısı bile oluşmasından...

Türk filmlerindeki elini kesen kadınlar kadar çaresiz hissediyordum. İçimde bir şeyler yerinden oynayıp dağılmıştı. Bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Pençesine düştüğüm yersiz bir suçluluk hissi ve yürek darlığı arasında çırpınan kalbim üzüntümü taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

"Doğa?"

Doğukan'ın dudaklarından adım bir şiir okur gibi nahifçe döküldü. Endişeli mısralardı. Yine de güvende hissettiriyordu. Gözyaşlarımın arasından başımı kaldırıp kapının eşiğinden bir adım geçmemiş adama baktım. Sanırım bu hareketim, onu içeri davet etmişti. Aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapattı ve önümde diz çöktü. Yüzüne bakmaya utandığım için hızla kollarımı boynuna doladım. Bana sarılması bir saniye bile gecikmedi. Çıplak sırtımda elleri dolaştı. Sanki ne olduğunu anlamış gibi ağzını bıçak açmamıştı. Anlamadıysa anlatmalı mıydım? Nasıl anlatacaktım, inanacak mıydı?

"Ben... Çok... Çok özür dilerim."

Pervasızca dökülen yaşlar, kelimelerimi boğuyordu. Doğukan sırtımı okşamaya devam ederken çıplak omzumu öptü. Fakat yine tek bir kelime bile etmemişti. Konuşmak mı istemiyordu yoksa konuşulacak bir şey mi kalmamıştı, çözemiyordum. Fakat böyle sessiz sedasız konunun kapanmasına izin veremezdim.

Korkunun ecele faydası olmadığı gibi şu andaki durumu da utancım kurtaramazdı. Bu nedenle Doğukan'ın kolları arasından usulca çıkarken ellerimle ıslak kirpiklerimi sildim. Başımı önüme eğerken beni durduran şey Doğukan'dı. Çenemi tutmuş, daha fazla eğmeme izin vermemişti. Gözlerimi görebileceği şekilde başımı kaldırırken titrek birkaç nefes aldım. Elini yanağıma yerleştirdiğinde başımı avcunun içine doğru yasladım.

Tekrar özür dileyeceğim anda uzanıp beni öptü. Dudaklarının huzurlu dokunuşuyla gözlerim kapandı. Yavaşça, ruhumu usul usul şefkatiyle sardığını gösterircesine öpüyordu. Karşılık alana kadar devam etti. Tıpkı onun gibi aceleye getirmeden, bol iç çekişli bir

şekilde nefeslerimizi karıştırdım. Bir an gülümsediğini hissettim. Kirpiklerimi hafifçe aralayınca Doğukan öpüşmemizi kesti ve alnını alnıma dayadı. Saçlarımı sever gibi okşuyordu. Birbirimize bu kadar yakınken söyleyebileceğim kelimeler bile sınırlıydı. Nasıl anlatacaktım hiçbir şey yaşamadığımı?

"Özür dilenecek bir şey yok."

Doğukan cümlesini noktalar gibi alnımı öptü. Ardından yüzümü rahatça görebileceği şekilde geri çekildi. "Ama illa özür dilemek istiyorsan," dedi ve gözlerimi yakalayana kadar konuşmadı. Ona bakmak içimdeki ağlama isteğini daha da güçlendiriyordu. Yine de aşkından bir gram azalma olmamış siyahlıklarına bakmayı sürdürdüm.

"Ağladığın için özür dileyebilirsin."

Bu sefer cümleyi noktalayan şey benim burnumu çekmem oldu. Doğukan içten olduğunu bildiğim bir gülümsemeyle burnumu sıktı. "Hiçbir erkek, ilklerinden sonra karısını ağlarken bulmak istemez." *İlk* kelimesini öyle güzel vurgulamıştı ki açıklama yapmama gerek yoktu. İlkim olduğunu biliyordu, görmediği şeyler umurunda bile değildi.

"O kadar mı kötüydü?"

Duyduğum sorunun yarattığı şaşkınlığa rağmen kıkırdamıştım. "Saçmalama," derken kazayaklarımın kenarında kalan yaşları da sildim. "Hayatımda daha güzel ve özel bir an yaşadığımı hatırlamıyorum," dediğimde başını memnuniyetle salladı. "O zaman bunlar mutluluk gözyaşları." Konuyu kapatma şekline hayran kalırken başımı buruk da olsa *evet* anlamına gelecek şekilde salladım.

"Güzel," deyip hafifçe ayaklanan Doğukan'ın kolları bir anda bacaklarımı ve belimi sardı. "Yatağa kahvaltı getiremem ama seni kahvaltıya götürebilirim. Banyodan sonra..." Göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede beni kucağına aldı ve kendime doladığım çarşafa rağmen zorlanmadan ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?" Ellerim tutunmak için boynuna dolanırken ufak bir kahkaha attım. "Yürüyebilirim."

"Farkındayım ama kendimi cezalandırıyorum. Bu evde artık böyle gezeceğiz."

Banyonun yolunu tutmuşken Doğukan'a doğru sorgularcasına baktım. Ne yapmıştı ki beni kucağında taşıyarak kendini cezalandırıyordu? Ağladığım için kendini suçlu hissediyor olabilir miydi? "Ağladığım için mi?" diye sormadan edemedim. Banyo kapısından dikkatlice geçerken damağını şaklattı.

"Elim kolum dolu olduğundan dolayı yapamadığım bir şey için."

Hafifçe göz kırpıp gülümsemesi, ne olduğunu anlamam konusunda fazlasıyla etkiliydi. Kahkaha atacakmış gibi çıkan sesimle, "Saçmalama," dedim. "Eve girerken kucağına almadın diye beni sürekli evde bu şekilde gezdiremezsin." Zekâmdan etkilenmiş gibi bir bakış atsa da söylediği şeyden geri adım atmayacak gibi duruyordu.

"Gezdirebilirim."

"Hayır Doğukan, gezdiremezsin."

"Gezdireceğim."

İnadının tuttuğunu vurgulamıştı ve ciddi ciddi de kucağından bırakmıyordu. Ayağını küvete dayayıp benim düşmememi destekledikten sonra suyu açtı. Isısını kontrol ederken, "Sen de banyo yapacak mısın?" diye sordum. Başını onaylarcasına salladığını görünce, "Birlikte mi yapacağız?" diye sordum. Başını eğdiği yerden bana baktı. Bir anlığına gözlerinin parladığına yemin edebilirdim.

"Ağlayacak yeni nedenler mi arıyorsun yoksa?"

İmasının çıktığı yeri bildiğimden sahici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Mutluluk gözyaşlarını sevdim." Doğukan gülümsemesini saklamak ister gibi başını tekrar dolan suya doğru çevirdi. Eliyle sürekli sıcaklığını kontrol ediyordu. Ardından beni kucağından dikkatlice indirdi. Yanaklarımı sevdikten sonra, "Bir sonrakine sözüm olsun," dedi. "Şu anda karımı doyurmam gereken başka konular var." Tekrar alnımı öptü. "Sen banyonu yap. Ben yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra girerim." Kabullenmekten başka çarem yoktu. Doğukan banyodan çıkana kadar peşinden baktım. Ardından küvetin kenarına oturup ellerimi suya daldırdım. Sıcaklığı sevdiğim şekilde ayarlamıştı. Şampuan ve duş jeli senelerdir kullandıklarımdı ve bu adam...

Hak etmediğim kadar güzeldi.

DOĞUKAN

Doğa'nın banyo yaptığına daha doğrusu ağlamadığına emin olduktan sonra mutfağa döndüm. Az önce yarım bıraktığım yerleştirme işini hallettim. Sözde kahvaltı için bir şeyler hazırlamadan önce telefonumu elime aldım ve Doğa'nın olmamasını fırsat bilip İzzet'i aradım.

Telefonun çalma sesi eşliğinde mutfak için aldığım kamp sandalyelerinden birine oturdum. Neredeyse kapanmak üzere açılan telefon, beraberinde kaosu getirmiş gibi gürültülüydü. Mesai gruplarından bir mesaj da ekranıma düşmemişti. Bu neyin karmaşasıydı böyle?

"Dogi seni sonra arasam olur mu? Şu an ortam biraz karışık."

"Tamam. Her şey yolunda mı?"

"Evet evet. Bizim ufaklık rahatsızlanmış. Onu hastaneye getirdim."

Anaokuluna başlayan kızı sürekli hastalandığı için bu yeni bir şey değildi. "Ciddi bir durum yok değil mi??" diye sorduğumda, "Yok yok. Soğuk algınlığı dedi doktor," diye cevap verdi. Sesindeki rahatlık bile telaşlanacak bir şey olmadığını gösteriyordu. Fakat benim telaş ettiğim konu başkaydı.

Doğa'yı ablasının yanına götürebilmek için izin dilekçesi yazmıştım. Fakat şefin önemli bir görüşmesi olduğu ve benim kaybedecek zamanım olmağı için dilekçeyi İzzet'e teslim etmesi için vermiştim. O mesaiden ayrılmadan benim şefimi görmüş müydü, emin değildim. Gördüyse bile dilekçemi telaşından verebilmiş miydi, hiç bilmiyordum. Şu anda onu sormanın zamanı olmadığı için, "Geçmiş olsun devrem. Haberleşiriz o zaman," dedim. Telefonu kapatacağım sırada, "Ha unutmadan Dogi," diye araya girdi.

"İzin dilekçeni şef reddetti. Haftaya mitingler başlıyormuş. Bu

hafta tüm vardiyalar olarak onlarla ilgili toplantılar olacakmış. Hatta yarın bile çağırabilirmiş. Haberin olsun."

Duyduğum haberle ufak bir küfür mırıldandıktan sonra sıkıntılı bir iç çektim. Bu da demek oluyordu ki uzun, yorucu bir süreç bizi bekliyordu. "Eyvallah kardeşim. Görüşürüz." Telefonu kapatmamla sıkıntılı yeni bir iç çekmem bir oldu. Doğa'nın onunla gitmemi istediğini biliyordum. Fakat bir bakıma tek başına gitmesi ablası ile konuşacakları için avantaj olacaktı. Öte yandan buradaki yoğunluğumu da hissetmeyecekti. En azından bir süreliğine...

Oturduğum yerden ayaklandım. Sınırlı eşyamız olduğu için aldığım tek tavada yumurta kırmaya karar verdim ama onu soğumaması için en sona saklayacaktım. Zeytin ve peyniri dolaptan çıkarırken, "Yardım lazım mı?" sorusu kadar mutlu eden hiçbir şey olamazdı. Başımı omzumun üzerinden geriye, mutfak kapısının eşiğinde duran Doğa'ya çevirdim. Üzerini giyinmiş, saçlarındaki havluyla seneler önceki görüntüsünü aklıma getirmişti. Ağlamaktan kızarmış gözleri mutfaktaki kamp sandalyesi ve masasında dolaşırken, "Bunları ne zaman aldın?" diye sordu. Elimdekileri tezgâha koyup Doğa'ya doğru döndüm.

"Kemal'in bunlar. Eşyalar gelene kadar idare etmemiz için verdi."

Doğa'nın şaşkınlıkla kaşları havalanırken, "Kemal'in kampçı olduğu aklımın ucundan geçmezdi," dedi ve yanıma gelip kalçasını tezgâha dayadı.

"Aslında daha çok balıkçı," deyip domates ve yeşillikleri almak için tekrar dolaba döndüm. "Memlekete gittiğinde sık sık balık tutmaya gidiyormuş. Yakınlarda uygun bir yer bulursa diye de gerekli eşyaları sürekli arabasının bagajında taşıyor."

Doğa çıkardığım malzemeleri koyacağı bir kap aradı. Karton tabakları fark edince eline aldı ve poşetini yırtarken, "Sen de onunla gidiyor musun?" diye sordu. Elimdekileri diğerlerinin yanına bıraktım. "Birkaç kere gitmişliğim var," dediğimde kaşları tekrar havalandı. Bu seferki şaşkınlıktan değil de daha çok imalı bir ifadeyle doluydu.

"Bu yakınlardaki yerler ilçeler mi mesela?"

Sorusuyla geç düşen jetonum beynimin içimde şangırdadı. Sanırım belli bir süre gündemimiz belliydi. "Hayır, o ilçelere görev harici hiç gitmedim." Domatesleri yıkarken, "Hımm..." diye bir ses çıkardı. Konunun kapanmasını umarak, "En yakın zamanda mutfak alışverişine çıksak iyi olacak," dedim. Başını onaylarcasına sallarken salatalıkları yıkamaya başladı.

"Kahvaltıdan sonra çıkalım istersen."

Saati kontrol ettim. Kahvaltı dediğimiz şey akşam yemeği olmak üzereydi. "Geç oldu. Bunlarla idare ederiz şimdilik," diyerek zeytinleri boş bir tabağa dökmeye başladım.

"İstanbul'dan döndüğünde hallederiz."

Doğa kısa bir an donakaldı. Musluğu kapatıp bana döndüğünde yüzü merak içerisindeydi. "Döndüğünde," diyerek söylediğim cümledeki işine gelmeyen yere takıldı. Başımı onaylarcasına salladım.

"Bugün izin dilekçesini verdim. Fakat seçimlerden önce izinler iptal olmuş. Yalnız gitmek zorundasın."

Doğa'nın suratı asılırken, "Ciddi misin?" diye sordu. Böyle bir konuda şaka yapmayacağımı bilmesine rağmen sorması hayal kırıklığındandı. Elimdeki işi bırakıp Doğa'ya doğru döndüm. O da bunu bekliyormuş gibi tamamen bana döndü. Ellerimi yanaklarına koyarken, "Yoğun bir dönem olacak," dedim. "Yine de şefe tekrar sorarım."

"Eğer sorun olacaksa sorma."

Başparmağımla usul usul yanağını severken, "Sen orasını düşünme," deyip gülümsedim. "Hem tek başına gitmen ablanla vakit geçirmen için iyi olacaktır."

"Seninle gitseydim çok daha iyi olurdu."

Surat asıklığını geçirmek istercesine sarıldım ve ıslak havluya çenemi dayadım. "Hâlâ aynı evde mi kalıyor?" Başını onaylarcasına salladı. "Çok eşyan var mı?" Yine *evet* demişti. Sıkıntılı bir iç çekerken, "O zaman arabayla gitmelisin," dedim. Alaycı bir kahkaha ile kollarımın arasından ayrıldı.

"Orada dur bakalım. Hiçbir güç bana o arabayla tek başıma uzun yol yaptıramaz."

Bunu diyeceğini biliyordum. Fakat aklıma eşyalarını kolayca getirebileceği başka bir yol gelmiyordu. Tekrar Doğa'yı kollarımın arasına çekerken, "Tamam. Bir çaresini buluruz o zaman," dedim. Diretmediğim için memnun olmuş gibi başını göğsüme tamamen gömdü.

"Ne zaman gideyim?"

Gitmek kelimesi boğazıma yumruk yemişim gibi hissettirdi. Rahat konuşabilmek için hafifçe boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Sen bilirsin," dediğimde başını kaldırıp bana baktı.

"*Gitme* dersen gitmem."

Buruk bir şekilde gülümserken, "Sana *git* diyemem ki," dedim. "Ama şu anda *gitme* demem de doğru olmaz. Ne zaman gideceğine kendin karar ver." Uzanıp alnını öptüm. Vereceği cevabın yakınlığından o kadar korkuyordum ki gözlerim acımaya başlamıştı. Kuruyan göz pınarlarımın beni ne zaman yarı yolda bırakacağını bilmiyordum. Fakat bunun Doğa'nın yanında olmasını istemediğimden emindim.

"Sen düşün. Ben duş alıp geliyorum."

DOĞA

Benim aksime, Doğukan göz açıp kapayıncaya kadar duşunu almıştı. Onun bu hızına alışkındım ama yine de her seferinde şaşırmadan edemiyordum. Neyse ki hız konusunda ben de fena sayılmazdım. O üzerini giyinip yanıma gelene kadar kahvaltıya dair her şeyi hazırlamıştım. Tabağa son yumurtayı koyarken, mutfak kapısında beliren silüeti fark ettim. Islak saçları duşun ardından gelen tazeliği yansıtırken, yüzündeki hafif gülümseme dikkatimi çekti.

"Keşke beni bekleseydin," dedi, sesi yumuşak ama hafif bir

sitem taşıyordu. Bu sözleri, onun hızının arkasındaki nedenin açlık değil, hazırlıkları birlikte yapmak istemesi olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Eline sağlık."

Yumurtayı da masanın ortasına yerleştirirken, "Ne yaptım ki," dedim. Doğukan arkamdan sarıldı. Ellerini kalçalarımda hissettiğim anda nefesim kesildi. Kendimi ona daha fazla yaslamak için hafifçe geriye ittim ama o bu temasın masum olmasından yana olacak ki hâlâ nemli olan saçlarımı öptü. Öperken kokumu içine çekmeyi de ihmal etmemişti. Sadece birkaç kez gördüğü şampuanımı unutmamış olması garipti. Ben sanki ona dair bu tarz gündelik hatıraların hepsini silmiştim ve ancak görürsem bir yerlerden anımsıyordum.

"Evimizin ilk yemeğini."

Cümlesine karşılık ufak bir şaşkınlık nidası dudaklarımdan döküldü. Teması o kadar kafa karıştırıcıydı ki en son ne söylediğimi hatırlamam için ciddi anlamda düşünmem gerekti. Bulduğum gibiyse kıkırdayarak kolları arasında Doğukan'a döndüm.

"Sadece yumurta kırdım. Bunun yemek sayıldığını sanmam."

"Ellerinin değmesi..." Bir eli yavaşça göğsünde duran elime ulaştı ve avucumun içi sıcak dudaklarının iç kıpırdatıcı hissiyle buluştu. "Ve karnımızın doyması yeterli." Bana bu yakınlıkta, bu şekilde bakmaya devam ederse içimde uyanan duyguların esiri olacaktı ve bir şeyler yemeden bir kez daha yakınlaşırsak daha sonra pek bir şey yemeye hâlimizin kalacağını sanmıyordum.

Aklımı, hislerimi, hormonlarımı dağıtmak adına, "Ne tarafa oturmak istersin?" diye sordum. Babamın evinde kimsenin kendine ait bir yeri yoktu. Kim nereye oturmak isterse ya da boş kalırsa yemek masasında oraya otururdu ama Doğukan'ın tarafta bu olay bile nizamiydi. Üstelik vefat edenlere hâlâ masadaymış gibi saygı duyuluyordu.

"Sen nereye oturmak istiyorsun?"

Bunda bile seçimi bana bırakmış olması gülümsetmişti. "Sonuçta burada komuta sendeydi, değil mi?" Tek cümlesiyle beni

yıllar öncesine götürmüştü. Onunla ilk kez mutfağa girdiğimizde söylediklerimizi bile unutmamış olması yüreğimin ortasına yumruk yememe neden oluyordu. Bir zamanlar onun söylediği cümleyi şu an yaşamak çok üzücüydü.

Ben onu gerçekten hak etmiyordum.

"Ne oldu?"

Gözlerimin sızını kontrol edebilecekmişim gibi kirpiklerimi kırptım. "Hiç," diyerek burun kemiğimi sıktım. Sanki sızlayan direğim orasıymış gibi... "Emin misin?" diye sorduğunda başımı bir hareketle salladım ve Doğukan'ın nerede oturmak isteyeceğini düşündüm. İşe gittiği zamanlar benden önce evden çıkması gerekecekti ama kontrol delisi olduğunu için kapıya sırtını dönmek hoşuna gitmezdi. Öte yandan ocağa en yakın yer kapının önündeki sandalyeydi yani hizmet edecek kişi oraya oturmalıydı. Yani ben.

Başımla kapının önündeki sandalyeyi işaret ettim. Doğukan'ın yüzündeki tatlı gülümseme biraz daha büyüdü. Onu düşündüğümü anlamış olmalıydı. Fakat bu yakınlıkta bu gülümsemeyle tehlikeli sularda yüzüyordu. Doğukan'ın dudaklarına minik ama arzumu bir süreliğine dizginleyebilecek bir öpücük bıraktıktan sonra kollarının arasından çıktım.

"Sen başla hadi," diyerek çayları koymak için ocağa doğru ilerledim. Bir yandan da içimdeki ağlama hissini derin nefeslerle geçirmeye çalıştım. Doğukan tam aksini söylemişim gibi ben masaya dönene kadar hiçbir şeye dokunmamıştı. Yüzümdeki ifade fazlasıyla ciddiydi. Fakat ben açmadığım sürece tekrar ne olduğunu sormayacak kadar saygılı görünüyordu.

"Yumurta soğuyacak, başlasaydın ya."

Karton bardağı önüne koyarken, "Ev halkı masaya oturmadan bizde yemeğe başlanmaz," dedi. Şaşkınlığımı saklama gereği duymadan yerime oturdum. Aile yapılarımız gerçekten de farklıydı. "O zaman afiyet olsun," dediğimde gülümseyerek çayından bir yudum aldı.

"Yalnız evimizin ikinci, ah, pardon, şişme yatağı unuttum, üçüncü eşyasının çaydanlık olmasından dolayı seni alkışlıyorum."

"O bizim değil," diyerek karton bardağı masaya bıraktı. "O da Kemal'in." Başımı çevirip ocağın üzerinde kaynayan çaydanlığa baktım. Yeni gibi duruyordu. "Balığı çaysız tutacağını düşünmüyorsun herhâlde?" Şaşkınlık gözlerime boyut atlatırken tekrar Doğukan'a döndüm.

"Arabasında çaydanlık mı dolaştırıyor?"

Başını onaylarcasına sallarken yumurtadan tabağına doğru çekti. Neden en yakın arkadaşı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. "Biz de alsak bir tane fena olmaz."

"Arabaya çaydanlık mı?"

Şok üstüne şok sesimi tizleştirmişti. Doğukan bana doğru erkeksi bir kıkırtıyla baktı. "Bizim arabamızın neyi eksik," dediğinde ciddi miydi yoksa benimle mi uğraşıyordu, çözemeyecek kadar şaşkındım. Çaykolikliğini düşünürsek ilk ihtimal daha gerçekçi geliyordu.

"Bunun için termoslar var."

"Hagaret sayarum."

Bunu o kadar içten ve doğal söylemişti ki Karadeniz ağzına aşina birinden fazlaca duymuş olmalıydı. "Haklısın, terbiyesizlik yaptım. Yarın ilk işimiz bir eve bir arabaya hatta bir tane de ofise çaydanlık almak olsun." Kıkırdarken ben de tabağımı kahvaltılıklarla doldurmaya başladım. Doğukan'ın ağzındaki yudumu hızlı hızlı çiğnerken bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Ofiste çalışmaya mı karar verdin?"

"Hıhım," diyerek yumurtadan bir yudum da ben aldım. Tuzu eksik, soğumuştu. Yine de ellerime sağlıktı. "Boş durmasının bir anlamı yok. Üstelik sıfırdan başlamak daha kolay."

"Sıfırdan başlamış olmayacaksın."

"Ah lütfen, olmalıyım," deyip çayımdan bir yudum aldım. "Buraya adım attığım an yeni bir sayfa açtım. Hatta diğer sayfadaki izleri hissetmemek için birkaçını yırttım. Sıfırdan başlamak en iyisi." Doğukan ağzındaki lokmayı ağır ağır çiğneyemeye başladı. Cevap vermemişti. Daha doğrusu zihninden vermişti ama bu sefer bakışlarından bile anlamama izin vermemişti. Üstelememek için, "Yarın ofise

bakmaya gider miyiz?" diye sordum. Bugün yeterince geç olmuştu.

"Ablana gitmeyecek misin?"

Ah... Bir de o mesele vardı, değil mi? Doğukan'ın benimle gelmeyeceğini öğrendiğim anda içimdeki tüm istek gitmişti. Açıkçası ondan bir oda ötede ayrı kalmak bile zorken, aramıza tekrar kilometreleri sokmak istemiyordum. Onun da istemediğini sözlerinden çok gözleri ele veriyordu. Fakat bir daha ablamla ne zaman yan yana gelebilirdik, onu da bilmiyordum. Eşyalarımı almak için bile olsa gitmem iyi olacaktı.

"Gideceğim."

Sustu. Sanki bir anlığına yükselen umudu yere çakılmış gibi bakıyordu. Bu hissi belli etmemeye çalışırken, "O zaman ne kadar erken o kadar iyi, değil mi? Sonuçta zamanınız kısıtlı," diye sordu.

Biliyordum ama ne kadar erken gidersem Doğukan'ı da o kadar erken özlemeye başlayacaktım. "Yarın mı gideyim?" diye sorduğumda boğazında bir yumru varmış da yutamıyormuş gibiydi. "Ben sadece unuttuğun bir ayrıntıya dikkat çektim. Sen ne zaman istersen o zaman," devamını getiremedi. Git diyemediğini çok daha iyi anladım. Sesi alıştığım tondan çok farklıydı. Fakat ona güçsüzlüğü konduramıyordum.

"Samam o zaman, kahvaltıdan sonra uçak biletlerine bakarız."

"Samam."

DOĞUKAN

Kaybetme korkusu, insanın içini saran derin bir endişe ve belirsizlik bulutuydu; bir girdap gibi ruhu içine çekiyor, varlığınızı boğuyordu. En parlak güneş altında bile gökyüzü gri görünebilirdi. Bu korku, mutluluğun narin yapısını sessizce kırıp, en güzel anları bile ağırlığıyla kirletebilirdi. Kalpte yankılanan bu keskin duygu, sessizce iç dünyanızı kemirir ve her şeyin altını oyardı. Pusuya yatmış bir karabasan gibi tek bir şüphenizi beklerdi, o an geldiğinde zihninizdeki sükûneti yerle bir ederdi.

Zihnimde beliren her senaryo, gerçeğin gölgelerini bir tehdit gibi resmediyordu. Mantıklı bir düşünceye tutunmak neredeyse imkânsızdı. Bu korku insanı tetikte tutardı, varlığınızı tetikleyen bir alacakaranlık gibi. Geceleri uyutmayan bu düşünceler, sabahın ilk ışıklarında bile gölgesini taşıyan bir ağırlıktı. Karanlığa açılmış gözlerinizin her gün yeni bir belirsizliğe bakışı, bir içsel savaşa dönüşürdü. Hele de bu savaşı birkaç kez kaybetmişseniz, bu sefer tüm hisler ölüme eş değer gelirdi.

Git demeye korktuğun birini kilometrelerce uzağa göndermek... Bu düşünce zihnimi susturmazdı. Her adımı, bir günahın ağırlığını taşır gibi hissettirirdi. Ama bu ne tür bir günahın bedeliy-

di? Bunu bilmiyordum. Bu kadar günahkâr mıydım? İşte ondan da emin değildim.

Kahvaltıdan sonraki her anımızı yakınlaşarak geçirdiğimiz için ne adamakıllı konuşabilmiştik ne evimizle ilgili plan yapabilmiştik ne de uçak biletlerine bakabilmiştik. Birbirimize doyamamamız bir nevi Doğa'nın kaçış planı olmuştu. Gitmek istemediğini, en azından bana istekli gözükmemeye çalıştığının farkındaydım. Fakat korkunun ecele faydası olmadığı gibi gitmesini geciktirmenin bir anlamı da yoktu.

Telefonumun çaldığını duyduğum anda Doğa'ya baktım. Gecenin yorgunluğu üzerine çökmüş olacak ki kılı bile kıpırdamamıştı. Göğsümde yattığı için el yordamıyla telefonumu bulmaya çalıştım. Siktiğimin titremesi ne kadar uzağa götürmüş olabilirdi ki.

Nihayet bulduğumda arayan kişiye baktım. Zeynep'in ismini görünce kaşlarım çatıldı. Saati kontrol etme ihtiyacı hissettim. Normalde kolay kolay aramayan biri için bu saat henüz çok erkendi ve nedense içime bir huzursuzluk çöktürmüştü. Tekrar Doğa'ya baktım. Deliksiz uykusunu konuşursam böleceğimi biliyordum. Bu nedenle telefonu meşgule attım ve Doğa'yı çok fazla sarsmadan yataktan kalktım. Kendine yastıkta yer bulana kadar başında bekledim. Tekrar daldığına emin olduktan sonra da sessizce ayaklandım.

Mutfağa doğru ilerlerken ekipten başka birinin arayıp aramadığına ya da mesaj atıp atmadığına baktım. Yoktu. O zaman işle ilgili bir konu değil miydi?

Zeynep'in numarasını tuşladım ve kulağıma götürdüm. Çalma sesi eşliğinde mutfağa girdim. Bir kere uyandığım için istesem de tekrar yatamazdım. Bu yüzden çay demlemeye karar verdim. Hatta uyanmazsa imkânlarımızın kısıtlılığına rağmen Doğa'ya yatakta bir ziyafet çektirebilirdim. Yemeklerle...

"Günaydın Doğukan. Uyandırdım mı?"

Sorusu bitmeden esnemeye başladığım için kıkırdadığını duydum. "Özür dilerim." Çaydanlığın altını suyla doldururken, "Hayırdır Zeynep bu saatte?" diye sordum.

"Şef, '13.00'te şubede toplantı,' dedi."

Gruplarda böyle bir konuşma geçmemişti. Peki Zeynep bunu nasıl biliyordu? Çaydanlığı ocağa koydum. Altını yakarken, "Kemal'in haberi var mı?" diye sorduğunda onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Seni aramadan önce onu aradım." Bu işi görev mi bilmişti yani? Gruptan herkese ulaşmak varken bu özel muamele de neyin nesiydi? Gizlilik esas olan bir konu vardı belli ki. Hem de üslerimizden...

"Tamam," diyerek saati tekrar kontrol ettim. Beş saate yakın süre vardı. "Haber verdiğin için sağ ol. Şubede görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Ardından bu durumu teyit etmek için Kemal'i aradım. Çayın demlenmesini beklemek için oturmaya karar verdim. Kamp sandalyeleri çıplak tenime değdiği anda ürperdim.

"Allah Allah. Tamam da celeceez deduk. Ne bu ısrar?"

Kemal'in sitemi Zeynep'in doğruyu söylediğinin kanıtı niteliğindeydi. "Sana da günaydın," dediğimde nefesini sıkıntılı bir şekilde telefonun ucuna üfledi. "Cün aydu mu ki bana tatava yapaysun? Garga daha pogunu yememustur da." Sabah neşesi modunda uyanmış olan Kemal'e, "Hayurdur gece besuk mu salladun?" diye sordum. Onun kadar akıcı olmasa da şivesini ona karşı kullanmam beğeni dolu bir nidayı dudaklarından kaçırdı.

"Garadenuz'e cirdun cıktun bi an. Cuzel cuzel. Kapaysun bu isu."

Aramızdaki boş muhabbete ara vererek, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Kemal boğazını temizledi ve daha az şive kullanarak mitinglerle ilgili toplantı yapılacağından bahsetti. "Şef görev dağılımlarını yapacakmış sanırım."

"Desene ölüm fermanımızı dinlemeye gidiyoruz."

"Diğer dönemlere göre çok yoğun olacak diyorlar. Bakalım. Allah büyük. Siz ne yapıyorsunuz?"

Çayı demlemek için ayaklandım. Telefonu kulağım ve omzum arasına dayarken, "Zeynep'in aramasına uyandım. Doğa uyu-" derken mutfak kapısında sadece iç çamaşırlarıyla beliren kadını görmeyi beklemiyordum. Kapı eşiğine hafifçe yaslanmış, kollarını göğsünün altında bağlamıştı ve siktir. Şu anda her şey gözüme daha büyük gözüküyordu. Nutkum tutulmuş gibi baştan

aşağı Doğa'nın tüm hatlarını süzdüm. Parmak uçlarım sanki tenini hissetmişim gibi karıncalandı. İşin kötü yanı hareketlenen sadece onlar da değildi.

"Dogi?"

Telefonun ucundaki adam kendini hatırlatır gibi seslenmişti. "Buradayım," diyen sadece dilimdi. Yoksa aklım Doğa'yı kucaklayıp şişme yatağa götürmek veya dün geceki gibi kamp sandalyesinde kucağıma oturtmak arasında kalmıştı. Kahretsin bu düşünceler uyanan duygularıma hiç yardımcı olmuyordu.

"Bellu bellu."

Kemal'in gülümsediğini işitmek kendimi toparlamama yetti. "Şubede görüşürüz," dediğimde cevap vermedi. Sadece *seni gidi seni* mesajı taşıyan bir gülümseme eşliğinde telefonu kapattı. Ben de telefonu tezgâha fırlatarak Doğa'ya doğru yürüdüm. Mantıklı bir cümle kurmaya çalıştım. Fakat mantık bu manzara karşısında çok uzağımdaydı.

"Üşüteceksin."

"Isıtırsın. Hatta belki ısıtmaya başlamışsındır bile."

Doğa'nın tek kaşı imalı bir hareketle havalandı. Kızgın mıydı, gıcık mı olmuştu emin olamayacağım bir ifadeyle bakıyordu. Ellerimi kollarına yerleştirdim. Gerçekten de sıcaktı. Bu çıplaklık için fazla bir sıcaklık. "Demek ilk günaydınlaşmanı Zeynep'le yaptın." Hah... Şimdi bu bakışların nedeni anlaşılıyordu. Libido düşürmek konusunda yıllar ondan hiçbir şey götürmemişti gerçekten.

"Yaptım sayılmaz."

Bu sefer diğer kaşı da havalandı. "Öğlen toplantı olduğunu haber vermek için aramış," derken bir yandan da kollarını ovuşturdum. Fakat bu onu pek rahatlatmış gibi görünmüyordu. Oysaki bana onun nefesi değse tüm gerginliğim geçip gidiyordu. "Neden o aramış?"

"Bilmiyorum."

"Herkesi o mu arıyor?"

"Sanırım," dediğimde bir süre gözlerimin içine baktı. "Kemal'i de aramış mı?" Sorguya çekilmek rahatsız hissetse de onun kalp ve akıl rahatı her şeyden önemliydi. Başımı *evet* anlamında salladım. Fakat Doğa çözemediğim ve fazlasıyla rahatsız edici bir şey düşündüğünü belli eden bakışlarıyla beni süzmeye devam etti.

"Öğlen miydi toplantın?"

Başımı onaylarcasına sallarken, "Öğlen 1'de," dedim. O da başını yukarı aşağı hareket ettirirken ellerimin arasından kurtuldu. "Güzel. Umarım o saate kadar uçak bileti bulabilirim." Duyduğum şeyle kaşlarım çatılırken, "Ne?" dedim. Doğa ise gayet rahat bir ses tonuyla, "İstanbul'a gideceğim ya. Unuttun mu?" diye sordu. Hiç aklımdan çıkıyor muydu ki unutayım?

"Bugün gitmek istemediğini sanıyordum."

"Ben de bugün gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Kafa karışıklığım arttı. "Neden bugün?" Doğa ise cevap vermek yerine gerisin geri dönmüştü. "Önce sen banyoya gir istersen. Ben biletimi alıp toplanayım," diyerek gözden kayboldu. Peşinden ilerlerken, "Neden bugün Doğa?" diye sordum.

"Sabah saatlerinde aranacak kadar yoğunsun."

Bana bakmamıştı bile. Allah aşkına tüm bu kararlar Zeynep aradı diye miydi yani? "Sana yoğun olacağımı zaten söylemiştim," diyerek peşinden yatak odasına girdim.

"Evet, söylemiştin ama bu şekilde değil."

Yatağı toparlamaya çalışıyordu ve sinirli olduğu her hareketinden belliydi. "Ne şekilde değil?" Lütfen aklıma gelen düşünceleri dillendirme Doğa. Şu an olmaz. İlk gecemizden sonra olmaz...

Yatağı toplamayı bıraktı ve, "Banyoya giriyor musun?" diye sordu. "Bu konuyu çözmeden hayır," dediğimde kenarda duran telefonunu eğilip aldı. "Çözülecek bir konu yok. Yoğunsun ve ben de birkaç gün sonra ülke değiştirecek ablamı tek başıma görmeye gidiyorum." Üzerime doğru yürüdükten sonra, "Madem sen girmiyorsun. Önce ben duş alsam iyi olacak," dedi ve yanımdan bir hışımla geçip kendini banyoya kilitledi.

KİLİTLEDİ!

Belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Belki ikimizin de yalnız kalması gerekiyordu.

DOĞA

Kıskançlık, insanın kalbinde yavaşça büyüyen zehirli bir sarmaşık gibiydi. Bu duygu, ilk başta küçük ve masum bir yeşillik gibi görünse de zamanla büyüyüp tüm benliğinizi sarardı. Ruhunuz boğulurdu. Nefes almaya çalıştıkça kalbinizde bir düğüm hissederdiniz; sevdiğiniz kişiye olan her bakış, her söz, her hareket o düğümü daha da dolaştırırdı ve oluşan kördüğüm sevginin en saf hâlini bile gölgeleyen bir güvensizliğe dönüşürdü.

Bu sadece sevdiğinize karşı değil, kendinize karşı da bir güvensizlik olurdu üstelik. Dışarıdan sakin görünmeye çalışsanız da içiniz bir volkan gibi kaynardı. Her an patlamaya hazır olan bu volkan, ateşten bir duvar örerdi sevdiğinizle aranıza. İlk kim adım atarsa o daha fazla yanardı.

Bu sefer yanan kişi Doğukan'dı. Kendine güvenmeyecek kadar gözü dönen kişi ise ben...

Kalbini kırmamak adına kendimi banyoya kilitlemiştim. Soğuk su bile içimdeki volkanı söndürmeye yetmeyince duşa ara verip uçak biletlerine bakmaya başlamıştım. Ya üç saat içerisinde kalkan uçağa binecektim ya da yarını bekleyecektim. Doğukan'ın yoğunluğunu bildiğim için tek başıma bu şehirde kalmak istemiyordum.

O yüzden kalan son biletlerden birini aldım ve hızlıca duşumu tamamladım.

Havluya sarıldıktan sonra telefonumu elime alıp saate baktım. Havalimanı şehrin dışında olsa da çok uzak değildi. Bir saat içerisinde hazırlanabilirsem çok rahat uçağıma yetişebilirdim. Hızlı olmalıyım diye düşünerek önce kilidi ardından kapıyı açtım.

Karşımda görmeyi beklemediğim adamla irkildim. Dakikalardır orada dikiliyor olamazdı, değil mi?

"Konuşabilir miyiz?"

Sıkılmış, sabırsız ve biraz da öfkeli olan ses tonuyla kendime gelirken, "Hazırlanırken konuşalım," dedim ve yatak odasına doğru gidebilmek için yanından geçtim.

"Uçağa yetişmem lazım."

"Anlamadım?"

Doğukan duyduklarının şokuyla olsa gerek, direkt peşimden gelmemişti. Odaya girdiğimde yatak dâhil her şeyin derli toplu olduğunu gördüm. Belli ki beni beklerken boş durmamıştı. Bavuluma doğru eğilirken Doğukan'ın nihayet yürümeye başladığını adım seslerinden anladım.

"Banyo yapacağını söyleyerek uçak bileti mi aldın?"

Doğukan'a doğru dönmeden, "Gördüğüm üzere banyomu da yaptım," dedim. Eşyalarımı karıştırırken bir anda kolumdan tutulduğumu hissettim ve göz açıp kapayıncaya kadar ayaklandım.

"Ne oluyor Doğa?"

Doğukan'ın ciddiyetle çatılmış ifadesine bakarken, "Ne mi oluyor?" diye sordum ve kolumu elinden kurtardım.

"Evimizdeki ilk sabahımızda eşim beni öperek uyandırmak yerine başka bir kadınla konuşmak için sessiz sedasız koynumdan çıkıyor."

Doğukan bana saçmaladığımı belli eden bir bakıştan sonra, "Olayı çarpıtıyorsun," dedi.

"Sana çarpmamdan iyidir."

Hafifçe kaşları çatılırken gözleri kısıldı. "Anlamadım?" Basbayağı anlamıştı. İçimde kıskançlıktan beslenen öyle bir canavar vardı ki bir şeylere vursam ancak dizginlenirdi. "O kadın evli olduğunu biliyor," derken kelimeler kulağıma yabancı geldi. Biliyor muydu gerçekten? Söylemiştim, evet ama ufak bir araştırma yapsa resmiyette evli olmadığımız ortaya çıkardı. Belki de rahatlığı bundandı. İmam nikâhı onun için bir şey ifade etmiyor olabilirdi. Bir dakika... Belki imam nikâhlı olduğumuzu bile bilmiyordu. Doğukan ve Kemal'in arasındaki muhabbeti anımsayınca kaşlarım olabildiğine çatıldı.

"O kadın evli olduğumuzu biliyor mu?"

"Biliyordur."

"Biliyordur değil Doğukan. Biliyor mu, bilmiyor mu? İmam nikâhı muhabbeti konuşuldu mu aranızda?"

Doğukan çatık kaşları altında bana bakarken, "Hayır," dedi. "Ben varken konuşulmadı ama Uğurcan mutlaka-"

Daha fazla konuşmasına izin vermeden alkışlayarak cümlesini böldüm. Bu alaycı tavrımı saygısızlık olarak düşünmüş olacak ki kaşları daha da çatıldı. "Ne olduğunu soruyordun ya... Olan bu işte. Bu yüzden sabahın köründe seni rahatça arayabiliyor." Doğukan'a arkamı dönüp tekrar bavuluma eğildim.

"Kemal'i de aradı."

Hah... Kendini savunma şekli gözlerimi yaşartacaktı. "Meryem'in mesaiye gittiğini bildiği için rahattır."

"Konuşurken yüzüme bakar mısın?"

"Hayır. Hazırlanmam gerekiyor."

"Bu konuyu çözmeden gidecek misin gerçekten?"

Omzumun üzerinden Doğukan'a doğru baktım. Kafası karışmıştı. Duygular sırasıyla göz bebeklerini esir ediyordu. Öfke, kırgınlık, korku, endişe, öfke, kırgınlık... Tekrar ayağa kalkıp Doğukan'a doğru döndüm.

"Benim çözebileceğim bir şey olsaydı o telefon çalmazdı."

Gözlerimin içine öyle bir bakış attı ki öfkeme rağmen irkildim. Bu bakış, beni tüm duygularımla yüzleştiriyordu; kalbimde bir anda

yankılanan endişe ve merak, öfkemi arka plana itmişti. Doğukan, cebindeki telefonu çıkararak bir numarayı tuşladı. Ardından çalma sesini odanın sessizliğini delip geçen bir yankıyla hoparlöre aldı. Sesin etkisi, odanın gerilimini daha da artırmıştı. Her saniye, bilinmezlik daha güçlü bir şekilde üzerime çöküyordu.

Birkaç saniye sonra ince bir kadın sesi telefonun ucunda duyuldu. "Efendim Doğukan?" dedi, sesindeki tını, içimde farklı bir rahatsızlık yaratmıştı. Onun sesinden sevdiğimin adını duymak bile midemi bulandırmıştı. Doğukan, "Zeynep," dedi sert bir tonda. Bu ise bulanan mideme yumruk yemekten farksızdı.

"Benim evli olduğumu biliyor musun?"

Lafı dolaştırmadan, direkt sorması öfkemi sıyırıp çekti ve yerine çok fazla belli etmemeye çalışsam da büyük bir şaşkınlık bıraktı. "Evet, biliyorum." Kızı tanımasam da sesinde zerre kadar tereddüt yoktu. Doğukan'ın kaşları *gördün mü* der gibi havalandıktan sonra, "O zaman sabahın köründe beni neden arıyorsun?" diye sordu. Ses tonu küfürden farksızdı. Bunu telefonun ucundaki kadın da fark etmiş olacak ki ufak bir es verdi.

"Şef söyledi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Neden gruptan yazmadın?" Sorularıyla karşısındakini mi zorluyordu yoksa beni mi utandırmaya çalışıyordu, emin değildim ama ikisini de başarıyor gibi görünüyordu.

"Gizlilik esasmış. Diğer unsurların bilmesini istemediğini söyledi. Kendisi bir görüşme yaptığı için sizleri arayamadı. Rica etmese ben de aramazdım."

Hayalet bir el gibi göğsümdeki kördüğümü çözmeye başladı. Her düğümde yüreğimdeki güvensizlik pişmanlığa dönüşüyordu. Doğukan bana *yeterli mi* dercesine baktı. Cevap vermedim ama o bakışlarımdan anlamıştı. Fazlasıyla yeterliydi. "Tamam Zeynep. Toplantıda görüşürüz." Kızla vedalaştıktan sonra telefonu kapattım. Odanın içine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Bozması gereken kişi bendim ama bir şey diyecek gibi dudaklarım aralandığı anda kapanıyordu.

"Ben duşa giriyorum."

Elimdeki telefonu benim aksime yatağa fırlattı. Ardından üzerindeki kıyafetleri havalı hareketlerle bir çırpıda çıkardı ve telefonun yanına gönderdi.

"Sonra da seni havalimanına bırakırım."

Yüreğim boğazımı sıkmış gibi yutkunamadım. Doğukan tam arkasını dönmek üzereyken özür dileyecek gibi oldum. "Sakın," dedi uyarırcasına. "Şu anda değil. Hatta bugün değil. Önce git, sonra konuşuruz." Dondum, kaldım. Bana söylememek için uğraştığı kelime yüzüme tokat gibi çarptı. Doğukan arkasını döndü. Tam birkaç adım atmıştı ki durdu. Fakat tekrar bana doğru dönmemişti.

"Sana sandviç hazırladım. Çayın altını da kapatırsan sevinirim."

"Sen yedin mi?"

Cevap vermedi. O banyoya girdi. Benim aksime kapıyı kilitlemek yerine açık bıraktı. Peşinden gitmemi mi istiyordu yoksa mutfağa gittiğimden emin mi olmak istiyordu, çözememiştim ama ikinci ihtimal söylediklerinden sonra daha yakın gelmişti.

Kendim ettim kendim buldum psikolojisiyle üzerimi giyindim. Ağlamak ve hıçkıra hıçkıra ağlamak arasında kalmıştım. Gözlerimden yaşlar nazlı nazlı süzülürken mutfağa gitmeye karar verdim. Banyonun önünden geçerken suyun kapandığını duydum. Kesinlikle beni beklemiyordu.

Çıkarken beni kapıda görmemesi için hızla mutfağa doğru ilerledim. İçeri girdiğimdeyse olduğum yere çakılıp kaldım. Masanın üstünde özenle hazırlanmış iki peynirli sandviç vardı. Peçetesine kadar her şeyi koymuştu. Tek bir bardak çay bile içmediği, ağzına kadar dolu olan çaydanlıktan belliydi ve tezgâhın üzerinde aldığımız kahve makinesi kurulu bir şekilde duruyordu. Yanında da sevdiğim türden paketi açılmamış bir kahve...

Çay yerine her zamanki gibi kahve içmek isteyeceğimi düşünmüştü. İşte şimdi ağlamak için çok uygun bir zamandı. Fakat bu sefer de gözyaşlarım akmak yerine inatla göz pınarlarıma tutunmayı tercih etmişti.

Çaydanlığın altını kapattım ve ikimize birer bardak doldurdum. Tepsimiz olmadığı için kahve makinesinin kutusundan yeterli büyüklükte bir karton kopardım ve sandviçle çayları üzerine koydum. Dikkatli bir şekilde yatak odasına doğru ilerlerken Doğukan'ın banyodan çıktığını gördüm. Üst vücudunu çıplak bırakacak şekilde sardığı havlusuyla enfes bir görüntü sergiliyordu. Bana doğru ufak bir bakış attıktan sonra saçlarını kuruladığı havluyla yatak odasına doğru ilerledi. Aramızdaki mesafeyi iki anlamda da açmaması için, "Sıhhatler olsun," dedim.

"Teşekkür ederim."

Arkası dönük bir şekilde iç çamaşırını giyinmeye başladı. Sanki daha önce görmemişim gibi utanmış ve başımı çevirmiştim. Elimdeki kartonu dikkatli bir şekilde yatağın üzerine koyarken, "Bak, yatağa kahvaltı getirdim," dedim. Aramızdaki buzları eritmeye çalışırken sanki daha çok soğutuyordum.

"Tokum ben. Sana afiyet olsun."

Bunu diyeceğini tahmin ediyordum. Hiç inadını parlatamazdım. Karton bardaklardan birini elime alarak, "Çay?" diye sordum. Koyu gri kot pantolonunu giyerken, "İstemiyorum," dedi. Durum düşündüğümden de vahimdi. Cevap vermedim ve sadece giyinişini sessizce izledim. Bir süre sonra ne yaptığımı merak etmiş olacak ki bana doğru baktı. Ardından gözleri hiç dokunmadığım kahvaltımıza kaydı.

"Bir şeyler yemelisin."

"Sen de öyle."

"Ben yedim. Hatta o kadar doydum ki tek bir lokma daha yiyecek durumda değilim."

Laflarımdan bahsettiğini anlamıştım. Cevap vermek için ağzımı açacağım sırada, "Lütfen," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Gitmeden konuşmamız ve sorunumuzu çözmemiz lazım."

Alaycı bir ifadeyle, "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordu. Ardından ciddiyetini geri takındı. "Nasıl benimle konuşmadan gitmeyi göze alabildiysen, şu anda da konuşmamıza gerek yok. Geç kalmak istemiyorsan bir şeyler ye de çıkalım."

DOĞUKAN

Kıskançlık insani bir duyguydu. Bu duyguyu kontrol altında tutmak, sevgi ve bağlılığın en önemli unsurlarından biriydi. İçinde bu duygunun olmadığını savunan herkes gözümden dünyanın en büyük yalancılarından biri olarak düşerdi. Fakat kıskançlık ve güvensizlik arasında çok ince bir sınır vardı. O sınırı geçtiğin an sevgi bağında zedelenmeye başlardı. Sorgulamaya başlardın kendini. Nerede hata yaptığını, onu bu güvensizliğe itecek ne söylediğini, şimdi nasıl tepki vermen gerektiğini...

Doğa'nın aklında soru işareti kalmaması için uğraşmıştım ama benim kafamın içinde soruların hiçbiri cevap bulmamıştı. Açıkçası bir süre de bulmasına gerek yoktu. Çok kırgındım. Beni kendi içinde yargılayıp gidebilecek şekilde infaz etmesine çok kızgındım. Yorgundum. Kendince aldığı kararların sonunda gitmelerinden çok yorulmuştum.

Ve yine gidiyordu. Üstelik bu sefer peşinden koşacak dermanım yoktu.

Havalimanının kalabalık ve telaşlı atmosferine girdiğimiz an, vedalaşmanın acısı daha da yüreğimin derinlerine saplandı. Sanki kalbim ağırlaşmıştı ve her nefes alışverişimde ayaklarım daha zor hareket ediyordu. Doğa'nın benden daha çok zorlandığını onu bankolara doğru çekiştirmeye başlamamla anlamıştım. İstediği bu değil miydi? Gidiyordu işte...

Etrafımızdaki insanlar, uçuş anonsları ve bavul sesleri, yol boyunca sessizlikle harmanlanan hüznü gürültüleriyle bastırıyordu. Biletini kestirirken profilden Doğa'yı izledim. Bu anın sonsuza dek sürmesini dilerken gözlerimi kırpmak için bile onun çehresinden ayırmadım. O yanımdayken zaman dursun istedim. Çünkü bu an, belki de uzun bir süre boyunca son kez onun nefesini tenimde his-

sedeceğim andı ve ben onu şimdiden çok özlemiştim. Ayrılık sanki bir gölgeydi. Sürekli peşimizde dolaşıyordu. Kurtulmaya çalıştıkça daha da karışıyorduk karanlığına...

Ama zaman acımasızdı. Ondan uzaktayken bir ihtiyarı oynarken, yanındayken koşmayı yeni öğrenmiş bir çocuk gibi coşkuluydu. Biletini beklerken bana doğru kaçamak bir bakış atan Doğa'nın gözleri belli etmemeye çalışsa da ayrılığın acısını çoktan taşımaya başlamıştı. Kalbimin en hassas köşesindeki yara sızım sızımdı.

"Teşekkürler."

Biletini alan Doğa bana doğru döndü. Arkamızdaki insanlara yol açmak için kenara çekildi. Saatini kontrol etmek bahanesiyle gözlerini kaçırdı. Oysaki buna gerek yoktu. Uçağının anonsları çoktan yapılmaya başlamıştı. Konuşacağımız rahat bir alana kadar yüzüme bakmadı. Burnunu çekişlerinden ağlamasına ramak kaldığını anladım. Bense çoktan içime doğru ağlamaya başlamıştım.

İkinci güvenliğin önünde durdu. Buğulu gözlerime rağmen gülümsemeye çalışarak, "Veda vakti," dedi. Gözleriniz birbirine kenetlenmişken, dudaklarından dökülen kelimeler sanki havada asılı kalmıştı. Sözler kifayetsiz kalmıştı çünkü bu vedanın ağırlığını kelimelerle ifade etmem imkânsızdı. Konuşursam ağlamam kaçınılmazdı. Bu yüzden irademi güçlü tutmaya çalışarak başımı *tamam* anlamında salladım.

"Haftaya görüşürüz."

Ayrılık bir denizin dalgaları gibi üzerinize geliyordu; bir yandan kabullenmeye çalışırken, diğer yandan kaybetme korkusuyla boğuşuyordu ve kahrolası zaman duracak bu anı bulmuştu. Boğulmak üzereydim.

"Bir şey demeyecek misin?"

Doğa'nın gözlerinizdeki yaşlar, yavaşça yanaklarınızdan süzüldü. Her bir gözyaşı, içindeki derin acının ve pişmanlığın bir yansımasıydı. Artık çocuk değildi. Aldığı kararların sonuçlarını yaşamak zorundaydı.

"İyi yolculuklar Doğa Karahanlı."

Ağlayarak gülmek denen bir şey vardı. Kahrolası irademi yıkıp geçecek kadar güçlüydü. Doğa'yı çekip kollarımın arasına aldım. Göğsümde hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken bedenini sıkı sıkı sardım. "Çok özür dilerim." Gözyaşlarıyla boğulan kelimelerin çaresizliği ürpermeme neden oldu. "Kıskandım sadece. Yemin ederim, sadece kıskandım." Göz pınarlarımı zorlayan yaşları dizginlemek için derin bir nefes aldım. "Lütfen bir şey söyle," derken içi tükenircesine ağlamaya başladı. Saçlarını yavaşça severken başının üzerini öptüm. Saçlarının kokusunu içime hapsetmek istercesine burnumu uzaklaştırmadım. Birkaç damla yaş arsızca gözlerimden kaçtı ve Doğa'nın saçlarına değdi. Devamı gelmemesi için gözlerimi sıkıca yumdum.

Doğa'nın uçağının anonsu tekrar duyuldu. Son bir nefes daha alarak gözlerimi açtım ve Doğa'yı kendimden yüzünü görebileceğim şekilde uzaklaştırdım. Yanaklarındaki yaşların bıraktığı izleri silerken, "Biliyorum," dedim. "Fakat sen benim kafandan geçenleri yapmayacağımı hâlâ öğrenemedin. Yokluğuna bile ihanet etmemişken varlığında benden bunu beklemen..."

Doğa itiraz edecek gibi oldu. Boş laflara karnım gerçekten toktu. Konuşmasına izin vermeden, "Üstüne bir de kendinle, yokluğunla cezalandırmak ister gibi gideceğini söylemen," diye devam ettim. "Üstelik gitmeyeceğime dair söz de vermemiştin. Bu sefer gerçekten tutmadın."

Doğa'nın elleri yüzümle buluştu. Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşı parmak uçlarıyla yakalamıştı sanki. Ellerimi ellerinin üzerine koydum. Avucunun içini öptükten sonra parmaklarımızı sıkıca kenetleyerek yüzümden uzaklaştırdım. Tekrar bir anons duyduğumda derin bir nefes aldım ve başımı dikleştirdim. Bu sefer de ben gözlerimi güvenliğin önündeki kalabalığa bakmak için kaçırmıştım.

"Sıra azalmış."

"Gitmek istemiyorum."

"Artık çok geç," derken bakışlarımı Doğa'ya çevirdim. Böyle bir şey söylediğim için şaşırmıştı. *Gitme* dememi bekliyordu ama bu

beni artık aşardı. "Hadi. Geç kalacaksın," diyerek başımla güvenliği işaret ettim. Pes ederek benden uzaklaştı. Ellerimiz birbirinden ayrıldı. İçimdeki boşluk her adımında bir kat daha büyüdü. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için belimde birleştirdim. Bu hâlimi gördüğü an ufak bir hıçkırık dudaklarından kaçtı. Bu ayrılık, bir vedanın ötesinde, kalbimizde taşıdığımız yaranın deşilmesiydi.

Beni o kadar çaresiz bırakmıştı ki. Zaten gidecekti ama bu şekilde olmasına gerek var mıydı? Güvenlik kutularından birine eşyalarını koymaya başladı. "İndiğinde haber ver," diye seslendiğimde başını *tamam* anlamında salladı.

"Özle beni."

Yutkunamadım. Biz o konuyu çoktan geçmiştik. Sırasının gelmesini beklerken gözlerini bir an bile benden ayırmadı. En son dayanamayıp, "Seni çok seviyorum," dedi. Göğsümdeki sızıyı geçirmek istercesine burnumdan derin bir nefes aldım.

"Seni sevmekten de öteyim. İyi yolculuklar."

Ayışığı Kitaplığı

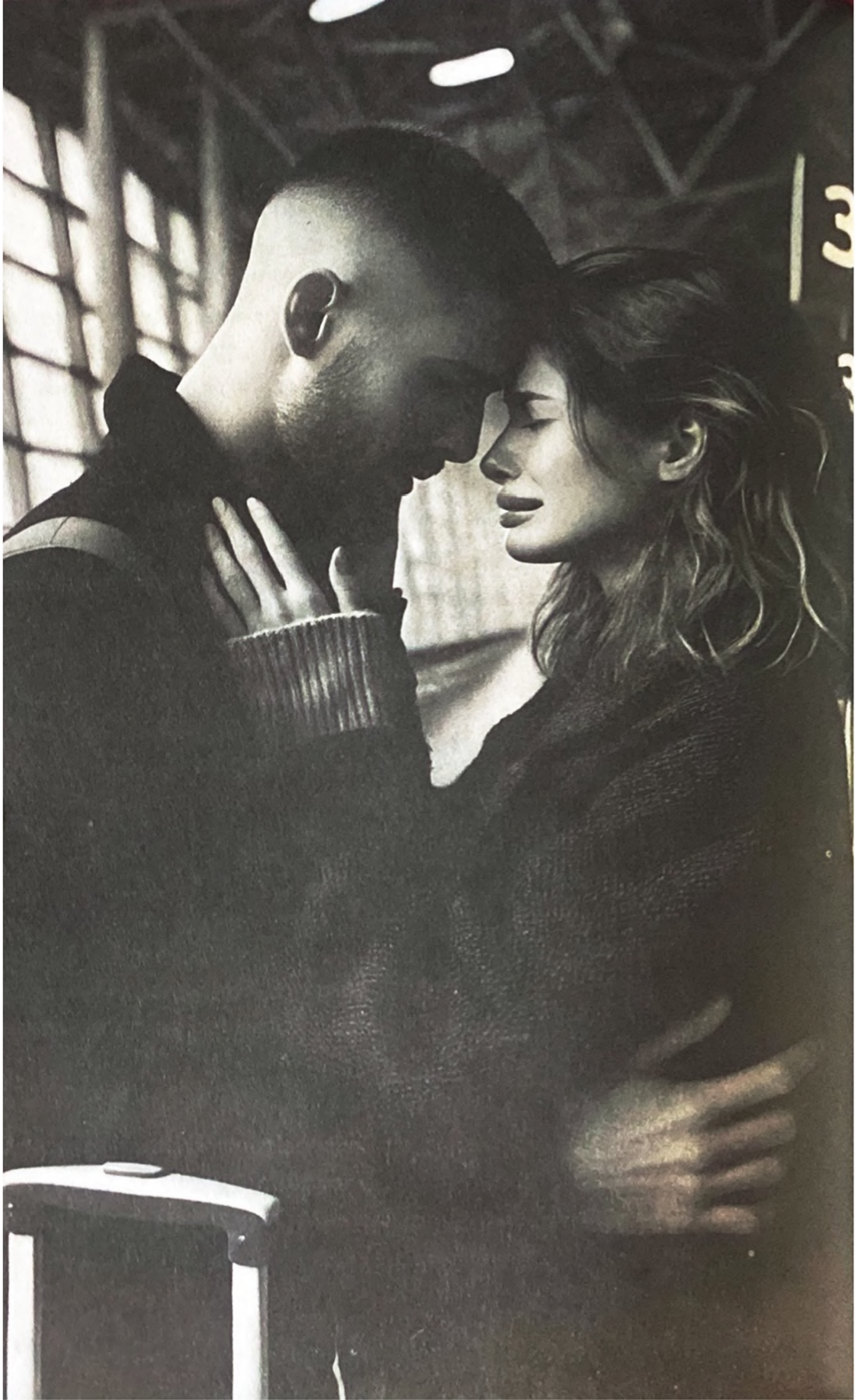

DOĞA

Onu daha önce de geride bırakmıştım. Birçok kez. Ama bu sefer... Bu seferki diğerlerinden farklıydı. Bu seferki şimdiye kadar olan her bir vedaya şapka çıkartacak kadar korkutucu, içimde tarifsiz bir boşluk yaratacak kadar güçlüydü. Kalbim âdeta kendini bir çukurun içine bırakmıştı, bu çukurdan çıkabilmek için elimden geleni yapıyordum ama her çabamda daha da derine çekildiğimi hissediyordum.

Yol boyunca gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Her bir damla hem bir hatırayı hem de üzerime yüklenen suçluluğu taşır gibi yüzümden süzüldü. Ağlamaktan yorgun düşmüş olsam bile içimdeki dalgalar bir an olsun dinmiyordu. Zihnimde dolaşan düşünceler İstanbul'a yaklaştıkça daha da yoğunlaştı. Gökyüzünden şehri görmeye başladığım an, o tanıdık silüetle karşılaştığımda aniden telefonuma sarıldım. Parmaklarım sanki her şeyden önce ona ulaşmalıymış gibi hareket etti.

Uçak inişe geçerken sabırsızca telefonumun sinyal almasını bekledim. Sanki onun sesi, dünyamı biraz olsun toparlayabilecek tek şeymiş gibi hissediyordum. Gökyüzündeki o birkaç saniyelik alçalma süreci, bana bir ömür gibi geldi. Telefonu açıp çekeceği ana

kadar bekledim. Her geçen saniyede kalbimin atışları hızlanıyordu, içimdeki karışıklığı ve özlemi nasıl dile dökeceğimi bile bilmiyordum. O an zihnimde bir şarkı çalmaya başladı ve ben işime yarayacak kelimeleri Doğukan'a mesaj attım.

"Sevdiğim nerede ben neredeyim[27]..."

"İndin mi?"

"Ben indim de uçağın bundan haberi olduğunu sanmıyorum."

"Anlamadım?"

"Tekerlekler yere temas edeceğini bile daha fark etmedi bence."

"Uçak inerken telefonunu mu açtın? Ne kadar tehlikeli, farkında mısın?"

"Bunu diyen seneler önce iki saatten dakika çalabilmek için uçak kalkarken telefonla konuşan adam olmasa inanacağım ama..."

"O adam ölümden korkmuyor ama bir sevdiğini daha kaybetmekten deli gibi korkuyor."

"Ne demiştin o zamanlar dur düşüneyim Hım... Bir telefondan dolayı uçak düşecekse hiç uçmasın mıydı?"

"Onun gibi bir şey."

"Neyse, merak etme, indik şu an. Tehlike geçti. Sen ne yapıyorsun?"

"Toplantıdayım."

"Yaıı. Sen toplantıda bana mesaj mı atıyorsun?"

"Sıkıntı olmasın?"

"Daha kritik yerlerde atmışlığım var."

"İlla hatırlat."

27. Gülden Karaböcek – Dilek Taşı

"Hatırlatmak gibi bir derdim yok.
Sordun söyledim."

"Ama sen hâlâ soğuksun."

"Aramıza giren mesafelerden
öyle hissediyorsun bence."

"Hayır, soğuksun. Konuyu tatlıya bağlamak
için yaptığım şebeklik bile sana ulaşmadı baksana."

"Ulaşmasa şu an mesaj atıyor olmazdım.
Konu nereye bağlanır bilmem ama
kendini daha kötü hissetmemen
için şu an bu riski alıyorum."

Uçak nihayet park ettiğinde bir anlık rahatlama dalgası yayıldı. Fakat bu rahatlama, kapılar açılmadan önceki o huzursuz hareketete dönüşmekte gecikmedi. Yolcular koltuklarında beklemek yerine bir yarış başlamış gibi ayaklanmaya başladılar. Kapının açılmasıyla uçaktan çıkmayı hedefleyen herkesin aynı anda hareket etmesi, koridorları bir anda karmaşık bir insan akışına dönüştürdü. Bir kol çantası aşağıdan sürüklendi, bir bavul sırtlardan indi, sanki herkes bir yerden bir yere yetişmek zorundaydı.

Hareketlilik o dar koridorda yankılanan seslerle birleşti. Bavul fermuarlarının tıkırtıları, telefon melodileri ve birkaç kişinin aceleci mırıldanmaları, uçaktaki sessizliği tamamen silmişti. Koridor bir anda bir "ana baba günü" hâline gelmişti; bir telaşın, bir kaosun içinde herkes kendi planını uygulamaya çalışıyordu. Bazı yolcular sabırsızca önlerindeki insanları geçmeye çalışırken, diğerleri dikkatle bir boşluk arıyordu.

Bu karışıklığa dâhil olmamak adına beklemeye karar verdim. Bir yandan da Doğukan'ın attığı mesajlara baktım. İçimde bir huzursuzluk belirdi. Sözleri, işini sıkıntıya soktuğuma dair bir ifade taşıyordu. Bu, düşündüğümden çok daha ağır bir yük gibi hissettirdi. İçimde bir suçluluk duygusu büyümeye başladı. Buna hakkım olmadığını biliyordum.

Telefonun ekranına birkaç saniye bakıp durduktan sonra kısa bir yanıt verdim. "Hımm..." Parmaklarım bu tek kelimelik mesajı yazarken, içimde taşıdığım karmaşayı gizlemeye çalışıyordum. Ama bu cümle yeterli görünmedi, onun daha fazla endişelenmesini istemediğimden, "İyiyim ben. O zaman müsait olunca konuşalım," diye devam ettim. Doğukan hemen emin olup olmadığımı sordu. Bu soru, içimde taşıdığım tüm şüpheleri yeniden yüzeye çıkardı. Ama ona dürüst olmak yerine, "Eminim," demeyi tercih ettim ve o da anında kabullendi. "Tamam, toplantıdan çıktığımda haber veririm. Dikkatli ol," Mesajını attı. Benim kabullenmem surat asıklığıyla gerçekleşmişti.

"Samam."

"Neden surat asıyorsun şimdi?"

"Önceden ben böyle dediğimde
hemen kestirip atmazdın.
En azından fotoğraf isterdin,
nereye gideceğimi sorgulardın."

"Beni mi deniyorsun?"

"Hayır..."

"Attığın mesajı bir daha oku istersen."

"Seni denemek için söylemedim.
Gerçekten şu anda kendini riske atmanı istemiyorum
ve o yüzden sonra konuşalım dedim.
Ama sen eskiden olsa direkt konuşmayı bitirmezdin,
sadece o dikkatimi çekince söylemek istedim."

"Ne kadar eski mesela?
Üç buçuk sene gibi mi?"

"Bu biraz ağır oldu."

"Gitmelerinden çok değil, merak etme."

"Doğukan."

"Efendim güzelim?"

"Neden böyle yapıyorsun?
Gitmek istemiyorum dedim ve sen gitmemi istedin.
Şimdi de gittiğim için bana trip mi atıyorsun?"

Koridordaki son yolcular kapıya yaklaştığında, oturduğum yerden kalktım. Eşyalarımı hızlıca toparlayıp seri adımlarla hosteslerin arasından yürümeye başladım. Yüzümde belirmiş hafif gülümseme, içimdeki karmaşayı maskeleyemedi. İçim, Doğukan'ın mesajlarında yazdıkları yüzünden kan ağlıyordu. Her adıma, her nefese bu sıkıntı eşlik ediyordu. İçimdeki yük, bu gülümsemeyi sürdürebilmek için verdiğim mücadeleyi daha da ağırlaştırıyordu.

Uçaktan inip terminal binasına doğru ilerlerken, gözüm sürekli telefonumdaydı. Yazdıklarıma henüz cevap vermemişti. İşi olduğunu kendime hatırlatarak sakinleşmeye çalıştım. Bu küçük bir teselli gibiydi ve içimdeki huzursuzluğu tam anlamıyla dindirmiyordu. Telefonu sessizce cebime koyup yürümeye devam ettim.

Bagaj kısmına vardığımda yoğun bir karmaşanın içinde bavulumu aramaya başladım. İnsanların sesleri, tekerleklerin yerde çıkardığı tıkırtılar, bir yandan bavul bantlarının hareketi... Ama benim aklım hâlâ başka yerdeydi. Sonunda bavulumu bulup aldığım sırada, telefonumun çaldığını duydum. Gelen mesajın titreşimi, kalbime bir şimşek gibi çarptı. Parmaklarım telefona uzanırken, içimde korkunun büyüdüğünü fark ettim.

Ne yazdığını bilmiyordum. Ama mesajı görme fikri bile beni derin bir endişeye sürüklüyordu. Sanki mesajın içeriği, içimdeki karmaşayı tamamen çözmek yerine onu daha da büyütecek gibiydi. Telefonu açmadan önce derin bir nefes aldım. Fakat bu nefes, içimdeki korkunun gücünü azaltmaya yetmedi.

"Öncelikle ben trip atmam.
Ayrıca havalimanına kadar gelmiş, biletini bile
elime almışken bana gitmek istemiyorum
demen pek bir şey ifade etmedi.
Bu arada gitmenden yana sorunum yok.
Ablanı görmek için gideceğini zaten biliyorum.

Daha önce de söylediğim gibi sorun beni
kendinle cezalandırmak ister gibi gitmen."

"Haklısın. Bir anlık kıskançlığıma yenik düştüm.
Beni sürekli göndermeye çalışıyorken
bir de sabah o kadın arayınca
sanki orada olmamı istemiyormuşsun gibi hissetmiştim."

"Seni sürekli göndermeye mi çalışıyorum?
Bir dakika bekle."

"Bu arada merak etmedin ama uçaktan indim.
Bavulumu aldım ve çıkışa doğru yürüyorum.
Havaş'a bineceğim. Ablam da ofisten çıkıyormuş.
Kadıköy'de buluşacağız.
Yanlış söyledim, erken göndermeye çalışıyordun
demek istemiştim. Bekliyorum."

DOĞUKAN

Bazı cümleler vardı ki işitildiği andan itibaren âdeta zihinde yankılanır, ne yaparsanız yapın anlamını bulmadıkça asla durmazdı. Kalbe ağır gelirdi. Her nefes alışınızda göğsünüzün ortasında o yükü hissederdiniz. Zamanla bu cümlelerin ağırlığı azalabilirdi ancak izi mutlaka kalırdı. Tıpkı bir öncekiler gibi...

Bazı hareketler ise söylenen kelimelerin ötesinde daha derin bir etki bırakırdı, sanki içsel bir yara açardı. Geçmişte yaşanmış travmaları tetiklerdi. Korkuları uyandırırdı. İnsanın kendine olan güvenini sarsardı. İçine kapanmaya ve sessizce yüreğinin karabasanıyla baş etmeye zorlardı. İnsanın içini kemirir dururdu. Tüm düşüncelerine gölge düşürürdü ve aldığı her nefesi huzursuz, içsel bir fırtınaya dönüştürürdü. Zaman bile çare olmazdı hazmedilemeyen şeylere.

Koluma yediğim dirsek darbesiyle düşüncelerimin arasından çıktım. Kemal gözlerini şeften ayırmadan başını hafifçe bana doğru yaklaştırdı ve fısıldayarak, "Dikkatin neredeyse geri çağır yoksa şefin radarına gireceksin," diye uyardı. O söyleyene kadar şefin mitinglerdeki görevlerimizi anlatırken sık sık bana baktığını fark etmemiştim. Başımı *eyvallah kardeşim* diye salladıktan sonra oturuşumu dikleştirdim. Zihnimi tamamen bir aydan fazla sürecek olan mitinglerdeki görev dağılımımıza vermeye çalıştım. Fakat evren buna izin verecek gibi değildi.

Telefonumun titrediğini hissettiğim anda göz ucuyla şefi kontrol ettim. Onun dikkatinin başka bir yerde olduğundan emin olduktan sonra yanımdakilere çaktırmadan telefonumu cebimden çıkardım. Önümde oturan Ahmetcan'ın geniş cüssesi âdeta bir kalkan gibi beni gizliyordu. Bu fırsatı değerlendirerek Doğa'nın attığı mesajlara cevap vermeye başladım. Ancak ekrana düşen kelimeler, içimde bir fırtına kopardı. Öyle şeyler okuyordum ki dilim dursa bile elim durmayacak gibiydi. Parmaklarım düşüncelerimden bağımsız bir şekilde hareket ediyordu.

Mesajların etkisiyle kendimi kaptırmıştım. Zihnimde yankılanan her kelime, içimdeki huzursuzluğu daha da büyütüyordu. Tam o sırada Kemal'in hafifçe boğazını temizlemesiyle irkildim. Ses, beni bulunduğum ana geri çekti. Şefin konuşmalarını can kulağıyla dinliyormuş gibi görünmek için birkaç saniyeliğine dikkatimi topladım. Gözlerimi ona odakladım ama zihnim hâlâ Doğa'nın mesajlarının etkisindeydi. Birkaç dakika sonra telefonum yeniden titredi. Gelen mesaja bakmamak için kendimi zor tuttum ama merak ağır bastı.

"Beni sürekli göndermeye çalışıyorken bir de sabah o kadın arayınca sanki orada olmamı istemiyormuşsun gibi hissetmiştim."

Mesajı doğru okuyup okumadığımı en az dört kez kontrol ettim. Her kelimeyi tekrar tekrar gözden geçirdim. Doğruluğuna emin olduktan sonra, bu sözleri uzun süre soluksuz kaldıktan sonra bir nefes gibi içime çektim. Göğsümde bir ağırlık hissettim, sanki bu mesaj içimdeki tüm duygusal savunmaları yıkmıştı. Ne söylediklerinin ne yaptıklarının bende yaratacağı tahribatı umursamıyordu.

Onun nefes aldırmayan, sürekli üstüme gelen bu yıkıcı darbelerine daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum.

"Pşt! İyi misin lan?" Kemal'in sesi, düşüncelerimin arasına bir kama gibi girdi. Başımı sallamakla yetindim ama bu hareket bile fazlasıyla mekanikti. Gerginliği azaltma ihtiyacı üzerime hücum etti. Fakat nasıl yapacağımla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Toplantı odasının duvarları üzerime doğru gelmeye başlamıştı. Nefesim daralıyor, zihnimdeki karmaşa giderek büyüyordu.

Kamuflajımın yakalarıyla oynadığımı fark ettiğim an, Kemal'in dirseği tekrar kolumla buluştu. Bu küçük hareket, beni bir nebze olsun kendime getirdi. Kontrolümü kaybetmek üzere olduğum dışarıdan fazlasıyla belliydi. Eğer bunu en yakınımdaki adam fark ediyorsa, şefin anlaması an meselesiydi ve şef, şu süreçte işine yaramayacak bir adamı harcayacak kadar gözü dönmüş biriydi. Bu, benim için büyük bir tehlikeydi. En son ihtiyacım olan şey işimle ilgili bir pürüzdü.

Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. Ona fark ettirmeden içimdeki bu karmaşayı çözmem gerekiyordu.

"Seni sürekli göndermeye mi çalışıyorum?"

Mesajı telefonuma gönderdiğim anda toplantı odasının kapısı aniden açıldı. Mali izin isteyerek içeri girdi, aceleci bir şekilde odanın ortasına yönelirken kapıyı tamamen kapatmayı unutmuştu. Bu küçük detay, zihnimde daha büyük bir fırsata dönüştü. Aklıma gelen çılgın fikirle Doğa'ya beklemesini söylediğim bir mesaj yolladım. Hemen ardından Kemal'e döndüm. "Beni idare et," dedim. Bu iki kelimeyle kaşlarının çatılması bir oldu, yüzünde derin bir sorgulama vardı.

"Ne oldu lan?"

Şefe baktım. Mali ile hararetli bir şekilde bir şeyler tartışmaya başlamıştı. Ses tonları, odanın atmosferinde gergin bir dalga yayıyordu. İlgimi tekrar Kemal'e çevirirken, "On dakikaya gelirim," dedim. Yardım etse de etmese de aklıma koyduğumu yapacağımı biliyordu. Kemal'in yüzündeki ifadeden, sözlerimi kabullenmekten başka bir şansı olmadığını anlamıştım. Yaka silker gibi kamuflajını

düzeltti. "Yemin ederim. Beni liseye döndürdün ya," derken o da şefi kontrol etti. Şimdi herkes gibi odanın diğer ucundaki iki adamın da sırtı bize dönüktü.

"Git hadi. On dakikayı bir saniye geçerse arkanı kollamam."

Kollayacağını biliyordum ama yine de başımı *tamam* anlamında sallamakla yetindim. Sessizce oturduğum yerden kalktım. Her hareketimi kontrol altında tutarak, dikkat çekmeyecek şekilde ilerledim. Parmak uçlarımda, bir hırsız sessizliğinde aralık kalan kapıdan geçtim.

Toplantı odasından uzaklaşır uzaklaşmaz Doğa'yı aramaya başladım. Telefonun ekranındaki çağrı simgesi tekrar tekrar dönerken, kalbimdeki gerginlik artıyordu. Telefon ısrarla çalıyor ama Doğa inatla açmıyordu. Pes ettiğim sırada telefonun ucundaki, "Kalbim," seslenişi duyuldu. Ses tonu öfkemi hissetmişçesine neredeyse beni sakinleştirecek kadar yumuşak çıkmıştı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Beni kışkırtan cümleleri yüzünden ne kadar sinirli olduğumu belli edecek herhangi bir şeydi. Fakat ben daha tutarlı kelimeler bulamadan, "Seni bu şehirde çok daha fazla özlüyorum," dedi. Sözlerini kesercesine sonlandırması bana rahat bir nefes alabileceğim hissi vermişti ki bu duraksamanın birazdan, "Ve kendimden bir kat daha fazla nefret ediyorum," diyen sözleriyle üzerime indireceği daha güçlü bir darbe için elindeki çekici havaya kaldırırken geçirdiği sessizlik süreci olduğunu anladım.

Sürekli bana yakıştırdığı şeylerin üzerimde yarattığı gerginlik ve kendine söylediklerinin kırgınlığı arasında yüreğim çalkantı içindeydi. Onun bu sözleri bir mahkûmiyet kararı gibi gelmişti. İçimde müthiş ve kahramanca bir koruma iç güdüsü yükseldi.

"Yaşananların ardından ben bile senden nefret edememişken, senin etmeye hiç hakkın yok."

"Etmedin mi gerçekten?"

Sorusuyla neden aradığımı hatırlamıştım. "Doğa," dediğimde buruk bir ses tonuyla, "Efendim?" dedi.

"Tahminen bana ne zaman güvenirsin?"

Telefonun ucu sessizleşti. Bunu fırsat bilerek, "Daha da önemlisi kendini ne zaman affedersin?" diye devam ettim. "Çünkü kendi yaptığın hataların güvensizliğini bana yaşatıyorsun ve ben gerçekten çok yorgunum." Burnunu çektiğini duymak içimden kendime onlarca küfür armağan etmeme neden oldu.

"Özür dilerim."

"Dileme. Sadece bana zaman ver. Ver ki o süreye kadar olan tüm güvensizliklerine göz yumabileyim. Çünkü böyle olmuyor."

"Ne olmuyor?"

"Sürekli nerede hata yaptığımı düşünmene neden oluyorsun. İşin kötü yanı, sana karşı tek bir yanlış hareketimi bulamazken yine de suçlarken buluyorum kendimi."

Sanırım biraz daha konuşursam ağlamaya başlayacaktı ama dilimin perdesi kalkmış gibi sözcükler ben daha ne olduğunu bile anlamadan dudaklarımdan dökülüyordu.

"Ben zaten sensizliğin suçunu kendime yükledim Doğa." Sözlerim boğazımdan çıkan bir itiraf gibi havada asılı kaldı. Sesim kısık ama vurgusu derindi, yıllardır içimde biriktirdiğim o yoğun duyguların bir yansımasıydı. Gözlerim bir şeylerden kaçar gibi yere çevrildi. Onun yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Sanki bakışlarıyla beni daha da çıplak bırakacak, içimdeki her kırık parçayı görecekti.

"Rabb'imin 'Kimi benden çok seversen onu senden alırım,' sözünü bilmeme rağmen..." dedim, kelimeleri dikkatle seçerek. Gözümün önüne o cümlelerin yıllar boyu beynimde yankılandığı anlar geldi. "Senin sevgini her şeyin üzerinde tuttum. Bu yüzden de, 'Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım,' sözünü iliklerime kadar hissettim. Her gün ama her Allah'ın günü, bunun gerçekliğiyle savaştım."

İçimdeki suçluluk ve pişmanlık, dalga dalga sözcüklere yansıyordu. Gözlerim sıkıca kapalıydı artık. Her cümlenin ağırlığı omuzlarıma daha fazla çöküyordu. "Ve hâlâ," dedim, sesim kısılıp neredeyse duyulmaz bir tona kayarken. "Senin adını sayıkladım. Bu yüzden sana kavuşamadığımı düşündüm. Kendimi suçladım, hem de defalarca."

Bir an sessizlik oldu. Doğa'nın nefesi, havada sessiz bir fırtına yaratıyordu. "O anlarda bile kendimi karalarken, akladığım tek insan sendin." Sözlerimi daha açık bir şekilde dile getirdim, sanki bütün dünyanın bunu bilmesi gerekirmiş gibi. "Sevgine zarar verecek her şeyden kaçındım ve bundan, tek bir gün bile gocunmadım."

Sözlerim bittikten sonra derin bir nefes aldım. Yorgundum. Kelimelerin yükü, bir dağın ağırlığı gibi göğsüme oturmuştu. "Ama daha fazlası..." dedim, başımı hafifçe kaldırarak onun gözlerine bakmaya cesaret edip etmediğimden emin değildim. "Daha fazlası beni de aşar güzelim."

Doğa'nın soluğu düzensizleşmişti. Ağladığını anlamamak imkânsızdı. Sessiz bir gözyaşı seli, iç çekişler eşliğinde süzülüyordu. O an söylediklerimin sertliği içimi burktu. Fazla ileri gitmiştim, bunun farkındaydım.

Derin bir iç çekerek elimi saçlarımda dolaştırdım. Parmaklarım, düşüncelerimin düğümünü çözmeye çalışır gibi hareket ediyordu. Birkaç saniyelik sessizlik, konuşmalarımızın arasına sıkışmış bir bedel gibiydi. "Belki de daha farklı ifade etmeliydim," diye düşündüm içimden. Söylediklerimin Doğa üzerindeki etkisini azaltmak için kelimelerimi yeniden şekillendirmeye karar verdim. Daha yumuşak, daha az keskin bir yol bulmalıydım. Bu kadar dolup taşmışken ne söyleyeceğimi seçmek zor olabilirdi ama doğru olanı bulmalıydım.

"Sınırları zorlamayı sevdiğimi biliyordun ama ilk kez elim kolum bağlı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim sana yetmiyor, sendeki güvensizliği geçirmiyor. Derdine derman olabileceğim hiçbir şey olmadığını artık anladım. Tamamen senin kendi başına çözmen gereken bir konu."

"Ben... Çok... Çok özür dilerim," sesi olduğu yerde asılı kaldı. Karşı tarafın sessizliğinde, kelimelerin titrek bir dengeyle yankılandığını hissettim. O an cümlelerin ağırlığının havada asılı kalması beni daha çok boğdu, bir şeyleri telafi etmeye çalışan ama tam anlamıyla beceremeyen bir özrün yankısıydı bu.

Bir adım geriye çekilirken Mali'yi fark ettim. Şefle birlikte top-

lantı odasının kapısından çıkmışlardı. Sanki bana fazlasıyla yaklaşıyorlardı, o an refleks olarak kendimi köşedeki bir sütunun gölgesine sakladım. Gölgeler benimle iş birliği yapıyor gibi görünse de zihnimdeki düşünceler beni ele veriyordu. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama ayaklarının yere basışındaki acelecilik bana bir şeylerin bitmek üzere olduğunu söylüyordu. Zamanımın azaldığını anlamıştım.

Telefonu kulağımdan çekerek hızlıca, "Kapatmam lazım," dedim. Kelimelerim aceleyle şekillenmiş ve neredeyse nefessiz dökülmüştü. Cevap hemen geldi. "Samam." Ancak sesindeki derin soluklanma, içimde bir kor gibi parladı. Söylediklerinin yüreğimde bıraktığı sıcaklık yakıcı bir acıya dönüştü. Onun çektiği nefes benim içimde yankılanıyordu, yavaşça içimi dağlayarak.

"Bak," dedim, nefesimin tükenmeye başladığını hissederek, "Konuya sadece virgül koyuyorum. Müsait olduğum ilk anda devam edeceğiz." Umutsuzca bir açıklama gibi görünse de kelimelerin ardında taşıdığım niyet, ikimiz için de bir duraklama noktası yaratmaktı. Ama o, yalnızca bir mırıltı çıkardı, söylediğimi onaylayan belirsiz bir ses. Cevabında bir teslimiyet vardı ama aynı zamanda bir güvensizlik... ve belki de içinde saklı bir hayal kırıklığı. Tuttuğum telefon bile daha ağırdı, sanki o da taşınan duyguların yüküne ortak olmuştu.

Bizimkilerin teker teker toplantı odasından çıkmaya başladıklarını gördüğümde, istemsizce adımlarım onları takip etmeye yöneldi. Hızlı ama kontrollü hareketlerle ilerliyorlardı. Yüz ifadelerindeki ciddiyet, aklımda sorular oluşturdu. Toplantıya ara mı vermişlerdi yoksa beklenmedik bir durum mu çıkmıştı? Bu belirsizlik içimi kemirirken, adımlarım hem merak hem de bir açıklama bulma isteğiyle hızlandı. Yoldaki zamanı da değerlendirmek adına, "Havaş'ta mısın?" diye sordum.

"Konuşuyoruz diye binmedim."

Konuşmamızın onun için önemli olduğunu hissetmek güzeldi ama aynı zamanda onun planlarını ertelemesine sebep olduğumu bilmek, omuzlarımda bir yük gibi hissettirdi. "Bindiğinde haber ver," derken attığı son mesajlar aklıma geldi.

"Ablanla mı buluşacaktın?"

"Evet."

"Dikkatli ol."

"Olurum."

Kapının kapanış sesi ardımda yankılanırken, koridorun sonundaki Kemal'i gördüm. Gözleri beni çoktan bulmuştu, kendi dünyasında bir şeylerin derinlemesine çözümüne ulaşmış gibiydi. Telefonu kapatırken Doğa'ya, "Görüşürüz," dedim. Ses tonumda bir şeyler vardı, hüzün mü yoksa sonrasında yine yüzleşeceğim sorun yüzünden öfke mi, ayırt edemiyordum.

Kemal bana doğru bir adım attı ve üzerimdeki bakışlarıyla neredeyse sabitledi. "Çözdünüz mü sorununuzu?" diye sordu. Hiçbir şey söylemesem bile beni bu denli çileden çıkaracak güçteki tek şeyin Doğa'yla ilgili olduğunu o da biliyordu.

"Çözeceğimize inancım var."

Sözlerim güvenli bir zeminde durmuyordu ama yine de onları dile getirmek zorundaydım. Kemal babacan bir tavırla sırtıma vururken, "Rabb'im çözümsüz dert vermesin," dedi. Farkında bile olmadan yüreğimde bir dua yankılanmıştı. Kendimi içten içe, "Âmin," derken buldum.

"Toplantı bitti mi?"

Kelimelerin arasında saklamaya çalıştığım sorular, Kemal'in gözleriyle daha da belirginleşti. Onun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, alaycı değil ama bir tür bilmeceyi içinde saklayan cinstendi. Ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkânsızdı. "Şekil değiştirdi," dediğinde kaşlarım çatıldı. Kemal, bu belirsizliğin içinde beni biraz daha merakta bırakmanın keyfini çıkarıyordu. Gülümsemesi daha belirginleşti, dudaklarının kenarındaki kıvrım söylediklerinin ardındaki anlamın ipuçlarını veriyor gibiydi.

"Gittiğimizde anlarsın. Yürü."

DOĞA

İçimdeki huzursuzluk, sanki bir kor gibi ruhuma yayılmıştı. Zihnim sürekli aynı düşüncelerle dolup taşıyor, cevapsız kalan soruların ağırlığı altında eziliyordu. Önümde uzanan yol hem fiziksel olarak hem de duygusal olarak aşılması gereken bir engel gibiydi. Göğsümde büyüyen bu yükle günün sonunu görmem imkânsızdı. Söyleyeceklerim yarım kalmıştı; bu cümleler, ne kadar sessiz görünseler de içimde yankılanan bir çığlığa dönmüştü.

Telefonuma uzanarak Doğukan'la olan konuşmamızı mesajlarla devam ettirdim. Cevap veremeyeceğini bilmek, yazdıklarımı engellemedi. Kelimeler, parmaklarımın ucundan hızla dökülüyordu. Hislerimi susturmak için başka bir yol bulamıyordum.

"Konuya virgül koyalım dedin yoğunluğundan
ama ben içimdekileri anlatmak istiyorum.
Hazır Kadıköy'e kadar yol da uzun.
Sonra ablamla buluşunca vakit bulamam belki.
Bu konunun arada kaynamasın istiyorum.
Sen cevap yazma. Müsait olunca konuşuruz, samam mı?
Aslında ne diyeceğimi de tam olarak bilmiyorum.
Sadece bildiğim tek bir şey var, kendi
açından bakılınca sonuna kadar haklı olduğun.
Çocukça geliyor belki de yaptıklarım.
Çocukluğunu doyasıya yaşamamış biri olduğum içindir,
belki bu yaştaki doyumsuzluğum
Nazım ilk kez birine geçtiği için,
ilk kez ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim
birinin beni eleştirmeyeceğini, arkasını dönüp
gitmeyeceğini bildiğim için
belki de bu kadar rahat konuşabiliyorum.

Konuşabiliyordum demek daha doğru sanırım.
Burada biri sensin.
Sana haksızlık yaptığımın farkındayım
Sevgin baki kalsa da sabrının eskisi gibi olmadığını
da az önce fark ettim. Gerçekten özür dilerim.
Konu sana olan güvensizliğin çok dışında aslında.
Sana kendimden bile daha çok güveniyorum.
Sorun da burada başlıyor. Kendim hatalar yaptığım için
özellikle de sana karşı yanlışlarım olduğu
için aynı yerden vurulmaktan korkuyorum.
Allah'ın adaleti o şekilde ilerliyor sonuçta.
Ayrıydık ama ben seni aldatmışım gibi hissettim her anında.
Sana ihanet ediyormuşum gibi."

Bir an duraklayarak ekranıma baktım. Gönderdiklerim, sadece kendi içimde çözüm arayan bir kişinin çırpınışları gibiydi. Doğukan cevap vermemişti ama bu belirsizlik bile beni durdurmadı.

Her yeni mesaj, içimdeki çatışmayı biraz daha hafifletiyor gibiydi. Fakat bu hafiflik yanıltıcıydı, gerçek çözüm onun kelimelerinin bana ulaşmasındaydı.

"Şimdi aynı şeyleri yaşamaktan delicesine korkuyorum.
Seni başka kollarda görmekten,
başka birine ait olabilme düşüncesinden,
tam kavuşmuşken adalet sisteminin
bu sefer benim için çalışmasından.
Seni çok seviyorum. Gerçekten bunu kelimelere
dökebilecek bir lügatım yok
ve bu yoğunluk bana yanlış şeyler yaptırıyor çoğu zaman.
Büyüdüğümü düşünmüştüm aslında geçen üç buçuk senede.
Ama ben senin yanında hep çocuk kalmışım. Affet.
Daha dikkatli olacağım bu sefer, gerçekten söz veriyorum

Ama bu kıskanmayacağım demek değil.
Hâlâ çevrende benim dışımda
dolaşan kadınlardan hoşlanmıyorum.
Devamını birlikte konuşuruz.
Yaşattığım her şey için özür dilerim.
Kadıköy'deyim sevgilim.
Mesajlarımı okumamışsın,
yoğunsun sanırım ama haber vermek istedim.

Doğukan bir anda çevrim içi olduğunda, telefon ekranımın parlayan ışığında âdeta donakaldım. Sanki gizli bir şey yapıyormuşum da aniden yakalanmışım gibi bir his kapladı içimi. Zihnimde beliren bu garip suçluluk duygusu, tüm kontrolümü ele geçirmişti. Parmaklarım son kelimeleri ağır çekimdeymiş gibi yavaş yavaş tamamladı. Ne yazdığımı biliyordum ama bir yandan onun bu beklenmedik varlığı tüm odak noktamı dağıtmıştı.

O kadar uzun mesajlar yazmıştım ki bir an, onun bu uzunluk yüzünden sinirlendiğini düşündüm. Sessiz kalışı, bu düşünceleri daha da körüklüyordu. Bir yanım, onun rahatsız olduğunu düşünerek içimde bir endişe fırtınası başlattı. Diğer yanım ise yazdıklarımı anlamlandırmak için zaman gerektiğini söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kısacası sessizliği bende hem bir rahatlama hem de bir gerginlik yarattı. Sanki bu birkaç dakikalık bekleme, bir bilinmezin içinde kaybolmama neden olmuştu. Doğukan'ın mesajları okumakla meşgul olduğunu düşündüm ama yine de içimdeki huzursuzluğu bastıramadım. Ekrana gözlerim sabitlenmiş bir şekilde bekledim, yazdığım her bir kelimeye tekrar göz gezdirdim.

"Miting alanındayız güzelim.
Attıklarına bakacağım ilk fırsatta.
Ablan gelmiş mi?"

"Neden?
Samam, acele etme, ben vaktim varken

kendimi anlatmak istedim.

Gelmiş. Boğanın oralardaymış.

Meydandan ona doğru yürüyorum."

"Uygulamalı görev dağılımı.

Tamamdır. Dikkatli ol.

Ne yapacaksınız?"

"O nasıl toplantı?

Olurum.

Konuşmadık daha ama çok acıktım,

önce yemek yesek iyi olacak."

"Sandviçini yemezsen olacağı o."

"Sen de yemedin."

"Ben tok olduğumu söyledim."

"Valla ben de tonla laf yedim ama hâlâ açım.

Demek ki lafla karın doymuyormuş."

"Hadi önüne bak.

Bana laf yetiştireceksin diye uğraşma.

Afiyet olsun şimdiden."

"İşim var demenin bir başka yolu.

Teşekkür ederim."

"Derdimi anlattığıma göre sorun yok.

Rica ederim."

Doğukan'ın ardından attığı mavi kalp, gözlerimin büyümesine neden oldu. Bu basit ama anlam dolu emoji, içimde bir dalgalanma yarattı; yıllar öncesinden kalma bir hatırayı belki de bir özlemi yeniden yüzeye çıkarmıştı. "Mavi kalp mi attın bana? Eskisi gibi," diye yazıp ardından mutlu bir ağlamaklı ifade gönderdim. Parmaklarım mesajları gönderirken, kalbimde büyüyen bir sıcaklık hissettim. O geçmiş günlerin anlamını taşıyan bu küçük mesajlaşma, benim için çok daha büyük bir anlama bürünüyordu. Doğukan'ın duygusal etkisini kelimelerle ifade etmek zordu ama o an hisset-

tiğim şey, geçmişe dair derin bir bağın yeniden canlanmasıydı.

"O şehirde beni daha çok özlediğini söylemiştin."

"Evet. Sen de buradaki zamanlarımızı hatırlattın bana tek bir emojiyle."

"Unutmuş olman ayrı acı."

"Unutmadım. Sadece bazı detayları hatırlayamıyorum. Neyse, hadi sen işine bak, ben geldim sayılır. Seni çooook seviyorum kocacığım."

Şu anda yüzünün aldığı şekli zihnimde canlandırabiliyordum. Bunu düşündükçe yüzümde beliren tebessümü engelleyemedim. Belki biraz kızgın belki de bıkkındı. Yine de bir yandan hoşuna gittiğini biliyordum. Bu yüzden cümlemi içten bir dokunuş eklemek adına utanan maymunun yanına bir kalp emojisi koyarak sonlandırdım.

Gönder tuşuna bastıktan sonra bir süre telefon ekranına baktım ama cevap vermeden çevrim dışı olduğunu fark ettim. Bu durum bir an için beni duraklatsa da dudaklarımdan istemsiz bir kıkırdama döküldü. Kaçmış mıydı? Sanırım kaçmıştı.

DOĞUKAN

Doğa'nın ardı ardına attığı mesajlar, âdeta sabır testinden geçiriyordu beni. Her biri, pamuk ipliğine bağlı olan ilgimi koparacak kadar dikkat dağıtıcıydı. Zihnimde şefin kelimelerinden geriye kalan boşluğu doldurmaya çalışıyordum ama her bir titreşimle düşüncelerim Doğa'ya kayıyordu. Mesajların tonu, cihazın sessizliğinde bile hissettiriyordu kendini; yoğun, hızlı ve sanki hiç bitmeyecekmiş gibi.

Göz ucuyla ekrana bakmaya cesaret ettiğimde o kısa anlık bakış bile fazlasıyla açıklayıcıydı. Mesajlarında içini döktüğünü, kelimelerin ardında büyüyen bir duygusal yoğunluk olduğunu hemen

anlamıştım. Ancak ona cevap vermediğim her an, dökülen her şeyin yerine yenilerinin dolacağını çok iyi biliyordum.

Bu yüzden, şefin anlatımları sırasında yakalayabildiğim en küçük boşluğu fırsat bildim. Elimi usulca cebime götürerek telefonumu aldım. Parmaklarımın ekran üzerinde durduğu an, mesajlara göz gezdirdim. Cevaplamaya karar verdiğimde, sözlerimi özenle seçtim. Her kelimenin onun o yoğun duygularına ulaşabilecek bir köprü olmasını istiyordum. Cevaplarımı yazarken hem onu anlamaya çalıştım hem de kendi sakinliğimi korumaya. Bu mesajlaşmanın hem Doğa'nın duygularını bir nebze olsun hafifletmesini hem de onun üzerime taşıdığı yükü hafifçe almasını umuyordum.

Telefonumun ekranında mesajları teker teker yanıtlarken, çevremdeki dünya daha sessizleşmiş gibi geldi. Şefin kelimeleri arka planda bir uğultuya dönüşmüştü. Bütün odağım, Doğa'nın kelimelerindeydi.

"Haklı olmak gibi bir derdim yok.
Seni haksız da çıkarmaya çalışmıyorum.
Çocukluklarına, nazına, niyazına da katlanırım.
Seni onlarla sevdim, hâlâ da seviyorum.
Fakat bana olan güvensizliğinin nedenini
anlayamıyordum. Şimdi anladım.
Açık olduğun için çok teşekkür ederim öncelikle.
Fakat ayrı olduğumuz yıllarda
yaptıkların sadece seni ilgilendirir.
Tıpkı benimkilerin sorumlusunun sadece ben olduğum gibi.
Kendini bu şekilde suçlama.
Eğer adalet sistemi ilerleyecekse de emin ol, bu korkularının
hiçbirini yaşayarak olmayacak.
Nereden biliyorsun diye sorma. Kendime güvendiğimi
her zaman söyledim
ve bunu artık kanıtladığımı düşünüyorum.
Affetmelik bir durum yok. Bundan sonra beni suçlar

şekilde davranmadığın sürece
aramızda bir sorun da kalmıyor.
Kıskanabilirsin. Her zaman söylüyorum hakkındır.
Fakat bu bana olan
güvensizliğinden kaynaklanmasın artık lütfen."

Bazı detayları hatırlamadığını söylediği mesajını okuduğumda içimde bir anlık kırılma hissettim. Bu kelimeler, düşüncelerimi bir çatlak gibi sarstı. Parmaklarım klavyenin üzerinde beklerken, hissettiklerimi olabildiğince sakin bir şekilde aktarmaya çalıştım, "Bu biraz kırıcı oldu," diye yazıp gönderdim. Ama bu birkaç kelimenin verdiği his yeterli gelmemişti, sanki daha fazlasını ifade etmeliydim ama bunun onu kıracağını biliyordum. Onun yerine, "Ben seni sevmekten de öteyim vuslatım," yazarak mesajları sonlandırdım.

Doğa'ya mesajları okuması için birkaç dakika tanırken, telefonumu elimden bırakmadım. Şefin anlatımlarını dinliyormuş gibi görünmeye çalıştım. Gözlerim ona odaklanmıştı ama zihnimde dönen tek şey, telefonumun titremesiydi. Avucumun içinde durmadan kıpırdayan telefon, bu küçük metal kutunun içindeki mesajların bir bomba gibi patlayacağını hissettiriyordu. Sonunda telefon bir kez daha titredi. Dikkatim anında avucumdaki ekrana kaydı.

"Samam, söz.

Barıştık mı şimdi?

Kırılman için söylememiştim.

Aslında bir noktada gerçek olduğu içindi."

Yine söz verdiğini gördüğümde istemsizce gülümsedim. O sözleri tutma konusunda geçmişteki başarısızlıklarına rağmen inatla tekrar söz vermeyi alışkanlık hâline getirmişti. Bu onun hâlâ karakter özelliği miydi yoksa umut taşıyan bir davranışa mı dönüşmüştü, emin olamıyordum. "Söz vermeseydin iyiydi. Ayrıca küsmemiştik," yazdım. O sırada ekranıma düşen diğer mesaj, bakışlarımı ciddiyetle ekrana çevirdi. Kaşlarımı farkında olmadan çatmıştım. "Gerçek?" diye sorguladım. Doğa diğer mesajlarıma tek tek cevap vermeye başlamıştı ve ben sadece sondaki sorumun cevabını bekliyor olmuştum.

"Bak şimdi. Tüm sözlerimi tutayım artık da gör sen."
"Hımm... Bu konu biraz uzun
ve mesajla konuşulacak bir şey değil."

"Şu anda arayamam ama
bu mesajdan sonra da ne olduğunu
öğrenmezsem işime odaklanamam."

"Ben ayrıldığımız dönemde psikoloğa gittim.
Orada EMDR gibi bir sistemle kaygı
ve travmalarımı bilinçaltından sildirdim.
Yani başarılı olduğunu böyle anlarda daha çok hissediyorum."

"Bir dakika...
Doğru mu anladım?
Şu birlikte izlediğimiz filmdeki gibi mi?
Ne zaman?
Benim bundan nasıl haberim olmadı?"

"Önemi var mı?
Haberin olmaması normal çünkü kayıtsız görüşmelerdi.
Sicilime işlememesi için."

Zaman somut bir şey gibi bir an için durdu. Dünyadaki tüm sesler sustu. Sadece atan kalbim ve ona eş değer aldığım nefesler kulağıma çalınıyordu. Doğa'nın mesajında yazdığı kelimeler, bir araya gelince ağır ve yıkıcı bir darbe indirmişti geçmişimize; sanki her bir kelime, kalbimdeki açık yarayı biraz daha oymuş, derinleştirmişti. Beynim bu acıyı kabullenmek istemiyordu. Ruhum bu yeni bilgiyle başa çıkmaya çalışırken, bir çeşit şok ve inançsızlık karışımı his yaşıyordum sanki. Gözlerimde beliren şaşkınlık ve yüzümdeki donuk ifade, bu anın yıllar öncesinin gerçekliğini kabullenmekte zorlandığımı gösteriyordu.

"Bana biraz izin vermelisin."

"Neden? Yoğun musun?"

"İnan bana güzelim, şu an iş

zerre kadar umurumda değil. Yazacağım.
Neredesin bilmiyorum ama dikkatli ol lütfen."

"Dogi?"

Üzerimdeki hâl Kemal'in de dikkatini çekmişti. Konuşacak durumda olmadığım için elimle müsaade isteyerek bizimkilerden uzak bir yöne doğru ilerledim. Şu anda ne toplantı ne şef ne de birinin beni bu kadar zayıf göreceği önemliydi. İçimde yavaş yavaş yükselen acı, sanki göğüs tahtama baskı yapıyordu. Elimi göğsümün üzerinde dolaştırmaya başladım. Gözlerime altyapısı bozuk bir şehir gibi su dolmaya başlamıştı. Ağlamak üzere olduğunu belli eden dudaklarım titriyordu. Birbirine bastırarak bu hissi durdurmaya çalışıyordum. Fakat bu sefer de nefes almakta güçlük çekiyordum. Doğa omuzlarıma taşıyamayacağım bir yük daha bırakmıştı.

Bu öğrendiğim, hayatımda bir dönüm noktası olacaktı. Bundan emindim. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunun da farkındaydım.

"Doğukan."

Temkinli bir şekilde yanıma yaklaşan Kemal önüme geçti. Yüzümü gördüğü gibi ifadesi ciddileşti. "Kime ne oldu?" Bana... Olan bana olmuştu. Korktuğun şey başıma gelmişti. Beni unutmasın diye dua ettiğim kadın, ne amaçla olursa olsun, benimle olan her şeyi unutmak için çabalamıştı. Belli ki başarmıştı da. Ben her nefesimi onun yokluğunda bile onun için alırken o...

Derin bir nefes almaya çalıştım ama ciğerlerime dolan hava yetersizdi. Gözlerim buğulanmıştı, görüşümü netleştirmek için sürekli kırpıp duruyordum. Kahrolası yaşlar, gözlerimden akmak için inatla direniyordu. Onları durdurmak için verdiğim mücadele içimdeki duygusal fırtınayı daha da büyütüyordu. Bu kadar basit bir emri uygulamak neden bu kadar zor olabilirdi ki?

Kemal yüzündeki endişe giderek belirginleşirken, "Ne oluyor lan?" diye sordu. Sesindeki ton, beni daha fazla saklanamayacağım bir köşeye sıkıştırıyordu. Ayakta durmakta zorlandığımı fark etmiş olmalı ki kolumdan tutarak beni destekledi. Bu hareketi, içimdeki kırılganlığı daha da görünür kılmıştı. Ona her şeyi anlatmamıştım. Bu noktadan sonra anlatabileceğimi de sanmıyordum. "Beni unut-

mak istemiş," diye nasıl diyebilirdim ki? Bu cümle, dilimin ucunda bir diken gibi duruyordu; söylemek, içimdeki yarayı daha da derinleştirecekti.

"Bir an göğsüme ağrı girdi sadece," dedim, sesim neredeyse bir fısıltı kadar zayıftı.

"Kalbine mi?" diye sordu, gözleriyle beni tarayarak. Başımı *evet* anlamında salladım. Bu basit hareket bile içimdeki ağırlığı hafifletmeye yetmiyordu. "Betin benzin de attı. İyi misin? Bak, benden bir şey saklamıyorsun, değil mi? Kötü bir haber almadın?" diye devam etti. Soruları, endişesinin boyutunu daha da belirginleştiriyordu. Ama ben cevap vermedim. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Kemal sessizliğimi anlamaya çalışarak bana bakmayı sürdürdü. Gözlerindeki kararlılık, beni çözmeye çalışan bir bilgeyi andırıyordu.

Bir an için arkamdaki bir yere baktı. "Şef dağılabilirsiniz emri verdi ama sen çok önceden başladın kardeşim," dedi hafif bir alayla. Ama bu alayın ardında, beni rahatlatmaya çalışan bir dostun sıcaklığı vardı. "Hadi gel. Gidip bir yerde seni bu hâle getiren şey neymiş, konuşalım."

"Bir şey yok Kemal," dedim, kolumu onun elinden kurtararak. Sesimdeki kararlılık, söylediklerimin doğruluğunu sorgulatacak kadar zayıftı. "Bir an kötü hissettim, o kadar. Geçti gitti," diye ekledim. Ama bu sözlerim Kemal'in sabrını taşırmış olmalıydı ki ağzından okkalı bir küfür döküldü.

"Yürü, düş önüme, paçana suçdurtme," dedi, sesindeki sertlik bir emir gibiydi. Ama bu sertliğin ardında beni koruma isteği vardı. Onun bu tavrı, içimde bir nebze olsun güven yaratmıştı. Başımı hafifçe sallayarak ona uyduğumu belli ettim. Adımlarımı atarken, içimdeki karmaşayı nasıl çözeceğimi hâlâ bilmiyordum. Ama Kemal'in yanımda olması, bu yükü biraz olsun hafifletiyordu.

DOĞA

Her hata, yeni bir tecrübeydi aslında. Bizi bugün olduğumuz kişiye taşırdı. Fakat geçmişte aldığım kararların hepsine hata gözüyle bakmam yanlış olurdu. Bazı cesurca ve kararlılıkla attığım adımlar, yaşam yolculuğumun değerli birer parçası hâline gelmişti. Bilinçaltı temizliği de bunlardan biriydi. Tıpkı bir savaşçının yara izlerini onur nişanesi olarak görüp gururla taşıması gibi ben de bu kararımı uygulayabildiğim için kendimle gurur duyuyordum. Çünkü başka türlü önüme bakmamın imkânı yoktu. Hoş, bir gözüm yine arkada kalmıştı ama yine de bir şekilde hayatıma devam edebilmiştim.

Doğukan'ın bunu neden bu derece sorun hâline getirdiğini anlayamıyordum. Onu değil, onsuzluğun acısını yok etmeye çalışmıştım. İzin istediği için üzerine gitmemiştim ama bu gerçeği aramızda mesafeler varken öğrenmesinden çok da hoşnut değildim. Elbet çözerdik ama ne kadar sürerdi, işte onu bilemiyordum.

"Doğa?"

Telefon ekranından başımı kaldırdığımda, ablamın endişeyle bana baktığını fark ettim. Kaşları hafifçe çatılmış, gözlerinde bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiği o tanıdık ifade belirmişti. "Bir sorun mu var?" diye sordu, sesi yumuşak ama aynı zamanda dikkat

kesilmişti. Masanın kenarında hafifçe eğilmişti, sanki cevabımı daha iyi anlamak için tüm dikkatiyle odaklanmış gibiydi. Hesabı çoktan ödemiş, kabanını giymişti ve kalkmaya hazır bir hâli vardı. Ama aynı zamanda bir şeylerin ağırlaştığını seziyordu.

Bu yolda en büyük yoldaşlarımdan biri olan ablama saklayacak bir şeyim olmadığını düşündüm. İçimde büyüyen bu rahatsızlık duygusunu onunla paylaşmazsam daha da sıkışacak gibiydim. Derin bir nefes alarak sessizliği bozdum. "Psikoloğa gittiğimi Doğukan'a söyledim," dedim. Sesim kısılmıştı ama cümlemi söylerken gözlerimi kaçırmadım. Onun tepkisini görmek istiyordum.

Ablam yüzünde bir endişe belirtisi göstermedi ama sanki bu ifadenin devamının geleceğini hissetmiş gibiydi. Dudakları hafifçe büzüldü ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Beklediğim tepkiyi vermek yerine, cümlemin devamını kendi isteğiyle zorladı. "Ve?" dedi, sesine sakin bir kararlılık ekleyerek. Cevabımı beklediği o kısa an, içimdeki gerilimi daha da artırdı.

"Ve EMDR'den ona bahsettim," diye itiraf ettim, omuzlarım hafifçe düştü. Bu kelimeler, ağzımdan bir itiraf gibi döküldü. Bu konuyu açmanın yarattığı huzursuzluğu vücudumda hissettim. Ablamın bakışları bir an keskinleşti, yüzündeki anlamlı ifade yerini sert bir ifadeye bıraktı. Bana, *salak mısın* dercesine baktı. Ama bu düşüncesinin gözlerinde belirmesi yeterli olmamış olacak ki hissettiklerini açıkça dile getirdi. "Sen salak mısın Doğa? İkimizden başka kimse bilmesin, demedik mi?" dedi. Sözleri sert ve netti ama ardında benimle aynı kaygıyı taşıdığı açıktı.

"Bir de psikolog," dedim, sesimdeki çekingenlik biraz daha belirginleşerek. Onun bu konudaki tavrını tahmin etmiştim ama yine de açıklama yapmak zorunda hissettim.

"O yeminli zaten," diyerek kaşlarını çattı. Sanki bunun dışında kimseye söylemememi defalarca hatırlatmış gibi bir tavrı vardı. "Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu, ses tonu sabırsızlıktan çok merak ve hafif bir öfke karışımıyla doluydu. Sıkıntılı bir nefes verdim. Bu durumu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. İkimizden başka kimsenin bilmemesi gerektiği fikri, hâkimlik yolunda

önüme bir sorun çıkmaması içindi. Bu yüzden buna büyük bir özen göstermiştik. Ama Doğukan'ın bilmemesi gerektiği hiç konuşulmamıştı. Açıkçası bu konunun aramızda bir sorun yaratabileceği, ona anlatmadan önce aklıma bile gelmemişti.

"Bazı şeyleri hatırlayamıyorum."

"Amaç buydu. Hatırlamaman ve kendine hatırlatmaya çalışmaman da gerekiyor zaten."

Psikolog haklıydı. İlk seansımızda bana söylediği şey hâlâ zihnimde yankılanıyordu. "Seans bitiminde ne konuştuğumuzu kendine bile hatırlatma." Başta garip gelmişti. Bunun ne işime yarayacağını, bu tavsiyenin neden bu kadar katı olduğunu anlamaya çalışmıştım. Fakat zamanla gerçekten de her seans çıkışı ablama anlatmaya çalıştığımda kendimi gittikçe derinleşen bir boşluğun içinde buluyordum. Bir şeyleri paylaşmak istemekle o yükü taşımanın zorluğu arasında sıkışıyordum. Ancak fayda sağladığını fark ettikten sonra seanslarım hakkında iç sesimle bile konuşmamayı öğrenmiştim. Bu sessizlik, belki de iyileşmek için bulduğum bir dengeydi.

Derin bir nefes alarak ablama dönüp söylemekten çekinmediğim o cümleyi dile getirdim. "Ama ben acılarımı unutmaya çalışırken Doğukan'la olan birçok anımı da sildiğimi fark etmemiştim abla." Ablam biraz şaşkın ama anlayışla dolu bir ifadeyle yüzüme baktı. Gözlerinde bir sorgulama belirmişti ama bu sorgulamanın ardında bana ulaşmaya çalışan bir duygu vardı. "Nasıl?" diye sordu, sesindeki ton merakla endişe arasında gidip geliyordu.

"Ben bu şehre geldiğimde onu daha çok özlediğimi fark ettim. Bu kalbimden gelen bir his... Fakat zihnim, kara bir delik gibi. Tam olarak burada neler yaptığımızı hatırlayamıyorum." Cümlelerim dökülürken yüzümdeki hüzün daha belirginleşti. Kalbimde hissettiğim o yoğun özlemi, zihnimdeki boşlukla birleştirmek zordu. Doğukan'la paylaştığım anlar sanki yıllar içinde silikleşmiş varlıkları hissediliyor ama detayları kaybolmuş gibiydi.

Ablam durumun ciddiyetini fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Bakışlarındaki düşünceli ifade söylediğim şeylerin ağırlığını hissettiğini gösteriyordu. "Bu, aranızda sorun mu oldu?" diye sordu. Ceva-

bı bilmediğimi belirten hafif bir omuz hareketiyle karşılık verdim.

"Bugün bana mavi kalp attı."

Sesimdeki ton hem bir umut hem de bir hüzün taşıyordu. "Eskiden de atardı, hatırlıyorum ama ilk ne zaman attığını anımsayamıyorum. Bunu ima ettim. O da izin isteyip sustu." Cümlelerim bitiminde derin bir sessizlik oluştu. İçimde büyüyen karmaşayı ablama anlatmış olmanın hafifliği vardı ama bu karmaşanın çözülmediğini biliyordum.

Ablam bana uzun süre baktı, ifadesindeki endişe yerini hafifçe düşünen bir ifadeye bırakmıştı. Beni anlamaya çalışıyordu, bu konuşmanın bizim aramızdaki bağa dokunan bir yönü olduğu açıktı. Ben ise duygularımın arasında sıkışmış bir şekilde kalakaldım.

"Abartma Doğa. Az zorlasan kendini bulursun."

"Denedim. Hatırlamıyorum abla. Belki acılarım Doğukan'a bağlantılı olduğu içindir. Fakat bir şeyi düzeltirken diğer kısmı bozmuşum gibi hissettim ilk kez."

"Mesajların durmuyor mu?"

Sence der gibi bakınca ablam, "Durmuyor tabii," dedi. Mesajları tutma gibi bir âdetim yoktu. Hoş, olsa bile büyük ihtimalle üç buçuk sene içerisinde mutlaka silmiş olurdum. Düşünceli bir ifadeyle çenesini okşayan ablam, "Anladım," dedi. "En iyisi şu adamın ikram için sorduğu kahveleri isteyeyim. Belli ki konumuz uzun."

"Kalkabiliriz."

Ablam kabanını çıkarmaya yeltenirken, "Şu konuyu çözmeden gezdiğin hiçbir yerden tat almazsın. Açıkçası ben de turşu satan suratına senelerdir fazlasıyla doydum. Bugün hiç çekemem," dedi ve garsona işaret etti. Bazen dili ciddi anlamda sivri olup insanı sokabiliyordu. Yanımıza gelen adama bana gösterdiğinin tam aksi bir dille kibar ve sevecen bir şekilde iki tane sadece Türk kahvesi rica ettiğini söyledi. Ardından bana döndü ve durum kontrolü altındaymış gibi ellerini kaldırdı.

"Ben endişelendiğin kadar büyük bir durum olduğunu sanmıyorum."

Açıkçası ben de bugüne kadar unutkanlığımı sıradan bir akıldan çıkma olarak değerlendiriyordum. "Hatırladıklarının üzerinden gitsek yardımcı olur mu?" Ablamın ortaya attığı fikir kulağa mantıklı geliyordu. "Denemekle bir şey kaybetmeyiz," dediğimde kısa bir an düşündü.

"Mavi kalbi ilk ne zaman attığını hatırlayamamıştın, değil mi?" Aslında bu bana yöneltilmiş bir soru değildi. Kendi kendine durumu değerlendirmesi yapıyor gibiydi. "Şimdi birbirinize kalp attığınıza göre sevgili olmuş olmalısınız." Emin değildim. Ablam onu onaylamadığımı fark edince tek kaşını kaldırdı. "En azından birbirinize *seni seviyorum* falan demişsinizdir," dediğinde, "Büyük ihtimalle," diye cevap verdim. Gözlerini imalı bir şekilde kısan ablam, "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır abla, gerçekten bazı anlar çok kopuk."

"Sana ilk kez ne zaman *seni seviyorum* dedi?"

Soruyu o kadar hızlı sormuştu ki hazırlıksız yakalanmış gibi, "Ne?" dedim. Ablam arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde bağlarken, "Ne dediğimi duydun ama tekrarlayayım. İlk seni seviyorumu ne zaman birbirinize söylediniz?" diye tekrarladı. Kısa bir an düşündüm. Aklıma gelen anı fazlasıyla tatsızdı. Üstelik içinde annem de vardı. Bu anı neden silinmemişti ki?

"Eminönü'nde patlama olduğu gece."

Ablamın umut ışığı görmüş gibi gözleri parlarken kollarını çözüp tekrar masaya yaklaştı. "Gördün mü bak, her şeyi unutmamışsın," dediğinde abartılı bir hareketle gözlerimi devirdim.

"Hafızamı kaybetmedim abla. Bilinçaltımı sildirdim."

"O zaman bana hafızasını kaybetmişler gibi davranmayı kes!"

Kahvelerimiz gelince aramıza ufak bir sessizlik girdi. Bir mavi kalp neden devlet meselesi hâline gelmişti, anlamıyordum. Fakat belli ki ablam durumu çözmeden bu işin peşini bırakmayacaktı. Gözüm telefon ekranına kaydı. Doğukan'dan hâlâ bir ses yoktu. Söylediğim şeye o kadar mı içerlemişti ki?

"Ben mavi kalbi Doğukan'ın sevdiğini söyledikten sonra attığını düşünüyorum."

Ablam kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra, "O tarihten sonrasına odaklanalım," dedi. Olabilirdi. Çünkü o gece bana yaşadığı korkuyla açılmıştı ve ondan önce en ufak bir sevgi imasında bile can yoldaşlığımızı vurguluyordu. Yine de emin olamıyordum.

"Evlenme teklif ettiği dönemden sonra olabilir mi?" diye sordu ablam. Sesindeki ton, geçmişi sorgulayan bir merak ve yavaşça büyüyen bir endişe taşıyordu.

Bir an durdum, düşündüm. O kadar geç olduğunu sanmıyordum. Hafızamın derinliklerinde dolaşırken o günlere dair net bir şey bulamamak içimi sıktı. "O dönemleri hatırlıyorsun herhâlde, değil mi?" diye ekledi ablam. Ona genel hatlarıyla hatırladığımı söylemek isterdim ama tam olarak detay sorsa anlatamayacak durumda olduğum gerçeği zihnimi bir sancı gibi dürtüyordu.

"Doğa?" diye sordu, sesi biraz daha keskinleşerek. Bu soruya basit bir, "Evet" demek, durumu geçiştirmekti ama o bunu kolay kolay kabul edecek biri değildi.

"Hatırlıyorum," dedim ama sesimdeki kararsızlık hemen fark edildi.

Ablam sorgulayan bakışlarıyla bana doğru eğildi. Kaşlarından biri havalanmıştı, yüzünde karışık bir ifade vardı. "Tereddüt ettin sanki," dedi. Tonundaki şüphe, kafasının içinde zaten pek çok şeyi sorguladığını açıkça belli ediyordu.

Hatırlıyordum. İki ay boyunca süren ayrılığımızın ardından beni arkadaşından bir şey alacağız bahanesiyle Taksim'e götürdüğünü... Daha sonra Karaköy'de olduklarını söyleyip, tünelden aşağı indiğimizi... Önünden geçer gibi yaparak Galata Kulesi'ne çıkardığını ve hiç beklemediğim bir anda, şu anda hâlâ parmağımda duran yüzüğü gözlerimin önünde tutarak evlenme teklifi ettiğini hatırlıyordum. Evet, tüm bu anlar netti. Ama ne gariptir ki onun o büyülü anda bana kurduğu cümleler zihnimde bir sis perdesi ardında kalmıştı.

"Sadece kurduğu cümleleri net hatırlamıyorum," dedim kendimi savunmaya çalışır gibi.

Ablamın gözleri bu sözlerimle birlikte büyüdü. Yüzündeki şaş-

kınlık, onun durumun ciddiyetini anladığını gösteriyordu. Dehşet dolu bir ifadeyle, "Sana nasıl evlenme teklifi ettiğini hatırlamıyor musun yani?" diye sordu. Sorusu bir yandan sitem dolu, bir yandan endişeyle kaplanmıştı.

Bir an sustum, sonra hafızamı zorlayabileceğim tek yerin olduğunu hatırladım. "Öğreneceğim bir yer var," dedim içimden, sesimi ona duyurmak istemedim. Tabii hâlâ duruyorsa...

"Doğa," dedi ablam, sesi daha sıcak ve yumuşak bir tona bürünerek. Bu kez masanın üzerinden uzandı ve elimi tuttu. Dokunuşu hem destek hem de biraz daha anlatmaya teşvik eden bir şefkat taşıyordu. Ona dönüp gözlerimdeki kaygıyla baktım ama ablamın gözlerindeki kararlılık, sanki bu sorunla yüzleşmem için bir çağrıda bulunuyordu.

"Mavi kalbi boş ver. Hatırlamamız gereken daha önemli bir sorunumuz var."

DOĞUKAN

Zaman bazen bir dost bazen de bir yük olur insanın omuzlarında. Duyduğum o şeyle içimde yankılanan hisleri kontrol altına alabilmek için zamana ihtiyacım vardı. O an, kelimelerin ağırlığını hemen taşıyamadım. Sözcükler zihnime kazındıkça kalbimde bıraktığı iz büyüdü. Hangi duygunun daha baskın olduğunu kestiremiyordum; hüzün mü, pişmanlık mı, öfke mi, nefret mi yoksa sadece kırılgan bir çaresizlik mi?

Belki hepsinin bir bileşimiydi bu.

Sessizlik, her zaman en büyük yaverimdi. Fakat bu sefer sessizlik bendim. Zihnimde büyüyen bu boşluğu yalnızlıkla dolduruyordum. Duyduklarımı tekrar tekrar zihnimde canlandırdım, sanki başka bir açıdan bakarsam farklı bir anlam çıkarabilecekmişim gibi. Ama değişen bir şey olmadı.

Gerçek o keskin, can atıcı hâliyle yerinde duruyordu.

İçimde dalgalanan bu karmaşa, durulmayı bekleyen bir su gibiydi. Deniz gibi, okyanus kadar büyük, uçsuz bucaksız... Kalbimdeki yankılar hiç durmadan tekrar tekrar çarpıyordu kıyılarıma. İçimden geçen tek şey, biraz daha zaman vermekti kendime. Zamanın sanki diğerlerini hafifletmeye gücü yetmiş gibi bu durumun

altından kalkmama yardım edeceğine inanmam gülünçtü ama inanacak başka bir şeyim kalmayacak kadar çaresizdim. Bazı şeyleri sindirebilmek için ne sabır ne zaman gerekliydi. Sadece kalbinin dayanıklılığı yeterdi ama benim kalbim... Her atışında biraz daha parçalanıyordu sanki.

Kemal ne olduğunu öğrenmek için her fırsatı değerlendirmişti. Sorduğu sorular, sessizliğe meydan okuyan bir dostun sabrıyla doluydu. Ama ben, yaşanan onca güzel anıya ihanet edecekmişim gibi hissettiğimden ona bu durumdan bahsetmekten kaçındım. Açıkçası cesaretim de yoktu. Bunun yerine konuyu değiştirme yolunu seçtim. Doğa'nın yokluğunu da fırsat bilerek evi göstermeye başladım. Kemal'in aklının bir köşesinde hâlâ bana ne olduğunu çözme isteği olduğunu biliyordum. Ama onun dikkatini başka yöne çekmek için sarf ettiğim çabalar işe yarıyordu. O da bu fırsatı değerlendirerek evle ilgili pek çok yorumda bulundu; şurası iyi, burası daha farklı olabilirmiş derken konuşma akışını istemsizce ele almıştı. Keşke eşyalar da olsaydı. Belki onu biraz daha oyalama şansım olurdu.

Ardından konu bir şekilde işe geldi. İşle ilgili konuşmak, konunun bana gelmesini biraz daha geciktirdiği için minnettardım. Ama gözlerim bir noktaya dalıp gittiğinde dikkatini tekrar bana yöneltmesi kaçınılmazdı. Her anı gözlemleyen bir dost gibi duraksadığım her fırsatta yumuşak bir tonla kendini hatırlatıyordu.

"Anlatmak istersen buradayım."

"Belki bir gün," diye yanıtladım her seferinde. Bu, sessiz bir savunma hattıydı benim için. Şimdilik sadece beklemek, kabullenmek ve hazmetmek için kendime izin veriyordum. Çünkü bazı gerçekler insanın ruhunda kök salarken, onların varlığını kabul etmek bile sancılı bir yolculuk olabiliyordu ve Kemal'in iyi niyetine rağmen bu yolculuğa çıkmaya hazır değildim.

"Şunlara verdiğim paraya helal olsun."

Mutfakta oturmuş, kendi kamp takımlarını överken gülümsedim. Gözlerimle onun bu sahnede nasıl bir neşe bulduğunu izledim ama zihnim çok başka bir yerdeydi. Daha sabah Doğa ile burada olduğumuz, konuşmalarımızın yankılarını zihnimde dolaştırırken

titrek bir nefes aldım. İçimdeki huzursuzluk, o an aklımdan geçen tek düşünceyle yoğunlaştı.

O şimdi neredeydi, ben neredeydim?

Kemal'in konuşması bu düşünceleri biraz dağıtmayı başardı. "Yalnız sizi de tebrik etmem gerekiyor. Şişme yatak ve kahve makinesi bir ev için tuvalet kâğıdından bile gerekli şeyler," diye laf attı. Hafif bir tebessüm ettim. Bu dostane alayı, içinde bulunduğum kasveti bir nebze hafifletti.

"İyi ki mabadını kurulayamadın."

"Yok yok. Kâğıt havluyla hallettim de çok sert."

Şakacı bir tavırla gözlerimi devirirken boşalan çay bardağımı Kemal'e uzattım. "Çok konuşma ve çay koy. Hadi bakalım." Onun ağzını kapatacak en değerli şeyi söylemiştim. "Zevkle," diyerek kendi bardağıyla benimkini de alıp ayaklandı. Onun arkasının dönük olmasını fırsat bilerek saati kontrol ettim. Geç olmuştu. Doğa öğlenden beri bana tek bir kelime bile yazmamıştı. Düşüncelerim onu çevreliyordu. İyi miydi? Yoksa o da benim gibi perişan mıydı? İçimde bu sorular dönüp dururken, bunu öğrenmenin tek yoluna elim uzandı. Telefonumu alarak Doğa'ya mesaj atmaya karar verdim.

Ekranda onun çevrim içi olduğunu gördüm. Ve yine de bana yazmamıştı. Ah... Bu basit bir şey gibi görünse de içimde yankılanan bir darbe gibiydi. Onun uzaklığı, sanki aramızdaki görünmez bağları daha da zorlar gibiydi. Ben de sessizliğimi sürdürmeyi düşündüm ama onun iyi olduğunu öğrenmeye aç olan yanımı sustu-ramadım.

"Ne yapıyorsun?"

"Eve geldik.
Senden ses çıkmayınca mesaj atıp
atmama arasında kaldım.
Neyse ki sen yazdın.
Sen ne yapıyorsun asıl?"

"Kemal'le bize geldik."

"Oo, ilk günden eve arkadaş getirmeye başladın?"

Bunu eğlenceli bir havada yazdığını attığı emojiyle kanıtlamıştı. Hâlâ eğlenebilmesi güzeldi ya da belki de tek derdi eğlendirebilmekti. "Çok ısrar etti." Mesajımın karşı tarafa ulaştığını gösteren küçük onay işaretinin hemen ardından gülümseyen bir emoji ekranımda belirdi. "Dışarıda takılmanızdan iyi. Meryem de geldi mi?" Sorusu, her zamanki gibi doğal bir şekilde yönlendirilmişti. Ama benim zihnim hâlâ tam anlamıyla toparlanmamıştı. Tam bu sırada Kemal elinde çay bardağıyla yanıma geldi ve dumanı üzerinde olan bardağı dikkatlice önüme bıraktı. Bu kısa an içinde gözlerimiz buluştu. Bakışları, olanların Doğa'yla ilgili olduğunu anlamasına yetecek kadar sorgulayıcıydı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, o benim içimde kopan fırtınayı zaten hissetmişti.

"Ben gidip saatlik içtimamı vereyim. Geliyorum," dedi sonunda. Bu cümlesi hem sessiz bir destek hem de beni yalnız bırakmak adına alınmış bir karar gibiydi. Kemal'in kendi eşinin sitemlerine göğüs germek pahasına beni rahatlatmaya çalışmasını izlerken, onun tam anlamıyla bir "adam gibi adam" olduğunu düşündüm.

Kemal mutfaktan çıkarken, ben de gözlerimi tekrar telefonuma çevirdim. Gelen mesaja kısa ve öz bir cevap yazmak için parmaklarımı harekete geçirdim.

"Hayır."

"Hımm... İyi miyiz peki?"

"Bilmiyorum Doğa."

"Konuşabilir miyiz?"

"Kemal gidince ararım."

"Ne zaman gidecek?"

"Bilmiyorum."

"Sor o zaman."

"Misafire ne zaman gideceğini mi sorayım?"

"Anneleri orada ya, merak etmesinler diye şey ettim."

"Ne zaman gideceğini sorarsam beni de alır gider.

Yemeğe gel deyip duruyor."

"Nisanur orada mıdır?"

"Sanmam. Onu da sorayım mı?"

"Yok yok, sorma.

O zaman ben sizi rahat bırakayım.

Çok özledim..."

"Bir de bana sor."

"Soruyorum."

"Evimizde eşya yok ama her köşede senden bir iz var.

Kokun her yerde.

Hatta Kemal'i getirdiğime pişman oldum."

"Kıskanç mıyız biraz?"

"Paylaşıma karşıyız."

"Beni kimseyle paylaşmıyorsun..."

"Paylaşmam zaten."

"Seni çok seviyorum."

"Seni sevmekten öteyim.

Arayacağım gidince."

Tam telefonun ekranını karartacağım sırada Doğa'nın, "Sadece bir şey söylemek istiyorum," mesajı duraksamama neden oldu. Ellerim hareketsiz kaldı; telefonun ışığı hâlâ açık, mesajı gözlerimin önünde parlıyordu. "Konuşmayalım," dedikçe durmayacağını anlamıştım ama yine de zihnimde bunu değiştirebileceğim bir ihtimal aramıştım. Bu umut, Doğa'nın inatla bir şeyler söylemeye devam edeceğini bilmekle birleştiğinde içimde bir sıkıntı dalgası yükseldi. Derin bir iç çekerek biraz daha bekledim.

"Saatlerdir içimde dert çünkü.

Ben seni değil, yokluğunun acısını unutmak istedim.

Bir daha kavuşamayacağımızı düşünüyordum ve

açıkçası sürekli arkaya bakmaktan yara bere içinde kalmıştım.

Önüme bakabilmek için razı geldim ama

bu kadar etkili olacağını tahmin etmiyordum."

Telefon ekranına bakakaldım. Doğa'nın mesajı, basit kelimelerle başlayan ama altındaki yükleri hissettiren bir kapı gibiydi. Ellerim hâlâ kararsızdı, aralayıp cevap versem mi yoksa bir süre hiç elimi sürmeden biraz daha belirsizlikte mi kalsam? Zihnimde bu içsel çelişki dönüp dururken, Kemal'in yokluğunun şu anın şansı olduğunu hissettim ve birazdan yanıma geleceğini düşünerek bu kısa anı değerlendirdim.

"Ben hep yara bere içindeyim Doğa ama
tek bir gün bile seni unutmayı istemedim.
Seni, senden gelen her şeyi sevdim.
Çünkü mutluluk da sana aitti, acı da.
Sana seneler önce bir şey söylemiştim,
hatırlıyor musun bilmem ama.
Sana eğer filmdeki gibi bir şey yaşansa
kendimi hatırlatmayacağımı söylemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Umarım.
Çünkü ben bu sözümün de arkasında duracağım."

"Kalbim."

"Umarım hatırladığın kısımlar sana yeter.
Sanırım aradığımda da bu konuda konuşmasak iyi olacak."

"Seni unutmadım ki hatırlayayım.
Konuşalım lütfen."

"Beni unutmadığını biliyorum ama
bana dair her şeyi hatırladığını sanmıyorum.
Yeterince kırgınım Doğa.
Parçalamaya gerek yok.
Toparlamak için çok uzaktasın."

"Döneyim mi?"

"Hayır."

"Beni istemiyor musun?"

"Saçmalama.

Ablanla vakit geçirmenizi istiyorum sadece.

Ben buradayım. Hep buradaydım.

Senden gitmeye de niyetim yok."

"Arayacaksın ama değil mi?"

"İlla Kemal'i bana kovdurtacaksın."

"Yok yok, kovma. Bekliyorum."

"Yemekler hazurimiş. Cidiyor muyuz artuk?" diye sordu Kemal, mutfak kapısının eşiğinde belirirken. Zamanlaması kusursuzdu. Dili Karadeniz ağzına kaydığına göre, az önce hararetli bir konuşmadan çıktığı belliydi. Gözlerindeki hafif yorgunluk, az önceki tartışmayı geride bırakmış olsa da hâlâ etkilerini taşıdığını gösteriyordu. Yine de kapıda beliren hâli, ortamın gerginliğini dağıtmak için iyi bir fırsat sunuyordu.

Telefonu masanın üzerine koyarken gülümsemeye çalıştım. "Ben biraz uzansam iyi olacak," dedim, sesime mümkün olduğunca hafif bir ton katmaya çalışarak. Ama Kemal'in bunu yutmayacağını biliyordum. Yıllardır yanımdaydı, hâlimi birkaç kelimeyle bile çözebilirdi. Buna rağmen yüzünde sorgulayıcı bir ifade belirmedi. Durumun ciddiyetini anlamış ve beni zorlamamaya karar vermişti. Onun bu anlayışı, içinde bulunduğum karmaşıklığın yükünü biraz olsun hafifletmişti.

"Tamam. Bir şey olursa..." dedi, cümlesini bilerek yarım bırakıp devamını benim tamamlamamı beklercesine.

"Olmaz, merak etme," diye yanıtladım, güven verici bir ses tonuyla. Gözlerimle ona teşekkür edercesine baktım. Onun sabrı ve desteği olmasa belki de bugünü çıkaramazdım.

DOĞA

Doğukan'ın aramasını odamda beklerken gözümün önünden tatlıdan çok acı anılar geçti. Bursa'ya taşınırken tüm şahsi eşyalarımı alsam da ablam odamdaki demirbaşlara dokunmamıştı. Şu an bomboş bir odada uzanıyordum. Duvarlarına kadar işleyen acı yüzünden ıstırap çekiyordum.

"Doğa."

Kapımı tıklatan ablam, "Gel," dememle kapıyı araladı. Uzandığım yerden doğruldum. Gözleri önce bana, sonra komodinin üzerinde duran telefona kaydı. Şaşırmış görünüyordu.

"Doğukan'la konuşacağım dememiş miydin?"

Başımı onaylarcasına sallarken, "Aramasını bekliyorum," dedim. Bu söylediğimi garipsemiş bir şekilde, "İçeride beklesene o zaman. Neden kapandın buraya?" diye sordu.

"Eski günleri yâd ediyorumdur belki."

Buruk ama o güzel günlerin hatırına samimi bir gülümsemeyle sırtımı duvara yasladım. "Hangi eski günler bu? Yüzün mahkeme duvarı gibi de." Gülümsemem biraz daha büyürken, "İçime işlemiş mesleğim, içime," dedim. Ablam kapının önünde oyalanmayı bırakıp içeri girdi.

"Baroya yer bildirimi yaptın mı?"

Ablama imam nikâhı kıymamız dışında her şeyi anlatmıştım. Hatta bir ofisim olduğunu ve kendi yerimde çalışmaya başlayacağımı söylediğimde motive eden cümleleriyle beni desteklemişti. İmam nikâhı olayını neden söylememiştim, bilmiyordum. Belki içten içe onun olmadığı, hayatımdaki en önemli şeylerden birini yaşadığımı bilsin istemiyordum. Bana sitem etmesinden hatta küsmesinden korkuyordum.

"Döndüğümde yapacağım."

Başını onaylarcasına sallayan ablam, "Geciktirme," dedi. Kendi ayaklarımın üzerinde durmamı istiyordu. Annem gibi... Annem...

Ne kadar delirmişti gittiğimde. Ablam her ayrıntıya, yalnız olmamızın rahatlığıyla atlamadan değinmişti. Öfkesine alışıktım ama artık adım geçtiğinde hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Bu neden beni bu kadar rahatsız etmişti, neden içerlemiştim, anlamıyordum. Şu anda bu hâlde olmamın nedeni oydu. Nefret etmem gerekiyordu ama ben... Sadece üzülüyordum.

Telefonum çalmaya başladı. Gözlerimi ablamdan arayan kişiyi görmek için telefonuma çevirdim. *Miladım* yazısı görmek son bir saattir bana iyi gelen tek şeydi. Uzanıp heyecanla telefonu aldım ve bekletmeden aramayı cevapladım.

"Alo?"

"Güzelim."

İliklerime kadar ısınmıştım. Ablam beklediğim aramanın gelmesiyle içeride olduğunu söyleyerek odadan çıktı. Kapıyı kapatmasına rica etmek zorunda bile kalmamıştım. "Bir an Kemal bizde yatıya kalacak sandım," dediğimde, "Müsait misin?" diye sordu.

"Sana hep müsaidim," diyen taraf bu sefer bendim. "O zaman görüntülü arıyorum," dediği anda kalp ritmim değişti. O kadar uzun zaman olmuştu ki bana bunu söylemeyeli. O kadar özlemiştim ki şu anda hissettiğim heyecanı.

"Doğa?"

"Ha..." Dudaklarımdan kaçan şaşkınlık nidasını, "Hâlâ aramamış olman hata. Bekliyorum," diyerek kıvırdım. Telefon kapandı. Henüz kulağımdan çekmemişken tekrar çalmaya başladı. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Görünüşüm aynı değildi ama şu andaki hislerim bıraktığımız yerden devam ediyor gibiydi. Ellerimle kısa saçlarımı düzeltip aramayı cevapladım.

Görüntüme gelen adamı yirmi dört saat olmamışken bile delilercesine özlediğimi daha da iyi anladım. "Selam Balerin," dedi. Yüzümde yıllanmış bir gülümsemeyle, "Selam Kurşun Asker," dedim. Dokunsalar ağlayacakmış gibi hissediyordum. Doğukan'ın yüzünden gözlerine taşınan gamzeleri izlerken titrek bir nefes aldım. "Seni çok özledim," dediğimde sıkıntılı bir iç çekti.

"Vuslatın üzerine hasret çekilmiyormuş güzelim."

O da beni özlemişti. Ellerim ekranın üzerinde dolaşırken yanaklarını sevdiğimi hayal ettim. "Nasılsın? Nasıl geçti günün?" diye sorduğunda, "Sensiz," dedim. İçim titremişti sanki. "Ama sensiz daha kötü günlerim oldu. O yüzden buna şükür." Doğukan gözlerimin içine şefkatle bakarken ağlamadan durmak çok zordu.

"Orası sana iyi gelmedi sanırım."

Bazen beni, benden iyi tanıdığını düşünüyordum. Üstelik onca yıla rağmen. "Bu oda gelmedi, evet," dediğimde bakışı buruklaştı. "Bir zamanlar yuva dediğimiz yer sana böyle hissettirdiği için özür dilerim." Dondum kaldım. Özür dilemesi gereken en son kişi bile değilken o bunun sorumluluğunu da üzerine almıştı.

"Asıl ben özür dilerim. Yuvamı sensiz bıraktığım için."

Doğukan'ın bakışları muziplikle parlarken, "Yalnız yuvamız şu an sensiz," dedi. "Bence bunun için özür dilemelisin." Yatak odasına girişini izlerken, "Özür dilerim," dedim ve hafifçe gülümsedim. Doğukan şişme yatağa oturdu.

"Sen nasılsın?"

Omuz silkerken, "Yorgunum," dedi. Gözlerinin gerisinde gördüğüm donukluk sadece yorgunluğun eseri olamazdı. Konuşacağımız konuyu açmam lazımdı ama sanki konuştuğumuz an, hiçbir şey eskisi gibi kalmayacaktı. Mesajda *konuşalım* demek kolay gelmişti. Şimdi ise mümkün olduğunca önce zamanı ötelemek istiyordum.

"Günün nasıl geçti?"

Beni bıraktıktan sonra yaptığı her şeyi A'dan Z'ye kadar anlattı. Beni merakta bırakacak en ufak şey bırakmamıştı. Yaşattığım güvensizliğin tekrarı olmaması için çabalıyordu ya da asıl konumuzdan o da kaçmak istiyordu.

"Tüm mitinglere katılacak mısın yani?"

"Hayır. Timler arasında dönüşümlü ilerleyecek."

"Anladım," demekle yetindim. "Kemal evi beğendi mi?" Doğukan'ın yüzünde özel bir şakanın tadını çıkardığını belli eden bir gülümseme belirdi.

"Beğendi."

"Neden güldün?"

"Boş ver," dediğinde kaşlarım havalandı. Sanırım kendi aralarındaki konuyu açık etmek istemiyordu. "Merak ettiğin başka bir konu yoksa şu sildirme işini konuşalım mı?" Demek ki kaçabildiğim yer buraya kadardı ve belli ki Doğukan bu konuyu konuşmaktan kaçmıyordu.

"*Konuşmayalım* desem konuyu kapatacak mıyız?"

"Kapatmamızı mı istiyorsun?"

Anlatacağım şeyler geçmiş için gerekliydi ama övüneceğim ya da ballandırarak anlatacağım bir şey değildi. Hele de hayatımdaki önemli birçok şeyi hatırlayamadığımı fark edince bu konudan iyice uzaklaşmak istiyordum ama konuşmazsak da Doğukan'ı soru işaretleriyle bırakacağımın farkındaydım. Bu nedenle ne kadar acılı olursa olsun, konuşmamız gerekiyordu.

"Hayır. Konuşalım ama en baştan nasıl başlayacağımı bilmiyorum. O yüzden sen sor, ben cevaplayayım."

Doğukan anlayışla başını salladı. "Psikoloğa ne zaman gitmeye başladın?" İlk soru kolaydı. Ayrılmamızın üzerinden bir buçuk sene civarı bir süre geçtikten sonra başladığımı söyleyince dondu kaldı. Hâlâ nasıl haberinin olmadığını düşünüyor olmalıydı.

"Ne kadar süre gittin?"

"Birkaç ay."

"Ne kadar?"

"Beş ay."

"Beni unutmak için beş ay yetti yani."

Sustum ama o sessizliğe o kadar çığlık sığdırmıştım ki. Neden anlamak istemiyordu? Neden bu konuda biraz olsun kendini benim yerime koymuyordu? Sakin kalmaya çalışırken derin bir nefes aldım ve tane tane, "Seni unutmadım," dedim. "Unutsaydım şu an konuşuyor olmazdık."

"Ben şu bahsettiğin işlemi biraz araştırdım Doğa. Birinin bilin-

çaltını silmek, anılarından çalıyormuş. Bana tamamen benimle yaşadığın her anı hatırladığını söyleyebilir misin?"

Saklamamın bir faydası olmadığını bildiğim için, "Söyleyemem," dedim. Tek bir mimiği oynamadı. Bu hâli çok daha korkutucuydu. "Yarın mesai var. Yatalım mı?"

"Konuşmayacak mıyız?"

"Benim için önemli olan kısmı konuştuk."

"Doğukan," dediğimde sesimin titremesine engel olamamıştım. O ise yatağa uzanmış, senelerce yaptığımız gibi telefonu uyurken onu izleyebileceğim şekilde bir yere koymaya çalışıyordu. "Yatağa küs mü giriyorsun?" diye sorduğumda, "Sana küs değilim," dedi. "Senin için doğru olan bir konuda sana küsmeye hakkım yok."

"Beni anlamıyorsun."

"Seni çok iyi anlıyorum Doğa. Ne kadar acı çektiğini, dayanmaya çalışmanın verdiği ıstırabı, bu işe neden kalkıştığını... Cesaretinden dolayı seni kutluyorum da. Benim ödüm kopardı senin tek bir nefesinin yarattığı hissi unutmaktan."

Sesimi çıkaramadım. Çünkü haklıydı. Sonunu bu şekilde düşünemeden attığım adımın pişmanlığını yaşıyordum ve ne söylersem söyleyeyim, telafi edemeyeceğimin farkındaydım.

"Seni anlıyorum Doğa ama benim anlamam sana anılarımızı hatırlatmıyor."

Tam bir şey söyleyecek gibi oldum. Bakışlarıyla beni susturdu. "Yeni bir sayfa açtığını söylemiştin ya. Ben diğer sayfanın izleriyle yaşamaya mahkûmum ve bu hayatımın en güzel esareti."

Gözümden bir damla yaş düşerken, "Ama senin adına mutluyum," diye ekledi. "Yatalım mı artık?" Ne diyeceğimi bilemiyordum. Başımı onaylarcasına sallarken ben de yatağa uzandım ve telefonu her zamanki yerine dayadım. Yastığa sarılan Doğukan bana doğru uzun uzun baktı. Ardından gözlerini kapattı ve derin bir nefese sığdırdığı hüznüyle, "İyi geceler Balerin," dedi. Titreyen sesimi kontrol etmeye çalışırken yutkundum.

"İyi geceler Kurşun Asker. Seni çok seviyorum."

DOĞA

Ne hissedeceğimi bilmediğim üç gün... Zaman, bir şekilde akıp gitmişti ama içimdeki karmaşa hiç azalmamıştı. Doğukan işindeki yoğunluğu bahane ederek konuşmuyordu, bunu biliyordum. Ancak sessizliğinin asıl nedeni, bana olan kırgınlığını gizlemekti. Onun bu suskunluğu, içimde yankılanan bir darbe gibiydi. Üzerine gitmemek için sessizliğini kabul etmiştim. Zor bir karar vermiştim, bir şeyleri zorlamak yerine onun kendi alanını korumasına izin vermek gerekiyordu. Ama bu kabulleniş, hüznü kontrol altına almamı kolaylaştırmamıştı.

Bu hüznü bastırabilmek adına tüm odağımı ablama vermiştim. Gitmeden önce eksiklerini tamamlıyor, eşyalarını toparlıyorduk. Onun benden kilometrelerce ötede olmasına alışkındım ama şimdi başka bir ülkede yaşayacağını bilmek, içimde tarifsiz bir boşluk bırakıyordu. Her an istediğimde yanına gidemeyeceğimi bilmek... Ve onun, kolay kolay geri dönmeyeceğini sık sık söylemesi içimde büyüyen bu acı hissini daha da körüklüyordu. Sanki ailemden kalan son kişiyi de kaybetmek üzereydim; bu düşünce, kalbime ağır bir yük gibi oturmuştu.

"Doğa hazır mısın?"

Ona cevap vermeden önce bir an duraksadım ve kendi hâlime bir kez daha göz gezdirdim. Şirketi onun için bu akşam bir veda yemeği hazırlamıştı. Aslında sadece yer değiştiriyordu; bağlantıları kopmayacaktı, işler hâlâ devam edecekti. Ama yine de patronlarının güzel bir uğurlama yapmak istemesi, bu vedayı daha duygusal bir hâle getirmişti. Beşiktaş Akaretler'deki Vogue restorana uygun bir kıyafet bulmaya çalışırken, her şeyin üzerimde eğreti durduğunu fark ettim. Yeni bir kıyafet almayı düşündüm ama elimdeki paranın sınırlarını çok iyi biliyordum. Param vardı ama idareli kullanmam gerekiyordu. Gelecekte neyin karşıma çıkacağını bilmeden harcamak, bir risk almak demekti. Doğukan'dan rica etsem, hiç düşünmeden hesabıma katbekat fazlasını göndereceğini biliyordum ama ben...

İsteyemezdim.

Kendimi henüz bu geceye hazır hissetmiyordum. İçimde dolup taşan düşüncelerle odama çekilip Bursa'dan gelen kıyafetlerimi karıştırmıştım. Geceye uygun bir şey bulmak sandığımdan da uzun sürmüştü. El mahkûm, üzerime olan ve resmîlikle şıklığı bir araya getiren kumaş pantolonumu, gömleğimi ve blazer ceketimi seçtim. İlk bakışta pek içime sinmese de seçeneklerin sınırlılığı beni buna razı etmeye zorladı. Aynanın karşısında kıyafetimin hatasız durmasına özen gösterirken, saçlarımı şekillendirmeye çalıştım. Ancak dalgalarını istediğim gibi düzenleyemeyince biraz daha radikal bir karar aldım, saçlarımı ensemde sıkı bir topuzla topladım. Uzun zamandan sonra kaküllerimi iki yana açarak diğer saçlarıma yapıştırdım ve incili tokalarla sabitledim. Bu küçük dokunuşlar belki mutsuzluğumu gölgeleyemeyecekti ama dışarıya vereceğim görüntünün en azından dikkat çekmeyecek kadar düzenli olmasını sağlamıştı.

Son dokunuşları yaparken içimdeki ağırlığı hafifletmeye çalıştım. Yüzüme oldukça doğal ve hafif bir makyaj uyguladım. Aynada kendime baktım, uzun bir nefes alarak hazır olduğuma karar verdim. Bu süreçteki her adım, sanki kendi ruh hâlimle bir mücadele gibiydi. El çantamı alıp odadan çıkarken, kalbimde beliren huzursuzluk hâlâ oradaydı.

Koridorda benim aksime fazlasıyla gösterişli bir elbise tercih eden ablamla karşılaştım. Elbisesinin parlak detayları, zarif topuklu ayakkabıları ve dikkat çeken aksesuarlarıyla gecenin yıldızı olacağını şimdiden kanıtlıyordu. Ablamın hazırlığı, kendinden emin bir şekilde bütün gözleri üzerinde toplamak üzere tasarlanmış gibiydi. Topuklu ayakkabıları giymeye çalışırken gözlerini bana çevirdi. Bakışları süzücü bir şekilde üzerimde gezdirdi. Gözlerindeki ifade, gördüklerinden pek memnun olmadığını açıkça belli ediyordu.

"Taraflarla görüşmeye gitmiyoruz sayın hâkim."

Bu alaycı yorumuna yalnızca hafifçe gülümsemekle yetindim. Ablam beni teşvik etmek için uzun zamandır "hâkim" kelimesini daha sık kullanmaya başlamıştı. Bu sözcük, onun bana olan inancını sessiz bir şekilde yansıtsa da bazen üzerimde tatlı bir baskı hissi yaratıyordu. "Bu kadar ciddi giyinmene gerek yoktu," dediğinde omuz silktim. "Herkes ayağını denk alır böylece," dedim, biraz alayla karışık bir kararlılıkla. Sözlerimin ona ne kadar komik geldiğini, yüzündeki şaşkın ifadeden anlamıştım. Kaşlarını yukarı kaldırarak beni dikkatle süzdü. Gözlerindeki bakış hem hafif bir şaşkınlık hem de belki biraz hayranlık taşıyordu.

"Doğukan'la bu ara fazla yakınlaşmışsın belli," dedi sonunda, kendine özgü bir meydan okumayla. Adını duymak bile midemden yukarı doğru hızla yükselen heyecanlı bir dalgayı ateşledi. Sanki adını işitmek bende bir şeyleri harekete geçiriyor, gizleyemediğim bir duyguyu açığa çıkarıyordu. Yanaklarım doğal bir allık gibi hızla kızarmaya başladı. Bu yoğun tepkinin söylediklerini onaylar nitelikte bir işaret olduğunu fark edip utanmıştım. Ablama onunla birlikte olduğumuzdan bahsetmemiştim, evlendiğimizden de. Ama yine de sanki bendeki bir şeyleri sezmiş gibi her konuşmamız bir şekilde bu noktaya geliyordu.

"İyi ki hatırlattın. Çıktığımızı haber vereyim," dedim, kısa ve hızlı bir bahaneyle. Telefonumu çıkarırken, ablamın beni izleyen bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Çıkış yolum buydu, en azından öyle umuyordum. "Sanki unuttuğu varmış gibi," diye söylendi ablam, alaycı bir tonda. Sesini duymama rağmen dikkatim tamamen

telefon ekranına kaymıştı. Doğukan'ı aramaya başladım. Bu saate kadar mitinginin bitmiş olması gerekiyordu. Telefon uzun süre çaldı; açılmayacakmış gibi geldiği her saniye içimde bir huzursuzluk büyüyordu.

Saate bakma ihtiyacı hissettim, bir yandan zamanın ne kadar geçtiğini anlamaya çalışıyor, diğer yandan onun neden cevap vermediğini düşünüyordum. Tam o sırada telefonun açıldığını gördüm ve hızla kulağıma dayayarak, "Alo kalbim?" dedim.

"Efendim güzelim?"

Sesi tanıdığım sıcaklıktan uzaktı ya da arka plandaki gürültü bana böyle hissettiriyordu. Uğultu o kadar yoğundu ki hâlâ miting alanında olduğunu sormama gerek kalmadı. "Müsait miydin bilmiyorum ama çıkacağımızı haber vermek istemiştim." Sesimi bu gürültüye karşı duyulur kılmaya çalışırken resmen bağırmıştım.

"Nereye?"

Doğukan'ın giderek daha sessiz bir yere doğru yürüdüğünü hissedebiliyordum. Beni daha iyi duyabilmek için hareketlenmiş olmalıydı. Ancak arka plandaki uğultu hâlâ yerini koruyordu ve bu, konuşmayı sürdürmeyi zorlaştırıyordu. "Ablamın veda yemeğine gidiyoruz. Geçen gün bahsetmiştim ya," dediğimde kısa bir sessizlik oldu. Bu boşluk bir an için iletişim hattının kesildiğini düşündürecek kadar uzamıştı. Tam telefonun ekranına bakacağım sırada söylediği cümleyle dondum kaldım.

"Aklımdan çıkmış."

Her bir harf içimde bir yumru gibi büyüdü. Boğazımın sıkıştığını hissettim ne konuşabildim ne de yutkunabildim. Ablamın bakışları sessizliğimi fark etmiş gibi bana kaydı. Yüz ifadesi kaygılı bir hâl almışken telefonun ucunda adımı duydum. Doğukan da sessizliğimden rahatsız olmuş gibi endişeliydi. "Buradayım," dedim ama sesimin tonu zayıftı, fark etmemesi imkânsızdı.

"Bir şey mi oldu?"

Bu soruya nasıl cevap vermem gerektiğini bilemedim. Kırgınlığımı belli etsem mi yoksa içinde bulunduğum karmaşayı sessizlikle

mi geçiştirsem, karar veremiyordum. "Sadece garip geldi," dedim sonunda, kelimeleri dikkatle seçerek. "Ne?" dedi hemen ardından. Beni gerçekten duyup duymadığını ya da tam olarak neyin garip geldiğini mi sorduğunu anlayamadım. Ama bu belirsizlik, cümlemi daha da netleştirmeye itti.

"Bir şeylerin aklından çıkmasına alışık değilim de garip geldi diyorum," diye tekrar ettim. Sesim sakin görünmeye çalışsa da içimde taşıdığım o hafif kırıklık tınısını bastıramıyordum.

"İnsanlık hâli. Bazen ekstra uğraşmadan da bir şeyler unutulabiliyor."

Sözcükleri öyle bir merhametsizlikle çıkıyordu ki eğer onu tanıyor olmasaydım canımı yakmak istediğini düşünürdüm. Belki de gerçekten istiyordu. Yaptıklarım, ona yaşattıklarım, sabrını taşma noktasına getirmiş olabilirdi. Belki bu sözler, içinde tuttuğu tüm o duyguların bir yansımasıydı. Ama bu içimdeki sıkıntıyı hafifletmedi aksine daha da büyüttü.

Boğazımdaki yumru birden daha da büyüdü. Yutkunamamak, nefes alamamaya dönüştü. Gözlerim doldu ve ablamın dikkati hâlâ üzerimdeydi. Ağlamamalıydım. İçimdeki her duyguyu bastırmaya çalışarak kendimi kastım. Sadece tek bir kelime döküldü dudaklarımdan.

"Haklısın."

Sesimdeki pürüzü silmek istercesine boğazımı temizlemeye çalıştım ama bu bile içimdeki ağırlığı hafifletemedi. "Biz çıkıyoruz şimdi." Bu hâlimi fark edip görmezden mi gelmişti yoksa hiç fark etmemiş miydi, bilmiyordum. Çünkü, "Tamam güzelim. Dikkatli olun. Eve geçince ararım," diyerek tüm kelimeleri tek bir nefese toplamıştı. Dudaklarımdan sayıklar gibi, "Samam. Sen de dikkatli ol," cümlesi döküldü ve telefon bir anda kapandı. Ablamın bakışlarının etkisi daha da yoğunlaştı. Tek bir kelime ederse hüngür hüngür ağlayacağımı hissettiğim için stilettolarımı giymeye başladım.

"İyi misin?" Ah... Yapmıştı işte. Derin bir nefes alarak duruşumu dikleştirdim. Gözlerimdeki pusu makyajımı bozmayacak şekilde uzaklaştırdım ve sahte bir tebessümle, "İyiyim, hadi çıkalım,"

dedim. İnanmamıştı ama tam çıkarken bu konuyu deşersek geç kalacağımızı da biliyordu. "Bu akşam içecek misin?" diye sorduğunda sorgularcasına kaşlarımı çattım. Ablam kapıyı kilitlerken, "Ona göre taksiye binelim," dedi. Kendi zil zurna sarhoş olmak istediğini kaç gündür söylüyordu. Sanırım şu andaki kırgınlığıma en iyi gelecek şey de onun yolundan geçiyordu.

"Taksiyle gidelim."

Mesai çıkışı trafiğine yakalanmıştık. Araçların arasında sıkışıp kalan saatler İstanbul'un akşamına dair sabırsız bir bekleyiş yaratmıştı. Ancak gelen kişilerin de bizim gibi mesaiden çıkmış olması gecenin başlamasına doğal bir denge katıyordu. Bu, bizim ekmeğimize yağ sürmüş gibiydi.

Neredeyse kafa kafaya geldiğimiz grubun içinde kendimi çıkıntıymış gibi hissediyordum. Konuştukları konular bana o kadar uzak, o kadar yabancıydı ki bir kelime bile dâhil olmaya cesaret edemedim. Doğukan da tek bir mesaj dahi atmadığı için bu ortamdan izole olacağım tek seçeneği değerlendirdim. Bana sunulan sosyal dünyanın dışında bir alan olan terasa çıktım. Rüzgâr yüzüme hafifçe serinlik taşırken, hissettiğim bu mesafe tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Elimdeki şarap kadehine ve Boğaz'ın karşı konulamaz güzellikteki manzarasına odaklandım. Hava soğuktu, terasta olmak ne kadar ürpertici olsa da hiç ortak noktamın bulunmadığı grubun içinde sıkılmaktan iyiydi.

Gece bir başka güzel oluyordu İstanbul. Göz alıcı ışıkları, bu eski şehrin üzerini örten sükûneti ve hayal kurduran silüetiyle bu geceyi kurtarmıştı. Şarabımdan bir yudum alırken gözlerim, Boğaz'ın mavilikleri arasında kayboldu. Çok uzakta gibi görünen Kız Kulesi dikkatimi çekti. Yenilenmiş hâliyle muazzam bir güzellik sergiliyordu. İnce ışıklandırmaları, çevresine zarif bir hava katarak geçmişle geleceği bir arada taşıyordu.

Bir anda düşüncelerim Kız Kulesi'yle birlikte Galata Kule-

si'ne doğru kaydı. Bu iki tarihî yapının arasındaki ilişkiyi zihnimde canlandırmaya başladım. Galata Kulesi, Kız Kulesi'nin yenilenmiş hâlini ilk kez gördüğünde ne hissetmişti acaba? Eski sevdiğini mi aramıştı yoksa yeni güzelliğiyle büyülenmiş miydi? Düşüncelerim arasında kaybolurken, evlilik teklifinden aklımda kalan tek şeyin bu olduğunu fark ettim. Galata Kulesi'nin Boğaz'ın diğer ucundaki Kız Kulesi'ne olan aşkını...

"Efsaneye göre..."

Duyduğum ses zihnimde mi yankılanmıştı yoksa çok içtiğimden beynim bana bir oyun mu oynuyordu, emin olamıyordum. Şarabın zihnimdeki etkisiyle her şey bir sis perdesinin ardındaymış gibi hissediliyordu. Sonra fısıltı bir kez daha kulağıma ulaştı, hafif ama kesin bir tonla, "Galata Kulesi ile Kız Kulesi birbirine âşıktı ama aralarındaki İstanbul Boğazı, sevgililerin kavuşmasını engelliyordu," dedi. Sözler kulağımın hemen dibindeydi, sesin sıcaklığıyla ürperdim. O an, bu fısıltıyı gerçekten duyup duymadığımdan emin olamadım. Sesin sahibine dönmek için hareket etmeye çalıştım ama kollarıyla bedenimi sararak beni manzaraya doğru sabitledi. Kalbim göğsümde hızla çarparken, nefesim kesilir gibi oldu. Burada mıydı gerçekten? Yoksa evren, bu anı hatırlamam için bana şarap ve hayalin bir karışımını mı sunmuştu? Emin olamayacak kadar sarhoş ve duygularımla sarılmış durumdaydım.

"Galata Kulesi aşkını mektuplara yazmış yıllarca ve Kız Kulesi'ne olan hasretini kelimelere dökmüş."

Fısıltısı içimde bir yerleri sarsmıştı. Çenem, tutmaya çalıştığım bir duygunun ağırlığıyla titremeye başladı. Gözlerim dolmaya başlarken bedenimde hissettiğim sıcaklık, hayal olamayacak kadar gerçekti. Rüzgârın taşıdığı tanıdık tarçın kokusu, onun burada olduğunun en kesin işaretiydi. Bu hikâyeyi daha önce duymuştum ve şu anda her kelimesi zihnimde canlanarak yüreğimi bir kuş gibi sıkıştırıyordu.

"Hezarfen Ahmet Çelebi de uçma hayalini gerçekleştirmek için buraya çıktığında Galata Kulesi onun kulağına Kız Kulesi'ne olan aşkını fısıldamış ve yazdığı tüm mektupları ona vermiş."

Söylediği her cümleyle hikâyenin içine daha da çekiliyordum. Kelimeler sadece bir hikâye değil, sanki benimle Doğukan arasında kurulmaya çalışan görünmez bir köprü gibiydi. "Doğa'ya deliler gibi âşığım."

Sıcaklığını daha az hissetmeye başladığımda başımı hızla ona çevirdim. Gördüğüm şey, elinde beyaz bir kâğıttan uçakla duran Doğukan'dı. Uçağa eğilerek bana olan aşkını fısıldamıştı. Ona baktığımı fark etmiş olmasına rağmen bakışlarını bana çevirmedi. Sanki göz göze gelmeden bu anın kırılganlığını korumaya çalışıyordu. Sonra elindeki uçağı havaya Kız Kulesi'ne doğru savurdu ve ardından tekrar bana sıkıca sarıldı.

"İstanbul'un üflediği rüzgârı arkasına alan Hezarfen, mektupları Kız Kulesi'ne ulaştırmış. Aşkının platonik olmadığını anlayan Kız Kulesi sevinçten havaya uçmuş ve bu iki âşık, İstanbul'un en güzel manzarasını oluşturmuş."

Hikâyesini bitirdiğinde kâğıttan uçak rüzgârın nazik bir dokunuşuyla havada süzülüyordu. Uçak Kız Kulesi'ne ulaşır mıydı bilmiyordum ama o an benim kalbime çoktan ulaşmıştı. Başımı bir kez daha Doğukan'a doğru çevirdim, tüm varlığımla o anın içine sığınmak istercesine. O da bana baktı. Gözlerinde hem bir huzur hem de bir kararlılık vardı. Bu bakışlar içimdeki tüm karmaşayı bir an için susturmuştu.

"Sana aşk mektuplarımı uçuracak bir Hezarfen'im yok."

Yaptığı şeyi fark ettiğim anda, kontrol edemediğim ufak bir hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Bu, ruhumun derinliklerinden gelen bir yankı gibiydi; bir anda tüm duygularımın yüzeye çıkmasına neden olmuştu. "Aşkımı, hasretimi kelimelere de dökemem belki," dedi Doğukan. Söylediklerini harfi harfine hatırlıyordu, sanki o anın her kelimesi zihnine kazınmış gibiydi. Beni kendine biraz daha yaklaştırarak kulağıma doğru eğildi. "Ama sana değil İstanbul'un... Tüm evrenin en güzel manzarasını gösterebilirim," diye fısıldadı. Bu sözler, kalbime dokunan bir meltem gibi içimde dalgalandı. Gözyaşlarım, sanki bu fısıltıyı selamlamak istercesine daha hızlı bir şekilde yanaklarımdan dökülmeye başladı.

Doğukan'ın beni nazikçe arkaya döndürmesine izin verdim. Tıpkı o günkü gibi içimde bir yerlerden tanıdık bir hissin yükseldiğini fark ettim. Restoranın camlarından yansıyan silüetimize gözüm takıldı. Manzara geçmişin hatıralarını daha da canlandırıyordu. Bedenim titremeye başlamıştı, hatırlamanın etkisiyle hıçkırarak ağlamaya başladım. Bu duygu hem içimde büyüyen bir özlem hem de o anın içinde var olmanın yoğunluğuyla birleşmişti.

Doğukan şakaklarımı öperek beni sakinleştirmeye çalıştı. Öpücüğü rüzgârın taşınan sıcaklığı gibiydi hem rahatlatıcı hem de içimi daha da hüzünle dolduran bir his taşıyordu. Gözlerim kapanırken, titreyen bedenimi yönetmek ister gibi beni daha sıkı sardı.

"Gel şöyle gönül tahtımın en tepesindeki yere kurul. Kurul ki âlem aşk neymiş görsün. Sen oraya en çok yakışansın. Yanıma, yamacıma, en çok da soyadıma."

Sözcükleri, sanki o anı bir şiire dönüştürmek istercesine yumuşak bir tonda döküldü. Doğukan'ın kolları arasında ona doğru döndüm. Resmî giyimi ve özenle hazırlanışı, bu sefer gelişinin kaçak göçek olmadığını kanıtlıyordu. Ona bakarken varlığının getirdiği sıcaklık içimi sarstı. Ellerimi ceketinin üzerinde dolaştırırken sesimdeki titrek tonla, "Buradasın," dedim, gözlerimden hâlâ süzülen yaşlarla.

O yüzüne yerleşmiş olan şefkat dolu tebessümüyle bana baktı. Bu bakış, içimdeki tüm karmaşayı bir anda susturacak kadar güçlüydü. "Buradayım," dedi, sözlerini beni sakinleştirecek bir melodi gibi seslendirerek. Ardından başını eğdi ve alnıma nazik bir öpücük bıraktı.

"Bu sefer ben sözümü tutamadım Balerin. Bu anı unutmana izin vermezdim."

Donakaldım. "Ama sen...?" dedim, kelimeler dudaklarımdan titreyerek döküldü. O anını unuttuğumu nereden biliyordu? İçimde bir şüphe belirmişti. Ablam söylemiş olabilir miydi? Bu düşünce beynimde hızla dönerken Doğukan'ın, "Ama ben?" diyerek beni konuşmaya devam etmem için teşvik etmesi, bu soruyu direk sormamın tehlikeli olabileceğini daha net fark ettirdi. Eğer ablam hiçbir

şey söylemediyse ve o sadece anılarımızdan birini canlandırmak istediyse teklifi unuttuğumu anlar ve bu anın büyüsünü bozmaktan başka hiçbir işe yaramazdı.

"Sabah mitingdeydin. Fotoğraf attın."

Sesim sanki kontrolsüz bir şekilde bir doğruluk arayışı içinde yükselmişti. Benim aksime, "Öyleydi," dedi sakin bir tonla. Sesindeki güvenle beni kendine biraz daha çekti. Ama bu yetmedi, kafamda dönüp duran sorulara dokunmadan duramadım. "Nasıl geldin o zaman?" diye usta bir manevrayla aklımdaki diğer soruya değindim. Doğukan gülümsedi, yüzündeki rahatlık, onun sorularımı aşıp kendi kontrolünü koruduğunu gösteriyordu. Elini uzatıp başımı tuttu ve nazikçe göğsüne doğru çekti. Karşı koymadım.

"Şu anda buradayım. Nasılı nedeni bırakıp tadını mı çıkarsak?"

Haklıydı. Buradaydı ve belli ki beni alıp götürecekti. Konuşacak zamanımız fazlasıyla olacaktı. Bunu fark etmek, içimdeki o gerginliği bir nebze de olsun hafifletmeye başlamıştı. Doğukan'ı saran kollarımı daha da sıkılaştırdım, başımı kokusunu daha yoğun duyabilmek için boynuna doğru kaldırdım. Tarçın, benim ruhumun en derin şifasıydı.

"Bugün günlerden güzellik, sefa geldin. Hoş geldin.[28]"

Koray Avcı'nın "Hoş Geldin" şarkısını mırıldanmaya başladı. Sesi kulağımda eski anıların tatlı bir yankısı gibi dolaşıyordu. Seneler önceki gibi... O günü hatırlatmaya ant içmiş gibiydi ve bunu mükemmel bir şekilde başarıyordu. Şarkının melodisi içimde uyuyan hatıraları yeniden uyandırırken, bir yandan Doğukan'ın yüzündeki tebessüm gözlerine kadar yayıldı. Dans edermiş gibi hafifçe sallanıyordu; her hareketi, geçmişin sıcaklığını şu ana taşıyor gibiydi. Bu anı unutmadığımı düşündüğü için mi mutluydu yoksa hatırladığım için mi? Belki de her ikisi.

"Sen bana yangın ol efendim. Ben sana rüzgâr. Tutuşsun gün, yansın geceler, vaktimiz varken[29]," dedi, şarkının sözlerini hafif bir

28. Koray Avcı – Hoş Geldin.

29. Koray Avcı – Hoş Geldin.

mırıltıyla seslendirirken. Kelimeler, duygularımı kışkırtan bir ateş gibi içimde büyüyordu. Burnumu çekerek, "Bu bir teklif mi?" diye fısıldadım. Doğukan şarkıyı mırıldanmayı bırakıp kahkaha attı. Sesi o kadar tatlıydı ki bu kahkahanın terasta yankılanmasını bile kıskandım. Sanki diğer insanların bu sıcaklığı hissetmesini istemiyor, sadece benimle kalmasını arzuluyordum.

Derin bir nefes alarak, "Gidelim mi buradan?" dedim, sesimdeki titrek tonu bastırmaya çalışarak. Doğukan cevap vermedi. Sessizliği, sanki kararı düşünmek için yarattığı bir boşluk gibiydi. Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Onun gözlerinde okuduğum ilk şey kararsızlıktı. Ama bu kararsızlık, basit bir tereddütten öte bir şeydi; sanki içinde, beni bu anın büyüsünden alıp başka bir yere götürmenin doğru olup olmadığını sorguluyordu.

"Ablana ayıp olmaz mı?"

"Ayıp için bildiğim daha iyi yerler var."

Yaramaz bir çocukmuşum gibi bana baktı, o anlamlı bakışlarına eklenen hafif gülümsemesini de ihmal etmedi. Fakat ses tonu fazlasıyla ciddiydi.

"Ben ciddiyim Doğa. Buraya onun için geldik."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Geldik?" diye tekrarladım. "Seni de mi çağırdı?" Başını onaylarcasına salladı. "Dün gece arayıp eğer İstanbul'a geleceksem yarının çok uygun olduğunu söyledi. Veda yemeği olduğunu, Boğaz'a karşı bir restoranda olacağınızı ve senin keyifsizliğini ayrıca belirtti. "İzin alamaz mısın, anıları yâd ederdik gitmeden," deyince ben düşündüm ki onca olaydan sonra bana bunları söylüyorsa..." Ablamın üstü kapalı cümlelerinden konunun özünü anlamıştı. Ah abla... Ne yapmaya çalıştığını şimdi anlıyordum. Beni korumak için mi yoksa bizi yakınlaştırmak için mi böyle bir harekette bulunduğuna karar veremiyordum. Teşekkür mü etsem yoksa içimden ona biraz serzenişte mi bulunsam, bilemiyordum. Ama ne olursa olsun, Doğukan buradaydı ve bu, her şeyden daha önemliydi.

"Unutmadım."

Yine de onca kırgınlıktan sonra ablamın imalarını kabul etmek

istememiştim. Bu konuyu unuttuğumu düşünmesini istemiyordum. Doğukan bana bakarken yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki rahatlama, bana doğru bir şey yaptığımı hissettirdi. "Ayıp olmaz diyorsan gidebiliriz." Doğukan'ın kollarının arasından çıktım ve elini sıkı sıkı tutarak, "Olmaz. Gidelim," dedim.

Onu hafifçe içeri doğru çekiştirirken, adımlarını benimle uyumlu bir şekilde attı. Masaya doğru ilerlerken koyu bir sohbete dalmış kalabalık gruptan birkaç göz üzerimize çevrildi. Bunlardan biri de ablama aitti. Doğukan'ı görür görmez ufak bir baş selamıyla karşılık verdi. Yıllar sonra ilk kez karşılaşıyorlardı ve bakışlarında çözemediğim bir anlam vardı. Fakat şu anda bunu düşünecek zamanım yoktu.

"Doğa... Nihayet yüzün gülüyor."

"Arkadaşınla bizi tanıştırmayacak mısın?"

Konuşan kadınların değil ama bekâr olan diğerlerinin bakışlarından pek hoşlanmamıştım. Benim ellerim eşyalarımı hızlı toplama derdindeydi. Onların gözleri, bir ölçüp biçme telaşı içindeydi. Söylediklerini duymazdan gelmek kolay bir seçenekti ama bu ablama saygısızlık olurdu. Bu nedenle eşyalarımı toplamayı bıraktım ve nazikçe gülümserken, "Tanıştırayım," dedim. Doğukan'ı kendime doğru çektim. Eli elime sahiplenici bir tavırla dolandı. Belli ki o da bekâr erkeklere göz dağı vermeye çalışıyordu. Son zamanlarda sıkça yaptığımız kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü.

"Eşim Doğukan Karahanlı."

Doğukan böyle bir hamle yapmama açıkça şaşırmıştı. Gözleri bir an masaya kaydı. Bu, saniyelik bir dokunuştu ama kime baktığını o kadar net bir şekilde hissetmiştim ki içimde büyüyen tedirginlik durdurulamaz bir hâl aldı. Kahretsin. Ablamın bu durumdan haberi yoktu ve şu anda bana yönelttiği bakışları tahmin etmek zor değildi. İçimde onun bu sessiz tepkisini anlamlandırmaya çalışırken, masanın yan tarafında oturan kadın sesiyle dikkatimi tekrar toplamak zorunda kaldım.

"Ben Seda Işıkolmaz."

Masada bize en yakın oturan kadın yönetici grubundandı. Üze-

rimdeki tedirginliği anında silip yüzüme bir tebessüm eklemeye çalıştım. Derin bir nefes alarak gözlerimi ablamın gözlerine değdirmeden şirketteki arkadaşlarının isimlerini sıralamaya başladım. Doğukan, söylediklerimi dikkatle dinledi. Onun bu sakin kibarlığı ve nezaketi, benim rehberliğimle herkese verdiği kısa baş selamlarında bile kendini belli ediyordu.

"Evlendiniz mi? Hangi ara? Aşk olsun Merve... Bizi neden düğüne çağırmadın?"

Uzaktan gelen ses tonu, şaşkınlıkla doluydu ve bir o kadar da hafif bir sitem taşıyordu. İçimde bir kez daha aynı kelime yankılandı. Kahretsin. Doğukan'ı Bilal sanmışlardı. Bu yanlışlık yalnızca benim değil, belimdeki elleri sıkıca duran Doğukan'ın da dikkatinden kaçmamıştı. Parmaklarının belimde hafifçe sıkıldığını hissettim. Onun her zaman serinkanlı ve sabırlı olan tavrı, bu kez sıkışan bakışlarında kendini göstermişti.

Yüzümdeki ifade, bu durumu nasıl çözeceğimi düşündüğümü açıkça ele veriyordu. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi kestiremez bir şekilde beklerken, ablamın bakışlarını üzerimizde hissettim. Korksam da yardıma muhtaç bir çocuk gibi ona baktım. Durumu düzeltmek için bir hamle yapacağı kesindi. "Babamın vefatından dolayı düğün yapmadık canım," dedi, sesi doğal ama kararlı bir şekilde. Ardından arkadaşına doğru dönerek açıklamaya devam etti. "Doğukan polis. Resmî işler için nikâh kıydılar sadece. Düğün olsa neden çağırmayayım." Ablamın yalan kabiliyetine bir kez daha hayran olmuştum. Onun bu yumuşak geçişi, durumu kurtarmıştı.

Arkadaşları ablamın açıklamasıyla baş sağlığı dilemeye başladı. Masaya yayılan bu yeni ton, bir anda dikkatleri Doğukan ile benim üzerimden almıştı. Ama onun belimdeki ellerinin sıkılışı, sanki aramızdaki sessiz bir bağın hâlâ burada olduğunu gösteriyordu.

"İzninizle."

Masadakilerden izin isteyerek ayağa kalkan ablam, önümüzden önce gözlerimizi sırasıyla yakaladı. Bakışlarında hem bir ağırlık hem de bir sorgulama gizliydi. "Sizi kapıya kadar uğurlayayım," dediğinde içimde garip bir gerilim yükseldi. Çantamı alarak masadakilere

kibar bir gülümsemeyle iyi akşamlar diledim ve ablamın peşine takıldım. Doğukan sessizce arkamızdan geliyordu.

Vestiyerde kabanlarımızı alırken ablamın suskunluğu artık dikkat çekici bir hâle gelmişti. "Aşağı kadar gelmene gerek yok-" diye başlayan cümlem, bana attığı keskin bakışla anında yarım kaldı. O bakış, hiçbir itiraza açık olmadığını belirten türdendi. Sessizce durup asansörün gelmesini beklemeye başladık. Abla-kardeş dinamiğimizin yıllardır bu kadar ciddi bir gerilime büründüğünü hatırlamıyordum. Bu suskunluğunun hayra alamet olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Göz ucuyla Doğukan'a baktım. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Gözlerini karşıdaki duvara dikmiş, hiçbir duyguyu ele vermeyecek şekilde bekliyordu. İçimde, onun da bu sessizlikle bir şeyleri analiz ettiğinden emindim. Ama ne düşündüğünü anlamak, asansörün bir an önce gelmesini beklemek kadar sabır gerektiriyordu.

Asansör nihayet geldi ve hepimiz içine doluştuk. Metal kapının kapanmasıyla birlikte atmosfer daha da sıkışmış gibi geldi. Sessizlik, soğuk bir duvar gibi aramızda yükseliyordu. Aşağı inene kadar nefesimi tuttuğumu ancak asansörden inip, mekândan çıkarken fark etmiştim. Ablam soğuk hava yüzümüze vurduğu anda aramızdaki sessizliği bozdu. Bize döndü, yüzünde neredeyse patlamaya hazır bir ifade vardı.

"Ne demek eşim? Siz evlendiniz mi? Hangi ara ya?!"

Ses tonu hem kızgın hem de şaşkın bir tonla yükseldi. Doğukan'a baktım. O, ablamın siteminin asıl bana yönelik olduğunu anlamıştı. Sessizliği, bana konuşmam için alan tanıyordu. İlk söz hakkını bana bırakması ince bir hareketti. Fakat ben şu anda bu kadar düşünceli bir hareket istiyor muydum, emin değildim. Derin bir nefes alarak ablamın gözlerinin içine baktım, gözlerindeki ateş âdeta yüzümü yakıyordu. "Abla," dedim, sesim sakin ama içinde hafif bir titremeyle.

"Düşündüğün gibi değil. Biz aynı eve çıkacağımız için imam nikâhı kıydık sadece."

Sözlerim, durumu mümkün olduğunca basit ve zararsız göstermeye çalışıyordu. Ama bu, ablamın şaşkınlığını hafifletmeye yetmemişti. Hatta olan öfkesine bir bidon benzin fırlatmak kadar ateşlendirmiş olabilirdi. "Ne?" dedi, sanki dünyanın en saçma şeyini duymuş gibi yüzüme bakarak. Yüzündeki ifade, bu kararımızı anlamlandıramadığına dair açık bir mesaj veriyordu. Kendi hayatında böyle işlere girişmeden beraber yaşamayı tercih etmiş biri olarak bu açıklama ona oldukça garip gelmişti.

"Aynı evde kalmak için imam nikâhı kıymanıza gerek... Oo... Siz birlikte mi oldunuz?"

Son kelimeleri bir anda fark etmiş gibi kendi kendini susturdu. Ardından sesinin giderek düşmesi, şaşkınlığının ağırlığını daha da görünür kılıyordu. Yüzündeki ifade, bir yandan kafasında hızla dönen düşünceleri, bir yandan da içindeki hayal kırıklığını yansıtıyordu. Gözlerini bana diktiğinde o kırgınlığı açıkça görmek canımı yaktı.

Doğukan hâlâ sessizdi, yanımda duruyor ama müdahale etmiyordu. Anlaşılan o ki bu konuşmanın tamamen bizim aramızda çözülmesi gerektiğini düşünüyordu. Fakat bu benim üzerimdeki baskıyı daha da ağırlaştırıyordu.

"Bu şekilde mi öğrenecektim?"

Ablamın bakışları Doğukan'a kısa bir an ilişti, sonra çok daha yoğun bir şekilde bana döndü. Gözleri hem sorgulayıcı hem de üstü kapalı bir kızgınlık taşıyordu. "Bilseydim onu evlilik teklifini hatırlatsın diye bin bir takla atarak çağırmazdım. Baksana meğer ihtiyacınız yokmuş," dedi. Sözleri, içimde âdeta bir şimşek etkisi yarattı. Çarpılmışım gibi donakaldım. Sözlerinin ardından Doğukan'a bakma cesareti bile bulamıyordum. Bu seferki yalanım, sandığımdan çok daha hızlı bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Sessizlik bizim aramızda giderek yoğunlaşırken, Doğukan'ın sesi bu sessizliğe nazik bir şekilde girdi. "Vardı," dedi, ablamın sertliğini biraz olsun yumuşatmaya çalışır gibi. "Siz çağırmasanız da gelecektim." Bu cümle ortamdaki duygusal gerilimi biraz olsun dağıtırken, sözlerinin devamı içimde yeni bir dalga yarattı.

"Beni çağırmanız çok iyi oldu. En azından şu anda her şey kuralına uygun olacak."

Ablamın kafası karışmıştı, yüz ifadesi bu karmaşayı açıkça yansıtıyordu. "Yarın akşam müsaitseniz hayırlı bir iş için size gelmek istiyoruz," diye devam etti Doğukan. Gözlerim bir anda fal taşı gibi açıldı. Böyle bir cümleye hazır değildim. Nihayet Doğukan'a bakabildim, bu sefer ona bir şeyler söylemek yerine sadece yüzündeki kararlılığı izledim. Ona baktığımı fark edince bana bakmasa da çenesini dikleştirdi, bu hareketiyle resmen bana gizli bir mesaj veriyordu. *Senin farkındayım ama şu anda konuşmamızın sırası değil.*

Ablam, Doğukan'a dönerek daha net bir tepki verdi. "Sen ciddi misin?" Sesi tonundaki şaşkınlığa sorgulayıcı bir ton eklenmişti. Doğukan başını *evet* anlamında salladı, yüzünde rahat bir ifade vardı. Ablamın şaşkınlığı artarken, gözlerini bu kez bana çevirdi. Ancak en az kendisi kadar şaşkın olduğumu fark etmiş olacak ki bir şey sormadı. "Saat söylemeniz yeterli," diye ekledi Doğukan, sakin bir tavırla. Ablam birkaç saniye düşündü.

"Akşam sekiz uygun mu?"

Ablamın sesi, hâlâ kafasında dönen soruların etkisiyle biraz temkinli çıkmıştı. Sorusuyla beraber Doğukan'a döndü. Doğukan hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. "Daha iyisini düşünemezdim. Yarın akşam sekizde sizdeyiz." Sözcükleri, bu kararlılığın altını daha da çizerken, bir detay dikkatimi çekti. Çoğul mu konuşmuştu o?

"Ta-mam. O zaman ben arkadaşların yanına dönüyorum. Yarın görüşürüz."

Ablamın sesindeki kuşku benim kafamın içindekilerin yanından geçemezdi. Sormak istediği çok şey olduğunu biliyordum ama bu anı daha fazla uzatmamayı seçmişti.

"Bizde kalmayacak mısın?"

Ablamın sözleri biter bitmez, ben de başka bir soru sormaktan kendimi alamadım. Doğukan bana döndü, gözlerinde bu soruya yer bırakmayan bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Bu, tartışmaya yer bırakmayan kesin bir cevaptı. "Nerede kalacaksın?" diye sordum, bu sefer sesimde hafif bir ürperti vardı. "Aygül'de," diye yanıtladı, sakin bir

tonda. Bu kelime, tüm sorularımın cevabını veriyordu. O çoğul ekinin sahibi Aygül'dü.

Ablam da bu cevabı beklemiş gibi duyar duymaz yanımızdan ayrıldı. Ancak omzumdaki sorgu melekleri sesini kesmemişti. "Gerçekten beni istemeye mi geleceksin?" Başını bir kez sallayan adam, "Olması gerektiği gibi," dedi. Sözlerim tedirgindi ama içimdeki ağırlığı hissettirdiğini biliyordum. "Sadece bazı yerleri detaylı hatırlamıyordum ama yemin ederim, evlenme teklifini unutmadım." Kelimelerim, onun şüphesini silmek için bir çırpınış gibiydi.

Doğukan, usulca elini kaldırarak yanağımı okşadı. Parmaklarının nazikliği, gözlerimi kısa süreli kapatmama neden oldu. "Sorun değil," dediğinde kirpiklerimi araladım. Ses tonu gibi yüz ifadesi de sakindi ama kırgınlığının izleri siyah gözlerinde saklıydı.

"Ben unutma ihtimalini düşünerek geldim zaten. Şu an hatırlıyorsun, önemli olan o." Sözlerindeki yumuşaklık ve kabul, bana biraz nefes alma alanı sağladı. Ama yine de içimde bir şeyler beni rahat bırakmıyordu. "Gidelim mi artık?" Kırgınlığını iliklerime kadar hissediyordum. Bir an duraksadım. Bu kırgınlık yüzünden mi benimle kalmak istemiyordu? Yoksa bu, kendi içinde hâlâ çözmekte olduğu bir meselenin yansıması mıydı?

"Gerçekten benimle kalmayacak mısın?" diye sordum, sesim hafifçe titreyerek. Doğukan belli belirsiz gülümsedi, bu gülümseme hem bir teselli hem de biraz mesafeli bir kabul gibiydi. "Bu gece değil," dedi sonunda. Sözleri, herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak kadar netti.

"Yolumuz uzun. Hadi gidelim."

DOĞUKAN

Sezgilerim her zaman güçlüydü, yanıldığım anlar çok nadirdi. Zihnimin derinliklerinde bir alarm çaldığında, genellikle bir şeylerin fark edilmesi gerektiğinin işareti olurdu. Ama bu sefer durum farklıydı. Sanki evren özellikle acil ve önemli bir konuyu fark etmem için önüme dikkatlice yerleştirilmiş ipuçları bırakmıştı. Bu işaretler, beni gölgeler arasında bir yolculuğa davet eder gibiydi.

Merve'nin söylediklerini durup düşündüğümde İstanbul'a gelmem gerektiğini açıkça fark etmiştim. Kulağıma çalınan o imalı cümleler, yurt dışına gitmeden önce Doğa'yı istemem gerektiğini işaret ediyor gibi görünüyordu. Bu nedenle tüm ayarlamalarımı bu amaca yönelik yapmıştım. İstanbul'a gelişim, yalnızca Doğa ile aramızdaki bağı güçlendirmek ve resmî bir adım atmak için bir fırsat gibi görünüyordu. Ama olayların arka yüzü... İşte orayı göremezmiştim. Doğa'nın evlilik teklifimi unutmuş olabileceğini düşünmek, aklımın ucundan bile geçmemişti. Belki de konduramamıştım. O anının, onun hafızasında da benimki kadar net kalmış olduğunu varsaymıştım.

Unutmuş olması, bana yalan söylemesi ya da neleri sakladığını henüz bilmediğim o diğer şeyler... Belki zamanla çözülürdü. Bun-

larla yüzleşmek ne kadar zor olsa da sanırım yüreğime en çok oturan şey, masada beni eski sevgilisi zannetmeleriydi. Varlığımın başka bir isimle karıştırılmasının verdiği ağırlık, kırgınlığımı bir adım öteye taşıdı. Sanki yıllardır savunduğum yerim, yanlış bir kimlik altında sorgulanıyormuş gibi hissettim. Bu yanlışlık, Doğa'nın gözümde değerine dair hiçbir şeyi değiştirmese de içimde bir iz bıraktı. Bu yüzden sesim kesilmişti. İçimdeki karmaşa, onu evine bırakana kadar tekrar bağlanmama izin vermemişti. Söyleyecek çok şey vardı ama kelimeler kalbimden dilime tırmanamıyordu. Göğüs kafesim, kalbime dar geliyordu. Her nefes alışımda, içimde büyüyen bu sıkışıklığı daha da hissediyordum.

İstanbul'a gelişim bir başlangıç olacaktı. Yine, yeni, yeniden. Bu şehir, bize bir aşk borçluydu. Kalplerimizin yorgunluğunu ve geçmişin kötü izlerini silmek için ideal bir başlangıç noktasıydı. Ancak şu an, buraya gelirken içimde taşıdığım o heyecanı hissedemiyordum. O kıpırtılı coşkunun yerini, ağır bir sessizlik ve belirsizlik almış gibiydi.

"Aynı şehirde olup farklı evlerde uyumamız Allah'tan reva mı?"

Doğa'nın attığı mesaj, düşüncelerimin girdabından uzanan bir el gibi beni çekip çıkarmıştı. Zihnimde hızla dönen karmaşanın, onun ismiyle ruhumda sakinleşmesi neredeyse bir refleks gibiydi. Bakışlarımı İstanbul'un geceye yayılan büyüleyici silüetinden çekip almam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Derin bir nefes alarak telefonun ekranına düşen kelimelere odaklandım. Yazdıkları içimde dalgalanan karmaşıklığın arasında bir nefes gibiydi. Yüzüme, buruk da olsa, belli belirsiz bir tebessüm yerleşti.

Buraya gelmeden önce verdiğim kararın, belki de yine sezgilerimin bir yansıması olduğunu fark ettim. Zihnimde sürekli yankılanan o güçlü his, beni İstanbul'a yönlendiren bir rehber gibiydi. Ama bu geceden sonra biraz yalnız kalmamız gerektiğini biliyordum. İçimde büyüyen tüm soruları, Doğa'yla yaşananları ve üstünü örtmeye çalıştığımız her şeyi kendi içimizde çözmeliydik. Yarın yeni bir gündü; yalnızca bu şehrin sunduğu bir vaat değil, aynı zamanda yeni hayatımızın ilk adımıydı.

"İsyan etme."

Vapur Boğaz'ın karanlık yüzüne yansıyan ışık oyunlarıyla ilerlerken, düşüncelerim kendine bir yön arıyordu. Halının altına süpürdüğümüz meseleler önümüzdeki adımları kirletmekten başka bir işe yaramayacaktı. Eğer temiz bir başlangıç yapacaksak, her şeyin üzerinde durup gözlerimizi kapamadan yüzleşmeliydik. Ama bu hem cesaret hem de zaman gerektiriyordu. Şu an İstanbul'un o büyüleyici gece manzarası, tüm bunları düşünmek için en doğru çerçeveydi.

"İsyan etmiyorum ama haksızlık."

"Olması gereken."

"Bana kızdığın için kalmamazlık yapmadın, değil mi?"

"Hayır. Yanına gelirken belliydi."

"Yani bana kızgınsın."

"Değilim."

"Neden ben öyle hissetmiyorum?"

"Suçluluk psikolojisindendir."

Doğa'nın mesajında yazan emojiden, gözlerini devirdiğini anlamıştım. Onun bu ifadesine gülümseyerek karşılık verdim, bu alışık olduğumuz bir oyun gibiydi. Nerede olduğumu sorguladı, cümlesi sanki biraz sabırsızlık taşıyordu. "Yolda," diye yanıt verdim ama bu kısa cevabımın komik gelmediği hemen belli oldu. "Ha ha ha..." diye yazdı, kelimelerindeki itici tonu hissetmek zor değildi. Bu, onun o anki ruh hâlini açıkça yansıtıyordu.

Tam o sırada, vapurun Kız Kulesi'nin önünden geçtiğini fark ettim. Boğaz'ın karanlığında yükselen bu eşsiz yapı, dikkatimi bir anda üzerindeki tüm detaylara çekti. Bir an duraksayıp bu büyüleyici görüntüyü fotoğrafladım. Kız Kulesi'nin ihtişamı, gece silüetinin en parlak noktalarından biriydi. Vapurun yavaş hareketiyle fotoğrafı çekerken Boğaz'ın kıpırdanışını yakalamak ayrı bir anın güzelliğini sunuyordu. Ardından çektiğim fotoğrafı Doğa'ya gönderdim.

"Kız Kulesi."

"Restorasyonu güzel olmuş."

"Diğer hâli de güzeldi."

"Galata'nın gözünden bakıyorsan evet."

"Geldiğin için çok teşekkür ederim ama
nasıl olduğunu hâlâ merak ediyorum."

"Şefe kız istemeye gideceğimi söyleyerek izin istedim."

"Ciddi misin?"

"Başta kabul etmeyecek gibi oldu.
Kemal, ablanın şehir dışına çıktığını ve başka zamanımın
olamayacağını söyledi. Ha bir de annemin yolda olduğunu."

"Ne?
Gülsüm teyze istemeye mi geliyor?"

"Yani bir tane oğlunun istemesine
katılır diye düşünüyorum."

"Doğukan, bak bu konuda şaka yapma lütfen?
Annen yolda mı değil mi?"

"En son konuştuğumuzda uçağa biniyordu."

"Benim yanımda konuşmadığınıza
göre çoktan inmiş olmalı."

"Aygül onu karşılayacaktı."

"Haber vermediler mi?"

"Senin yanında olacağımı bildikleri
için rahatsız etmemişlerdir."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.
Çok şaşkınım.
Hangi ara bunları planladın?
Ben yoğun olduğun için konuşmadığımızı sanıyordum."

"Yoğundum. Aklımdaydı zaten.
Ablan arayınca birkaç gün erkene çektik.
Yalnız ablanı ayrılık konusunu açmaması

konusunda tembihler misin?"

"Merak etme."

"Teşekkür ederim."

"Bana kırgın mısın?"

"Ne için?"

"Genel olarak soruyorum."

"Güzelim geçmişi kurcalamayı bıraksak mı artık?"

"İçim rahat etmiyor."

"Etmeli ama.

Şu an hayatında olduğum için böyle hissediyorsun.

Barışana kadar bu durum seni rahatsız etti mi?"

"Etmedi."

"Dürüstlüğün için teşekkür ederim.

O anları değiştirebilir miyiz?

Hayır.

O zaman bırakalım da bizi

daha fazla yıpratmasın."

"Sıfırdan başlamış gibi yapalım mı?"

Zaten yanıma geldiği ilk gün bunun için anlaşmamış mıydık? Her olayda tekrar başa mı dönecektik? "Nasıl olacakmış o?" diye sorduğumda gelen mesaj beni yıllar öncesine götürmüştü.

"Balerin: Sence bu sefer masalın sonu mutlu biter mi?"

Kelimeleri bir tüy kadar hafif ama anlamları taş gibi ağırdı. Cümle, peşinden geçmişin hayaletlerini sürükleyerek yüzüme çarpan sert rüzgârla birleşti. Gözlerimde biriken yaşların sebebini anlayamadım. Rüzgârın kışkırtıcı soğuğuna mı teslim olmuştum yoksa geçmişin sıcak özlemi mi beni ele geçirmişti? İçimde bir çatışma, bir kabulleniş, bir kaçış vardı.

Yıllar önceki Doğukan için cevapsız kalması gereken bir soruydu. Ama artık sessiz kalamazdım. Parmaklarım kararlılıkla klavyenin üzerinde dans etmeye başladı, her tuş dokunuşu geçmiş yerine

gelecekten bir iz taşıyordu. Kurşun Asker ve Balerin masalı olması gerektiği gibi mutsuz sonla bitmiş olabilirdi ama bizim masalımız daha yeni başlıyordu.

"Kurşun Asker: Biter.
Unutmamışsın."

"Hafıza kaybı yaşamadım Doğukan.
Sadece annemle sorunlarımı çözmeye çalışırken
ucunun sana dokunduğu yerleri birazcık unutmuşum."

"Ben Beşiktaş'a geldim.
Taksiye bineceğim. Eve gidince konuşalım mı?"

"Olur."

"Yalnız hemen arayamayabilirim.
Yarını konuşuruz annemlerle."

"Sorun değil. Ben de yarın için
ortalığı toplasam iyi olacak."

"Yorma kendini."

"Merak etme...
Seni çok seviyorum."

"Seni sevmekten de öteyim. "

DOĞUKAN

Bir süredir büyük şehirlerin karmaşasından uzaktaydım ve bunun getirdiği rahatlığı tam anlamıyla trafiğe girene kadar hissetmemiştim. Modern hayatın temposu daha da mı hızlanmıştı yoksa ben mi yaşlanmıştım, bilemiyordum. İçimde beliren bu ikilem zihnimi meşgul ederken, şehrin kaotik enerjisi ve gürültüsü arasında sıkışıp kalmıştım. Saatlerimi boğazın sert rüzgârlarına, kalabalık yollara ve korna seslerine harcamıştım.

Sabırsızdım, huzursuzdum ve yorgundum.

Bitmek bilmeyen yollar nihayet Aygül'ün sokağına ulaştığında derin bir nefes aldım. Sokağın tanıdık görüntüsü ve sessizliği, saatlerdir üzerimde olan koşuşturma hâlinden uzaklaşmam için iyi bir fırsattı. Adımlarımı biraz daha ağırdan almaya başladım.

Heyecan belirsizlikle yoğrulmuşsa, en derin umutlar bile endişeye teslim olurdu. Anneme Doğa'ya evlenme teklifi edeceğimi söylemiştim ama detayları geldiğinde konuşacağımızı söylediğim için neler olabileceğini kestiremiyordum. Sadece ablasından isteyecek olmamızın yaratacağı sorulara ne cevap vermem gerektiğini hiç bilmiyordum. Annemin bu duruma nasıl tepki vereceği konusunda belirsizlik içindeydim. Onunlayken bu sorulara cevap bulmak zor

olacaktı. Bu yüzden düşünmek için mümkün olduğunca eve varışımı yavaşlatmıştım.

Aygül'le henüz Doğa'yla barışmamızın detaylarını konuşamamıştım. Bana belli etmemeye çalışsa da Doğa'ya olan kızgınlığının kolay kolay geçmeyeceğini biliyordum. Canımın yandığına en yakından tanık olanlardan biriydi o. Doğa'nın evleneceği haberini bile onun yanındayken almıştım. O ana kadar sürekli aklamaya çalıştığı kıza olan öfkesi bir anda tüm iyi niyetlerini yok etmişti. Nasıl Doğa'nın beni bulması için yardım etmişti, aklım almıyordu.

Bu konudaki sessizliği, içimde bir volkan gibi patlamaya hazır bir huzursuzluk yaratıyordu.

Aygül bu öfkesini annemin yanında belli ederse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Yarınki istemede beni en çok zorlayacak şeylerden biri belki de buydu.

Ne kadar yavaş olursam olayım, yol bitmişti. Apartmanın her daim açık olan kapısından içeri girip asansörün olduğu alana doğru yönelmiştim. Doğa'ya geldiğimi haber verdikten sonra Aygül'ün dairesinin olduğu kata çıktım. Kapı zilini çalmamla içeriden güçlü bir müzik yükselmeye başladı. Ah hayır...

"Abim damat oluyor sırada bana geliyor.

Gel bana güzel kız, kalbimi çalan hırsız

Eller havaya, haydi halaya."[30]

Kapıyı açan kardeşim, şarkının apartman holüne taşmasını önemsemedi. Ona saatin geç oluşunu kolumdaki saati göstererek işaret ettim. O ise umursamadan tek başına damat halayı çekip şarkıyı söylemeye devam etti. Zevzekliğine devam ederken içeri girdim ve apartman sakinlerini bu işkenceden kurtarmak için kapıyı kapattım.

"Edepsiz."

Annem, Aygül'ün elindeki telefonu alıp müziği durdurdu. "Abisi damat olacakmış da sıra ona gelecekmiş," diye söylenerek tekrar telefonu kızının eline tutuşturdu. Ardından bana doğru döndü.

30. Rumeli Ayhan – Damat Halayı.

Uzun bir süredir görüşemediğimiz için yüzünde özlem dolu bir tebessüm belirdi.

"Hoş geldin oğlum."

Beni şefkat dolu kucağına çekerken, "Sen de hoş geldin anne," dedim. Onu gerçekten çok özlemiştim. Çok uzun yıllar beraber yaşadığımız için doğuda eksikliğini en çok hissettiğim şeylerden biri de annemdi.

"Nasılsın?"

Annemin kolları arasından çıkarken, "İstanbul trafiğinden sonra ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim," dedim. Aygül memnuniyetsiz bir şekilde gözlerini devirdi. "Doğal yaşamın kölesi olmuşsun sen." Doğa kelimesini apayrı bir tonlamayla vurgulamıştı. Kibar gülümsemem uyarı taşıyordu.

"Aç mısın oğlum?"

"Siz bir şeyler yediniz mi?"

Annem yola çıkmadan bir şeyler atıştırdığını söyledi. Aygül de işten çıktıktan sonra yemişti. O zaman tek benim için uğraşmalarına gerek yoktu. "Çay var mı?" Sorumla gülümseyen annem, "Hemen demlerim," dedi ve kolumu şefkatle sevip mutfağa doğru yöneldi.

"Elimi yüzümü yıkayıp hemen geliyorum."

Ben de banyo kısmına doğru yürümeye başlamıştım. Tam içerip girip kapıyı kapatıyordum ki bana bir ayak engel oldu. De ja vu! Neredeyse üç sene önce, yine aklındaki soru işaretleriyle mahremime dalan Aygül şimdi de kapıyı iterek banyoya girmeye niyetlenmişti.

"Kızım ne yapıyorsun?"

"Aygül! Çay nerede?"

Annemin mutfaktaki seslenişine doğru, "Ocağın sağ çaprazındaki üst dolapta. Çok az kalmıştı," diye cevap verdikten sonra hiddetle bana döndü. "Önümden çekil yoksa yarın görümcelik neymiş herkese gösteririm." Bunun boş bir tehdit olmadığını bildiğim için el mahkûm kapıdan elimi çektim ve birkaç adım geriledim. Aygül bir hışımla içeri dalıp kapıyı arkasından kapattı. Bu hareketi bile az

önceki şovunun anneme bir şey çaktırmamak için olduğu kanıtlamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu soruyu benim ona sormam gerekmez miydi? "Üslubuna dikkat et. Karşında abin var," dediğimde burnundan gözlerini kapatacak kadar derin bir nefes aldı. "Bu evlilik-" derken içindeki öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi. "Bu evlilik işi nereden çıktı? Neden bu kadar acele ediyorsunuz?" Cümleler dudaklarından çıktıktan sonra zihnimde mantıklı bir açıklamaya bağlanmış olacak ki gözleri dehşetle büyüdü.

"Sakın bana hala olduğumu söyleme!"

Gözlerimi devirebilsem devirirdim. "Neden? Sen, 'Yeğen istiyorum,' diye tutturmamış mıydın?" diye sorduğumda bana doğru öfkeli birkaç adım attı. "O durum yıllar önceydi. Doğa sana yanlışlar yapmadan çok önce. Hamile mi?"

"Tabii ki değil."

"O zaman bu aceleniz ne?"

Sorusuyla kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Dışarıdan bakıldığında acele bir karar gibi gözüküyor olabilirdi ama aslında yıllanmış bir gerçekti. Zamanı doğru muydu, orası tartışılırdı ama Merve gitmeden önce yapılması gereken bir şeydi. "Sadece isteme töreni Aygül. Yarın düğünümüz var gibi davranmayı kes."

"Bu hızla o da beklenir sizden."

Bunun için Doğa'nın annesiyle yüzleşmesini bekleyeceğimizi söylemek istemediğim için sessiz kaldım. "İstiyor musun gerçekten onu?" diye sorduğunda göğsümü şişiren bir iç çektim. Bu hareketim yeterli gelmiş olacak ki, "Onca senenin ardından, yaptıklarını bile bile istiyorsun yani," dedi hoşnutsuzca.

"Bilmediğin şeyler var."

"Vardır. Anlatmıyorsun ki. Konuşacağız demenin üzerinden haftalar geçti."

Belli ki ona her şeyi anlatmadan, içimi rahatlatmadan böyle bir karar almış olmama bozulmuştu. "Anlatacağım ama burada değil.

Allah aşkına, nerede olduğumuzun farkında mısın?" Aygül çatık kaşlarıyla yüzümü tararken, "Sıçış hikâyen için fazlasıyla uygun bir yer," dedi. Gözlerimi devirebilsem devirmem gereken bir andaydım. "Ama tamam," diyerek kollarını çözen Aygül geri geri kapıya doğru yürüdü.

"Annem uyuduktan sonra bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacaksın."

Başımı *tamam* anlamında salladım. "Bakalım müstakbel gelinimiz üç buçuk senelik ayrılığı sana nasıl unutturmuş," derken kapının kolunu tuttu. Unutmadığımı söyledim. Bana alaycı bir ifadeyle baktı ama hiçbir şey söylemeden hırsla kapıyı açtı. Tam dışarı çıkacağı sırada ayakları yere çakılmıştı. Karşımızda gördüğümüz kadının yüzündeki karmaşayı görünce kaskatı kesildiğimi hissettim. Gözleri önce kızını ardından arkasındaki beni tararken kandırılmışlığın acısı göz bebeklerine işlemişti.

"Siz üç buçuk senedir Doğa ile ayrı mısınız?"

Annemle olan ilişkimiz, bir ip cambazının dengesine benzerdi; en ufak bir hata, her şeyi altüst edebilirdi. Aygül'ün öfkesi, bu dengeyi bozacak bir fırtına gibi yükselmişti. Sallanıyorduk ama düşüp yere mi çakılacaktık yoksa yürümeye devam mı edecektik, belli değildi. Şimdilik...

Gerçekler ne kadar derine saklanırsa saklansın, kaderin keskin bıçağı eninde sonunda onları kazıp gün yüzüne çıkarırdı. Geride kalan boşlukta göze çarpan tek şey kırgınlıklardır.

Üç buçuk senelik sır, üç dakikada ortaya çıkmıştı. Aygül'ün mahcup bir edayla bana bakışlarını hissederken gözlerimi annemden ayırmıyordum. Kırgınlığını iliklerime kadar hissederken bakışlarını sertçe üzerimden çekti ve salona doğru yürümeye başladı. Aygül adım atmak için beni bekledi. Bense gerçekleri mi anlatmalıydım yoksa gerçeğe bir yerden ilişen yalanlar mı hazırlamalıydım, karar veremiyordum.

"Özür dilerim abi. Ben kapıda bizi dinleyeceğini düşünemedim. Ne yapacaksın?"

Aygül'ün durumun vahimliğini belli eden sesine karşılık sıkıntılı bir iç çektim. Bu zamana kadar annemden hiçbir şey saklamamıştım. Daha doğrusu saklama gereği duymamıştım. Sadece Doğa ile ilgili olanları paylaşmak konusunda biraz ketumdum. En azından daha sonra elime ayağına dolaşacak şeyleri...

Aygül'ün yanından geçtim ve salona doğru ilerledim. Annem tekli koltuğa oturmuş, evle tüm bağlantısını koparmış gibi camdan dışarı bakıyordu. Yanına yaklaştığımın bile farkında değildi.

"Anne," diyerek yanındaki tekliye oturdum. Cevap vermedi. Aygül de oturduğum koltuğun koluna ilişirken, "Anneciğim," diye seslendi. Annem burnundan derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi.

"Bu benim için yenilip yutulamayacak kadar ağır, sindirilemeyecek kadar yoğun. Bana biraz izin verin çocuklar."

Aygül'le birbirimize baktık. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. Sözü bana bırakan kardeşim yanımda olduğunu hissettirmek ister gibi elini omzuma koydu. "Konuşsak daha iyi olur anne."

"Yalanlarınıza karnım tok oğlum. Konuşmasak da olur," dediğinde pişmanlık yüreğimi sıkıştırmaya başlamıştı. "Nedenlerimi öğrendikten sonra bana hak vermezsen sana söz, bir daha ağzımı açmayacağım." Annem geldiğimizden beri ilk kez yüzüme baktı.

"Benim gibi bir anneye söylenen yalanları hiçbir neden aklayamaz."

Haklıydı. Her kararımızda yanımızda olan, bize olan desteğini bir an bile esirgemeyen biri bu olanı hak etmiyordu ama...

"Söyleyemedim anne. Çünkü barışacağımıza dair umudunu hiç kaybetmedim."

Bu da bir yalandı. Öyle bir an vardı ki zihnimde sadece umudumu değil, kendimi bile kaybetmeme neden olmuştu. Kaç kez ölümden dönmüştüm ama hayatımda bu kadar ölüme yaklaştığım bir an hissetmemiştim. O an içimdeki tüm umutlar birer birer sönmüş,

karanlık bir boşluğa düşmüştüm. Zihnimde beliren bu anılar, derin bir ıstırap hâlinin içimden taşmasına neden oluyordu.

"Neden ayrıldınız o zaman?"

Annemin sorusu beni gerçekliğe çekerken hafifçe boğazımı temizledim. O dönemleri hatırlamak bile ağzımda acı bir tat bırakıyordu. İçimdeki huzursuzluk, annemin keskin bakışları altında daha da artıyordu. "Uzun hikâye," dedim, gözlerimi kaçırarak. Annem ise kararlı bir ses tonuyla, "Zamandan bol ne var," dedi.

"Dinliyorum ama tek bir yalan daha sezersem, babanın ve abinin toprağı üzerine yemin ederim, seni evlatlıktan reddederim."

Bu yemin, kaderin o kör bıçağını yüreğime saplanmıştı. Öldürmezdi ama sızlattığı yer ölmek için yalvarmana neden olurdu. Annemin dürüstlüğe olan bağlılığı, onun en büyük erdemlerinden biriydi. Bu yüzden yalana ne söylemeye ne de duymaya tahammülü vardı. Yalan söyleyen kişinin yalnızca kendini kandırdığını savunur, kul hakkına girmekten sürekli dem vururdu. Yalanın, insan ilişkilerine nasıl zarar verdiğini ve güven duygusunu nasıl yıktığını anlata anlata bitiremezdi.

Yalan söylemeden, dürüstlükle büyütülmüş çocuklardık biz. Belki de bu yüzden annem, hayatın zorluklarına ve haksızlıklarına karşı bu kadar anlayışlıydı. Ancak hayat, asla yapmam dediğim ne varsa önüme bir bir sermişti.

"Özür dilerim."

İçimdeki acı, utanç ve pişmanlık annemin keskin ve soğuk bakışları altında daha da can yakıcı bir hâl alıyordu. Yüreğimde beliren bu duygular, her geçen saniye beni boğmaya ant içmiş gibi büyüyordu. "Benden değil. Kendinden özür dile," dediği an yutkunamadım. "İyi ki baban bu günleri görmedi," dediğinde, içimdeki acı daha da katlanılmaz hâle geldi. Sanki az önce yeminiyle deştiği yerdeki yarama tuz basmıştı. İlk kez babamın ölümünden de beni görmemesinden de memnundu. Kaçmak ve saklanmak istiyordum. Yerin dibi, bu acıdan kaçmanın en cazip yolu gibi görünüyordu.

"Anne abimin anlatmasına izin verip sonra şamarlasan."

Annemin benim üzerimdeki keskin ama kırgın bakışları Aygül'e çevrilinde hiddetli bir hâl aldı. Gerçekleri öğreneceği için sabırsızlaşması istemeden de olsa annemin öfkesini üzerine çekmişti.

"Sen ne zamandır biliyorsun?"

Bize bir fiske vurmamış kadın şu anda sesiyle kızını kırbaçlamış gibiydi. Aygül yanımda hafifçe irkilirken bana baktı. Ne demesi gerektiğini bilemiyordu ve gördüğüm kadarıyla vereceği cevaptan sonra annemden alacağı tepki gözünü korkutmuştu. Onu ilk kez böyle gördüğümüz için açıkçası benim de çekincelerim vardı.

"Oldu biraz," diyerek kaçamak bir cevap veren kardeşim bu durumu kolaylaştırmaya mı çalışıyordu, kendini mi kurtarmak istiyordu, emin değildim. "Oldu biraz," diyerek kızının söylediğini tekrarlayan annem, "Ne kadar biraz?" diye sorarken sinirli bir göz kırptı. "Abinleri her sorduğumda mutlu olduklarına beni inandıracak kadar biraz mı? Doğa'nın abinsiz yapamayacağını söylediğin günler dün gibi aklımda da..." Hafif bir şaşkınlıkla bakışlarımı Aygül'e çevirdim. Beni satmayacağını biliyordum ama bu duyduklarım korumanın çok ötesindeydi. Tüm öfkesine rağmen sadece beni değil, Doğa'yı da kurtarmaya çalışmıştı.

Gözleri saniyelik bir hareketle bana ilişti. Ona bakışlarımdan memnunmuş gibi hafifçe kısılmıştı. İçinden *Sen beni ne sandın deli fişek* dediğini kanıtlayamazdım ama yemin edebilirdim. Bakışlarımla bile olsa teşekkür edemeden hızla anneme döndü.

"Hayır, ondan birazcık fazla."

Annem yaşadığı hayal kırıklığını gözümüze sokan bir ifadeyle arkasına yaslandı. "Ah Aygül. Kim bilir bana daha ne yalanlar söylediniz siz." Annemin her kelimesi yüreğimizdeki sızının geçmesine izin vermeyecek gibiydi. Bu sefer de ben kardeşimin önüne kendimi siper ederek, "Sadece bu anne," dedim. "Dediğim gibi, söylememek için haklı gerekçelerim vardı."

Annem bana bir yabancıya bakıyormuş gibi kısa bir bakış attıktan sonra başını tekrar karanlık şehir manzarasına doğru çevirdi. Gözlerinin sulandığını ve ağlamamak için bizden kaçtığını o an fark

ettim. Onun bu kırgınlığına daha fazla dayanamayarak uzanıp elini tuttum. Neyse ki buna izin vermişti.

"Annem," diyerek yaşlanmış ellerini okşarken, "Ben Doğa'dan hiç ayrılmadım," dedim. Annem nefesini tutmuş gibi görünüyordu. Aygül ise fazlasıyla şaşırtmıştı. Şaşkın ama dikkatli bir şekilde söylediklerime kulak kesildi. "İlk gün söylediği şeye kızdım, kırıldım ama bunu gerçekten hissederek söylediğine hiç inanmadım. İçimde bir yer, tekrar barışacağımıza inanmaktan hiç vazgeçmedi."

Duygusal yüzleşmenin kapısına dayanmışız gibi, "O ayrıldı yani senden. Ne dedi ayrılırken?" diye sordu. O yılları hatırlamanın yarattığı darlığı geçirmek için derin bir iç çektim ve en baştan beri olan her şeyi Doğa'ya çok fazla bilenmesine izin vermeden anlattım.

Annem sessizdi ama anlattığım hiçbir şeyi kaçırmadığı gözlerinden belliydi. Çektiğim acıyı kendi yüreğindeymiş gibi elini göğsünün üzerinde dolaştırıp duruyordu. Aygül özellikle bilmediği kısımlara gelince benim yanımdan kalkıp annemin tarafına geçti. Yüzümdeki hüzünde ufak bir pişmanlık hissediyordum. Sanırım olayın aslını öğrenmeden Doğa'ya kızdığı için suçluluk hissediyordu.

"Ben ona ana da baba da olurum ama biliyorum ki yetemediğim zamanlar olacak. Sizden tek bir isteğim var. Özellikle anne senden. Ne hissedersen hisset, istersen bana kız, küs, konuşma ama Doğa'ya yansıtma. Sizin de sırtınızı döndüğünüzü düşünmesin yalvarırım."

İkisinin gözlerinin içine baktım. Gördüğüm tek şey, sessiz bir yemindi. Ailemden beklediğim gibi...

DOĞA

Şanslı mıydım yoksa bahtsız mı?

Hayatın iniş çıkışları arasında kaderin adaletini sorguluyordum. Rabb'im bir yerden verirken neden almak zorundaydı? Verilen nimetlerin ardında yatan kayıplar, içimde derin bir yara açıyordu. Babamı kaybetmiştim ama Doğukan'a kavuşmuştum. Annem bana sırtını dönmüştü ama ablam her daim bana destekti. Hem şansın tatlı cilvesini hem de bahtsızlığın acımasız pençesini aynı anda yaşamak, ruhumda tarifsiz bir karmaşa yaratıyordu.

Yarın istemem vardı. Her kız bugünü farklı hayal ederdi ama hepsinin duygusal kasırgası aynı olurdu. Bir yandan sevdiği adamla bir ömür boyu birlikte olmanın heyecanı ve mutluluğu içini ısıtırken, diğer yandan ailesinden ayrılmanın getirdiği hüzün ve endişe kalbinde yankılanırdı. Benim için ikinci seçenek çoktan yaşandığı için sadece mutluluğa odaklanmam gerekiyordu.

Ama yapamıyordum. İçimde bir yer ne kadar kızgın olursa olsun, annemin de burada olması gerektiğini savunuyordu. Onun Doğukan'ı ve ailesini tanımasını, beni anlamasını ve desteklemesini istiyordum. İmkânsızı istiyordum belki ama ara ara hayal kurmadan da yapamıyordum.

Çok fazla düşünmemek için evi temizlemeye karar vermiştim. Ablam kendimi bildim bileli biraz pis fazlaca dağınıktı. Beraber kaldığımız zamanlarda arkasını toparlayan bendim ama belli ki yokluğumda biraz olsun akıllanmıştı. Evin toparlanacak pek bir şeyi olmadığını görsem de yarınki ağır misafirim için bir kere daha dip köşe silmeye karar verdim. Saatin geç oluşu yüzünden evi süpüremediğim için silme işlemi planladığımdan uzun sürdü. Ter içinde kalmıştım.

Tam holü bitirmek üzereyken kapıda bir anahtar sesi duyuldu. Ablam usulca içeri adım atacağı sırada, "Basma!" diye bağırdım. Orada olduğunu tahmin etmediği için korkuyla çığlık atıp elindeki anahtarı bana doğru savurdu. Tam isabet! Başıma çarptığı için acıyla inledim. Apartmanda yankılanan çığlığından sonra inlemem ve onun üzerine zemine çarparak şangırdayan anahtar sesi uyanmayan komşu kalmamasını garantiler gibiydi.

"Allah canını almasın Doğa!"

Başparmağını damağına yaslayıp yukarı doğru üç kere çekti. Ben de olduğum yere çöküp başımı ovalamaya başladım. Ablam elini kalbinin üzerine koyarken, "Aklımı çıkardın," diye ekledi. En azından kafası yerindeydi. Ona ters bir bakış atarken, "Kafamı kırdın!" diye söylendim. Üzerindeki şok hâli geçmeye başlamış gibi gözleri ıslak zeminde ardından elinde bezle yerde oturan benim üzerimde dolaştı.

"Gece gece temizlik perileri mi uğradı? Hayırdır?"

Gözüne kestirdiği kuru alana basarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Montunu ve çantasını çıkarırken, "Ve yer silmek için vileda icat edildi. Hani onu da unuttuysan diye söylüyorum," dedi. Dokundurduğu lafa kaba bir, "Ha ha ha!" sesi çıkardıktan sonra başımı ovalamayı bıraktım. "Böyle daha temiz oluyor," dedikten sonra tekrar dizlerimin üzerinde durarak kalan yerleri silmeye devam ettim.

"Daha temiz olmasını gerektirecek bir durum mu var?"

Başımı kaldırıp ablama durum değerlendirmesi bakışı attım. Sallanmıyordu, uykulu görünmüyordu, daha da önemlisi bana ona attığım garip bakışların nedenini almaya çalışır gibi bakıyordu. Sar-

hoş değildi. Aklı yerindeydi. O zaman geriye tek bir seçenek kalıyordu.

"Doğukan daha önce de bu eve gelmiş olabilir ama annesi ilk kez gelecek."

Ablam benim aksime şaşırmamıştı. Montunu ve çantasını kuruyan başka bir yere basarak dolabın üzerine bıraktı. "Şaşırmadım," diyerek ayaklarımın üzerine oturdum. Ablam kendine yeni bir kuru yol ararken, "Doğukan'ın seni tek başına isteyeceğini hiç düşünmedim," dedi. "Açıkçası bu ara düşünmediğim çok şey oluyor."

İmam nikâhı ve birlikte oluşumuza laf dokundurduğunu anladım. "Abla," diyerek bu konuları ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken konuşmamamı bakışlarıyla ima etti. "Şu anda söyleyeceğin hiçbir şey, benden böyle önemli olayları sakladığın gerçeğini değiştirmeyecek. O yüzden konuyu hiç açma ve yarın ne yapacağımızı konuşalım."

Gözleri temizlediğim yerlerde dolaşırken salona ve mutfağa baktı. "Gördüğüm kadarıyla evde yapılacak bir iş bırakmamışsın." Birkaç saattir çıkan canım neyse ki görünüyordu.

"Banyo kaldı sadece."

"Onu ben hallederim," diyerek kuru yerlerden mutfağa geçen ablamın peşine takıldım. Kendine kahve yapacakmış gibi duruyordu. "Yarın ne ikram edelim? Annem gibi aç doyuramam ama birkaç çeşit hazırlayabilirim." Birkaç saattir ara ara aklımda dolaşan kadının konusu geçince hafif bir iç çektim. Bunu kaçırmayan ablam elinde kahve paketiyle bana döndü. Şüpheli bakışları yüzümü tararken, "Sakın aklımdan geçen şeyi düşünüyorum deme," dedi. Ben onun ne düşündüğünü okuyamadığım için aklımdakini direkt söyledim.

"Anneme söylememiz gerekmez mi?"

Ablam az önceki söylediğine nokta atışı yapmışım gibi inledi. Gözleri kapanmıştı ve başını iki yana sallayarak resmen sen akıllanmazsın diyordu. "Annem de evden kaçan kızımı istesinler de ayrılmalarına neden olmamışım gibi vereyim diyordu," dediğinde zaten bildiğim bir şeyi duymuştum. Yine de içimde bir yer garip bir şekilde sızlamıştı.

"Benden istemelerini istemiyorsan-"

"Hayır hayır. Sadece bu anı hayal ettiğimde hep babam ve annem de oluyordu."

"Onların olduğu bir isteme yaşadın. Bence artık içinde ukde olmamalı."

Soktuğu lafın gittiği yer canımı acıtmıştı. Ablam da anında bunu fark etmiş olacak ki, "Özür dilerim," dedi. "Saat geç oldu. Uyu sen hadi."

"Uykum yok."

"Yorgun gözüküyorsun gelin hanım," dediğinde burukça gülümsedim. "Sıcak bir banyo yapıp uyumasan bile dinlen." Sanırım bu söylediğinde haklıydı. "Yarını planlamadık," dediğimde ablam kahve makinesinin düğmesine basıp bana döndü.

"Sabah uyanıp kuaföre gidiyorsun. Gerisi bende."

"Evde hallederim."

Gözlerini deviren ablam, "Saçmalama Doğa. Hadi ilk istemende haklı nedenlerin vardı ama bu sefer en güzel hâlinle olmanı istiyorum," dedi. Neden yine diğer istemenden bahsetmişti ki. Umarım yarın bu konuda pot kırmazdı.

"Ha abla. Unutmadan Gülsüm teyze ayrıldığımızı bilmiyor yani aramız ara ara limoni oldu ama toparladık diye biliyor."

Geldiğinden beri ablamı ilk kez şaşırtmış görünüyordum. "Doğukan annesine söylememiş mi?" Başımı *evet* anlamında salladım. "Söylediğine göre barışacağımıza dair bir umudu hep varmış."

Ablam, her zamanki keskin mizahıyla, "Sen bu adama sahip olmak için evliyaya su falan mı verdin?" diye sordu. Bu benzetme beni gülümsetti, hatta kıkırdamama neden oldu. "Bence anneme katlandığımız için ödüllendirildik," dedim, biraz daha ciddi bir tonla. "Ben sevdiğimle, sen hayalinle." Ablamın hayali, yurt dışında yaşamak ve yeni bir hayat kurmaktı. Kendini bildi bileli bu hayali vardı ama başvuruları hep sonuçsuz kalmıştı. Belki de kader onu bugüne hazırlıyordu.

Ablam bana katılan bir kahkaha atarken, "Hadi git dinlen. Yarın

uzun bir gün olacak," dedi. İşte bunda haklıydı. "Hadi git dinlen. Yarın uzun bir gün olacak," dedi, bu sefer daha ciddi bir ifadeyle. Haklıydı. Yarın hayatımızın dönüm noktası olacaktı. Ablamın yanına gittim, ona sıkıca sarıldım. "İyi ki varsın ablam," dedim, sesimdeki minnettarlık her kelimeye işlemişti. Ablam, sırtımı hafifçe sıvazladı ve, "Sen de fıstığım," dedi. Ardından yüzünü buruşturduğunu belli eden bir sesle, "Banyo fikrini düşünsen iyi olacak," diye ekledi. Bozularak ablamdan uzaklaştım ve kendimi kokladım. Sanırım gerçekten banyo yapsam iyi olacaktı.

DOĞUKAN

Uzun bir gece olmuştu. Saatin kaç olduğunu bilmek bile gereksizdi artık çünkü zaman olması gereken şekilde akmıyordu. Aygül'ün salonundaki sessizlik, ağır bir düşüncenin gölgesi gibi üzerime çökmüştü. Günün ağırlığı omuzlarımıza sinmişti; konuşmalarımızın yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyor, içimde belirsiz bir huzursuzluk bırakıyordu.

Hava almak için pencereyi araladım. İçeri sızan rüzgâr perdeleri nazikçe oynatırken, salonun içine belli belirsiz bir serinlik doldu. Uzaktan gelen araç sesleri gecenin uykusuzluğuna eşlik ediyordu, şehir hiç tam anlamıyla uyumuyordu ama bizim bulunduğumuz küçük dünyada zaman durmuş gibiydi. Derin bir nefes aldım ve telefonu elime aldım. Doğa'ya mesaj atmak üzereydim ki salonun kapısı tıklatıldı.

"Uyumadın mı hâlâ?"

Pencereyi kapatırken Aygül'ün eşikte durduğunu fark ettim. Yüzünde bir tereddüt vardı, sanki içindekileri anlatmak istiyor ama nereden başlayacağını bilmiyor gibiydi. "Gelsene," dediğimde kısa bir an duraksadı. "Uyuyacaksan yarın konuşuruz," diye ekledi ama ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyorduk. Konuşulacak her

şeyi konuşmamıza rağmen belli ki onun içinde hâlâ sonlanmamış bir şeyler vardı.

"Bir şey mi oldu?"

Sesim kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş gibiydi. Aygül ufak adımlarla içeri girerken hafifçe omuz silkti. "Yarını planlayalım mı?" Ses tonu hem kararsız çıkmıştı hem de bir şeyleri netleştirmeye istekliydi. Koltuğa oturduğunda yastıklardan birini kucağına aldı, parmaklarını yavaşça kumaşın üzerinde gezdirdi.

"Annemle genel hatları konuştuk ama ben özel şeyleri merak ediyorum."

Yanına otururken, "Ne gibi şeyler mesela?" diye sordum. Konuşmalarımızın yönü nereye evrilecekti, bilmiyordum ama Aygül'ün kafasındaki sorular, düşündüğümden daha önemli olabilirdi. Tam o sırada gelen mesaj sesiyle odağım ister istemez telefonuma kaydı. Kalp kalbe her zaman karşıydı. Doğa'nın ismini ekranın üzerinde gördüğümde uzanıp telefonu elime aldım. Aygül benim dikkatimin dağıldığını fark edince hafifçe gülümsedi. "Sen mesajına bak," dedi ve ayaklandı.

"Ben çay koyup geliyorum."

Benden gece için yeşil ışık alınca rahatlamış gibiydi. "Gece uzun, diyorsun ha," diye seslendim arkasından hafif bir alayla. Gülümseyerek geriye dönmeden, "Ne zaman kısa oldu ki?" diye yanıtladı ve hızlı adımlarla salondan çıktı. Onun gidişini bir an izledikten sonra derin bir nefes aldım ve Doğa'nın mesajına cevap vermek için telefon ekranına döndüm.

"Kalbim, hâlâ konuşuyor musunuz?
Yoksa biz konuşmadan uyudun mu?"

"Sana haber vermeden uyur muyum?
Aygül yanımda. O yüzden arayamadım.
Ne yapıyorsun?"

"Evi ve kendimi kırkladım.
Odama geldim, baktım sesin çıkmamış,

kendimi hatırlatayım dedim."

"Yalnız güzelim, bir şeyleri unutan ben değilim.
Sıhhatler olsun, yormasaydın kendini o kadar."

"Fırsat buldun ya, sok hemen lafı, ablam bir, sen iki.
Çok yorulmadım zaten, garip bir şekilde ev fazla toplu."

"Beni az önce ablanla mı kıyasladın?
Yokluğunun iyi geldiği yerler olmuş."

"Bu konuda evet. Neyse...
Siz ne yapıyorsunuz?"

"Plan program."

"Ne planlıyorsunuz o kadar?
Alt tarafı beni Allah'ın emri peygamberin
kavliyle isteyeceksiniz usulen.
Yoksa ben çoktan kendimi verdim gitti."

"Deli.
Yarın görürsün.
Daha doğrusu bugün.
Saat bayağı geç olmuş.
Uyu güzelim sen istersen, beni bekleme."

"Sana deli sana hasret.
Of ya... Ama konuşuruz demiştik."

"Henüz işim bitmedi."

"Beklerim ben."

"Yarın uykusuz kaldım.
Göz altı torbalarım çıktı diye sızlanma."

"Benim göz altı torbam mı var?!"

"Uyumazsan olur."

"Sensiz uyumak istemiyorum.
Yanımda uyumadın, bari ekran

karşısında uyumamızı elimden alma."

"Tamam güzelim.
Ben seni düşündüğüm için dedim.
Yatağa girdiğimde ararım."

"Bu şu anda konuşmayı bitiriyoruz demek mi?"

"Daha geç yatmamamız için
bana biraz zaman ver demek."

Doğa bir anda çevrim dışı oldu. Parmaklarım telefon ekranında asılı kalmıştı. Alınmış olamazdı, değil mi? Attığım mesajları bir kere daha okudum. Alınacak bir şey yazmadığımla ilgili kendimi avutmaya çalıştım ama içimde beliren huzursuzluk, yerini giderek daha belirgin bir beklentiye bırakıyordu. Tam bir şeyler yazmaya yeltenmiştim ki Aygül elinde iki kupa ile birlikte salonun kapısında belirdi. Bu kadar hızlı çay demlemesinin imkânı yoktu. Yürüyen gerçekle kaşlarım çatıldı.

"Sakın bana sallama çay yaptığını söyleme."

Çayları dökmeden yürümeye çalışan kız yapmacık bir tebessümle, "Bu saatte çay demleyecek değilim herhâlde," dedi. Ardından yanıma oturdu ve içinden ip sallanan kupalardan birini elime tutuşturdu.

"Afiyet olsun."

Ah... Koyunun olmadığı yerde keçiye Abdurrahman Çelebi derler, sözünün ta kendisiydi poşet çay. Yine de hiç yoktan iyidir diyerek bir yudum aldım. Ağzımda buruk bir tat dolaştı. Adamakıllı demlenmemişti bile...

"Sanki zehir verdim. Tipe bak."

"Bari poşet çayın da kalitelisini al. Bu ne böyle?"

Aygül abartılı bir şekilde gözlerini devirirken, "Söylenme ve iç," dedi. Ardından bağdaş kurup kendi çayını yudumladı. "Yüzüklerinizi nereden alacaksın?" Gözlerim telefondayken sorusuna, "Kapalı Çarşı," diye kısaca cevap verdim. Doğa hâlâ mesaj atmamıştı. "Doğa'm," yazıp çevrim içi olup olmayacağını beklemeye başladım. Söy-

lediğim şeyden dolayı trip atıyorsa ciddi anlamda âlâsını görecekti.

"Ne oldu?"

Aygül'ün sorusuyla bakışlarımı kardeşime çevirdim. İlgisini belli eden bir kaş hareketiyle bana bakıyordu. "Bir şey yok," dedim fazla düşünmeden. Tam o sırada telefon ellerimde titredi. "Buradayım. Elbise deniyordum." Mesajını okuduğum gibi zihnim Doğa'yı kıyafetli ve kıyafetsiz olmak üzere hayal etmeye başladı. Kahretsin, şu an yaptığım şey çok yanlıştı ama elimde değildi.

"Görebilme şansım var mı?"

"Gelini istemeden önce görmek uğursuzluk getirir."

"O düğünden önce değil miydi?"

"Yarın görürsün."

"Misilleme yapıyorsun."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Ah Doğa, ah..."

"Çok içten bir iç çekiş oldu bu.
Hadi işlerini hallet.
Ben de yarın ne giyeceğime karar vereyim.
Aramanı bekliyorum."

"Tamam güzelim."

Telefonun ekranını bu sefer istemeden karartan bendim. Derin bir iç çekerek başımı kaldırdım. Tam o anda sessizce beni izleyen bir çift gri gözle karşılaştım. Ne zamandır beni böyle dikkatle izliyordu, bilmiyordum. Aygül'ün bakışlarında ne bir yargı ne de acele vardı. Sadece bekleyen, anlamaya çalışan bir dinginlik...

"Ne oldu?" diye sordum, sesim neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. Belli belirsiz omuz silkti. "Hiç..." dedi. Ama bu kelime, içinde birçok anlamı barındırıyordu. Gerçekten hiçbir şey mi yoksa kendisi de tam olarak ifade edemediği bir şeylerin ağırlığını mı taşıyordu?

"Hiç... Hadi yarını en baştan konuşalım."

DOĞA

Her sabah, hayatın bize sunduğu yeni bir sayfaydı. Günün ilk ışıkları, bu sayfayı dolduracak mürekkebimiz olurdu. Bir önceki sayfanın izlerini kapatabilmek için yazmak gerekirdi, yaşamak... Umut o mürekkebin derinliklerinde gizliydi. Her yeni gün bize geçmişin yüklerinden arınıp, geleceğe daha parlak bir bakışla adım atmak için bir şans sunardı.

Kirpiklerimi yeni güne araladığımda taze başlangıcımın heyecanı dolup taşmalıydı yüreğimde. Fakat bu sabah, tıpkı uzun yıllar olduğu gibi karanlıktı. Şafak sökeli dakikalar olmuştu ve gün ağarmak üzereydi. Aklımın tuzağına takıldığım için gözüme bir gram uyku girmemişti. Ne zaman uyumaya kalksam, geçmişin karanlık gölgeleri karabasan gibi üzerime çöküyordu.

Sıfırdan başlamaya karar vermiştik ama sanki her şeyi ardıma takıp gelmiştim. Ne kadar, 'Önümüze bakacağız,' desek de tüm yaşattıklarım ayaklarımıza prangalar takıyordu. Bugün, yeni hayatımızın gerçek ilk günüydü ama biliyordum ki Doğukan'ın içinde de heyecan kadar en az benimki gibi bir burukluk vardı. Bu duyguyu, laf arasında söylediği sözleri bile ele veriyordu. O her ne kadar hatırlatmak için yanımda olduğunu söylese de benim ona unutturmak iste-

diklerim daha ağır basıyordu. Özellikle de dün geceki kırgınlığını...

Bu gece yaşayacağımız yeni hayatımızın ilk adımından önce bu durumu düzeltmek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Kalbimdeki ağırlıkla o yolda ilerlemek istemiyordum. Sevdiğimin yüreğindeki yarayı tekrar kanatmışken olmazdı.

Günün o cılız ışıkları odanın perdesinden sızarak içeriye vurmuştu. Saati kontrol ettim. Henüz çok erkendi ama günün geri kalanında yapacaklarımız için bu saat idealdi. Geceden kalma yorgunluk, bedenimi hâlâ sararken yattığım yerden doğruldum. Diken gibi batan yataktan biraz olsun uzaklaşmış olmak bile derin bir nefes almama neden oldu.

Odanın soğuk zeminine bastığımda ayaklarımdan tüm vücuduma yayılan bir ürperti hissettim. Hava soğuk olmalıydı. Ona göre giyinmeyi düşünürken bavullarıma doğru ilerledim. Aklımdakine uygun bir şeyler ararken uzun, boğazlı, triko elbise elime geçti. Kafamın içinde hızlı bir kombin planladıktan sonra hızla hazırlanmaya başladım. Çıkardığım seslerden uyanmış gibi duran ablam açık olan kapımın eşiğinde gözüktü. Daha gözleri açılmamışken, "Nereye?" diye sordu ve ardından ağzı yırtılacakmış gibi esnedi.

"Gönül almaya."

Hafifçe kaşlarının çatıldığını gördüğüm ablama cevap vererek vakit kaybetmek istemiyordum. Saçlarımı şekillendirirken yüreğimde derin bir burukluk hissettim. Bu odada Doğukan için hazırlandığım anlar gözümün önüne geldi. Her tarak darbesi zihnimde bir hatırayı canlandırıyordu, Doğukan'ın belime kadar dökülen saçlarıma sevgi dolu bakışları ve her bir telin onun parmaklarının arasında dans edişi gözlerimin önündeydi.

Saçlarım âdeta bizim hikâyemizin bir parçasıydı. Şu anda omuzlarıma değen kısa saçlarım, onsuz geçirdiğim yılların kefaretiydi. Yokluğunun, acılarımızın, özlemimin ve tükenmez sevgimin simgesiydi. Kavuştuğumuzda saçlarımı uzatmamı istememişti. Çünkü her ne kadar sıfırdan başladık desek de o yarım kalmışlığımızın izlerini silmek istemiyordu. Kısa saçlarım belki de onun için bir tür koruma

kalkanıydı. Her an gidebileceğimi hatırlatan aramızdakileri kaybedebileceği gerçeğini unutturmayan...

"Ne oldu şimdi?"

Ablamın seslenişi aniden görüşümün bulanıklaştığını fark etmeme neden oldu. "Hiçbir şey," diyerek başımı iki yana salladım ama gözlerimde biriken yaşları saklayamıyordum. Ablam benim ne hissettiğimi anlamıştı. Yanıma gelip, ellerini nazikçe saçlarımda dolaştırmaya başladı. Bu dokunuş, içimde biriken duyguları daha da gün yüzüne çıkardı. Gözlerimi kapattım ama arsız birkaç damla yaş, kavuşan kirpiklerimin arasından firar etti ve yanaklarıma süzüldü.

"Kökü sende, tekrar uzarlar," dediğinde, içimdeki burukluk daha da derinleşti. Çenem ağlamaklı bir ifadeyle titremeye başladı. Doğukan istemiyordu ki... "Ah Doğa," diyerek beni kolları arasına alan ablamla birkaç hıçkırık dudaklarımdan kaçtı. Bana sıkıca sarıldı. Bir yandan da saçlarımı usul usul okşamaya başladı. Kestiğimiz gün aklıma geldi. O gün de bana aynı bu şekilde şefkat göstermişti. Üstelik bir gram hak etmediğim hâlde...

"Hadi toparla kendini."

Ablam yavaşça benden ayrıldı. Ellerini nazikçe yanaklarıma koyarken, gözlerimin içine baktı. "Bu geceyi şişmiş gözlerle hatırlamak istemezsin." Sesi, şefkat ve kararlılıkla doluydu. Bir yandan da dökülen yaşlarımı tutmaya çalışıyordu, parmaklarıyla gözyaşlarımı silerken yüzüme sıcaklık yayıldı. "Şimdi gönül alma meselen neyse, bir an önce hallet," dedi. Sesi beni teskin etmeye çalışırken aynı zamanda harekete geçmem için bir çağrıydı.

"Sonra da kuaförde buluşalım."

DOĞUKAN

Zihnimin sessizliğini dağıtan ses, ani bir uyanışa neden olmuştu. Yine de göz kapaklarımın ağırlığı yüzünden gözlerimi açа-

bildiğim söylenemezdi. Bedenim uykuya direnirken telefonun sesi giderek daha da belirginleşti. Zorla da olsa gözlerimi aralamaya çalışırken zihnim henüz tam olarak uyanmamıştı. Hoş günün de pek uyandığı söylenemezdi. Salon hâlâ karanlığını korurken yastığın yumuşaklığı ve üzerimdeki örtünün sıcaklığı, beni yeniden uykuya davet ediyordu.

Fakat telefonun sesi, artık salonun duvarlarından yankılanıyordu ve beni harekete geçmeye zorluyordu. Bu saatte kimin arayacağını düşünürken bir yandan da uyanmanın getirdiği uyuşuklukla baş etmeye çalışıyordum. Elimi yavaşça uzatarak telefonu aldım ve ekrana baktım. Gözlerim hâlâ uyku mahmurluğundan kurtulmaya çalışırken, arayan kişinin ismini okumaya çalıştım.

Vuslatım yazısını görmemle birlikte yattığım koltuktan hızla doğruldum. Kalbim göğüs kafesimi hissettirecek bir hızla çarpmaya başladı. Gözlerim saate ilişince tedirginlik, uyku sersemliğimi silip süpürdü. İkimiz de çok geç yatmıştık ve bu saatte uyanabildiğine göre bir şey olmuş olmalıydı. Beklenmedik bir şey...

Kafamın içinde aciliyetli pek çok senaryo dönerken telefonu açtım. "İyi misin?" Telaşım sesimin titrek ve endişeli tınısına yansımıştı. Sözlerim aceleyle ve kontrolsüzce ağzımdan dökülürken Doğa sesimdeki panik ve heyecanı net bir şekilde hissedebilirdi. Benim aksime sakince, "Günaydın kalbim," deyişi bile içimi rahatlatmamıştı. Çünkü arkasındaki gürültü evde olmadığını gösteriyordu. Bu saatte nereye gidiyordu? Ya da daha kötüsü nereden geliyordu?

"Sana attığım konuma gelir misin?"

"Bir şey mi oldu? Neredesin?"

"İyiyim, merak etme. Hadi bekliyorum."

"Ne oluy-"

Telefonu yüzüme kapattı. Tekrar aradım ama bu sefer açmadı. İçimde yükselen panik beni boğmaya ant içmişçesine acımasızdı. Hızla telefondaki konuma girdim ve Üsküdar'da olduğunu gördüm. Orada bu saatte ne işi vardı? Başına bir iş mi gelmişti? Tehlikede miydi? Buradan oraya gitmem ne kadar sürerdi?

Koltuktan fırlarcasına ayaklandım, kalbimin atışını bile hissedemeyecek kadar hızlıydım. Dün gece çıkarıp kenara bıraktığım kıyafetlerimi alelacele üzerime geçirdim. Soluksuz hazırlanışım, evden çıkıp sokağa attığım ilk adıma kadar devam etmişti.

Taksi bulmak için sokağın başına koşarken, her adımım daha da aceleci ve panik doluydu. Çaresizliğim, sabahın sakinliğinde yankılanan adımlarımda ve hızla nefes alışlarımda kendini gösteriyordu. Her geçen saniye bana sonsuz gibi geliyordu.

Sokağın başında bekleyen taksilerden birine bindim ve çok acil Üsküdar'a gitmesini söyledim. Yola çıkarken gözlerim saate kaydı. Yol boyunca da sık sık ilişerek zamanın ne kadar geçtiğini kontrol etmeye çalıştı. Sanki zaman bana inat ağır akmaya karar vermişti. Doğa aramalarımın hiçbirini açmamıştı. Attığım mesajlara dönmemişti.

Her arama, her mesaj, boşluğa atılmış birer çığlık gibi hissediliyordu. Umutsuzca onu aramaya devam ederken, içimdeki korku ve çaresizlik daha da derinleşiyordu. Onunla iletişim kuramamak, başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesini daha da güçlendiriyordu. Bu sessizlik, içimdeki huzursuzluğu ve tedirginliği doruk noktasına çıkardı.

Köprü trafiğinde yeterince zaman kaybetmemişim gibi Üsküdar'ın girişinde de trafiğe yakalanmıştım. Arabanın içindeki her saniye bana saatler gibi geliyordu. Geç kalmışlık hissi kalbimi sıkıştırıyordu. Attığı konuma çok yaklaşmıştım ama trafik akmıyordu. Sabırsızca bekleyen arabaların kornaları beni harekete geçiren bir yankı oluşturdu.

"Abi ben burada iniyorum."

Taksimetredeki fiyata baktım ve fazlasıyla ödemesini yaptım. "Hakkını helal et," diyerek arabadan indim ve âdeta zamanla yarışır gibi koşmaya başladım. Her adımım içindeki panik ve aceleyle daha da hızlanıyordu. Etrafımdaki dünya bulanıklaşmıştı. Bu yüzden yolunda yürüyen birkaç kişiye çarpmaktan son anda kurtulmuştum. Kalbi göğsünde çılgınca çarparken, nefes almak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Her nefes alışımda ciğerlerim yanıyor ve boğazım ku-

ruyordu. Ama durup soluklanmak benim için bir seçenek değildi.

Bedenimin sınırlarını zorlarken Doğa'nın attığı konuma geldim. Olduğum yerde durdum. Göğsüm güçlü bir şekilde inip kalkarken etrafa bakındım. Doğa'dan hiçbir iz yoktu, âdeta yabancılarla dolu boş bir alanda kaybolmuştum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarparken hafifçe inledim.

Tam tekrar aramayı düşünürken, telefonuma bir bildirim geldi. Doğa bana bir fotoğraf atmıştı. Gözlerim hızla fotoğrafa kaydı ve gördüğüm manzara, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Kız Kulesi'nden çekilmiş, bulunduğum yeri gösteren bir fotoğraftı. Kız Kulesi'nde miydi yani?

Fotoğraftan çıkıp Doğa'yı aradım. Ancak meşgule attı. Bu ani ret, içimdeki korku dalgasını iyice yükseltti. Gözlerimi Kız Kulesi'ne çevirirken bakışlarım kısılmıştı. Uzakta, insanların arasında bile inci gibi parlayan Doğa'yı fark edince içimdeki panik yerini derin bir rahatlamaya bıraktı.

Ne işi vardı sabahın o saatinde orada? Soğuk değil miydi? Bensiz o rüzgârda üşürdü...

Bakışlarım oraya nasıl gideceğimi bulmak için denizi taradı. Ufak tekneleri gördüğüm an, kararlı adımlarla yürümeye başladım. Deniz kenarına vardığımda teknelerin hareketlerini izleyerek bir tanesine doğru yöneldim.

Tekne suyun üzerinde yavaşça ilerlerken, denizin haşin dalgaları ve motorun ritmik sesi bana ve düşüncelerime eşlik ediyordu. Büyük ihtimalle yağmur yağacaktı. Hava öylesine temiz kokuyordu.

Karşıya geçmem on dakikamı aldı ama o on dakika boyunca gözlerimi, sırtı bana dönük bir şekilde İstanbul manzarasını izleyen kızdan ayırmadım. Âdeta büyülenmiş gibiydim. Sabah ışıkları altında İstanbul'a ve Doğa'ya ait her detay, bir masaldan kopmuş gibiydi. Terastaydı, ellerini kabanının ceplerine sokmuş, omuzları üşüyormuş gibi dikleşmişti. Kısa olsa da sert rüzgârla savrulan saçları dans ediyor gibi dalgalanıyordu. Sanki kokusu buradan bile burnuma dolmuştu. Boynuna doladığı şalı geriye doğru savururken zaman daha yavaş akmaya başladı. Çok güzeldi. Her izlediğin-

de farklı bir detayına hayran olunan eşsiz bir tabloydu şu anda gözümün önündeki.

Tekne yavaşça Kız Kulesi'ne yaklaşırken sabırsızca ayağa kalktım ve halatları tam olarak bağlanmadan tekneden terasa atladım. Çok bile zaman kaybetmiştim. Ayaklarım yere değer değmez, merak ve heyecan adımlarıma karıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. Doğa, onca insanın arasından ona yaklaştığımı hissetmiş gibi duruşunu daha da dikleştirdi. Fakat bana doğru dönmemişti.

Yanına vardığımda, onun gözlerinin uzaktaki Galata Kulesi'ne odaklandığını fark ettim. Tam burada ne yaptığını soracaktım ki konuşmadan önce cesaret bulmak ister gibi derin bir nefes aldı. Sustum. Kafamın içindeki soru işaretleriyle kusurlarıyla bile kusursuz olan profilini izlemeye başladım.

"Bir zamanlar, bu şehirde hüküm süren güçlü bir kral ve onun güzeller güzeli kızı varmış."

Doğa'nın yumuşak, her bir kelimeyi okşar gibi çıkan sesi göğsümün ortasında çiçekler açtırdı. Beni Kız Kulesi'nin hikâyesini anlatmak için mi çağırmıştı?

"Prenses, zarafeti ve nezaketi ile herkesin kalbini kazanmış. Bir gün, kral bir kâhinin kehanetini öğrenmiş, çok sevdiği kızının bir yılan tarafından sokularak öleceği söylenmiş. Bu kehanet karşısında dehşete kapılan kral, prensesi korumak için Kız Kulesi'ni inşa ettirmiş ve onu bu kulede yaşamaya zorlamış."

Doğa'nın anlatımı, ezbere bildiğim hikâyeye yeni bir derinlik katmış gibi hissetmiştim. Sanki göğsündeki baskıyı hafifletmek istediği bir nefes almak için sustu ama ne çok kelime sığdırmıştı bu suskunluğun içine... Bu duraksama anında onun duygularını anlamaya çalıştım. Gözleri gittikçe buğulanırken hikâyenin ağırlığı altında eziliyordu âdeta. Bilinen bir efsaneyi neden bu kadar içselleştirdiğini düşünmek merakımı kamçılıyordu. "Prenses," dedi titrek bir sesle. "Ailesi tarafından kulede yalnız başına yaşamaya mahkûm edilmiş. Her şeye sahip olduğu bir esaret hâliymiş ömrü. Fakat içindeki umudu hiçbir şey tüketemiyormuş."

Bu an, onun ne kadar derin duygular içinde hapsolduğunu fark ettim. Kendini o prensesin yerine koymuştu belli ki. Senelerce annesinin baskısı altında yaşamaya zorlanışını kendince masallaştırmıştı. Gözlerindeki buğulu bakışlar ve titrek nefesi, içindeki duygusal yaraları ve acıyı ele veriyordu. İşin kötü yanı, ucu bana batıyordu ve benim bu konuda daha fazla acıya dayanacak gücüm kalmamıştı.

"Bir gün çok uzaklardan, denizin ötesinden, prensesin güzelliğini ve zarafetini duyan bir prens gelmiş. Fakat kral o kadar katı kurallıymış ki kızının yanına kimseyi sokmuyormuş. Prens ve prensesin kavuşmasının imkânsız kılındığı sanmış."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Hikâyenin bu kısmını hatırlamıyordum. Zihnimi biraz zorladım. Tarih bilgime ve ezberime bu kadar güvenirken şu an bir ilki yaşıyordum. Doğa gözlerini uzaklardaki Galata Kulesi'nden çekip önünde uzanan uçsuz bucaksız boğazda dolaştırdı.

"Ama prens bu arzusundan hiç vazgeçmemiş. Her gün, her yeni gün, kayıkla kulenin etrafında dolaşmış; prensese ulaşmaya çalışmış. Bağıra bağıra haykırmış yanında olduğunu, onu her görüşünde bir mektup yazmış, sevgisini şiirlere dökmüş, şarkılar söyleyerek aşkını ifade etmiş. Elini tutamasa, sıcaklığını hissedemese, kokusunu duyamasa bile uzaktan uzağa sevmiş prensesi."

Onun bu anlatımı bana hem prensesin çaresizliğini hem de prensesin içindeki umudunu derinlemesine hissettirmişti. Kendince uydurduğu her kelime, bu hikâyenin gerçek bir parçası hâline gelmişti sanki.

"Prenses de uzaktan uzağa sevmiş prensi. Bir gün kavuşacaklarının umudunu beslemiş yüreğinde. Ona zararı yılanın değil de ailesinin verdiğini çok geç anlamış. Prens dalgalarda alabora olmuş, prenses o alaboranın içinde kaybolmuş."

Doğa nihayet bakışlarını bana çevirmişti. Akmak için ısrarcı olan yaşlar kahverengiliklerini kızartmıştı. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Asıl hikâyeyi değiştirerek nereye varmaya çalıştığını da anladığım söylenemezdi.

"Bu eşsiz kule, asırlar boyunca aşkın, fedakârlığın ve umudun sembolü olmuş. Nice hikâyelere şahit olmuş. Şimdi de bize tanık olacak."

Bir girdaba kapılmışım gibi düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyordu. Doğa kabanının cebinden bir elini çıkardı ve uzanıp benimkini sıkı sıkı tuttu ama sanki diğer cebinde bir şey gizlemeye çalışıyordu. Ufak ufak yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Ne zamanı ne söylediklerimi ne de yaptıklarımı geri alabilirim."

Sesinin ağlar gibi titremesiyle bakışlarımı cebinden yüzüne çevirdim. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Doğa'm," dedim çaresizce. Çenesi titrerken, "Ama yapamadıklarımı gerçekleştirebilirim," dedi. "Sana verdiğim tüm sözleri artık tutabilirim. Senin için herkese, her şeye kafa tutabilirim, kendimden bile vazgeçerim ama senden vazgeçmem bu saatten sonra." Tam uzanıp gözyaşlarını yakalayacağım sırada cebinden makas çıkardığını gördüm. Elimi elinden kurtardım. Telaş ve sorguyla kaşlarım çatılırken, "Ne yapacaksın onu?" diye sordum. Gözlerini gözlerimden ayırmazken, "Gerçekliğime inanmak için tek bir tele sığınmıştın ya," dedi. Bana yıllar önceki 28 dakikayı hatırlatan cümlesiyle şu an arasında bağlantı kurmaya çalıştım.

"Seni bir daha bırakmayacağıma inanman için," derken ben daha ne olduğunu anlamadan saçlarının dibinden bir parmak kalınlığında bir tutam kesti. Dehşetle makası elinden almaya çalışırken, "Ne yaptın sen?" diye sitem ettim. O ise bulduğu boşlukta makası dalgalı denize doğru fırlattı.

"Bunları saklar mısın?"

Yüreğim acımıştı. Ben onun tek bir saç teline canımı verirdim. O ise bana kendini kanıtlamak için büyük bir tutamından vazgeçmişti. "Ne zaman gideceğimden korkarsan," derken saçlarını ufak bir halkaya döndürdü ve yine kendi telleriyle bağlamaya başladı. "Bu teller sana ölümün bile bizi artık ayıramayacağını hatırlatsın." Yağmur şiddetini arttırırken etrafımızdakiler kaçışmaya başladı.

"Doğa-"

Doğa beklemediğim bir anda önümde diz çöktü. Kafa karışıklığıyla onu kaldırmaya çalıştım ama o ellerimden kurtuldu. Yağmur damlaları yüzüne düşüyor, gözyaşlarını gizliyordu. Gözlerim çevreyi taradı. Herkes manzarayı bırakıp ilginç bulduğu bu sahneyi izlemeye başlamıştı.

"Doğukan Karahanlı."

Doğa'nın ağzından dökülen adımla bakışlarım ona döndü. Halka yaptığı saçlarını avucunun içine koymuştu. Yüzük gibi görünüyordu.

"Benimle bir ömrü geçirir misin?"

Mutlak şaşkınlıkla kaskatı kesilmiştim. Çevremizdeki şaşkınlık nidaları arasından, "Ne?" diyebildim sadece. Doğa hafifçe gülümserken, "Benimle evlenir misin?" diye sorusunu yineledi. O kadarını anlamıştım. Sadece bu beklemediğim yerden gelmişti. Doğa sağanak yağmurun altına sabırsızca kıpırdanıyordu.

"Sen delisin."

"Aşkın delirtti."

"Şu anda bana evlenme teklif ettiğinin farkında mısın?"

Doğa bulunduğu pozisyonu gösterirken, "Fazlasıyla," dedi. "Sıfırdan başlamamızın bu kadar ıslak olacağını düşünmemiştim." O an onun hâlâ yerde olduğunu hatırladım. Onu kollarından tutup havalandırırken, "Cevabın?" diye sordu heyecanla. Sanki reddedebilme şansım varmış gibi.

"Evet."

Başını benim gibi sallayarak, "Evet," dedi. Yüzündeki tebessüm tam bir gülümsemeye dönmüştü. Avucunun içindeki saçlarını sol elimin yüzük parmağına geçirdi.

"Seni çok-"

Cümlesini bitirmesine izin vermeden dudaklarına yapıştım. Çevredeki gözleri, alkışları, ıslıkları umursamadan doyasıya öptüm. Doğa dudaklarımın altına gülümsemeye devam ediyordu ama bana karşılık vermekten de geri durmuyordu. Ona doyamayacağı-

mı bildiğimden bir süre sonra öpüşmeyi bırakıp sevdiğim kadının bedenini sıkı sıkı sardım.

"Seni sevmekten de öteyim. Seni... Sevmekten de... Öteyim hayatım."

Devam edecek...

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP